TRECUTUL NU MĂ VA UITA

ÎNCLUDE *UMBREȘTE-MĂ*, PRIMA NUVELĂ A LUI KENJI

CARTEA A PATRA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

REPARĂ-MĂ

TAHEREH MAFI

LEDA EDGE

„Îi va face pe fani să aștepte
continuarea cu sufletul la gură."
BOOKLIST

TRECUTUL ÎNCĂ SE ȚINE SCAI DE MINE,
MÂINI SCHELETICE CARE MĂ TRAG ÎNAPOI
CHIAR ȘI ATUNCI CÂND MĂ
ÎNDREPT SPRE
LUMINĂ

Au trecut șaisprezece zile de când Juliette Ferrars l-a ucis pe comandantul suprem al Americii de Nord și a preluat conducerea Restaurației pe continent.

Șaisprezece zile de când l-a asasinat pe tatăl lui Warner.

Juliette credea că a câștigat. A devenit conducătoarea Sectorului 45 și acum îl are pe Warner alături. Însă continuă să fie fata care poate ucide printr-o simplă atingere – și cu atât de multă putere în mâinile ei tinere, întreaga lume e cu ochii pe fiecare mișcare a sa, așteptând să vadă ce-o să se întâmple mai departe.

Juliette și Warner au riscat totul. Dar când tragedia lovește din plin, cei doi vor fi siliți să înfrunte întunericul care sălășluiește atât în jur, cât și înlăuntrul lor. Vor putea să controleze puterea pe care o exercită Juliette sau va ajunge aceasta să-i controleze pe ei?

LEDA EDGE
dystopia

FOTO: TANA GANDHI

TAHEREH MAFI

s-a născut în 1988, într-un orășel din statul american Connecticut, fiind mezina unei familii de imigranți iranieni. A absolvit Universitatea Soka din Aliso Viejo, California, și vorbește opt limbi străine. A călătorit în toată lumea, petrecându-și un semestru la Barcelona, unde a avut posibilitatea să studieze literatura spaniolă. Pe lângă seria ATINGEREA LUI JULIETTE, a mai publicat două romane pentru copii, *Furthermore* (Corint Junior, 2018) și *Whichwood*, și două pentru adolescenți, *Oceanul care ne desparte* (Leda Edge, 2019) și *An Emotion of Great Delight* (în pregătire la Leda Edge). Tahereh își petrece mare parte din timp cu o supradoză de cofeină la îndemână și cu ochii într-o carte.

O puteți găsi on-line la @TaherehMafi și pe
www.taherehbooks.com

ILUSTRAȚIA COPERTEI: COLIN ANDERSON
ILUSTRAȚIA COPERTEI A FOST INSPIRATĂ DE O FOTOGRAFIE DE SHAREE DAVENPORT

aici
în cotloanele întunecate
și prăfuite ale minții mele
simt o alinare stranie.
Sunt mereu bine-venită aici
în s i n g u r ă t a t e a mea, în t r i s t e ț e a mea
în acest hău există un ritm pe care mi-l amintesc.
Curgerea neînduplecată a lacrimilor,
tentația de a mă retrage, umbra
trecutului meu
viața pe care aleg s-o uit nu m-a uitat
niciodată
în vecii vecilor
nu *mă* va uita

NU RATA PRIMELE TREI VOLUME ALE SERIEI:

TAHEREH MAFI

REPARĂ-MĂ

CARTEA A PATRA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

Redactare: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: VALENTINA DOBRESCU

Tahereh Mafi, *Restore Me*
Copyright © 2018 by Tahereh Mafi

Tahereh Mafi, *Shadow Me*
Copyright © 2019 by Tahereh Mafi

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A,
București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAFI, TAHEREH
Repară-mă / Tahereh Mafi; trad. din lb.
engleză de Shauki Al-Gareeb. - București:
Leda Edge, 2021

Pentru Jodi Reamer,
care a crezut întotdeauna

JULIETTE

Nu mă mai trezesc ţipând. Nu mi se mai face rău când văd sânge. Nu mai tresar când trag un foc de armă.

N-am să-mi mai cer vreodată iertare că încerc să supravieţuiesc.

Şi totuşi...

Sar deodată la auzul unei uşi trântite. Îmi înăbuş un icnet, mă întorc şi, din obişnuinţă, îmi duc mâna pe mânerul pistolului care atârnă într-o parte, vârât în toc.

— J, avem o problemă gravă.

Kenji se uită la mine chiorâş, cu mâinile în şold şi tricoul întins la maximum peste pieptul său. Acesta e Kenji cel furios. Kenji cel îngrijorat. Au trecut 16 zile de când am preluat conducerea Sectorului 45 – de când m-am autoîncoronat comandantul suprem al Restauraţiei – şi, de atunci, a fost linişte. O linişte îngrijorătoare. Zi după zi mă trezesc cuprinsă de o senzaţie de semi-groază, semi-entuziasm, aşteptând cu nerăbdare inevitabilele misive din partea naţiunilor inamice care îmi vor contesta autoritatea şi vor declara război împotriva noastră – iar acum, în sfârşit, se pare că acel moment a sosit. Aşa că inspir adânc, îmi trosnesc gâtul şi mă uit în ochii lui Kenji.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Kenji strânge din buze. Ridică privirea înspre tavan.

— Deci, OK, primul lucru pe care trebuie să-l ştii e că nu e vina mea, bine? Încercam doar să dau o mână de ajutor.

Şovăi. Mă încrunt.

— Ce?

— Vreau să zic, ştiam că nătăfleţul ăsta se dă în vânt după melodrame, dar asta frizează ridicolul...

— Scuze... ce? Iau mâna de pe pistol; simt cum trupul mi se relaxează. Kenji, despre ce vorbeşti? Asta nu-i despre război?

— Război? Poftim? J, nu eşti atentă? În clipa asta, iubitul tău trece printr-o criză de isterie şi trebuie să te ocupi de fundul lui înainte s-o fac eu.

Răsuflu, iritată.

— Pe bune? Iarăşi cu prostiile astea? Dumnezeule, Kenji! Îmi scot tocul de la spate şi-l arunc pe pat. Ce-ai mai făcut de data asta?

— Vezi? zice Kenji, arătând cu degetul spre mine. Vezi? De ce mă judeci atât de repede, ei, prinţeso? De ce presupui că *eu* sunt cel care a greşit cu ceva? De ce eu? Îşi încrucişează braţele la piept şi-şi coboară glasul. Şi ştii, de fapt, îmi doream de ceva timp să discutăm despre asta, întrucât simt că, în calitate de comandant suprem, nu poţi să umbli cu favoritisme în halul ăsta, dar e limpede că...

Kenji înlemneşte brusc.

Auzind scârţâitul uşii, ridică din sprâncene; un clic delicat şi ochii i se fac mari; un foşnet şi, dintr-odată, ţeava unui pistol e lipită de ceafa lui. Kenji se holbează la mine şi nu scoate niciun sunet în timp ce rosteşte pe muteşte cuvântul *psihopat*, iar şi iar.

Psihopatul în cauză îmi face cu ochiul de unde se află, zâmbindu-mi ca şi cum nu e cu putinţă să-l ameninţe cu pistolul pe prietenul nostru comun. Îmi înăbuş un râset.

— Haide, zice Warner, încă zâmbind. Te rog să-mi spui exact cum anume te-a dezamăgit în calitate de conducătoare.

— *Hei*... Kenji ridică braţele, predându-se în glumă. N-am spus niciodată că m-ar fi dezamăgit, bine? În mod categoric exagerezi...

Warner îl loveşte pe Kenji cu pistolul în cap.

— Tâmpitule!

Kenji se răsuceşte şi smulge pistolul din mâna lui Warner.

— Ce naiba ai, omule? Credeam că suntem prieteni.

— Eram, zice Warner rece. Până ce te-ai atins de *părul* meu.

— M-ai rugat să te tund...

— N-am zis nimic de genul ăsta! Te rugasem să-mi scurtezi vârfurile!

— Şi fix asta am făcut!

— *Astea*, se răsteşte Warner, întorcându-se ca să pot analiza pagubele, nu sunt vârfuri scurtate, cretin incompetent ce...

Icnesc. Ceafa lui Warner e o harababură ciuntită de păr inegal; smocuri întregi au fost rase.

Kenji se face mic în timp ce-şi priveşte opera. Îşi drege vocea.

— Ei bine, zice el, vârându-şi mâinile în buzunar. Vreau să zic... În fine, omule, frumuseţea e subiectivă...

Warner îndreaptă alt pistol spre el.

— Hei! strigă Kenji. N-am de gând să tolerez această relaţie abuzivă, OK? Îndreaptă un deget spre Warner şi adaugă: N-am fost de-acord cu rahatul ăsta!

Warner îi aruncă o privire urâtă şi Kenji dă înapoi, ieşind cu spatele din cameră înainte ca Warner să aibă ocazia de a reacţiona; şi atunci, tocmai când răsuflu uşurată, Kenji îşi vâră capul din nou pe uşă şi zice

— De fapt, cred că tunsoarea asta arată drăguţ

iar Warner îi trânteşte uşa în faţă.

Bun venit în noua mea viaţă în calitate de comandant suprem al Restauraţiei!

Warner stă în continuare cu faţa spre uşa închisă în timp ce respiră adânc, alungându-şi tensiunea din umeri, şi pot să văd mai bine dezastrul produs de Kenji. Părul des, superb, auriu al lui Warner – o trăsătură caracteristică a frumuseţii lui – a fost sluţit de două mâini neîndemânatice.

Un dezastru.

— Aaron, zic eu pe un ton blând.

Îşi lasă capul în jos.

— Vino-aici!

Se întoarce, uitându-se la mine cu coada ochiului de parcă a făcut ceva de care îi este ruşine. Iau pistoalele de pe pat şi-i fac loc lângă mine. Se lasă pe saltea cu un oftat trist.

— Arăt oribil, zice el încet.

Clatin din cap, zâmbind, şi-i ating obrazul.

— De ce l-ai lăsat să te tundă?

Abia atunci Warner se uită la mine; ochii îi sunt rotunzi şi verzi şi nedumeriţi.

— Mi-ai spus să petrec timpul cu el.

Râd.

— Aşa că l-ai lăsat pe Kenji să te tundă?

— Nu l-am lăsat *să mă tundă*, mă contrazice el, încruntându-se. A fost – şovăie – un gest de camaraderie. A fost un act de încredere pe care am văzut că-l practică soldaţii mei. În orice caz, continuă el, întorcându-şi capul, nu e ca şi cum sunt vreun expert în legarea prieteniilor.

— Ei bine, zic eu, noi suntem prieteni, nu-i aşa?

Auzind asta, zâmbeşte.

— Şi? îl înghiontesc eu. A fost bine, nu-i aşa? Înveţi să fii mai amabil cu oamenii.

— Da, păi, nu vreau să fiu mai amabil cu oamenii. Nu mi se potriveşte.

— Ba eu cred că ţi se potriveşte foarte bine, îl contrazic, radiind. Ador când eşti amabil!

— Aşa spui tu. Aproape că râde. Dar, iubire, să fiu amabil nu-mi vine în mod firesc. Va trebui să ai răbdare cu progresul meu.

Îi iau mâna într-a mea.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Cu mine eşti extrem de amabil.

Warner clatină din cap.

— Ştiu că ţi-am promis că mă voi strădui să fiu mai de treabă cu prietenii tăi – şi voi continua să depun acest efort –, dar sper că nu te-am făcut să crezi că sunt capabil de un lucru imposibil.

— Ce vrei să spui?

— Doar că sper că nu te voi dezamăgi. S-ar putea, dacă sunt împins, să pot fi în stare să generez un oarecare nivel de cordialitate, dar trebuie să ştii că n-am niciun interes să mă port cu toată lumea aşa cum mă port cu tine. *Asta*, continuă el, atingând aerul dintre noi, e excepţia de la o regulă foarte dură. Îşi coboară privirea pe buzele mele; mâna i s-a mutat pe gâtul meu. *Asta*, zice el blând, e foarte, foarte neobişnuit.

Mă opresc

mă opresc din respirat, vorbit, gândit...

De-abia m-a atins şi inima mi-a luat-o la goană; amintirile se ciocnesc deasupra mea, fierbându-mă în valuri: greutatea trupului său peste al meu; gustul pielii lui; căldura atingerii lui şi respiraţiile lui scurte şi lucrurile pe care mi le-a spus doar pe întuneric.

Venele-mi sunt invadate de fluturi şi îi scot cu forţa de-acolo.

Toate astea sunt încă noi, atingerea lui, pielea lui, mirosul lui, atât de noi, atât de noi şi atât de incredibile...

Îmi zâmbeşte şi lasă capul într-o parte; îi imit mişcarea şi, cu o respiraţie scurtă, buzele i se întredeschid şi eu stau nemişcată, cu plămânii căzuţi pe jos, bâjbâind după cămaşa lui şi după ceea ce urmează, când el spune

— Ştii, va trebui să mă rad în cap

şi se retrage.

Clipesc şi încă nu mă sărută.

— Şi sper din tot sufletul, continuă el, că mă vei iubi în continuare când mă întorc.

Apoi se ridică şi pleacă, iar eu număr pe degetele de la o mână câţi oameni am ucis şi mă minunez la cât de puţin mi-a fost de ajutor să nu cedez în prezenţa lui Warner.

Încuviinţez o dată din cap în timp ce el îmi face semn cu mâna, îmi adun bunul-simţ de unde l-am lăsat şi mă trântesc pe spate în pat. Capul mi se învârte şi complicaţiile războiului şi păcii îmi apasă gândurile.

Nu m-am gândit nicio clipă că va fi *uşor* să fiu conducătoare, însă m-am gândit totuşi că va fi mai uşor decât asta:

Pun la îndoială în fiecare clipă deciziile pe care le-am luat. Sunt extrem de surprinsă de fiecare dată când un soldat face ce-i spun. Şi sunt din ce în ce mai îngrozită că noi – că *eu* – va trebui să ucidem mult, mult mai mulţi oameni înainte ca lumea să se liniştească. Deşi sunt de părere că tăcerea, mai mult decât orice altceva, e cea care m-a zdruncinat.

Au trecut 16 zile.

Am ţinut discursuri despre ceea ce urmează, despre planurile noastre de viitor; am organizat comemorări pentru sufletele pierdute în luptă şi ne descurcăm cu promisiunile de a implementa schimbări. Castle s-a ţinut de cuvânt şi s-a pus deja pe treabă, încercând să rezolve problemele legate de agricultură, irigaţii şi, cel mai urgent, cum să-i mute cât mai bine pe civili din complexurile de locuinţe. Însă va fi o treabă care se va desfăşura în etape; va fi o tranziţie lentă şi atentă – o luptă pentru Pământ care s-ar putea să dureze un secol. Cred că înţelegem cu toţii asta. Şi dacă civilii ar fi singurii pentru care ar trebui să-mi fac griji, n-aş mai fi atât de îngrijorată. Însă îmi fac griji

deoarece ştiu prea bine că nu vom putea face mai nimic pentru a repara lumea asta dacă ne petrecem următoarele decade războindu-ne.

Chiar şi-aşa, sunt pregătită să lupt.

Nu că mi-aş dori asta, dar voi merge cu bucurie la război dacă asta e ceea ce trebuie să fac pentru a schimba lucrurile. Aş vrea eu să fie atât de simplu! În momentul de faţă, cea mai mare problemă a mea e, de asemenea, şi cea mai bulversantă:

Într-un război e nevoie de duşmani, şi se pare că eu nu găsesc niciunul.

În cele 16 zile de când l-am împuşcat pe Anderson în cap nu m-am confruntat cu nicio opoziţie. N-a încercat nimeni să mă aresteze. Nu m-a contestat niciun alt comandant suprem. Din cele 554 de sectoare rămase numai pe acest continent, nici măcar unul nu a dezertat, nu a declarat război sau nu m-a vorbit de rău. Nimeni n-a protestat; oamenii nu s-au revoltat. Din cine ştie ce motiv, Restauraţia a intrat în joc.

Se preface.

Şi asta mă contrariază profund.

Ne aflăm într-un impas straniu, suntem captivi într-un stat neutru când eu îmi doresc cu disperare să fac mai multe. Mai multe pentru oamenii din Sectorul 45, pentru America de Nord şi pentru întreaga lume. Însă această tăcere bizară ne-a descumpănit pe toţi. Eram convinşi că, odată ce Anderson era mort, ceilalţi comandanţi supremi se vor răzvrăti... Că le vor porunci armatelor lor să ne distrugă... Să *mă* distrugă. În schimb, conducătorii lumii ne-au dat de înţeles că suntem insignifianţi: ne ignoră aşa cum ar face cu o muscă enervantă, prinzându-ne

sub un pahar unde suntem liberi să bâzâim de colo-colo, lovind cu aripile frânte în pereţi atât cât mai avem oxigen. Sectorul 45 a fost lăsat să facă ce-l taie capul; ni s-a oferit autonomie şi puterea de a revizui infrastructura sectorului nostru fără a întâmpina piedici. Toate celelalte locuri – şi toţi ceilalţi oameni – se prefac că nu s-a schimbat nimic în lume. Revoluţia noastră s-a desfăşurat într-un neant. Victoria noastră ulterioară a fost redusă la ceva atât de mic, încât s-ar putea nici să nu existe.

Jocuri ale minţii.

Castle e mereu activ, vizitând şi oferind sfaturi. A fost sugestia lui să nu stau degeaba – să preiau conducerea. În loc să aştept neliniştită şi defensivă o reacţie, ar trebui să dau o mână de ajutor, a spus el. Ar trebui să-mi fac cunoscută prezenţa. Să-mi cer drepturile, a spus el. Să iau un loc la masă. Şi să încerc să formez alianţe înainte să lansez atacuri. Să intru în legătură cu ceilalţi cinci comandanţi supremi din lume.

Deoarece se prea poate să vorbesc în numele Americii de Nord – dar cum rămâne cu restul lumii? Cum rămâne cu America de Sud? Cu Europa? Asia? Africa? Oceania?

Organizează o conferinţă internaţională a conducătorilor, a spus el.

Discută.

Vezi mai întâi dacă poţi obţine pace, a zis el.

— Probabil că mor cu toţii de curiozitate, mi-a spus Castle. O fată de 17 ani care a preluat conducerea Americii de Nord? O adolescentă care l-a ucis pe Anderson şi s-a autodeclarat conducătoarea acestui continent?

Domnişoară Ferrars – presupun că eşti conştientă că ai un mare avantaj acum! Foloseşte-l!

— Eu? am făcut, uluită. Ce avantaj am?

Castle a oftat.

— Eşti, fără doar şi poate, extrem de curajoasă pentru vârsta ta, domnişoară Ferrars, dar mă întristează să văd că tinereţea ta e atât de inextricabil legată de lipsa ta de experienţă. Am să încerc să ţi-o zic pe şleau: ai o forţă supraomenească, o piele aproape invincibilă, o atingere letală, doar 17 primăveri şi l-ai doborât de una singură pe despotul acestei naţiuni. Şi totuşi, te îndoieşti c-ai putea fi capabilă de a intimida această lume?

M-am strâmbat.

— Obiceiuri vechi, Castle, am spus încet. Obiceiuri proaste. Ai dreptate, firește. Firește c-ai dreptate.

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare.

— Trebuie să înţelegi că această tăcere unanimă, colectivă, din partea inamicilor tăi nu e o simplă coincidenţă. Fără doar şi poate au luat legătura unii cu alţii – fără doar şi poate s-au pus de acord asupra acestei abordări –, întrucât aşteaptă să vadă care va fi următorul tău pas. A clătinat din cap şi a adăugat: Îţi aşteaptă următoarea mişcare, domnişoară Ferrars. Te implor să faci o alegere bună.

Aşa că învăţ.

Am făcut după cum mi-a sugerat şi acum trei zile am trimis vorbă prin Delalieu şi i-am contactat pe ceilalţi cinci comandanţi supremi ai Restauraţiei. I-am invitat să mi se alăture aici, în Sectorul 45, luna viitoare, pentru o conferinţă a conducătorilor internaţionali.

Cu doar un sfert de oră înainte să dea buzna Kenji în camera mea, primisem prima confirmare.

Oceania a spus da.

Şi nu sunt sigură ce înseamnă asta.

WARNER

În ultima vreme n-am fost în apele mele.

Adevărul e că n-am prea fost în apele mele de mult timp, atât de mult, încât am început să mă întreb dacă am fost vreodată în apele mele. Mă holbez, fără să clipesc, în oglindă, iar zgomotul produs de maşina de tuns răsună în cameră. Faţa mea e doar uşor reflectată în direcţia mea, dar e suficient cât să văd c-am slăbit. Obrajii îmi sunt supţi; ochii, mai mari; pomeţii, mai pronunţaţi. Mişcările mele sunt deopotrivă triste şi mecanice în timp ce-mi tund singur părul, rămăşiţele vanităţii mele căzându-mi la picioare.

Tata e mort.

Închid ochii, oţelindu-mă împotriva golului nepoftit din pieptul meu, iar maşina încă bâzâie în pumnul meu încleştat.

Tata e mort.

Au trecut doar două săptămâni de când a fost ucis, împuşcat de două ori în cap de o persoană pe care o iubesc. Mi-a făcut un bine omorându-l. A fost mai curajoasă decât aş fi putut fi eu vreodată, apăsând pe trăgaci când eu n-aş fi putut face asta niciodată. Era un monstru. A meritat să moară.

Şi totuşi...

Durerea asta.

Inspir scurt şi deschid ochii, pentru prima oară bucuros că sunt singur; bucuros, cumva, pentru ocazia de a distruge ceva, orice, de pe corpul meu. Chestia asta are un efect terapeutic bizar.

Mama e moartă, gândesc, în timp ce plimb lama electrică de-a lungul craniului meu. *Tata e mort*, gândesc, în timp ce părul cade pe jos. Tot ce-am fost, tot ce-am făcut, tot ce sunt a fost clădit de acţiunile şi inacţiunile lor îngemănate.

Cine sunt, mă întreb, în absenţa lor?

Finalizez tunsoarea şi opresc maşina, apoi îmi lipesc palmele de marginea măsuţei mele de toaletă şi mă aplec, încercând în continuare să-l zăresc în oglindă pe omul care am devenit. Mă simt bătrân şi neliniştit, iar între suflet şi minte se dă un război. Ultimele cuvinte pe care i le-am adresat tatălui meu...

— Salut!

Inima mi-o ia la goană când mă întorc; adopt într-o clipită o expresie nonşalantă.

— Bună! spun, silindu-mi membrele să încetinească, să fie ferme în timp ce mă scutur pe umeri de firele de păr căzute.

Mă priveşte cu ochi mari, frumoşi şi îngrijoraţi.

Îmi aduc aminte să zâmbesc.

— Cum arăt? Sper că nu prea oribil.

— Aaron, zice ea încet. Eşti OK?

— Sunt bine, răspund şi mă uit din nou în oglindă.

Îmi trec o mână peste părul moale/ţepos de un centimetru pe care-l mai am şi mă mir cum de tunsoarea asta mă face să par mai dur – şi mai rece – decât înainte.

— Deşi îţi mărturisesc că nu prea mă mai recunosc, adaug cu voce tare, încercând să râd.

Stau în mijlocul băii, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Trupul meu n-a fost niciodată atât de uscăţiv, iar liniile precise ale muşchilor niciodată atât de bine definite; iar starea brută a trupului meu e acum împerecheată cu tunsoarea asta scurtă într-un fel care pare aproape necivilizat – şi atât de atipic mie, încât mă văd nevoit să privesc în altă parte.

Juliette se află acum în faţa mea.

Îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă trage în faţă; mă împleticesc un pic în timp ce-i urmez pasul.

— Ce faci? dau să spun, dar, când îi întâlnesc privirea, găsesc în ea doar tandreţe şi griji.

Ceva se topeşte înlăuntrul meu. Umerii mi se relaxează şi o trag spre mine, inspirând adânc.

— Când o să vorbim despre asta? mă întreabă ea cu faţa cuibărită la pieptul meu. Despre tot? Tot ce s-a întâmplat...

Tresar.

— Aaron.

— Sunt bine, o mint. E doar păr.

— Ştii că nu la asta mă refer.

Mă uit în altă parte. Privesc în gol. Amândoi rămânem tăcuţi câteva clipe.

Juliette e cea care rupe tăcerea într-un final.

— Eşti supărat pe mine? şopteşte ea. Fiindcă l-am împuşcat?

Rămân nemişcat.

Ea face ochii mari.

— Nu... *nu*. Rostesc cuvintele prea repede, dar sunt sincer. Nu, firește că nu. Nu e asta.

Juliette oftează.

— Nu sunt sigură că știi asta, zice ea într-un târziu, dar e în regulă să deplângi pierderea tatălui tău, chiar dacă a fost un om îngrozitor. Știi? Se uită la mine. Nu ești robot.

Înghit nodul care-mi crește în gât și mă extrag delicat dintre brațele ei. O sărut pe obraz și zăbovesc acolo, cu buzele pe pielea ei, doar pentru o secundă.

— Trebuie să fac un duș.

Pare îndurerată și nedumerită, dar nu știu ce altceva să fac. Nu e ca și cum îmi displace compania ei, numai că acum îmi doresc cu disperare singurătatea și nu știu cum altfel s-o obțin.

Așa că fac duș. Fac baie. Ies la plimbări lungi.

Am tendința să fac asta mult.

Când mă urc într-un târziu în pat, ea deja doarme.

Vreau s-o ating, să-i trag trupul delicat și cald lângă al meu, dar mă simt paralizat. Această senzație oribilă de semi-durere sufletească m-a făcut să mă simt complice pe întuneric. Mă tem că tristețea mea va fi luată drept o aprobare a alegerilor lui – a existenței lui –, și nu-mi doresc să fiu înțeles greșit, așa că nu pot recunoaște că-l deplâng, că îmi pasă câtuși de puțin de pierderea acestui monstru care m-a crescut. Iar în lipsa unei atitudini normale, rămân de gheață, o statuie sensibilă în urma pierderii tatălui meu.

„Ești supărat pe mine? Fiindcă l-am împușcat?"

Îl uram.

Îl uram cu o intensitate violentă pe care n-am mai simţit-o niciodată de-atunci. Însă focul urii adevărate, îmi dau seama, nu poate exista fără oxigenul afecţiunii. Nu m-ar durea atât de tare, sau nu aş urî atât de mult, dacă nu mi-ar păsa.

Iar asta, afecţiunea neîmpărtăşită pentru tatăl meu, asta a fost dintotdeauna cea mai mare slăbiciune a mea. Aşa că zac aici, înecându-mă într-o tristeţe de care nu pot vorbi niciodată, în timp ce regretul îmi pârjoleşte inima.

Sunt un orfan.

— Aaron? şopteşte ea, iar eu ies din transă.

— Da, iubire?

Se foieşte somnoroasă şi îmi înghiontеşte braţul cu capul. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc în timp ce ridic pătura şi-i fac loc ca să se lipească de mine. Umple golul imediat, lipindu-şi faţa de gâtul meu în timp ce-mi cuprinde talia cu braţul. Închid ochii în chip de rugăciune. Inima mea reporneşte.

— Mi-e dor de tine, zice ea.

E o şoaptă pe care aproape că n-o prind.

— Sunt chiar aici, îi spun, mângâind-o pe obraz. Sunt chiar aici, iubire.

Dar ea clatină din cap. Chiar şi atunci când o trag mai aproape, chiar şi atunci când adoarme la loc, tot clatină din cap.

Şi mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

JULIETTE

În dimineaţa asta iau micul dejun de una singură – singură, dar înconjurată de oameni.

Sala de mese e plină de chipuri familiare, cu toţii ajungând la zi cu câte ceva: cu dormitul; cu munca; sau cu discuţii pe jumătate terminate. Nivelurile de energie de-aici depind mereu de cantitatea de cafeină din organism, iar în clipa de faţă lucrurile sunt încă destul de liniştite.

Brendan, care de dimineaţă tot învârte aceeaşi ceaşcă de cafea, îmi surprinde privirea şi-mi face semn cu mâna. Îi întorc salutul. El e singurul de pe-aici care n-are nevoie, de fapt, de cafeină; harul său de a crea electricitate funcţionează şi ca un generator de rezervă pentru întregul său trup. El e întruchiparea exuberanţei. De fapt, părul lui alb ca laptele şi ochii albaştri ca gheaţa par să emane o energie proprie, chiar şi din celălalt capăt al sălii. Încep să cred că Brendan păstrează aparenţele cu ceaşca de cafea mai mult din solidaritate faţă de Winston, care se pare că nu poate supravieţui fără ea. Cei doi sunt inseparabili zilele astea – chiar dacă Winston pare să deteste din când în când optimismul înnăscut al lui Brendan.

Au trecut prin multe împreună. Cu toţii am trecut.

Brendan şi Winston stau alături de Alia, care are caietul de schiţe deschis lângă ea, fără îndoială creând ceva nou şi extraordinar care să ne ajute în luptă. Sunt prea

obosită ca să mă mai mişc, altminteri m-aş ridica şi m-aş alătura grupului lor; în schimb, îmi sprijin bărbia într-o mână şi studiez chipurile prietenilor mei, simţindu-mă recunoscătoare. Însă cicatricele de pe feţele lui Brendan şi Winston mă poartă înapoi într-un timp pe care aş prefera să-l dau uitării – înapoi într-un timp când credeam că-i pierduserăm. Când pierduserăm alţi doi prieteni. Şi, dintr-odată, gândurile mele sunt prea apăsătoare pentru micul dejun. Aşa că-mi mut privirea în altă parte. Bat cu degetele în masă.

Urmează să mă văd cu Kenji la micul dejun – aşa ne începem zilele de lucru – şi ăsta e singurul motiv pentru care nu mi-am luat şi eu o farfurie cu mâncare. Din nefericire, faptul că întârzie începe să-mi facă stomacul să chiorăie. Toţi cei din sală se înfig într-un teanc nou de clătite pufoase, care arată delicios. Totul îmi face cu ochiul: mini-urcioarele cu sirop de arţar; mormanele de cartofi aburinzi, fierţi şi apoi prăjiţi cu condimente; micile boluri cu fructe proaspete tăiate cuburi. Partea bună a faptului că l-am ucis pe Anderson şi am preluat Sectorul 45 e că ne-am ales cu opţiuni de mic dejun mult mai bune. Dar cred că s-ar putea să fim singurii care apreciază noile alimente.

Warner nu ia niciodată micul dejun cu noi, ceilalţi. Nu se opreşte aproape niciodată de la treabă, nici măcar ca să mănânce. Micul dejun e o altă întrunire pentru el, şi îl ia alături de Delalieu, doar ei doi, şi nici măcar atunci nu sunt convinsă că mănâncă ceva. Aparent, Warner nu se bucură niciodată de mâncare. Pentru el, mâncarea e combustibil – necesar şi, în cea mai mare parte a timpului, enervant –, adică trupul lui i-o cere pentru a putea funcţiona.

Odată, în timp ce era adâncit în niște hârtii la cină, am pus un fursec pe o farfurie în fața lui doar ca să văd ce avea să se întâmple. A ridicat privirea spre mine, s-a uitat înapoi la hârțogăria lui, a șoptit un *mulțumesc* și a mâncat fursecul cu furculița și cuțitul. N-a părut nici măcar să-l savureze. E inutil să mai spun că asta-l face să fie la polul opus față de Kenji, care adoră să mănânce orice, oricând, și care mi-a spus ulterior că i-a venit să plângă când l-a văzut pe Warner mâncând fursecul.

Apropo de Kenji, faptul că mi-a tras clapa în dimineața asta e mai mult decât un pic ciudat și încep să mă îngrijorez. Sunt pe cale să arunc o privire spre ceas pentru a treia oară când, dintr-odată, Adam apare lângă masa mea, părând să nu se simtă în largul lui.

— Salut! spun, un pic cam prea tare. Ce, ăăă, care-i treaba?

Adam și cu mine am interacționat de câteva ori în ultimele două săptămâni, dar mereu a fost din întâmplare. N-are rost să mai spun că e un lucru neobișnuit ca Adam să stea în fața mea dinadins, și sunt atât de surprinsă, încât pentru o clipă nu bag de seamă un lucru evident:

Arată groaznic.

Răvășit. Neîngrijit. Mai mult decât un pic obosit. De fapt, dacă n-aș ști mai bine, aș fi jurat că Adam a plâns. Sper doar că nu după relația noastră eșuată.

Totuși, un vechi instinct îmi dă ghes și trage de străvechile corzi ale inimii.

Vorbim în același timp:

— Ești OK...? îl întreb.

— Castle vrea să vorbească cu tine, îmi spune el.

— Castle te-a trimis *pe tine* să vii să mă iei? întreb eu, dând uitării sentimentele.

Adam ridică din umeri.

— Presupun c-am trecut prin dreptul camerei lui la momentul oportun.

— Ăăă. OK.

Încerc să zâmbesc. Castle încearcă mereu să ne împace pe mine şi Adam; nu-i place tensiunea dintre noi.

— A zis că vrea să mă vadă chiar acum?

— Dap, răspunde Adam şi-şi vâră mâinile în buzunare. Chiar acum.

— Bine, spun eu, iar întreaga situaţie pare ciudată.

Adam pur şi simplu stă acolo în timp ce eu îmi adun lucrurile, şi-mi doresc să-i spun s-o şteargă, să nu se mai holbeze la mine, că asta-i ciudat, că ne-am despărţit acum o veşnicie şi a fost *ciudat*, tu ai făcut să fie *atât de ciudat*, dar apoi îmi dau seama că nu se holbează la mine. Se uită în jos de parcă e blocat, de parcă s-a pierdut pe undeva prin mintea lui.

— Hei... eşti OK? îl întreb din nou, de data asta pe un ton mai blând.

Adam ridică privirea, speriat.

— Poftim? zice el. Ce, o... da, sunt bine. Hei, ştii cumva dacă, ăăă – îşi drege vocea şi se uită în jur –, ştii, ăăă...

— Ce să ştiu?

Adam se leagănă pe călcâie, aruncând priviri prin sală.

— Warner nu vine niciodată la micul dejun, nu?

Ridic din sprâncene.

— Îl cauţi pe Warner?

— Ce? Nu. Eu doar, ăăă, mă miram. El nu e niciodată aici. Ştii? E ciudat.

Îl fixez cu privirea.

Nu mai spune nimic.

— Nu e chiar atât de ciudat, zic eu tărăgănat, studiindu-i chipul. Warner nu are timp să ia micul dejun cu noi. Munceşte zi-lumină.

— Aha, face Adam, iar cuvântul pare să-l dezumfle. Păcat.

— Păcat? mă încrunt eu.

Dar Adam nu pare să mă audă. Îl strigă pe James, care îşi debarasează tava, şi cei doi se întâlnesc în mijlocul sălii, iar apoi dispar.

Habar n-am ce fac toată ziua. Nu i-am întrebat niciodată.

Misterul absenţei lui Kenji de la micul dejun e rezolvat în clipa în care ajung în dreptul uşii lui Castle: amândoi sunt aici, adânciţi într-o conversaţie.

Bat, din politeţe, la uşa deschisă.

— Salut! spun. Voiai să mă vezi?

— Da, da, domnişoară Ferrars, zice Castle nerăbdător. Se ridică în picioare şi-mi face semn să intru. Te rog, ia un loc! Şi fii drăguţă – arată în spatele meu – şi închide uşa.

Brusc, mă cuprinde o stare de nelinişte.

Înaintez şovăitor în biroul improvizat al lui Castle şi arunc o privire spre Kenji, al cărui chip impasibil nu face nimic pentru a-mi alunga temerile.

— Ce se întâmplă? întreb. Iar apoi, către Kenji: De ce n-ai venit la micul dejun?

Castle îmi face semn să mă aşez.

Aşa că mă aşez.

— Domnişoară Ferrars, spune el pe un ton impetuos. Ai primit vreo veste de la Oceania?

— Poftim?

— Răspunsul la invitaţie. Ai primit o confirmare, nu-i aşa?

— Da, am primit, zic tărăgănat. Dar nimeni n-ar fi trebuit să ştie încă despre asta – urma să-i spun lui Kenji în dimineaţa asta la micul dejun...

— Prostii! mi-o taie Castle. Toată lumea ştie. Domnul Warner categoric ştie. Şi locotenentul Delalieu ştie.

— Poftim? Arunc o privire spre Kenji, care dă din umeri. Cum e posibil aşa ceva?

— Nu fi atât de şocată, domnişoară Ferrars. Evident, toată corespondenţa dumitale e monitorizată.

Fac ochii mari.

— Ce?!

Castle flutură enervat din mână.

— N-avem timp de irosit, aşa că te-aş ruga, dacă...

— N-avem timp *de irosit*? mă răstesc eu, iritată. Cum ar trebui să te ajut, când nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti?

Castle îşi prinde puntea nasului cu degetele.

— Kenji, zice el dintr-odată. Vrei, te rog, să ne laşi singuri?

— Dap.

Kenji sare în picioare, salutând milităreşte în joacă. Porneşte spre uşă.

— Stai! îl opresc eu, apucându-l de braţ. Ce se petrece?

— Habar n-am, puştoaico, râde Kenji, scuturându-şi braţul din strânsoarea mea. Conversaţia asta nu mă priveşte. Castle m-a chemat aici mai devreme ca să vorbim despre vaci.

— Despre *vaci*?

— Da, ştii tu, zice el, ridicând dintr-o sprânceană. Şeptel. M-a pus să merg în recunoaştere de-a lungul a câteva sute de acri de pământ agricol pe care Restauraţia nu l-a făcut public. Multe, foarte multe vaci.

— Încântător!

— Chiar e! încuviinţează el, cu o privire entuziasmată. Metanul uşurează mult lucrurile şi te ajută să ţii pasul. Te face să te întrebi de ce n-ar fi făcut ei ceva pentru a preve...

— *Metanul?* rostesc eu, derutată. Ăsta nu e un fel de gaz?

— Să-nţeleg că nu ştii prea multe despre baligile de vacă.

Ignor această remarcă. În schimb, spun:

— Deci de asta n-ai venit la micul dejun azi-dimineaţă? Fiindcă studiai caca de vacă?

— Ei, cam aşa ceva.

— Aha, fac eu. Cel puţin asta explică mirosul.

Îi ia o secundă lui Kenji să se prindă, dar, când o face, mijeşte ochii. Mă bate cu degetul pe frunte.

— O să ajungi direct în iad, ştii asta?

Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ne vedem mai târziu? Tot mai vreau să ne facem plimbarea de dimineaţă.

Scoate un mormăit evaziv.

— Haide, insist eu, de data asta va fi distractiv, îţi promit!

— A, da, foarte distractiv... Kenji îşi dă ochii peste cap în timp ce se întoarce şi-i oferă lui Castle încă un salut cu două degete. Ne vedem mai târziu, domnule!

Castle dă din cap, zâmbind.

Lui Kenji îi ia un minut să iasă într-un final din birou şi să închidă uşa după el, dar în acel minut faţa lui Castle se transformă. Zâmbetul uşor, privirea nerăbdătoare: dispărute. Acum, că am rămas singuri, Castle pare un pic zdruncinat, un pic mai serios. Poate chiar... speriat?

Şi trece direct la subiect.

— Când a sosit confirmarea, ce spunea mai exact? Era ceva memorabil în legătură cu biletul acela?

— Nu. Mă încrunt. Nu ştiu. Dacă toată corespondenţa mea e monitorizată, nu ştii deja răspunsul la întrebarea asta?

— Fireşte că nu. Nu eu sunt cel care-ţi monitorizează corespondenţa.

— Atunci, cine mi-o monitorizează? Warner?

Castle nu face decât să mă privească.

— Domnişoară Ferrars, există ceva deosebit de neobişnuit în legătură cu acest răspuns. Şovăie, apoi continuă: Mai ales de vreme ce e prima şi, până acum, singura confirmare.

— Bine, zic eu, nedumerită. Şi ce-i atât de neobişnuit, mă rog?

Castle îşi priveşte mâinile. Apoi peretele.

— Cât de multe ştii despre Oceania?

— Foarte puţine.

— Cât de puţine?

Dau din umeri.

— Pot s-o localizez pe hartă.

— Şi n-ai fost niciodată acolo?

— Pe bune? Îi arunc o privire cinică. Fireşte că n-am fost. N-am fost nicăieri în lumea asta, îţi aminteşti? Părinţii mei m-au retras de la şcoală. M-au trecut prin sistem. În cele din urmă m-au închis într-un azil de nebuni.

Castle inspiră adânc. Închide ochii în timp ce spune, pe un ton foarte precaut:

— N-a existat nimic memorabil în legătură cu biletul pe care l-ai primit de la comandantul suprem al Oceaniei?

— Nu, răspund. Nu chiar.

— Nu chiar?

— Bănuiesc c-a fost un pic neprotocolar? Dar nu cr...

— Cum adică neprotocolar?

Privesc în altă parte, aducându-mi aminte.

— Mesajul a fost foarte succint, îi explic. Spunea *De-abia aştept să te văd*, fără vreo semnătură sau ceva de genul ăsta.

— „De-abia aştept să te văd"?

Castle pare dintr-odată încurcat.

Încuviinţez din cap.

— Nu de-abia aştept să te *întâlnesc*, zice el, ci de-abia aştept să te *văd*.

Încuviinţez din nou din cap.

— Cum am spus, un pic neprotocolar. Dar cel puţin a fost politicos. Ceea ce cred că e un semn de bun augur, luând în considerare situaţia actuală.

Castle oftează adânc în timp ce se întoarce în scaunul lui. Acum stă cu faţa la perete, cu degetele împreunate sub bărbie. Îi studiez unghiurile ascuţite ale profilului în timp ce el rosteşte pe un ton liniştit:

— Domnişoară Ferrars, cât de multe ţi-a spus domnul Warner despre Restauraţie?

WARNER

Sunt singur în sala de conferinţe, trecându-mi absent o mână prin noua mea tunsoare, când soseşte Delalieu. Trage după el un cărucior de cafea, arborând zâmbetul lipsit de entuziasm şi tremurat pe care am ajuns să mă bazez. În ultima vreme, zilele noastre au fost mai pline ca oricând cu tot felul de îndatoriri; din fericire, nu ne-am făcut deloc timp să discutăm despre detaliile inconfortabile ale evenimentelor recente, şi mă îndoiesc c-o vom face vreodată.

Pentru asta sunt veşnic recunoscător.

E un refugiu pentru mine aici, împreună cu Delalieu, unde pot pretinde că lucrurile din viaţa mea nu s-au schimbat mai deloc.

Sunt în continuare comandantul-şef şi regentul soldaţilor din Sectorul 45; e în continuare de datoria mea să-i organizez şi să-i conduc pe aceia care ne vor ajuta să înfruntăm restul Restauraţiei. Iar acel rol vine la pachet cu nişte responsabilităţi. A trebuit să ne ocupăm de multe restructurări în timp ce-am coordonat următorii paşi pe care-i vom face, iar ajutorul lui Delalieu a fost nepreţuit.

— Bună dimineaţa, domnule!

Dau din cap în semn de salut, în timp ce el umple două ceşti de cafea. Un locotenent ca el n-ar avea de ce să-şi

toarne singur cafeaua, dar am ajuns să preferăm intimitatea.

Iau o gură din lichidul negru – recent am învăţat să-i savurez amăreala – şi mă las pe spate în scaun.

— Noutăţi?

Delalieu îşi drege vocea.

— Da, domnule, răspunde el, punând repede la loc ceaşca de cafea pe farfurie, vărsând un pic când face asta. Chiar câteva în dimineaţa asta, domnule.

Las capul într-o parte.

— Construcţia noii staţii de comandă merge ca pe roate. Ne aşteptăm să finalizăm ultimele detalii în următoarele două săptămâni, însă camerele private vor fi gata de locuit începând de mâine.

— Bun.

Noua noastră echipă, sub supravegherea lui Juliette, e alcătuită din mai mulţi oameni acum, cu numeroase departamente de condus şi, cu excepţia lui Castle, care şi-a încropit un mic birou personal sus, până acum au folosit cu toţii ca sediu central sălile mele de antrenament. Şi, cu toate că la început păruse o idee bună, sălile mele de antrenament sunt accesibile doar prin apartamentul meu personal; iar acum, că întregul grup locuieşte liber la bază, dau buzna des în camerele mele, intrând şi ieşind, neanunţaţi.

E inutil să mai spun că asta mă scoate din minţi.

— Ce altceva?

Delalieu îşi verifică lista şi spune:

— Am reuşit în sfârşit să intrăm în posesia dosarelor tatălui dumneavoastră, domnule. Ne-a luat ceva timp să le

localizăm şi să le recuperăm, însă v-am lăsat cutiile în cameră, domnule, ca să le deschideţi oricând consideraţi de cuviinţă. M-am gândit... – îşi drege vocea – m-am gândit că poate doriţi să aruncaţi o privire prin lucrurile sale personale rămase înainte să fie moştenite de noul nostru comandant suprem.

Întregul trup mi-e străbătut de o groază rece şi apăsătoare.

— Mă tem că sunt destul de multe, continuă Delalieu. Toate consemnările lui zilnice. Fiecare raport pe care l-a scris vreodată. Ba chiar am reuşit să localizăm o parte din jurnalele sale personale. Delalieu şovăie. Iar apoi, pe un ton pe care numai eu ştiu să-l descifrez, adaugă: Sper din toată inima ca notiţele sale să vă fie de folos cumva.

Ridic privirea şi mă uit în ochii lui Delalieu. Văd un strop de nelinişte în ei. De îngrijorare.

— Îţi mulţumesc, spun eu încet. Aproape că uitasem.

Între noi se aşterne o tăcere inconfortabilă şi, pentru o clipă, niciunul nu ştie exact ce să spună. Încă n-am discutat despre asta, despre moartea tatălui meu. Despre moartea ginerelui lui Delalieu. Soţul detestabil al răposatei lui fiice, mama mea. Nu vorbim niciodată despre faptul că Delalieu e bunicul meu. Că el e singurul soi de tată care mi-a mai rămas pe lume.

Nu e ceva ce facem.

Aşa că Delalieu încearcă să schimbe subiectul, spunând cu o voce şovăielnică, nenaturală:

— După... după cum sunt convins c-aţi auzit, domnule, Oceania... Oceania a spus că vor lua parte la întrunirea organizată de noua... de noua doamnă comandant...

Încuviinţez din cap.

— Însă ceilalţi, continuă el, vorbind foarte repede acum, nu vor răspunde până ce nu vorbesc cu dumnea-voastră, domnule.

Auzind acestea, ochii mi se fac vizibil mai mari.

— Ei sunt... Delalieu îşi drege iar vocea. Ei bine, domnule, după cum ştiţi, sunt cu toţii prieteni vechi de familie, iar ei... ei bine, ei...

— Da, şoptesc eu. Fireşte.

Privesc în altă parte, spre perete. Frustrat, strâng din maxilar. În sinea mea, mă aşteptam la asta. Dar după două săptămâni de tăcere începusem de fapt să sper că poate vor continua s-o facă pe proştii. N-am primit niciun semn de la aceşti vechi prieteni ai tatălui meu, niciun mesaj de condoleanţe, niciun trandafir alb. Nicio scrisoare, aşa cum era ritualul nostru zilnic, din partea familiilor pe care le cunosc de mic, familiile responsabile de iadul în care ne aflăm acum. Credeam că, din fericire şi din milă, fusesem dat uitării.

Aparent, nu era aşa.

Aparent, trădarea nu e o fărădelege suficientă pentru a fi lăsat de izbelişte. Aparent, misivele zilnice ale tatălui meu care detaliau „grotesca mea obsesie faţă de un experiment" nu au constituit un motiv suficient de bun pentru a mă exclude din grup. Tatăl meu adora să se plângă cu voce tare, adora să-şi împărtăşească numeroasele repulsii şi dezaprobări prietenilor săi, singurii oameni în viaţă care-l cunoşteau în persoană. Şi în fiecare zi mă umilea în faţa oamenilor pe care îi ştiam. El făcea ca lumea mea, gândurile mele şi sentimentele mele să pară insignifiante.

Penibile. Şi în fiecare zi număram scrisorile care se adunau în cutia mea poştală, peroraţii de la vechii săi prieteni care mă implorau să fiu *înţelept*, cum spuneau ei. Să-mi vin în fire. Să nu-mi mai fac de râs familia. Să ascult de tatăl meu. Să mă maturizez, să fiu bărbat şi să nu mai plâng pentru mama mea bolnavă.

Nu, aceste legături sunt prea puternice.

Închid ochii strâns pentru a alunga iureşul de chipuri şi de amintiri din copilăria mea, în timp ce spun:

— Transmite-le că le voi scrie curând.

— Asta nu va fi necesar, domnule, spune Delalieu.

— Poftim?

— Copiii lui Ibrahim sunt deja pe drum.

Se întâmplă iute: o paralizie bruscă, scurtă, a membrelor mele.

— Cum adică? zic, de-abia reuşind să-mi păstrez calmul. Pe drum spre ce? Spre noi?

Delalieu încuviinţează din cap.

Un val de căldură îmi inundă trupul atât de repede, încât nici măcar nu bag de seamă că sunt în picioare până ce nu mă apuc de masă ca să mă sprijin.

— Cum *îndrăznesc*? zic eu, cumva încă pe un ton calm. Nepăsarea lor completă... Să fie atât de insuportabil de aroganţi...

— Da, domnule, înţeleg, domnule, mă întrerupe Delalieu, părând din nou îngrozit, doar că, după cum ştiţi, aşa e obiceiul familiilor supreme, domnule. O tradiţie din moşi-strămoşi. Dacă aş fi refuzat, ar fi fost interpretat drept un act ostil – iar Doamna Suprem m-a rugat să fiu diplomat cât se poate de mult, aşa că m-am gândit,

m-am... m-am gândit... Of, îmi pare enorm de rău, domnule...

— Ea nu ştie cu cine are de-a face, spun eu tăios. Oamenii ăştia nu cunosc cuvântul diplomaţie. Se prea poate ca noul nostru comandant suprem să nu ştie asta, dar tu, zic eu, acum mai mult supărat decât furios, ar fi trebuit să ştii mai bine. Aş fi preferat mai degrabă un război în loc de asta.

Nu ridic privirea să-i văd faţa când spune, cu o voce tremurătoare:

— Domnule, îmi pare tare, tare rău!

Într-adevăr, o tradiţie din moşi-strămoşi.

Dreptul de a veni şi pleca era o practică asupra căreia se puseseră de acord în urmă cu mult timp. Familiile supreme erau mereu bine-venite pe pământul celorlalţi, oricând, fără să fie necesară vreo invitaţie. Când mişcarea era tânără şi copiii erau tineri, familiile noastre s-au conformat. Iar acum, acele familii – şi copiii lor – conduc lumea.

Asta a fost viaţa mea multă vreme. Marţi, o ieşire la joacă în Europa; vineri, o cină în America de Sud. Părinţii noştri erau nebuni, cu toţii.

Singurii *prieteni* pe care i-am cunoscut vreodată aveau familii şi mai nebune decât a mea. N-am nicio dorinţă să-l revăd pe vreunul din ei.

Şi totuşi...

Dumnezeule, trebuie s-o avertizez pe Juliette!

— Iar în ceea... în ceea ce-i priveşte pe... pe civili, se bâlbâie în continuare Delalieu, am ţinut legătura cu Castle, aşa... aşa cum mi-aţi poruncit, domnule, despre

cum ar fi mai bine să procedăm cu mutarea lor din... din complexuri...

Însă restul şedinţei noastre de dimineaţă trece ca prin ceaţă.

Când reuşesc în cele din urmă să scap de umbra lui Delalieu, mă îndrept direct spre apartamentul meu. Juliette se află de obicei acolo în această parte a zilei şi sper s-o prind, s-o avertizez înainte să fie prea târziu.

Prea curând, sunt interceptat.

— O, ăăă, salut...

Ridic privirea, pierdut în gânduri, şi mă opresc repede în loc. Fac ochii mari, doar un pic.

— Kent, rostesc încet.

Îi arunc o singură privire şi-mi dau seama imediat că nu e bine. De fapt, arată groaznic. Mai slab decât l-am văzut vreodată; cearcăne sub ochi. Istovit.

Mă întreb dacă şi eu arăt la fel în ochii lui.

— Mă întrebam, zice el şi priveşte în altă parte, schimonosindu-se. Îşi drege vocea. Mă, ăăă – îşi drege vocea din nou –, mă întrebam dac-am putea să vorbim.

Simt cum mi se strânge pieptul. Îl fixez cu privirea o clipă, măsurându-i umerii încordaţi, părul ciufulit, unghiile roase. Vede că mă holbez la el şi îşi bagă degrabă mâinile în buzunare. De-abia poate să mă privească în ochi.

— Să vorbim, reuşesc eu să spun.

El dă din cap.

Răsuflu încet, lent. N-am mai vorbit din ziua în care am aflat că suntem fraţi, acum aproape trei săptămâni.

Credeam că implozia emoţională a acelei seri se terminase aşa cum ar fi sperat toată lumea, dar s-au întâmplat multe de-atunci. Nu s-a mai ivit ocazia de a zgândări din nou acea rană.

— Să vorbim, repet eu. Desigur.

Înghite anevoie. Îşi lasă privirea în pământ.

— Super.

Şi dintr-odată simt nevoia să-i pun o întrebare care ne nelinişteşte pe amândoi:

— Eşti bine?

Ridică privirea, bulversat. Ochii lui albaştri sunt rotunzi şi înroşiţi, injectaţi. Mărul lui Adam i se mişcă în gât.

— Nu ştiu cu cine altcineva pot vorbi despre asta, şoptеşte el. Nu ştiu pe altcineva care ar putea măcar înţelege...

Iar eu o fac. Dintr-odată.

Înţeleg.

Când ochii i se împăienjenesc deodată de emoţie; când umerii îi tremură chiar şi-atunci când încearcă să stea nemişcat...

Simt cum mi se zguduie propriile-mi oase.

— Desigur, spun eu, surprinzându-mă. Vino cu mine!

JULIETTE

Astăzi e o altă zi rece, toată numai ruine argintii şi dărăpănături acoperite de zăpadă. Mă trezesc în fiecare dimineaţă sperând să capăt chiar şi o rază mică de soare, însă frigul muşcător rămâne la fel de neiertător în timp ce-şi înfige dinţii în carnea noastră. Am lăsat în sfârşit în urmă cea mai urâtă iarnă, însă chiar şi aceste săptămâni timpurii ale lui martie par inuman de friguroase. Îmi ridic gulerul paltonului în jurul gâtului şi mă cuibăresc în el.

Kenji şi cu mine ne aflăm în ceea ce a devenit plimbarea noastră zilnică în jurul întinderilor pustii ale Sectorului 45. A fost deopotrivă bizar şi terapeutic să putem merge nestingheriţi în aerul curat. Bizar, deoarece nu mă pot îndepărta de bază fără o mică trupă de protecţie, şi terapeutic deoarece e pentru prima oară când am putut să fac cunoştinţă cu pământul. N-am avut niciodată ocazia să mă plimb calmă printre aceste complexuri; n-am avut cum să văd cu ochii mei exact ce s-a întâmplat cu această lume. Iar acum, să am libertatea de a umbla fără nicio grijă, fără să fiu chestionată...

Mă rog, într-un fel.

Privesc peste umăr la cei şase soldaţi care ne urmăresc fiecare mişcare, ţinând strâns la piept mitralierele în timp ce mărşăluiesc. Nimeni nu ştie cu adevărat cum să se poarte deocamdată cu mine; Anderson avea stabilit un sistem

foarte diferit în calitate de comandant suprem – nu-şi arăta niciodată faţa cuiva, cu excepţia celor pe care urma să-i ucidă, şi nu călătorea niciodată pe undeva fără să fie însoţit de Garda Supremă. Însă eu nu am astfel de reguli, şi, până ce nu mă hotărăsc cum vreau să conduc, asta e noua mea realitate:

Voi avea dădace din clipa în care păşesc în afara bazei.

Am încercat să le explic tuturor că n-am nevoie de protecţie – am încercat să le reamintesc tuturor de atingerea mea literalmente letală; de forţa mea supraomenească; de invincibilitatea mea funcţională...

„Dar le va fi de foarte mare ajutor soldaţilor", mi-a explicat Warner, „dacă ai trece măcar prin etapele alea. Noi, în armată, ne bazăm pe reguli, ordine şi disciplină constantă, iar soldaţii au nevoie de un sistem de care să depindă, tot timpul. Fă asta pentru ei", a insistat el. „Menţine prefăcătoria. Iubire, nu putem schimba totul deodată. Ar fi prea deconcertant."

Aşa că iată-mă aici.

Urmată de soldaţi.

Warner a fost călăuza mea constantă în ultimele câteva săptămâni. M-a învăţat zilnic câte ceva despre numeroasele lucruri pe care le făcea tatăl său şi de care el, personal, e responsabil. Există un număr infinit de lucruri de care Warner trebuie să se ocupe în fiecare zi doar pentru a conduce acest sector – ca să nu mai punem la socoteală lista bizară (şi, aparent, fără de sfârşit) de lucruri pe care eu trebuie să le fac pentru a conduce un întreg continent.

Aş minţi dacă n-aş spune că, uneori, totul pare imposibil.

Am avut la dispoziţie o zi, doar o singură zi ca să respir uşurată şi să mă bucur că l-am răsturnat pe Anderson şi am revendicat Sectorul 45. O singură zi ca să dorm, o singură zi ca să zâmbesc, o singură zi ca să-mi îngădui luxul de a-mi imagina o lume mai bună.

S-a întâmplat la sfârşitul Zilei 2 să dau nas în nas cu un Delalieu agitat care mă aştepta la uşă.

Părea de-a dreptul înnebunit.

— Doamnă Suprem, a spus el, cu un zâmbet nebun agăţat pe jumătate de faţă. Îmi închipui că trebuie să fiţi foarte copleşită în ultima vreme. Atâtea de făcut! Şi-a lăsat privirea în pământ, frământându-şi mâinile. Dar mă tem... că asta e... cred...

— Ce e? l-am întrebat. S-a întâmplat ceva?

— Ei bine, doamnă... nu voiam să vă deranjez... Aţi trecut prin atâtea şi aveaţi nevoie să vă obişnuiţi...

S-a uitat la perete.

Am aşteptat.

— Iertaţi-mă, a continuat el. Doar că au trecut aproape treizeci şi şase de ore de când aţi preluat controlul asupra continentului şi nu aţi vizitat nici măcar o dată locuinţa Domniei Voastre, a spus el dintr-o suflare. Şi aţi primit deja atâtea scrisori, încât nici măcar nu ştiu unde să le mai...

— *Poftim?*

A înlemnit. Într-un sfârşit, s-a uitat în ochii mei.

— Cum adică *locuinţa mea*? Am o *locuinţă*?

Delalieu a clipit, năucit.

— Fireşte că aveţi, doamnă! Comandantul suprem are câte o locuinţă în fiecare sector de pe continent. Avem o întreagă aripă aici dedicată birourilor Domniei Voastre.

Acolo obişnuia să se cazeze răposatul comandant suprem Anderson ori de câte ori ne vizita la bază. Şi cum întreaga lume ştie că Sectorul 45 e reşedinţa dumneavoastră permanentă, aici au trimis toată corespondenţa, deopotrivă fizică şi electronică. E locul în care vă vor fi livrate în fiecare dimineaţă informaţiile secrete. E locul în care alţi conducători de sector şi-au trimis rapoartele zilnice...

— Zi-mi că glumeşti! spun eu, uluită.

— Sunt foarte serios, doamnă. Părea disperat. Şi îmi fac griji în legătură cu mesajul pe care l-aţi putea transmite ignorând toată corespondenţa în această etapă timpurie a numirii. S-a uitat în altă parte. Iertaţi-mă! Nu vreau să-mi depăşesc atribuţiile. Doar că... ştiu că v-aţi dori să vă străduiţi să înlesniţi legăturile internaţionale – dar mă tem în privinţa consecinţelor cu care v-aţi putea confrunta încălcând numeroasele acorduri continentale...

— Nu, nu, fireşte. Îţi mulţumesc, Delalieu! am spus, ameţită. Îţi mulţumesc că m-ai informat. Îţi sunt... îţi sunt foarte recunoscătoare că ai intervenit. Habar n-aveam – m-am plesnit cu palma peste frunte –, dar poate c-am putea face asta mâine-dimineaţă? am spus. Ne-am putea întâlni mâine, după plimbarea mea de dimineaţă? Să-mi arăţi unde se află locuinţa?

— Bineînţeles, a spus el cu o uşoară plecăciune. Va fi plăcerea mea, Doamnă Suprem!

— Îţi mulţumesc, locotenente!

— Desigur, doamnă, a răspuns, părând extrem de uşurat. Să aveţi o seară plăcută!

M-am împleticit după ce i-am spus la revedere, împiedicându-mă ameţită de propriile-mi picioare.

*

Nu s-au schimbat prea multe.

Încă îmi târşâi picioarele pe asfalt, lovindu-mi un picior de altul, ceea ce mă aduce din nou în prezent. Fac un pas mai încrezător înainte, de data asta pregătindu-mă să înfrunt o altă rafală bruscă de vânt, usturătoare. Kenji îmi aruncă o privire îngrijorată. Mă uit, dar nu-l văd cu adevărat. Privesc dincolo de el acum, cu ochii mijiţi spre nimic în mod special. Mintea mea îşi continuă drumul, zumzăind în sincron cu vântul.

— Puştoaico, eşti bine?

Înalţ capul, aruncându-i o privire piezişă lui Kenji.

— Sunt bine, da.

— Foarte convingător...

Reuşesc să zâmbesc şi să mă încrunt în acelaşi timp.

— Aşadar, zice Kenji. Despre ce voia Castle să discutaţi?

Mă întorc, brusc iritată.

— Nu ştiu! Castle se poartă ciudat.

Asta îi atrage atenţia lui Kenji. Castle e ca un tată pentru el – şi sunt destul de sigură că, dacă ar avea de ales, Kenji l-ar alege pe Castle în detrimentul meu –, aşa că e limpede cui îi e loial când spune:

— Ce vrei să zici? Cum adică se poartă ciudat? Azi-dimineaţă părea să fie bine.

Ridic din umeri.

— Dintr-odată, pare foarte paranoic. Şi a spus nişte lucruri despre Warner care pur şi simplu... Las fraza neterminată şi clatin din cap. Nu ştiu.

Kenji se opreşte din mers.

— Stai, ce anume a spus despre Warner?

Ridic iarăşi din umeri, în continuare iritată.

— Crede că Warner îmi ascunde lucruri. Adică, nu că îmi ascunde lucruri propriu-zis – ci că există o mulţime de chestii pe care nu le ştiu despre el. Iar eu am fost ceva gen „Dacă ştii atât de multe despre Warner, de ce *nu-mi spui* ce-ar trebui să ştiu în legătură cu el?", iar Castle a fost ceva gen „Nu, bla-bla, domnul Warner ar trebui să ţi le spună el personal, bla-bla". Îmi dau ochii peste cap. Practic mi-a spus că e ciudat că nu ştiu prea multe despre trecutul lui Warner. Dar asta nici măcar nu-i adevărat, zic eu, uitându-mă la Kenji acum. Ştiu multe despre trecutul lui Warner.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, nu ştiu... Ştiu toate chestiile alea despre maică-sa.

Kenji râde.

— Nu ştii niciun rahat despre maică-sa.

— Ba ştiu!

— În fine, J. Nici măcar nu ştii cum o chema pe cucoana aia.

La asta mă blochez. Scotocesc prin minte după informaţii, convinsă că el i-a menţionat cândva numele...

şi nu găsesc nimic.

Mă uit la Kenji, făcându-mă mică.

— O chema Leila, mă informează el. Leila Warner. Şi ştiu asta deoarece Castle şi-a făcut temele. La Punctul Omega aveam dosare cu toate persoanele de interes. Totuşi, n-am ştiut niciodată că poseda puteri care o

îmbolnăveau, zice el pe un ton gânditor. Anderson a făcut o treabă bună tăinuind această informaţie.

— Ah, îngăim eu.

— Deci de-asta credeai că se purta ciudat Castle? mă întreabă Kenji. Deoarece a avut dreptate când a scos în evidenţă faptul că nu ştii nimic despre viaţa iubitului tău?

— Nu fi nasol, îi zic încet. Ştiu unele lucruri.

Dar adevărul e că nu ştiu multe.

Ceea ce mi-a zis Castle azi-dimineaţă a atins un punct sensibil. Aş minţi dacă aş spune că nu m-am întrebat tot timpul cum era viaţa lui Warner înainte să-l fi întâlnit. De fapt, mă gândesc adesea la ziua aceea – la ziua aceea absolut îngrozitoare – din casa albastră, frumoasă, de pe strada Sycamore, casa în care Anderson m-a împuşcat în piept.

Eram singuri, doar eu şi cu Anderson.

Nu i-am mărturisit niciodată lui Warner ce mi-a spus tatăl său în ziua aceea, dar eu n-am uitat niciodată. În schimb, am încercat să ignor totul, să mă conving că Anderson se juca doar cu mintea mea ca să mă deruteze şi să mă imobilizeze. Dar indiferent de câte ori am reluat conversaţia în gând – încercând cu disperare s-o distrug şi s-o alung –, nu am putut niciodată să scap de senzaţia că, poate, doar poate, n-a jucat teatru. Poate că Anderson îmi spunea adevărul.

Încă pot să văd zâmbetul de pe faţa lui în timp ce-mi vorbea. Încă pot să aud ritmul muzical din glasul său. Se amuza. Chinuindu-mă.

„Ţi-a spus cumva câţi soldaţi voiau să se ocupe de conducerea Sectorului 45? Din câţi candidaţi bine pregătiţi am putut alege? El avea doar 18 ani!"

„Ţi-a spus vreodată ce-a fost nevoit să facă pentru a dovedi că era demn de acest post?"

Inima îmi bubuie în piept pe măsură ce-mi aduc aminte, şi închid ochii, iar plămânii mi se înnoadă împreună...

„Ţi-a spus vreodată ce l-am pus să facă pentru a câştiga postul?"

Nu.

„Bănuiesc că n-a vrut să menţioneze partea aia, nu-i aşa? Pun pariu că n-a inclus acea parte a trecutului său, nu-i aşa?"

Nu.

Niciodată n-a făcut-o. Iar eu nu l-am întrebat niciodată.

Nu cred că-mi doresc să aflu vreodată.

„Nu-ţi face griji", mi-a spus Anderson atunci. „N-am să-ţi stric plăcerea de a afla. Mai bine îl las pe el să-ţi împărtăşească aceste detalii."

Iar acum, în dimineaţa asta, am căpătat aceeaşi replică din partea lui Castle:

— Nu, domnişoară Ferrars, a spus Castle, refuzând să mă privească în ochi. Nu, nu, nu e treaba mea să-ţi divulg aceste informaţii. Domnul Warner trebuie să fie cel care să-ţi împărtăşească poveştile despre viaţa lui. Nu eu.

— Nu înţeleg, am spus, frustrată. Cum e acest lucru relevant? De ce-ţi pasă dintr-odată de trecutul lui Warner? Şi ce are asta de-a face cu răspunsul Oceaniei?

— Warner îi cunoaşte pe ceilalţi comandanţi, mi-a explicat Castle. Se ştie cu celelalte familii supreme. Ştie cum operează dinăuntru Restauraţia. Şi există încă numeroase lucruri pe care trebuie să ţi le împărtăşească. A clătinat din cap. Răspunsul Oceaniei e tare neobişnuit, domnişoară Ferrars, din simplul motiv că e singurul răspuns pe care l-ai primit. Sunt foarte sigur că mişcările întreprinse de aceşti comandanţi nu sunt doar coordonate, ci şi deliberate, şi încep să fiu din ce în ce mai îngrijorat că printre rânduri există un cu totul *alt* mesaj – unul pe care încă încerc să-l traduc.

Am simţit-o atunci, am simţit cum îmi creşte temperatura, cum mi se încordează maxilarul pe măsură ce furia dădea în clocot.

— Dar tu eşti cel care m-a sfătuit să-i contactez pe toţi ceilalţi comandanţi supremi! A fost ideea ta! Iar acum eşti îngrozit că unul dintre ei a ales să şi răspundă? Ce vrei să...

Iar apoi, dintr-odată, am înţeles.

Cuvintele mele erau blânde şi uluite când am spus:

— O, Doamne, credeai că n-am să primesc niciun răspuns, nu-i aşa?

Castle a înghiţit anevoie. Nu a spus nimic.

— *Nu credeai c-o să răspundă careva?* am întrebat, ridicând vocea pe un ton piţigăiat.

— Domnişoară Ferrars, trebuie să înţelegi...

— De ce joci jocuri cu mine, Castle? am întrebat, încleştând pumnii. Ce crezi că faci?

— Nu joc jocuri cu tine, s-a apărat el degrabă. Eu doar... credeam..., a spus, gesticulând frenetic. A fost un exerciţiu. Un experiment...

Am simţit străfulgerări de căldură scânteind în ochii mei. Furia mi s-a ridicat în gât, vibrând de-a lungul şirei spinării. Simţeam mânia gonind înlăuntrul meu şi a fost nevoie de un efort deosebit pentru a o înăbuşi.

— Nu mai sunt experimentul nimănui! m-am răstit. Şi trebuie să ştiu ce dracu' se întâmplă!

— Trebuie să discuţi cu domnul Warner, a spus el. El îţi va explica totul. Încă există multe lucruri pe care trebuie să le afli despre această lume – şi despre Restauraţie –, şi timpul este esenţial. S-a uitat în ochii mei şi a continuat: Trebuie să fii pregătită pentru orice va urma. Trebuie să afli mai multe, şi trebuie să le afli acum. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

M-am uitat în altă parte, simţind cum mâinile îmi tremurau din pricina energiei nefolosite. Voiam – trebuia – să distrug ceva. Orice. În schimb, am spus:

— Castle, astea-s prostii! De-a dreptul prostii.

Iar el a adoptat cea mai tristă mină din lume când a spus:

— Ştiu.

De atunci, umblu de colo-colo cu o durere de cap sfâşietoare.

Aşa că nu mă simt câtuşi de puţin mai bine când Kenji mă împunge în umăr, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ, şi spune:

— Am mai zis-o şi-am s-o repet: voi doi aveţi o relaţie tare ciudată!

— Ba nu, replic eu, iar cuvintele sunt reflexive şi iritate.

— Ba da, mă contrazice Kenji. Aveţi.

Şi, zicând acestea, îşi atinge borul unei pălării imaginare şi începe să se îndepărteze, lăsându-mă singură pe străzile abandonate.

Arunc cu tenisul după el.

Însă această mişcare e inutilă; Kenji îmi prinde tenisul în aer. Acum mă aşteaptă, la zece paşi în faţă, ţinându-mi pantoful în mână în timp ce ţopăi într-un picior spre el. Nu trebuie să mă întorc pentru a vedea zâmbetele amuzate de pe chipurile soldaţilor din urma noastră. Sunt destul de sigură că toţi mă consideră o glumă de comandant suprem. Şi de ce n-ar face-o?

Au trecut mai bine de două săptămâni şi tot mă simt pierdută.

Pe jumătate paralizată.

Nu mă simt mândră de incapacitatea mea de a mă aduna, nu mă simt mândră de revelaţia că, din câte se pare, nu sunt suficient de isteaţă, suficient de rapidă sau suficient de vicleană ca să conduc lumea. Nu mă simt mândră că, în momentele mele cele mai dificile, privesc în jur la tot ce am de înfăptuit într-o singură zi şi rămân mută de uimire la gândul că Anderson era extrem de organizat, extrem de expert, extrem, dar extrem de talentat.

Nu mă simt mândră că mă gândesc la aşa ceva.

Sau că, în cele mai tăcute şi mai solitare ore ale dimineţii, eu stau întinsă şi trează lângă fiul pe care Anderson aproape că l-a ucis torturându-l şi-mi doresc ca

Anderson să se scoale din morţi şi să-şi ia înapoi povara pe care i-am furat-o de pe umeri.

Iar apoi e un alt gând, tot timpul, tot timpul:

Că poate am făcut o greşeală.

— Ei, alo? Pământul către prinţesă?

Ridic privirea, nedumerită. Azi sunt pierdută în gânduri.

— Ai spus ceva?

Kenji clatină din cap şi-mi întinde pantoful. Mă chinui să-l încalţ la loc când el zice:

— Deci m-ai silit să ies la plimbare prin nasoleala asta de teren îngheţat doar ca să mă ignori?

Ridic o sprânceană la el.

El le ridică pe amândouă, aşteptând vesel.

— Care-i treaba, J? *Asta*, zice el, gesticulând spre faţa mea, nu e stârnită doar de discuţia aia ciudată pe care-ai purtat-o azi-dimineaţă cu Castle. Îşi lasă capul într-o parte şi observ că privirea lui e cu adevărat îngrijorată când adaugă: Deci, ce se petrece?

Oftez; răsuflarea îmi ofileşte trupul.

„Trebuie să discuţi cu domnul Warner. El îţi va explica totul."

Dar Warner nu e vestit pentru abilităţile lui de comunicare. El nu stă la taclale. El nu împărtăşeşte detalii despre persoana lui. Nu o dă pe *intimităţi*. Ştiu că mă iubeşte – simt, în fiecare interacţiune dintre noi, cât de profund îi pasă de mine –, dar, chiar şi-aşa, nu mi-a oferit decât informaţii vagi despre viaţa lui. E un seif la care am acces arareori, şi adesea mă întreb câte mai am de aflat despre el. Uneori, gândul ăsta mă sperie.

— Eu doar... Nu ştiu, zic în cele din urmă. Sunt foarte obosită. Am multe pe cap.

— Ai avut o noapte grea?

Înalţ capul spre Kenji, ferindu-mi ochii de lumina rece a soarelui.

— Ştii, nu prea mai pun geană pe geană, îi mărturisesc. Mă trezesc la patru în fiecare dimineaţă, şi tot nu reuşesc să trec prin corespondenţa *de săptămâna trecută*. Nu-i o nebunie?

Kenji mă priveşte pieziş, surprins.

— Şi chiar trebuie să aprob un milion de lucruri în fiecare zi? Aprobă asta, aprobă aia. Şi nu vorbim de lucruri importante, îi zic. Ci de prostii, cum ar fi, cum ar fi – scot o bucată de hârtie mototolită din buzunar şi o flutur spre cer –, cum ar fi aberaţia asta: Sectorul 418 doreşte să prelungească ora de prânz a soldaţilor cu trei minute, şi au nevoie de aprobarea mea. Trei minute? *Cui îi pasă?*

Kenji îşi înăbuşă un zâmbet şi-şi vâră mâinile în buzunare.

— Zi de zi. Toată ziua. Nu pot să înfăptuiesc nimic *real*. Credeam c-o să fac ceva important, ştii? Credeam c-o să pot fi în stare, de pildă, să unesc sectoarele şi să cădem la pace sau ceva asemănător, şi în schimb îmi petrec fiecare zi încercând să-l evit pe Delalieu, care mă bate la cap din cinci în cinci minute fiindcă trebuie să-i semnez câte ceva. *Şi asta-i doar corespondenţa.*

Acum se pare că nu mă mai pot opri, mărturisindu-i în sfârşit lui Kenji toate lucrurile pe care nu i le pot spune niciodată lui Warner, de teamă să nu-l dezamăgesc. E terapeutic, dar apoi, brusc, pare totodată şi periculos.

Poate că n-ar trebui să spun *nimănui* ce simt, nici măcar lui Kenji.

Aşa că ezit, aştept un semn.

Kenji nu se mai uită la mine, dar tot pare să asculte. Are capul lăsat într-o parte şi buzele par să-i schiţeze un zâmbet când spune, după o clipă:

— Asta-i tot?

Iar eu clatin din cap, puternic, uşurată şi recunoscătoare că pot continua cu lista de plângeri.

— Trebuie să consemnez absolut orice, tot timpul. Trebuie să completez rapoarte, să citesc rapoarte, să întocmesc rapoarte. Kenji, mai există 554 de sectoare în America de Nord. *Cinci sute cincizeci şi patru.* Îl privesc lung. Asta înseamnă că trebuie să citesc 554 de rapoarte, în fiecare zi!

Kenji îmi întoarce privirea lungă, netulburat.

— Cinci sute cincizeci şi patru!

Îşi încrucişează braţele.

— Rapoartele au zece pagini lungime!

— Aha!

— Pot să-ţi spun un secret? îl întreb.

— Ia s-aud!

— Jobul ăsta e naşpet.

Acum Kenji râde în hohote. Şi tot nu spune nimic.

— Ce e? fac eu. La ce te gândeşti?

Îmi ciufuleşte părul şi spune:

— Uof, J!

Îmi trag capul spre spate, departe de mâna lui.

— Asta-i tot ce primesc? Doar un „Uof, J", şi asta-i tot?

Kenji dă din umeri.

— *Ce e?* mă răstesc eu.

— Vreau să zic, nu ştiu, răspunde el, strâmbându-se un pic când o spune. Credeai c-o să fie... uşor?

— Nu, zic eu încet. Credeam doar c-o să fie mai bine decât e.

— Mai bine în ce sens?

— Cred, vreau să zic, credeam c-o să fie mai... mişto?

— Gen, credeai că până acum vei fi omorât nişte tipi răi? Că aveai să pătrunzi în lumea politică aplicând nişte croşee de dreapta? Ca şi cum îl ucideai pe Anderson şi dintr-odată, *bum*, avea să fie pace în lume?

Iar acum nici măcar nu-l pot privi în ochi, fiindcă mint, mint de îngheaţă apele când spun:

— Nu, fireşte că nu. Nu credeam c-o să fie aşa.

Kenji oftează.

— De-asta Castle era mereu atât de neliniştit, ştii? Cu Punctul Omega a fost mereu vorba de a înainta încet, dar sigur. Să aşteptăm momentul potrivit. Să ne cunoaştem punctele forte – şi slăbiciunile. Am întâmpinat multe greutăţi, dar mereu am ştiut – Castle mereu a spus – că nu-l puteam elimina pe Anderson până ce nu eram pregătiţi să conducem. De-asta nu l-am ucis eu când am avut ocazia. Nici măcar când era deja pe jumătate mort şi se afla chiar în faţa mea. Face o pauză, apoi adaugă: Pur şi simplu nu era momentul potrivit.

— Vasăzică... tu crezi c-am făcut o greşeală?

Kenji aproape că se încruntă. Priveşte în altă parte. Se uită din nou la mine, schiţând un zâmbet, însă doar cu jumătate de gură.

— Vreau să zic, cred că eşti grozavă.

— Dar crezi c-am făcut o greşeală.

Dă din umeri într-o manieră lentă, exagerată.

— Nee, n-am spus asta. Cred doar că ai nevoie de ceva mai multă pregătire, ştii? Bănuiesc că azilul de nebuni nu te-a pregătit pentru aşa ceva.

Îl privesc chiorâş.

El râde.

— Uite care-i treaba, ştii să te porţi cu oamenii. Vorbeşti frumos. Dar jobul ăsta vine la pachet cu o grămadă de hârţogărie, şi vine la pachet şi cu o grămadă de rahaturi. Multe momente în care joci frumos. Multe momente în care linguşeşti. Vreau să zic, ce încercăm să facem în clipa asta? Încercăm să fim mişto. Nu? Încercăm, gen, să preluăm conducerea, dar să nu stârnim o adevărată anarhie. Încercăm să *nu* pornim un război chiar acum, nu-i aşa?

Nu-i răspund suficient de iute şi mă împunge în umăr.

— Nu-i aşa? repetă el. Nu ăsta-i ţelul? Să menţinem pacea deocamdată? Să abordăm diplomatic situaţia înainte să începem să bombardăm diverse rahaturi?

— Da, corect, răspund eu degrabă. Da. Să prevenim războiul. Să evităm pierderile. Să jucăm frumos.

— Bine, atunci, încuviinţează el şi priveşte în altă parte. Aşa că trebuie să te aduni, puştoaico. Fiindcă dacă începi să-ţi ieşi din pepeni acum? Restauraţia o să te mănânce de vie. Asta-şi doresc. De fapt, probabil e ceea ce se aşteaptă – se aşteaptă ca tu să distrugi singură tot rahatul ăsta pentru ei. Aşa că nu le poţi îngădui să vadă asta. Nu poţi permite să se vadă fisurile astea.

Mă zgâiesc la el, simţindu-mă dintr-odată speriată.

Mă cuprinde cu un braţ pe după umăr.

— Nu te poţi stresa în halul ăsta. Pentru nişte hârţogării? Clatină din cap. Toată lumea e cu ochii pe tine acum. Toată lumea aşteaptă să vadă ce urmează. Ori mergem la război cu celelalte sectoare – la naiba, cu restul lumii –, ori reuşim să ne calmăm şi să negociem. Şi trebuie să te *linişteşti*, J. Doar să fii calmă!

Şi nu ştiu ce să spun.

Fiindcă adevărul e că are dreptate. Sunt atât de ocupată, încât nici măcar nu ştiu de unde să încep. Nici măcar n-am absolvit liceul. Iar acum se presupune că trebuie să am cunoştinţe de-o viaţă despre relaţiile internaţionale?

Warner era croit pentru stilul ăsta de viaţă. Tot ce face, tot ce e, tot ce respiră...

El a fost născut să conducă.

Dar eu?

În ce Dumnezeu m-am băgat? mă întreb în sinea mea.

De ce am crezut că voi fi în stare să conduc un întreg continent? Cum de mi-am permis să-mi închipui că o abilitate supranaturală de a ucide chestii cu pielea mea îmi va conferi dintr-odată o înţelegere profundă a ştiinţelor politice?

Strâng pumnii prea tare şi...

durere, durere proaspătă

...când unghiile îmi pătrund în carne.

Cum credeam eu că oamenii conduc lumea? Chiar credeam c-o să fie atât de simplu? Că aş putea controla ordinea socială din confortul dormitorului iubitului meu?

De-abia acum încep să înţeleg dimensiunile acestei reţele delicate, complex dezvoltate, de oameni, poziţii

şi putere deja instaurate. Am spus că mă pot ridica la înălţimea aşteptărilor. Eu, o neica nimeni de 17 ani cu foarte puţină experienţă de viaţă; m-am oferit voluntar pentru această poziţie. Iar acum – practic, peste noapte – trebuie să ţin pasul. Şi n-am nici cea mai mică *idee* ce fac.

Dar dacă nu învăţ cum să gestionez aceste relaţii numeroase? Dacă nu mă prefac măcar că am o oarecare idee despre cum să conduc?

Restul lumii m-ar putea distruge cu uşurinţă.

Şi uneori nu sunt sigură dacă voi scăpa cu viaţă din asta.

WARNER

— Ce mai face James?

Sunt primul care rupe tăcerea. E o senzaţie ciudată. Nouă, pentru mine.

Kent dă din cap drept răspuns, cu ochii pe mâinile împreunate în faţa lui. Ne aflăm pe acoperiş, înconjuraţi de frig şi beton, unul lângă altul într-un colţ liniştit în care mă retrag uneori. De aici văd întregul sector. Oceanul din depărtare. Soarele care se apropie leneş de miezul zilei. Civilii care par nişte soldăţei de jucărie mărşăluind de colo-colo.

— E bine, răspunde Kent într-un târziu, cu vocea gâtuită. Nu poartă decât un tricou şi nu pare să-l deranjeze frigul muşcător. Inspiră adânc şi continuă: Vreau să zic, se simte grozav, ştii? E atât de grozav! Se descurcă grozav.

Încuviinţez din cap.

Kent ridică privirea, scoate un râset scurt, agitat, şi se uită în altă parte.

— E o nebunie? întreabă el. Suntem nebuni?

Niciunul din noi nu mai zice nimic preţ de un minut, cu vântul care şuieră mai puternic ca niciodată.

— Nu ştiu, răspund în cele din urmă.

Kent îşi loveşte cu pumnul un picior. Răsuflă prelung.

— Ştii, nu ţi-am spus niciodată asta. Înainte. Ridică ochii, dar nu se uită la mine. În seara aia. N-am spus-o

niciodată, dar voiam să ştii că a însemnat mult pentru mine. Ce-ai zis.

Privesc cu ochii mijiţi în zare.

E un lucru imposibil, zău aşa, să-ţi ceri iertare c-ai încercat să ucizi pe cineva. Dar chiar şi-aşa, am încercat s-o fac. I-am spus că l-am înţeles. Că i-am înţeles durerea. Furia. Acţiunile. I-am spus că a supravieţuit educaţiei tatălui nostru şi că a devenit un om mult mai bun decât aş putea fi eu vreodată.

— Chiar vorbeam serios, îi spun.

Kent se loveşte acum cu pumnul peste gura închisă. Îşi drege vocea.

— Şi mie îmi pare rău, să ştii, spune, şi vocea îi e răguşită. Lucrurile au luat-o razna prea tare. Totul. E o adevărată harababură.

— Da, zic eu. E.

— Şi ce facem acum? Într-un final se întoarce să se uite la mine, dar eu tot nu sunt pregătit să-l privesc în ochi. Cum... cum dregem asta? O putem drege cumva? Sau e prea târziu ca s-o mai facem?

Îmi trec o mână prin părul proaspăt tuns.

— Nu ştiu, îi răspund, prea încet. Dar mi-ar plăcea s-o dreg.

— Serios?

Încuviinţez din cap.

Kent dă şi el din cap de câteva ori lângă mine.

— Încă nu sunt pregătit să-i spun adevărul lui James.

Rămân fără glas, surprins.

— Oh! fac eu.

— Nu din cauza ta, adaugă el degrabă. Nu pentru tine îmi fac griji. Doar că... să i te explic *pe tine* înseamnă să-i explic ceva mult mai mare. Şi nu ştiu cum să-i spun că tatăl lui a fost un monstru. Nu încă. Speram să nu trebuiască să-i povestesc asta vreodată.

La asta, ridic privirea.

— James nu ştie? Nimic?

Kent clatină din cap.

— Era tare mic când a murit mama, şi am reuşit mereu să-l ţin ascuns când venea tata pe-acasă. El crede că părinţii noştri au murit într-un accident aviatic.

— Impresionant, mă aud spunând. Foarte generos din partea ta.

Aud cum lui Kent i se frânge vocea când spune:

— Dumnezeule, de ce sunt atât de distrus pentru el? De ce îmi *pasă*?

— Nu ştiu, spun eu, clătinând din cap. Şi eu am aceeaşi problemă.

— Serios?

Încuviinţez din cap.

Kent îşi lasă capul în mâini.

— Frate, el chiar ne-a nenorocit!

— Da, a făcut-o.

Îl aud pe Kent smârcâindu-se de două ori, două încercări de a-şi ţine emoţiile în frâu, şi chiar şi-aşa, îl invidiez pentru abilitatea lui de a fi atât de deschis cu sentimentele care-l încearcă. Scot o batistă din buzunarul interior al hainei şi i-o întind.

— Mersi! zice el cu vocea sugrumată.

O altă mişcare din cap.

— Deci, ăăă, care-i faza cu părul tău?

Întrebarea lui mă prinde aşa de tare cu garda jos, încât aproape că tresar. Mă gândesc să-i povestesc lui Kent întreaga păţanie, dar mă tem c-o să mă întrebe ce-a fost în capul meu să-l las pe Kenji să se atingă de părul meu, iar apoi ar trebui să-i explic numeroasele cereri ale lui Juliette de a mă împrieteni cu cretinul ăla. Şi încă nu cred că ea e un subiect de conversaţie pe care să-l putem aborda în siguranţă. Aşa că în schimb spun:

— Un mic accident.

Kent ridică o sprânceană. Râde.

— Aha.

Privesc în direcţia lui, surprins.

El zice:

— E în regulă, să ştii.

— Ce anume?

Se îndreaptă de spate, privind înspre lumina soarelui. Încep să văd anumite trăsături de-ale tatălui meu pe chipul lui. Trăsături de-ale mele.

— Tu şi Juliette, răspunde el.

Înlemnesc.

Se uită la mine.

— Zău. E în regulă.

Nu mă pot abţine când spun, uluit:

— Eu nu sunt sigur c-ar fi fost în regulă pentru mine, dacă rolurile ar fi fost inversate.

Kent zâmbeşte, dar zâmbetul pare trist.

— În final, m-am purtat ca un nenorocit cu ea, zice el. Aşa că bănuiesc c-am primit ceea ce meritam. Dar nu era neapărat vorba despre ea, ştii? Toată treaba asta.

Nu era despre ea. Se uită la mine cu coada ochiului. Începusem să mă înec de ceva timp, de fapt. Eram pur şi simplu nefericit, şi foarte stresat, iar apoi – dă din umeri, întorcându-se cu faţa în altă parte –, zău aşa, să aflu că eşti fratele meu aproape că m-a omorât.

Clipesc. Încă o dată surprins.

— Da, râde el, clătinând din cap. Ştiu că pare ciudat acum, dar la acel moment eu doar... Nu ştiu, frate, te credeam un sociopat. Îmi făceam atâtea griji că vei descoperi că suntem rude, iar apoi, vreau să zic... Nu ştiu, credeam c-o să încerci să mă ucizi sau ceva de genul ăsta.

Şovăie. Se uită la mine.

Aşteaptă.

Abia atunci îmi dau seama – surprins, din nou – că vrea ca eu să neg asta. Să-i spun că n-a fost aşa.

Dar îi înţeleg grija. Aşa că spun:

— Ei bine. Chiar am încercat să te ucid o dată, nu-i aşa?

Kent face ochii mari.

— Frate, e prea devreme pentru asta. Faza aia încă nu e amuzantă.

Privesc în altă parte când spun:

— Nu glumeam.

Îl simt pe Kent că se uită la mine, că mă studiază, încercând, presupun, să dea un înţeles persoanei mele sau cuvintelor mele. Poate amândurora. Dar e dificil să-mi dau seama la ce se gândeşte. E frustrant să posed o abilitate supranaturală care-mi îngăduie să aflu emoţiile tuturor, mai puţin pe ale lui. Mă face să mă simt dezechilibrat în preajma lui. Ca şi cum mi-aş fi pierdut văzul.

Într-un final, Kent oftează.

Se pare c-am trecut un test.

— În orice caz, zice el, dar pare un pic nesigur acum, eram destul de convins c-o să-mi vii de hac. Şi nu mă gândeam decât că dacă eu voi muri, James va muri şi el. Eu sunt toată lumea lui, ştii? Mă ucizi pe mine, îl ucizi pe el. Îşi priveşte mâinile. Nu mai dormeam noaptea. Nu mai mâncam. Îmi pierdeam minţile. Nu puteam înfrunta asta, nu puteam înfrunta nimic – iar tu, gen, locuiai cu noi? Iar apoi tot ce s-a întâmplat cu Juliette... Eu doar... Nu ştiu. Oftează, prelung şi sonor; tremurat. Am fost un măgar. Mi-am descărcat nervii pe ea. Am învinuit-o pe ea pentru tot. Pentru că a renunţat la ceva ce credeam că era unul dintre puţinele lucruri sigure din viaţa mea. E vina mea, sincer. Propriul meu bagaj. Încă am multe chestii aiurea la care trebuie să lucrez, zice într-un târziu. Se pare că am o problemă cu oamenii care mă abandonează.

Pentru o clipă, rămân fără grai.

Nu mă gândisem niciodată la Kent c-ar fi capabil de asemenea gânduri profunde. Abilitatea mea de a simţi emoţiile şi abilitatea lui de a dezactiva harurile supranaturale fac o pereche tare stranie – mereu fusesem silit să trag concluzia că el era complet lipsit de gânduri şi de sentimente. Se pare că e mult mai expert emoţional decât credeam. Şi vehement.

Dar e ciudat să văd cum cineva cu care împart acelaşi ADN vorbeşte atât de liber. Cum îşi recunoaşte cu voce tare temerile şi neajunsurile. E prea mult, ca şi cum te-ai uita la soare. Îmi mut privirea în altă parte.

În cele din urmă, spun doar:

— Înţeleg.

Kent îşi drege vocea.

— Deci. Da, zice el. Bănuiesc că voiam doar să spun că Juliette avea dreptate. La final, noi doi ne-am îndepărtat. Toată chestia asta – gesticulează între noi doi – m-a făcut să înţeleg multe lucruri. Iar ea avea dreptate. Mereu mi-am dorit cu disperare ceva, un soi de iubire, sau afecţiune, sau *ceva*. Nu ştiu, zice el, clătinând din cap. Bănuiesc că voiam să cred că ea şi cu mine aveam ceva ce n-aveam. Atunci mă aflam într-un loc diferit. La naiba, eram un om diferit. Dar acum ştiu care-mi sunt priorităţile.

Mă uit la el atunci, cu o întrebare în ochi.

— Familia mea, spune el, întâlnindu-mi privirea. E singura de care-mi pasă în momentul ăsta.

JULIETTE

Ne întoarcem agale la bază.

Nu mă grăbesc deloc să-l găsesc pe Warner doar ca să purtăm ceea ce probabil va fi o conversaţie dificilă, stresantă, aşa c-o iau încet. Înaintez prin sfărâmăturile războiului, şerpuind printre ruinele cenuşii ale complexurilor pe măsură ce lăsăm în urmă teritoriul nereglementat şi rămăşiţele înnegrite a ceea ce a fost odinioară. Mereu îmi pare rău când plimbarea noastră se apropie de final; mă apucă nostalgia după casele trase la indigo, după gardurile albe, după magazinaşele cu scânduri la ferestre şi băncile şi clădirile vechi şi abandonate care mărginesc străzile teritoriului nereglementat. Mi-aş dori să pot găsi o cale de a le readuce la viaţă.

Inspir adânc şi mă bucur de rafala de aer rece ca gheaţa care-mi arde plămânii. Vântul mă învăluie, trăgându-mă şi împingându-mă şi dansând, fluturându-mi părul în toate părţile, şi mă las cuprinsă de el, mă pierd în el, deschid gura ca să-l inhalez. Sunt pe cale să zâmbesc când Kenji îmi aruncă o privire serioasă şi mă fac mică, cerându-i scuze din ochi.

Dar asta nu-l înduplecă deloc.

L-am obligat pe Kenji să facem un ocol până la ocean, care e adesea partea mea preferată a plimbărilor. Pe de altă parte, Kenji îl urăşte din tot sufletul – la fel

şi bocancii lui, dintre care unul i s-a împotmolit în noroiul care acum se agaţă de ceea ce odinioară era nisip curat.

— Tot nu-mi vine să cred că-ţi place să admiri chestia asta nasoală, infestată de pişat...

— Nu e chiar infestată, precizez eu. Castle spune că e categoric mai multă apă decât pipi.

Kenji nu face decât să se uite urât la mine.

Încă bombăne în şoaptă, plângându-se în legătură cu încălţările lui îmbibate în „apă pişată", cum îi place s-o numească, în timp ce înaintăm spre drumul principal. Sunt fericită să-l ignor, hotărâtă să mă bucur de această ultimă oră de pace, de vreme ce e una dintre singurele ore pe care mi le aloc doar pentru mine zilele astea. Zăbovesc şi mă uit înapoi la trotuarele crăpate şi acoperişurile prăbuşite ale fostei noastre lumi, încercând – şi uneori reuşind – să-mi aduc aminte de o vreme când peisajul nu era atât de mohorât.

— Nu ţi-e niciodată dor? îl întreb pe Kenji. De felul în care erau lucrurile odinioară?

Kenji stă într-un picior, scuturând un soi de mâzgă de pe un bocanc de piele, când ridică privirea şi se încruntă.

— Nu ştiu ce crezi tu că-ţi aminteşti, J, dar lucrurile nu erau cu mult diferite de cum sunt acum.

— Ce vrei să spui? îl întreb, rezemându-mă de stâlpul unui indicator vechi.

— Ce vrei să spui *tu*? mi-o întoarce el. Cum poate să-ţi fie dor de orice din fosta viaţă? Credeam că îţi detestai viaţa pe care ai petrecut-o cu părinţii tăi. Credeam c-ai spus că erau îngrozitori şi abuzivi.

— Aşa şi erau, zic eu, întorcându-mă. Şi nu aveam prea multe. Dar existau nişte lucruri de care îmi place să-mi aduc aminte – nişte momente plăcute – înainte ca Restaurația să fi preluat puterea. Presupun că mi-e pur şi simplu dor de lucrurile mărunte care mă făceau fericită. Mă uit la el şi-i zâmbesc. Ştii?

El ridică o sprânceană.

— Cum ar fi... sunetul camionetei cu îngheţată după-amiaza, îi spun. Sau poştaşul care-şi făcea turele. Obişnuiam să stau la fereastră şi să-i urmăresc pe oameni cum veneau acasă de la muncă seara. Privesc în altă parte, aducându-mi aminte. Era drăguţ.

— Hm...

— Nu crezi?

Buzele lui Kenji se ridică într-un zâmbet nefericit pe măsură ce-şi inspectează bocancul, acum curat.

— Nu ştiu, puştoaico. Camionetele alea cu îngheţată nu veneau niciodată în cartierul meu. Lumea pe care mi-o amintesc era obosită şi rasistă şi al naibii de volatilă, perfectă pentru o preluare ostilă de către un regim de rahat. Eram deja separaţi. Cucerirea a fost floare la ureche. Ia o gură mare de aer, pe care o dă afară când spune: În orice caz, am fugit de la orfelinat când aveam opt ani, aşa că oricum nu-mi amintesc prea mult din tâmpeniile alea drăguţe.

Înlemnesc, uluită. Îmi ia o clipă să-mi găsesc glasul.

— Ai locuit într-un orfelinat?

Kenji încuviinţează din cap înainte să râdă scurt, fără veselie.

— Dap. Am locuit pe străzi vreme de un an, făcând autostopul de-a lungul statului – ştii tu, înainte să fi avut sectoare –, până m-a găsit Castle.

— Poftim? Mă încordez toată. De ce nu mi-ai spus niciodată povestea asta? Tot timpul ăsta... şi n-ai spus niciodată nimic...

Dă din umeri.

— Ţi-ai cunoscut vreodată părinţii?

Dă din cap, dar nu se uită la mine.

Simt cum îmi îngheaţă sângele în vine.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu contează.

— Ba da, contează! îl contrazic eu, şi-i ating cotul. *Kenji...*

— Nu-i important, zice el, îndepărtându-se. Avem cu toţii probleme. Avem cu toţii un bagaj emoţional. N-are rost să-l răscolim.

— Aici nu-i vorba despre răscolirea trecutului, spun eu. Vreau doar să ştiu. Viaţa ta – trecutul tău – contează pentru mine.

Şi, pentru o clipă, mi-amintesc din nou de Castle – de ochii lui, de neliniştea lui – şi de insistenţa lui că există mai multe lucruri din trecutul lui Warner pe care trebuie să le aflu.

Mai am multe de descoperit despre oamenii dragi din jurul meu.

Într-un final, Kenji zâmbeşte, dar asta-l face să pară obosit. În cele din urmă, oftează. Urcă în pas alergător câteva trepte crăpate care duc spre intrarea unei foste

biblioteci şi se aşază pe betonul rece. Gărzile noastre înarmate ne aşteaptă în apropiere, nevăzute.

Kenji bate cu palma pe locul de lângă el.

Urc treptele şi mă aşez.

Privim spre o intersecţie străveche, cu semafoare şi cabluri electrice vechi distruse şi încâlcite pe asfalt, şi el spune:

— Deci, ştii că sunt japonez, da?

Încuviinţez din cap.

— Bun. Acolo unde am crescut eu, oamenii nu erau obişnuiţi să vadă feţe ca a mea. Părinţii mei nu s-au născut aici; vorbeau japoneză şi o engleză stricată. Unora nu le plăcea asta. În orice caz, locuiam într-o zonă urâtă, îmi explică el, cu mulţi oameni ignoranţi. Şi fix înainte ca Restauraţia să-şi înceapă campania, promiţând să rezolve toate problemele poporului nostru prin distrugerea culturilor şi limbilor şi religiilor şi câte şi mai câte, relaţiile rasiale au atins cel mai de jos punct. A existat multă violenţă, pe tot continentul. Lupte între comunităţi, unde se ucideau unii pe alţii. Dacă aveai culoarea greşită şi te aflai în locul greşit – formează un pistol cu mâna şi trage în aer –, oamenii te făceau să dispari. Noi am reuşit să evităm asta, în mare parte. Comunităţile de asiatici n-au dus-o aşa rău precum comunităţile de negri – Castle îţi poate povesti mai multe despre asta, zice el. Castle are cele mai demente poveşti. Dar, de obicei, cel mai rău lucru care i se întâmpla familiei mele era că oamenii vorbeau nasol despre noi când eram împreună. Îmi amintesc că mama nu voia niciodată să iasă din casă.

Simt cum mă încordez toată.

— În fine, zice el, dând din umeri. Tata... ştii tu... pur şi simplu nu putea sta cu braţele încrucişate şi să-i lase pe oameni să spună rahaturi tâmpite şi spurcate despre familia lui, nu? Aşa că se enerva. Nu e ca şi cum asta se întâmpla mereu sau ceva de genul ăsta – dar când totuşi *se* întâmpla, uneori altercaţia sfârşea într-o ceartă, iar uneori în nimic. Nu părea a fi sfârşitul lumii. Dar mama îl implora mereu pe tata s-o lase baltă, iar el nu putea. Kenji se întunecă la faţă şi continuă: Şi nu-l pot învinovăţi. Într-o zi, s-a sfârşit rău de tot. Toată lumea avea pistoale în perioada aia, ţi-aduci aminte? *Civilii* aveau pistoale. E greu să-ţi închipui asta acum, sub conducerea Restauraţiei, dar pe-atunci toţi erau înarmaţi, ca să se poată apăra. Face o pauză scurtă, apoi: Şi tata a cumpărat un pistol. A spus că aveam nevoie de el, să fie acolo. Pentru protecţia noastră. Kenji nu se uită la mine când spune: Iar data următoare când lucrurile au luat-o razna, tata a devenit un pic prea curajos. I-au folosit propriul pistol împotriva lui. Tata a fost împuşcat. Mama a fost împuşcată încercând să oprească nebunia. Aveam şapte ani.

— Erai acolo? icnesc eu.

Încuviinţează din cap.

— Am văzut cu ochii mei totul.

Îmi acopăr gura cu ambele mâini. Mă ustură ochii din cauza lacrimilor care ameninţă să se verse.

— N-am spus nimănui povestea asta, zice el, iar fruntea i se încreţeşte. Nici măcar lui Castle.

— Poftim? Las mâinile jos şi fac ochii mari. De ce nu?

Kenji clatină din cap.

— Nu ştiu, răspunde el în şoaptă şi priveşte în zare. Când l-am cunoscut pe Castle, totul era încă atât de nou, ştii? Mult prea real. Când a vrut să-mi afle povestea, i-am spus doar că nu voiam să vorbesc despre asta. Vreodată. Kenji îşi întoarce privirea spre mine. Într-un final, pur şi simplu a renunţat să mai întrebe.

Nu pot decât să mă holbez la el, uluită. Amuţită.

Kenji îşi mută privirea. Aproape că vorbeşte ca pentru sine când spune:

— Mi se pare atât de ciudat c-am rostit asta cu voce tare!

Inspiră brusc, adânc, se ridică în picioare şi îşi întoarce capul ca să nu-i pot vedea faţa. Îl aud smârcâind cu putere, de două ori. Iar apoi îşi vâră mâinile în buzunare şi spune:

— Ştii, cred că s-ar putea să fiu singurul din grupul nostru care n-a avut probleme cu taică-su. Eu l-am iubit *în draci* pe tata.

Încă mă gândesc la povestea lui Kenji – şi la cât de multe mai am de aflat despre el, despre Warner, despre toţi cei pe care am ajuns să-i numesc prieteni –, când vocea lui Winston mă sperie şi mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Încă încercăm să ne dăm seama exact cum să împărţim camerele, zice el, dar şi asta pare să se rezolve frumos. De fapt, suntem puţin înaintea planului în ceea ce priveşte dormitoarele. Warner a accelerat munca în aripa de est, aşa că ne putem muta începând de mâine.

Urmează câteva aplauze scurte. Cineva ovaţionează.

Facem un mic tur al noului nostru sediu.

Majoritatea spațiului se află încă în renovare, așa că, în mare parte, ne holbăm la un haos de gălăgie și praf, dar mă bucur să văd progresele. Grupul nostru avea nevoie disperată de mai multe dormitoare, mai multe băi, de birouri și studiouri. Și trebuie să înființăm un adevărat centru de comandă din care să putem lucra. Sper ca asta să fie începutul acelei lumi noi. Lumea în care eu sunt comandantul suprem.

E o nebunie.

Deocamdată, detaliile despre ceea ce fac și controlez încă se dezvăluie. Nu vom provoca alte sectoare sau pe conducătorii lor până ce nu știm clar cine ar putea fi aliații noștri, iar asta înseamnă că vom mai avea nevoie de ceva timp. „Distrugerea lumii n-a avut loc peste noapte, și nici salvarea ei nu va avea", îi place lui Castle să spună, și cred că are dreptate. Trebuie să luăm decizii chibzuite pe măsură ce înaintăm – și să ne străduim să fim diplomați s-ar putea să facă deosebirea dintre viață și moarte. Ar fi mult mai ușor să facem un progres global, de pildă, dacă n-am fi singurii dornici de schimbare.

Trebuie să formăm alianțe.

Dar conversația mea de dimineață cu Castle m-a zguduit puțin. Nu mai sunt sigură ce să simt – sau ce să sper. Știu doar că, în pofida atitudinii brave pe care o arăt în fața civililor, *nu vreau* să sar de la un război la altul; *nu vreau* să fiu silită să-i măcelăresc pe toți cei care-mi stau în cale. Oamenii din Sectorul 45 mi-i încredințează pe cei dragi lor – pe copiii lor și pe soții care mi-au devenit soldați – și nu vreau să le mai pun viețile în primejdie decât dacă e absolut necesar. Sper să pot face asta.

Sper să existe posibilitatea – chiar şi cea mai mică posibilitate – ca semi-cooperarea sectoarelor partenere şi a celorlalţi cinci comandanţi supremi să însemne lucruri bune pentru viitor. Mă întreb dacă ne vom putea uni fără să mai vărsăm sânge.

— E ridicol. Şi *naiv*, zice Kenji.

Ridic privirea la auzul vocii lui şi mă uit în jur. Vorbeşte cu Ian. Ian Sanchez – un tip înalt şi deşirat, un pic arogant, dar cumsecade. Totuşi, e singurul dintre noi care n-are nicio superputere. Nu că ar conta.

Ian stă drept, cu braţele încrucişate la piept şi capul întors într-o parte, cu ochii îndreptaţi spre tavan.

— Nu-mi pasă ce crezi tu...

— Ei bine, mie îmi pasă, îl aud pe Castle intervenind. Îmi pasă ce crede Kenji.

— Dar...

— Şi îmi pasă şi ce crezi tu, Ian, adaugă Castle. Dar trebuie să înţelegi că, de data asta, Kenji are dreptate. Trebuie să abordăm totul cu mare precauţie. Nu putem şti cu certitudine ce se va întâmpla în continuare.

Ian oftează, exasperat.

— Nu la asta mă referem. Mă referem la faptul că nu înţeleg de ce avem nevoie de tot acest spaţiu. E inutil.

— Stai un pic – care-i problema aici? întreb, uitându-mă în jur. Iar apoi îi spun lui Ian: De ce nu-ţi place noul spaţiu?

Lily îl cuprinde pe Ian cu braţul pe după umeri.

— Ian e doar trist, îmi explică ea, zâmbind. Nu vrea ca petrecerea în pijamale să se sfârşească.

— Poftim? mă încrunt eu.

Kenji râde.

Ian se uită urât.

— Părerea mea e că suntem bine cum suntem, zice el. Nu înţeleg de ce trebuie să ne mutăm în *ditamai* locul, adaugă el, desfăcându-şi larg braţele în vreme ce scrutează acest spaţiu cavernos. E ca şi cum aţâţăm destinul. Nu-şi mai aduce aminte nimeni ce s-a întâmplat ultima oară când am construit o ascunzătoare imensă?

Îl văd pe Castle cum tresare.

Cred că toţi o facem.

Punctul Omega, distrus. Redus la nimic printr-un bombardament. Zeci de ani de muncă asiduă ştearsă de pe faţa pământului într-o clipită.

— Asta n-o să se mai întâmple, îi asigur eu pe un ton ferm. În plus, aici suntem mult mai protejaţi decât am fost vreodată. Acum avem o întreagă armată în spatele nostru. Suntem mai feriţi de primejdii în această clădire decât am fi în oricare altă parte.

Cuvintele mele sunt întâmpinate imediat de un cor de voci aprobatoare, dar tot mă zbârlesc, deoarece ştiu că ceea ce tocmai le-am spus e doar parţial adevărat.

N-am de unde şti ce ni se va întâmpla sau cât de mult vom rămâne aici. Ceea ce *ştiu* e că avem nevoie de acest spaţiu nou – şi avem nevoie să ne aşezăm cât mai avem fondurile. Nimeni n-a încercat încă să ne taie veniturile sau să ne închidă; nicio sancţiune nu ne-a fost aplicată de către celelalte continente sau ceilalţi comandanţi. Cel puţin, nu încă. Ceea ce înseamnă că trebuie să reconstruim cât încă avem resursele necesare pentru a o face.

Dar asta...

Acest spaţiu enorm dedicat exclusiv eforturilor noastre?

Asta a fost mâna lui Warner.

El e cel care a putut goli un întreg etaj pentru noi – ultimul etaj, nivelul al cincisprezecelea – din sediul Sectorului 45. A fost nevoie de un efort imens ca să transfere şi să redistribuie un întreg etaj de oameni, muncă şi piese de mobilier către alte departamente, dar, cumva, a reuşit. Acum, nivelul este renovat în mod specific pentru nevoile noastre.

Odată ce va fi finalizat, vom beneficia de tehnologie de ultimă generaţie care ne va oferi nu doar acces la cercetarea şi supravegherea de care avem nevoie, ci şi materialele necesare pentru ca Winston şi Alia să continue să construiască orice dispozitive, gadgeturi şi uniforme de care am putea avea nevoie. Şi cu toate că Sectorul 45 are deja o aripă medicală proprie, vom avea nevoie de o zonă sigură în care să poată lucra Sonya şi Sara, de unde vor putea continua să dezvolte antidoturi şi seruri care într-o zi ne-ar putea salva vieţile.

Sunt pe cale să precizez asta, când Delalieu intră în sală.

— Doamnă Suprem, zice el, dând din cap în direcţia mea.

Ne întoarcem cu toţii când îi auzim vocea.

— Da, locotenente?

Există un uşor tremur în vocea lui când spune:

— Doamnă, aveţi un vizitator. A solicitat zece minute din timpul Domniei Voastre.

— Un vizitator?

Mă întorc instinctiv şi-l caut din priviri pe Kenji. El pare la fel de nedumerit ca mine.

— Da, doamnă, răspunde Delalieu. Vă aşteaptă jos, la recepţia principală.

— Dar cine este această persoană? îl întreb, îngrijorată. De unde vine?

— Se numeşte Haider Ibrahim. Este fiul comandantului suprem al Asiei.

Simt cum mă cuprinde brusc o stare de nelinişte. Nu sunt sigură că mă pricep vreun pic să ascund senzaţia de panică ce ţâşneşte prin mine când spun:

— *Fiul comandantului suprem al Asiei?* Ţi-a spus ce caută aici?

Delalieu clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar a refuzat cu desăvârşire să-mi răspundă la vreuna din întrebările mele mai detaliate, doamnă.

Respir anevoie şi capul mi se învârte. Dintr-odată nu mă gândesc decât la grijile pe care şi le-a făcut azi-dimineaţă Castle în privinţa Oceaniei. La teama din ochii săi. La numeroasele întrebări la care a refuzat să-mi răspundă.

— Ce să-i transmit, doamnă? mă întreabă Delalieu.

Simt cum îmi creşte pulsul. Închid ochii. *Eşti un comandant suprem*, îmi spun în sinea mea. *Poartă-te ca atare!*

— Doamnă?

— Da, firește, spune-i că vin ime...

— Domnişoară Ferrars!

Vocea ascuţită a lui Castle îmi pătrunde prin negura din minte.

Mă uit în direcţia lui.

— Domnişoară Ferrars, repetă el, cu un avertisment în privire. Poate c-ar trebui să aştepţi.

— Să aştept? întreb eu. Ce să aştept?

— Aşteaptă să te vezi cu el când poate fi şi domnul Warner de faţă.

Confuzia mea se transformă în furie.

— Castle, îţi apreciez grija, dar cred că pot să mă descurc şi singură, mersi mult!

— Domnişoară Ferrars, te implor să te răzgândeşti. Te rog, stăruie el, trebuie să înţelegi! Ăsta nu-i un lucru lipsit de importanţă. Fiul unui comandant suprem... ar putea însemna atât de multe...

— Aşa cum am spus, îţi mulţumesc pentru grijă, i-o tai eu, cu obrajii arzând.

În ultima vreme, mă simt ca şi când Castle n-are deloc încredere în mine – ca şi când nu mă susţine deloc –, şi asta mă face să mă gândesc din nou la discuţia de azi-dimineaţă. Mă face să mă întreb dacă pot avea încredere în ce spune. Ce fel de aliat ar sta aici şi ar scoate în evidenţă incapacitatea mea în faţa tuturor? Mă abţin cu greu să nu urlu la el când spun:

— Te asigur că voi fi bine. Iar apoi îi spun lui Delalieu: Locotenente, te rog să-i transmiţi vizitatorului nostru că voi coborî în câteva minute.

— Da, doamnă.

O altă mişcare din cap, iar Delalieu se face nevăzut.

Din nefericire, bravada mea iese pe uşă odată cu el.

Îl ignor pe Castle când îl caut din priviri pe Kenji; chiar dacă m-am dat mare mai devreme, nu vreau să fac asta de una singură. Şi Kenji mă cunoaşte prea bine.

— Hei... sunt aici.

A traversat încăperea din câţiva paşi şi se află lângă mine într-o clipă.

— Vii cu mine, da? şoptesc eu, trăgându-l de mânecă de parc-aş fi un copil.

Kenji râde.

— Voi fi oriunde ai nevoie de mine, puştoaico.

WARNER

Tare mă tem să nu mă înec în oceanul propriei mele tăceri.

În zumzetul ferm care însoţeşte tăcerea, mintea mea e nedreaptă cu mine. Gândesc prea mult. Simt, poate, mult mai mult decât ar trebui. N-aş exagera prea tare dacă aş spune că scopul meu în viaţă e să-mi eclipsez mintea şi amintirile.

Aşa că trebuie să merg înainte.

Ori de câte ori căutam să-mi iau gândurile de la ceva, mă retrăgeam sub pământ. Găseam tihnă în camerele de simulare, în programele dezvoltate să-i pregătească pe soldaţi pentru luptă. Dar de vreme ce am mutat o echipă de soldaţi sub pământ în urma haosului noilor renovări, am rămas fără acest loc. Aşa că n-am de ales decât să merg sus.

Intru în hangar cu un mers vioi şi paşii mei răsună în spaţiul imens pe măsură ce înaintez, aproape din instinct, spre elicopterele militare trase în capătul aripii drepte. Soldaţii mă văd şi sar repede din calea mea, iar ochii le trădează confuzia chiar şi atunci când mă salută. Dau doar o dată din cap în direcţia lor, fără să le ofer vreo explicaţie când mă sui în aeronavă. Îmi pun căştile pe urechi şi vorbesc încet în staţia de transmisie, alertându-i pe controlorii de trafic aerian de intenţia mea de a mă ridica de la sol, şi îmi prind centura. Scanerul retinal mă

identifică automat. Verificările dinainte de zbor sunt gata. Pornesc motorul şi mugetul lui e asurzitor, chiar şi prin căştile care anulează zgomotele. Simt cum trupul meu începe să se descleşteze.

Curând, sunt în aer.

Tata m-a învăţat să trag cu arma când aveam nouă ani. Când aveam zece, mi-a spintecat partea din spate a piciorului şi m-a învăţat cum să-mi suturez propriile răni. La unsprezece ani mi-a rupt braţul şi m-a abandonat în sălbăticie timp de două săptămâni. La vârsta de doisprezece ani m-a învăţat cum să construiesc şi să dezamorsez propriile bombe. A început să mă înveţe să pilotez avioane când aveam treisprezece ani.

Nu m-a învăţat niciodată să merg cu bicicleta. Pe asta a trebuit s-o fac singur.

De la sute de metri deasupra solului, Sectorul 45 arată ca o tablă de joc pe jumătate aranjată. Distanţa face ca lumea să pară mică şi surmontabilă, o pastilă uşor înghiţită. Dar eu cunosc prea bine sentimentul de amăgire, şi aici, deasupra norilor, e când îl înţeleg pe Icar. Şi eu sunt tentat să zbor prea aproape de soare. Doar incapacitatea mea de a nu avea simţ practic e cea care mă ţine legat de pământ. Aşa că inspir adânc, pentru a mă linişti, şi mă întorc la treabă.

Îmi fac turele aeriene un pic mai devreme decât de obicei, aşa încât priveliştile de dedesubt sunt diferite de cele pe care am început să le aştept în fiecare zi. Într-o zi obişnuită, mă ridic de la sol spre sfârşitul după-amiezii, supraveghindu-i pe civili în timp ce pleacă de la muncă

pentru a-şi schimba dolarii REST la Centrele locale de Aprovizionare. De obicei, se grăbesc să se întoarcă la complexuri imediat după ce ies de acolo, încărcaţi de cele necesare şi de gândul descurajant că a doua zi vor trebui s-o ia de la capăt. În momentul de faţă, toată lumea e încă la muncă, lăsând pământul golit de furnicile lucrătoare. Peisajul e bizar şi frumos văzut de departe, cu oceanul vast şi albastru care îţi taie răsuflarea. Dar eu cunosc mult prea bine suprafaţa plină de găuri a lumii noastre.

Această realitate stranie şi tristă la a cărei creaţie a pus umărul şi tatăl meu.

Închid ochii strâns, cu mâna încleştată pe maneta de acceleraţie. Astăzi sunt mult prea multe probleme cu care mă confrunt.

În primul rând, conştientizarea dezarmantă că am un frate a cărui inimă e la fel de complicată şi de plină de cusururi ca a mea.

În al doilea rând, şi probabil cel mai jignitor: sosirea iminentă şi îngrijorătoare a trecutului meu.

Încă n-am discutat cu Juliette despre sosirea oaspeţilor noştri şi, dacă e să fiu sincer, nu sunt convins că mai vreau s-o fac. N-am discutat prea multe aspecte ale vieţii mele cu ea. Nu i-am depănat niciodată poveşti despre prietenii din copilăria mea, despre părinţii lor, despre trecutul Restauraţiei şi rolul meu în cadrul ei. N-am avut niciodată ocazia. N-a fost niciodată momentul oportun. Dacă Juliette e comandant suprem de şaptesprezece zile, noi doi suntem într-o relaţie care are doar două zile în plus.

Am fost amândoi tare ocupaţi.

Şi de-abia am depăşit o parte din greutăţi – toate lucrurile complicate dintre noi, toată distanţa şi confuzia, neînţelegerile. Multă vreme ea n-a avut încredere în mine. Ştiu că eu sunt singurul vinovat pentru ceea ce s-a petrecut între noi, dar mă tem că urâţenia trecutului a trezit în ea un instinct de a se îndoi de mine; pesemne că de-acum e un muşchi bine dezvoltat. Şi sunt convins că dacă-i voi povesti mai multe despre viaţa mea josnică, asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile la începutul unei relaţii pe care îmi doresc cu disperare s-o păstrez. S-o protejez.

Aşa că de unde să încep? Cum să încep?

În anul în care am împlinit şaisprezece ani, părinţii noştri, comandanţii supremi, au luat decizia că noi toţi ar trebui să încercăm să ne împuşcăm unii pe alţii. Nu să ne ucidem, ci doar să ne schilodim. Voiau ca noi să ştim care-i senzaţia unei răni produse de glonţ. Voiau ca noi să putem înţelege procesul de vindecare. Cel mai mult, voiau ca noi să ştim că până şi prietenii noştri s-ar putea întoarce într-o bună zi împotriva noastră.

Simt cum buzele mi se ridică într-un zâmbet nefericit.

Presupun c-a fost o lecţie valoroasă. La urma urmei, tatăl meu e acum la doi metri sub pământ, iar vechilor lui prieteni nu pare să le pese. Dar problema în ziua aceea a fost că mă instruise tatăl meu, un maestru ţintaş. Ba mai rău, eu deja exersasem zi de zi timp de cinci ani – cu doi ani mai devreme decât ceilalţi – şi, drept rezultat, am fost mai rapid, mai ager şi mai crud decât tovarăşii mei. N-am şovăit. Îmi împuşcasem toţi prietenii înainte ca ei să apuce măcar să-şi ridice armele.

Aceea a fost prima zi în care am simţit, cu certitudine, că tatăl meu era mândru de mine. Petrecusem atât de mult timp aşteptând cu disperare aprobarea lui, iar în acea zi în sfârşit o căpătasem. M-a privit aşa cum mă aşteptasem mereu s-o facă: de parcă îi păsa de mine. Ca un tată care vedea o parte din el reflectată în fiul lui. Acest gând m-a trimis direct în pădure, unde am vomat în tufişuri.

N-am fost atins de glonţ decât o singură dată.

Amintirea aceea încă mă bântuie, dar n-o regret. Am meritat-o. Fiindcă am înţeles-o greşit, fiindcă am tratat-o urât, fiindcă am fost pierdut şi derutat. Dar am încercat din răsputeri să fiu un om diferit; să fiu, dacă nu mai cumsecade, atunci, cel puţin, *mai bun*. Nu vreau să pierd dragostea pe care am ajuns s-o preţuiesc.

Şi nu vreau ca Juliette să-mi afle trecutul.

Nu vreau să-i împărtăşesc poveşti din viaţa mea care nu fac decât să mă dezguste şi să mă revolte, poveşti care îi vor schimba impresia despre mine. Nu vreau ca ea să ştie cum mi-am petrecut copilăria. Nu trebuie să ştie de câte ori tatăl meu m-a silit să-l privesc cum jupoaie animale moarte, cum pot încă să simt în ureche vibraţiile ţipetelor lui în timp ce mă lovea, iar şi iar, când îndrăzneam să privesc în altă parte. Nu aş dori să-mi aduc aminte de orele pe care le petreceam încătuşat într-o cameră întunecată, silit să ascult sunetele artificiale ale unor femei şi copii care strigau după ajutor. Toate astea trebuiau să mă întărească, spusese el. Trebuiau să mă ajute să supravieţuiesc.

În schimb, viaţa alături de tatăl meu nu m-a făcut decât să-mi doresc moartea.

Nu vreau să-i povestesc lui Juliette cum ştiusem mereu că tatăl meu era infidel, că o abandonase pe mama cu mult timp în urmă, că îmi dorisem mereu să-l ucid, că visasem s-o fac, că plănuisem s-o fac, că sperasem ca într-o zi să-i pot rupe gâtul folosind fix acele cunoştinţe pe care mi le transmisese.

Cum am eşuat. De fiecare dată.

Întrucât sunt slab.

Nu mi-e dor de el. Nu mi-e dor de viaţa lui. Nu doresc să fiu înconjurat de prietenii lui sau să am piciorul lui pe sufletul meu. Dar, din cine ştie ce motiv, foştii lui camarazi nu vor să-mi dea pace.

Vin să-şi încaseze datoria, şi mă tem că de data asta – ca de fiecare dată – voi sfârşi prin a plăti cu inima.

JULIETTE

Kenji şi cu mine ne aflăm în camera lui Warner – care a devenit şi camera mea – şi stăm în mijlocul dressingului în timp ce eu arunc haine spre el, încercând să-mi dau seama ce s-ar cuveni să port.

— Ce zici de asta? îl întreb, aruncând ceva sclipicios în direcţia lui. Sau de asta?

Arunc o altă bucată de material spre el.

— Nu prea le ai cu moda, nu-i aşa?

Mă răsucesc, lăsând capul într-o parte.

— Îmi pare rău, când ar fi trebuit să descopăr mai multe despre modă, Kenji? Când am crescut singură şi torturată de părinţii mei îngrozitori? Sau poate când putrezeam la azilul de nebuni?

Asta-i închide gura.

— *Deci?* zic eu, ridicând bărbia spre el. Pe care?

Ridică cele două obiecte vestimentare pe care le-am aruncat în el şi se încruntă.

— Mă pui să aleg între o rochie scurtă şi strălucitoare şi o pereche de pantaloni de pijama? Vreau să zic... presupun c-aş alege rochia? Dar nu cred că se potriveşte cu tenişii ăia ponosiţi pe care-i porţi mereu.

— Oh. Cobor privirea spre încălţările mele. Ei bine, nu ştiu. Warner mi-a ales lucrurile astea cu mult timp în urmă, înainte ca măcar să mă fi cunoscut. Asta-i tot ce am,

spun eu, ridicând ochii. Hainele astea au rămas de când am ajuns prima oară în Sectorul 45.

— De ce nu porţi costumul? întreabă Kenji, rezemându-se de perete. Ăla nou pe care ţi l-au creat Alia şi Winston?

Clatin din cap.

— Nu l-au terminat de reparat. Şi încă are pete de sânge de când l-am împuşcat pe tatăl lui Warner. În plus, spun eu, inspirând adânc, atunci eram o persoană diferită. Purtam acele costume din cap până-n picioare când credeam că trebuia să-i protejez pe oameni de pielea mea. Dar acum sunt o persoană diferită. Pot să-mi opresc puterea. Pot fi... normală. Încerc să zâmbesc. Aşa că vreau să mă îmbrac ca o persoană normală.

— Dar nu eşti o persoană normală.

— Ştiu asta, răspund şi un val frustrant de căldură îmi încălzeşte obrajii. Mie... cred că mi-ar plăcea să mă îmbrac ca una. Poate măcar o vreme? N-am putut niciodată să mă comport potrivit vârstei mele şi vreau doar să simt un pic...

— Înţeleg, zice Kenji, întrerupându-mă cu o mână. Mă măsoară cu privirea şi spune: Ei bine, vreau să zic, dacă ăsta e lookul pe care-l cauţi, cred că în momentul ăsta arăţi ca o persoană normală. Asta merge.

Flutură din mână spre trupul meu.

Port jeanşi şi un pulover roz. Părul mi-e strâns într-o coadă de cal înaltă. Mă simt confortabil şi normală – dar, în acelaşi timp, mă simt ca o adolescentă de 17 ani imperfectă ce se joacă de-a prefăcutul.

— Dar se presupune că-s comandantul suprem al Americii de Nord, spun eu. Crezi că e OK dacă apar îmbrăcată așa? Warner poartă mereu costume elegante, știi? Sau doar haine foarte drăguțe. Arată mereu atât de echilibrat... atât de intimidant...

— Apropo, unde-i Warner? mi-o taie Kenji. Vreau să zic, știu că nu vrei să auzi asta, dar eu sunt de acord cu Castle. Warner ar trebui să fie prezent la întâlnirea asta.

Inspir adânc. Încerc să fiu calmă.

— Știu că Warner știe totul, bine? Știu că e cel mai bun la orice, că s-a născut pentru stilul ăsta de viață. Tatăl lui l-a pregătit să conducă lumea. Într-o altă viață, într-o altă realitate? Ăsta ar fi trebuit să fie rolul lui. Știu asta. Chiar știu.

— Dar?

— Dar *nu* e jobul lui Warner, nu-i așa? zic eu furioasă. E al meu! Și încerc să nu mă bazez pe el tot timpul. Acum vreau să încerc să fac lucrurile în felul meu. Să fiu eu la conducere.

Kenji nu pare convins.

— Nu știu, J. Cred că poate ăsta e unul dintre momentele acelea când ar trebui să te bazezi în continuare pe el. El cunoaște lumea asta mult mai bine decât noi – și, ca un bonus, el ar putea să-ți spună ce-ar trebui să porți. Kenji dă din umeri. Moda nu e chiar unul din punctele mele forte.

Ridic rochia scurtă și strălucitoare și o examinez.

În urmă cu doar două săptămâni am luptat de una singură cu sute de soldați. Am strâns gâtul unui bărbat în pumnul meu. I-am ciuruit capul lui Anderson cu două gloanțe, fără să șovăi sau să regret. Dar aici, uitându-mă lung la un șifonier plin de haine, mă simt intimidată.

— Poate-ar *trebui* să-l chem totuşi pe Warner, spun eu, uitându-mă peste umăr la Kenji.

— Dap. Arată cu degetul spre mine. Bună idee!

Dar apoi:

— Ba nu, uită de asta, zic eu. E în regulă. Voi fi OK, bine? Vreau să zic, ce mare scofală? E doar un puşti, nu? E doar *fiul* unui comandant suprem. Nu e de fapt un comandantul suprem. Corect?

— Ăăă... toată chestia asta-i o mare scofală, J. Puştii comandanţilor sunt, gen, alţi Warneri. Sunt practic mercenari. Şi au fost pregătiţi de mici să le ia locul părinţilor...

— Mda, nu, categoric trebuie să fac asta de una singură. Mă studiez în oglindă acum, îndreptându-mi coada de cal. Nu-i aşa?

Kenji clatină din cap.

— Da. Exact, încuviinţez eu.

— Ăăă, nu, mă contrazice el. Cred că-i o idee proastă.

— Sunt capabilă să fac *unele* lucruri de una singură, Kenji! mă răstesc eu. Nu sunt complet neştiutoare.

Kenji oftează.

— Cum spui tu, prinţeso!

WARNER

— Domnule Warner... te rog, domnule Warner, stai mai încet, fiule...

Mă opresc brusc, răsucindu-mă pe călcâie. Castle mă fugăreşte pe hol, fluturând agitat din mână în direcţia mea. Îi întâlnesc privirea cu o expresie stăpânită.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Pe unde-ai fost? mă întreabă, rămas fără suflare. Te-am căutat peste tot.

Ridic o sprânceană, luptându-mă cu nevoia de a-i spune că asta nu-i treaba lui.

— Am avut de făcut câteva ture aeriene.

Castle se încruntă.

— Nu faci asta de obicei după-amiaza?

Auzind acestea, aproape că zâmbesc.

— Ai stat cu ochii pe mine.

— Hai să nu ne jucăm! Şi tu ai stat cu ochii pe mine.

Acum chiar zâmbesc.

— Chiar aşa?

— Îmi jigneşti inteligenţa.

— Nu-ţi jignesc nimic, Castle.

Râde cu voce tare.

— Dumnezeule, eşti un maestru al minciunilor!

Mă uit în altă parte.

— Ce voiai de la mine?

— E aici. E chiar aici în momentul ăsta şi ea e cu el, şi am încercat s-o opresc, dar nu vrea să mă asculte...

Mă întorc spre el, alarmat.

— Cine-i aici?

Pentru prima dată, văd un licăr de furie în ochii lui Castle.

— Fiule, nu e momentul oportun s-o faci pe prostul cu mine. Haider Ibrahim e aici. Chiar în momentul ăsta. Iar Juliette se întâlneşte singură cu el, complet nepregătită.

Şocul acestei veşti mă lasă momentan fără grai.

— Ai auzit ce-am spus? aproape că strigă Castle. Ea se întâlneşte cu el *chiar acum.*

— Cum? întreb eu, venindu-mi în fire. Cum de e deja aici? A sosit singur?

— Domnule Warner, te rog să mă asculţi! Trebuie să vorbeşti cu ea. Trebuie să-i explici şi trebuie s-o faci acum, zice el, apucându-mă de umeri. Ei se întorc după ea...

Castle e aruncat pe spate, cu putere.

Scoate un ţipăt când îşi recapătă echilibrul, cu braţele şi picioarele răsfirate în faţa lui de parcă ar fi fost prinse într-o rafală de vânt. Rămâne în acea poziţie imposibilă, planând la câţiva centimetri deasupra pământului, şi se zgâieşte la mine, gâfâind. Încetişor, îşi revine. Picioarele lui ating într-un final podeaua.

— Mi-ai folosi propriile-mi puteri împotriva mea? întreabă el, gâfâind tare. Sunt *aliatul* tău...

— Niciodată, spun eu tăios, să nu-ţi mai pui mâinile pe mine, Castle! Sau data viitoare s-ar putea să te ucid din greşeală.

Castle clipeşte. Iar apoi o simt – pot s-o ating, să-mi strâng degetele în jurul ei: mila lui. E pretutindeni. Îngrozitoare. Sufocantă.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine! mă răstesc eu.

— Te rog să mă scuzi, zice el încet. Nu era intenţia mea să-ţi invadez spaţiul intim. Dar trebuie să înţelegi cât de importantă e situaţia. Mai întâi, răspunsul primit – iar acum, sosirea lui Haider? Ăsta-i doar începutul, adaugă el, coborându-şi vocea. Se mobilizează cu toţii.

— Te gândeşti prea mult la asta, spun eu pe un ton abrupt. Sosirea lui Haider astăzi e despre *mine*. Inevitabila infestare a Sectorului 45 cu roiul ăsta de comandanţi supremi e despre *mine*. Am comis o trădare, ţi-aduci aminte? Clatin din cap şi dau să mă îndepărtez. Ei sunt doar puţin... furioşi.

— Încetează! stăruie el. Ascultă-mă...

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, Castle. Mă descurc.

— De ce nu mă asculţi? întreabă el, fugind după mine acum. Fiule, ei se întorc s-o ia înapoi! Nu putem permite asta!

Înlemnesc.

Mă întorc cu faţa spre el. Mişcările mele sunt lente, deliberate.

— Despre ce vorbeşti? S-o ia înapoi unde?

Castle nu răspunde. În schimb, îi pică faţa. Se holbează, confuz, în direcţia mea.

— Am o mie de lucruri de făcut, zic eu, pierzându-mi răbdarea, aşa că te rog nu mai pierde vremea şi spune-mi despre ce Dumnezeu vorbeşti...

— El nu ţi-a spus niciodată, nu-i aşa?

— Cine? Ce să-mi spună?

— Tatăl tău, răspunde el. Nu ţi-a spus niciodată. Castle îşi trece o mână peste faţă. Dintr-odată pare tare bătrân, ca şi cum mai are un pic şi sucombă. Dumnezeule! Nu ţi-a spus niciodată.

— Despre ce vorbeşti? Ce nu mi-a spus niciodată?

— Adevărul, zice el. Despre domnişoara Ferrars.

Mă uit lung la el şi pieptul mi se strânge de frică.

Castle clatină din cap când continuă:

— Nu ţi-a spus niciodată de unde se trage ea cu adevărat, nu? Nu ţi-a spus niciodată adevărul despre părinţii ei.

JULIETTE

— J, nu te mai agita!

Ne aflăm în ascensorul de sticlă, coborând spre una dintre zonele recepţiei principale, şi nu pot să nu mă vânzolesc.

Am ochii închişi. Spun întruna:

— Of, Dumnezeule, chiar *sunt* complet neştiutoare, nu-i aşa? Ce fac? Nu par deloc profesionistă...

— Ştii ce? Cui îi pasă ce porţi? zice Kenji. Totul ţine de atitudine, oricum. E despre cum te comporţi.

Mă uit la el, simţind diferenţa de înălţime dintre noi mai acut ca niciodată.

— Dar sunt atât de scundă!

— Şi Napoleon era scund.

— Napoleon a fost îngrozitor, precizez eu.

— Napoleon şi-a făcut treaba, nu-i aşa?

Mă încrunt.

Kenji mă înghionteşte cu cotul.

— Totuşi, ar fi o idee bună să scuipi guma aia.

— Kenji, zic eu, ascultându-l doar cu o ureche, tocmai mi-am dat seama că nu m-am mai întâlnit niciodată până acum cu vreun oficial străin.

— Ştiu, nu-i aşa? Nici eu, zice el, ciufulindu-mi părul. Dar va fi bine. Trebuie doar să te linişteşti. În orice caz, arăţi drăguţ. O să te descurci de minune.

Îl lovesc peste mână.

— Se prea poate să nu ştiu multe despre rolul unui comandant suprem, dar ştiu că nu se cuvine să fiu *drăguţă*.

Şi tocmai atunci, uşile ascensorului se deschid cu un *ding*.

— Cine zice că nu poţi fi drăguţă şi afurisită în acelaşi timp? Kenji îmi face cu ochiul. Eu sunt aşa zilnic.

— O, frate... ştii ceva? Nu mai contează, e primul lucru pe care mi-l spune Kenji. Se strâmbă, aruncându-mi o privire piezişă când adaugă: Poate c-ar *trebui* totuşi să mai lucrezi la garderoba ta?

S-ar putea să mor de ruşine.

Oricine ar fi tipul ăsta, oricare i-ar fi intenţiile, Haider Ibrahim e îmbrăcat diferit de toţi oamenii care i-am cunoscut vreodată. *Arată* diferit de toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată.

Se ridică atunci când intrăm în sală – înalt, foarte înalt – şi sunt pe loc uluită de înfăţişarea lui. Poartă o jachetă cenuşie de piele peste ceea ce presupun c-ar trebui să fie o cămaşă, dar e de fapt un şir de lanţuri bine întreţesute legate pe trupul lui. Pielea lui e exagerat de bronzată şi de expusă, cu partea superioară a trupului de-abia ascunsă de cămaşa de zale. Pantalonii negri tip pană dispar în bocanci de luptă înalţi până la fluierul piciorului, iar ochii lui căprui-deschis – un contrast izbitor cu tenul maroniu – sunt încadraţi de nişte gene negre dese.

Trag de puloverul meu roz şi îmi înghit agitată guma.

— Salut! îl întâmpin eu, şi dau să-i fac un semn cu mâna, dar Kenji e suficient de amabil cât să-mi împingă mâna în jos. Îmi dreg vocea. Eu sunt Juliette.

Haider înaintează precaut, cu o privire ce pare a fi nedumerită în timp ce-mi studiază înfăţişarea. Mă simt inconfortabil de stânjenită. Extrem de nepregătită. Şi dintr-odată îmi dau seama că am nevoie urgentă să merg la toaletă.

— Bună, răspunde el într-un final, dar pare a fi mai mult o întrebare.

— Cu ce te putem ajuta? întreb eu.

— *Tehcheen Arabi?*[1]

— Oh. Arunc o privire spre Kenji, apoi spre Haider. Ăăă, nu vorbeşti engleză?

Haider ridică o singură sprânceană.

— Vorbeşti doar engleză?

— Da? răspund eu, simţindu-mă mai agitată ca niciodată.

— Ce păcat! oftează el, după care priveşte prin jur. Sunt aici ca să discut cu comandantul suprem.

Are o voce bogată, profundă, dar vorbeşte cu un uşor accent.

— Dap, salut, eu sunt comandantul, îi spun, după care zâmbesc.

Face ochii mari, nereuşind să-şi ascundă mirarea.

— Tu eşti – se încruntă – supremul?

— Îhî.

Arborez un zâmbet şi mai luminos. Diplomaţie, îmi spun. *Diplomaţie.*

---

[1] „Vorbeşti arabă?" (în lb. arabă în orig.).

— Dar ni s-a spus că noul suprem e sălbatic, letal... înspăimântător...

Dau din cap. Simt cum mi se încălzesc obrajii.

— Da. Aia-s eu. Sunt Juliette Ferrars.

Haider lasă capul într-o parte, măsurându-mă cu privirea.

— Dar eşti atât de mică!

Şi mă tot gândesc ce replică să-i dau, când clatină din cap şi spune:

— Te rog să mă scuzi, voiam să spun că... eşti atât de tânără! Dar şi foarte scundă.

Zâmbetul începe să mă doară.

— Vasăzică, tu ai fost, spune el, încă nedumerit, cea care l-a ucis pe Supremul Anderson?

Încuviinţez din cap. Dau din umeri.

— Dar...

— Te rog să mă scuzi, intervine Kenji. Te afli aici cu vreun motiv anume?

Haider pare luat prin surprindere de întrebare. Se uită la Kenji.

— Cine-i ăsta?

— E secundul meu, îi spun. Şi simte-te liber să-i răspunzi ori de câte ori ţi se adresează.

— Aha, pricep, spune Haider, afişând o expresie înţelegătoare. Dă din cap spre Kenji şi adaugă: Un membru al Gărzii tale Supreme.

— Nu am o Gar...

— Aşa e, răspunde Kenji, trăgându-mi degrabă un cot de genul „tacă-ţi fleanca" între coaste. Va trebui să mă

ierţi că sunt un pic prea protector, zice el, zâmbind. Sunt convins că ştii cum e.

— Da, desigur, răspunde Haider, plin de înţelegere.

— Ce-aţi zice să luăm un loc? propun eu, arătând spre canapelele din capătul celălalt al încăperii.

Încă ne aflăm la intrare şi lucrurile încep să devină ciudate.

— Fireşte.

Haider îmi oferă braţul pentru călătoria de cinci metri către canapele, şi mă uit confuză la Kenji.

El dă din umeri.

Ne aşezăm; Kenji şi cu mine stăm faţă-n faţă cu Haider. Între noi se află o masă de cafea lungă, din lemn, iar Kenji apasă pe un buton mic de dedesubt ca să cheme pe cineva să ne aducă ceai şi cafea.

Haider mă studiază fără încetare. Privirea lui nu e nici flatantă, nici ameninţătoare – pare cu adevărat nedumerit –, şi sunt surprinsă să descopăr că *asta* e reacţia care mă nelinişteşte cel mai tare. Dacă ochii lui ar fi fost furioşi sau obraznici, poate c-aş fi ştiut cum să reacţionez. În schimb, pare liniştit şi plăcut, dar... surprins. Şi nu ştiu ce să înţeleg din asta. Kenji avea dreptate – mi-aş dori mai mult ca oricând ca Warner să fi fost aici; abilitatea lui de a simţi emoţiile mi-ar fi oferit o idee mai clară despre cum să-i răspund.

Într-un final, rup tăcerea dintre noi.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, spun, sperând să par mai amabilă decât mă simt, dar mi-aş dori să ştiu ce te aduce pe aici. Ai bătut atâta drum!

Haider zâmbeşte. Acest gest adaugă o necesară căldură pe chipul lui care-l face să arate mai tânăr decât părea la început.

— Curiozitatea, răspunde el simplu.

Mă străduiesc cât pot să-mi ascund starea de neliniște.

Devine din ce în ce mai limpede c-a fost trimis aici de tatăl lui pentru a face muncă de cercetare. Teoria lui Castle era corectă – comandanţii supremi pesemne că mor să ştie cine sunt. Şi încep să mă întreb dacă nu cumva asta e una dintre primele astfel de vizite pe care le voi primi curând de la tot felul de ochi iscoditori.

Tocmai atunci, îşi face apariţia un serviciu de ceai şi cafea.

Doamnele şi domnii care muncesc în Sectorul 45 – aici şi în complexuri – sunt mai energici ca niciodată zilele astea. Există un aer de speranţă în sectorul nostru pe care nu-l găseşti în oricare altă parte de pe continent, iar cele două doamne mai în vârstă care intră degrabă în sală împingând un cărucior de mâncare nu fac excepţie de la rezultatele evenimentelor recente. Arborează zâmbete mari şi luminoase în direcţia mea, şi aranjează porţelanurile cu o exuberanţă care nu trece neobservată. Îl văd pe Haider studiind interacţiunea noastră îndeaproape, examinând chipurile doamnelor şi felul relaxat în care se mişcă în prezenţa mea. Le mulţumesc pentru munca lor şi Haider e vizibil uluit. Cu sprâncenele ridicate, se reazemă de spătarul canapelei, cu mâinile împreunate în poală ca un gentleman desăvârşit, tăcut ca o stană de piatră până ce acestea se fac nevăzute.

— Voi profita de amabilitatea ta preţ de câteva săptămâni, zice Haider dintr-odată. Asta, desigur, dacă e în regulă.

Mă încrunt, dau să protestez, dar Kenji mi-o taie imediat.

— Fireşte, încuviinţează el, zâmbind cu gura până la urechi. Poţi sta oricât doreşti. Fiul unui comandant suprem e întotdeauna bine-venit aici.

— Foarte amabil, zice Haider, mişcând o dată din cap.

Iar apoi şovăie, atinge ceva la încheietură, iar sala noastră e invadată într-o clipită de ceea ce par a fi membrii staffului său personal.

Haider se ridică atât de iute, încât aproape că ratez mişcarea.

Kenji şi cu mine ne grăbim şi noi să ne ridicăm.

— A fost o plăcere să te cunosc, Comandant Suprem Ferrars, zice Haider, păşind în faţă ca să dăm mâna, şi sunt luată prin surprindere de îndrăzneala lui.

În pofida numeroaselor zvonuri pe care ştiu că le-a auzit despre mine, nu pare să-l deranjeze că se află atât de aproape de pielea mea. Nu că asta ar conta, desigur – acum am învăţat cum să-mi opresc şi să-mi pornesc puterile după bunul plac –, dar nu toată lumea ştie încă asta.

În orice caz, îmi sărută scurt mâna, zâmbeşte şi îşi înclină capul.

Reuşesc să afişez un zâmbet stânjenit şi să dau uşor din cap.

— Dacă eşti amabil să-mi spui câţi oameni te însoţesc, zice Kenji, pot începe să mă ocup de cazarea voa...

Haider râde, surprins.

— Ah, nu va fi nevoie, spune el. Mi-am adus propria reşedinţă.

— Ţi-ai adus – Kenji se încruntă – propria *reşedinţă*?

Haider încuviinţează din cap fără să se uite la Kenji. Apoi se uită la mine când spune:

— Aştept cu nerăbdare să vă văd pe tine şi pe cei din garda ta diseară la cină.

— Cină, spun eu, clipind cu repeziciune. Diseară?

— Desigur, intervine abil Kenji. De-abia aşteptăm!

Haider dă din nou din cap.

— Te rog să-i transmiţi cele mai calde salutări Regentului tău, Warner. Au trecut câteva luni de la ultima noastră vizită, dar aştept cu nerăbdare să-l revăd. Presupun că a pomenit de mine, nu-i aşa? zice el, zâmbind. Ne ştim din copilărie.

Uluită, încuviinţez încetişor din cap, iar confuzia se transformă în conştientizarea unui fapt.

— Da. Desigur. Fireşte. Sunt convinsă că va fi încântat să te revadă.

O altă mişcare din cap şi Haider dispare.

Kenji şi cu mine rămânem singuri.

— Ce piz...

— Oh – Haider vâră capul înapoi pe uşă –, şi vă rog să-i transmiteţi bucătarului vostru că nu mănânc carne.

— Sigur! zice Kenji, dând din cap şi zâmbind. Dap. Stai fără grijă!

WARNER

Stau pe întuneric, cu spatele spre uşa dormitorului, când o aud deschizându-se. E abia mijlocul după-amiezii, dar se pare că am stat aici, holbându-mă la aceste cutii nedeschise, atât de mult timp, că până şi soarele parcă s-a săturat să se holbeze.

Dezvăluirea lui Castle m-a lăsat într-o stare de ameţeală.

Tot n-am încredere în Castle – n-am încredere că are măcar habar despre ce vorbeşte –, dar la finalul discuţiei n-am putut alunga acea senzaţie oribilă şi înfricoşătoare care-mi cerea să verific. Aveam nevoie de timp să procesez posibilităţile. Să fiu singur cu gândurile mele. Şi când i-am mărturisit aceste lucruri lui Castle, el a spus: „Procesează oricât doreşti, fiule, dar nu lăsa asta să-ţi distragă atenţia. Juliette n-ar trebui să se întâlnească de una singură cu Haider. Ceva nu e în regulă, domnule Warner, şi trebuie să te duci peste ei. Acum. Arată-i cum să se descurce în lumea ta."

Dar n-am putut s-o fac.

În pofida tuturor instinctelor de a o proteja, n-o voi submina în halul ăsta. Nu mi-a cerut ajutorul astăzi. A făcut o alegere când s-a decis să nu-mi spună ce se întâmplă. Întreruperea mea abruptă şi nepoftită n-ar face-o decât să creadă că sunt de acord cu Castle – că n-am

încredere în ea să-şi facă treaba de una singură. Şi *nu* sunt de acord cu Castle; cred că el e un tâmpit c-o subestimează. Aşa că în schimb m-am întors aici, în aceste încăperi, ca să cuget. Să mă holbez la lucrurile nedeschise ale tatălui meu. S-o aştept să sosească.

Iar acum...

Primul lucru pe care-l face Juliette e să aprindă lumina.

— Bună! zice ea pe un ton precaut. Ce se întâmplă?

Inspir adânc şi mă întorc spre ea.

— Astea sunt vechile dosare ale tatălui meu, îi spun, gesticulând cu o mână. Delalieu a ordonat să fie adunate şi aduse aici. M-am gândit să arunc o privire, să văd dacă există vreun lucru folositor prin ele.

— A, uau! face ea, înţelegând. Mă întrebam pentru ce sunt. Traversează camera şi se lasă pe vine lângă stive, trecându-şi cu grijă degetele peste cutiile neinscripţionate. Ai nevoie de ajutor să le muţi în biroul tău?

Clatin din cap.

— Vrei să te ajut să le sortezi? întreabă ea, privindu-mă peste umăr. Aş fi bucuroasă să...

— Nu, răspund eu prea iute. Mă ridic în picioare, străduindu-mă să par calm. Nu, nu va fi nevoie.

Juliette ridică o sprânceană.

Eu schiţez un zâmbet.

— Cred că mi-ar plăcea să petrec ceva timp singur cu ele.

La asta, încuviinţează din cap, înţelegând greşit tot ce vreau să spun, iar zâmbetul ei compătimitor îmi pune un ghimpe în inimă. Simt o senzaţie neclară, ca de gheaţă, înjunghiindu-mă pe undeva pe dinăuntru. Crede că am

nevoie să fiu lăsat în pace pentru a jeli. Că îmi va fi dificil să trec prin lucrurile tatălui meu.

Ea nu ştie. Mi-aş dori să nu ştiu nici eu.

— Aşadar, zice ea, îndreptându-se spre pat şi dând uitării cutiile. A fost o zi... interesantă.

Apăsarea din piept se intensifică.

— Zău?

— Tocmai m-am întâlnit cu un vechi prieten de-ai tăi, spune ea şi se trânteşte pe pat.

Duce mâna la ceafă pentru a-şi elibera părul din coadă şi oftează.

— Un vechi prieten de-ai mei? întreb eu.

Dar nu pot decât să mă holbez la ea în timp ce vorbeşte, să-i studiez forma feţei. Nu pot, în clipa de faţă, să ştiu cu certitudine dacă ceea ce mi-a spus Castle e adevărat sau nu; dar ştiu că voi găsi răspunsurile pe care le caut în dosarele tatălui meu – în cutiile stivuite în această încăpere.

Chiar şi-aşa, tot nu mi-am făcut curaj să arunc o privire.

— Hei, zice ea, fluturând o mână spre mine de pe pat. Eşti acolo?

— Da, răspund eu din reflex. Inspir scurt. Da, iubire.

— Deci... îţi aduci aminte de el? mă întreabă ea. Haider Ibrahim?

— Haider, încuviinţez eu. Da, desigur. El e fiul cel mai mare al comandantului suprem al Asiei. Are o soră, spun eu, rostind totul ca un robot.

— Ei bine, nu ştiu nimic de soră-sa, zice ea, dar Haider e aici. Şi va sta timp de câteva săptămâni. Vom lua cu toţii cina împreună diseară.

— La cererea lui, sunt convins.

— Da, râde ea. Cum de-ai ştiut?

Zâmbesc. Vag.

— Mi-l amintesc pe Haider mult prea bine.

Tace pentru o clipă. Apoi:

— A spus că vă cunoaşteţi din copilărie.

Şi simt, dar nu recunosc, tensiunea care a acaparat brusc această încăpere. Doar dau din cap.

— E ceva timp de când vă ştiţi, zice ea.

— Da. Foarte mult.

Se ridică în capul oaselor. Îşi lasă bărbia într-o mână şi se holbează la mine.

— Parcă spuseseşi că n-ai avut niciodată vreun prieten.

La asta râd, dar sunetul pare pustiu.

— Nu cred că „prieteni" e termenul potrivit pentru noi doi.

— Nu?

— Nu.

— Şi n-ai de gând să elaborezi?

— Nu prea am ce spune.

— Păi... dacă nu sunteţi prieteni, atunci ce caută aici?

— Am câteva bănuieli.

Oftează.

— Şi eu, spune ea, după care îşi muşcă obrazul pe interior. Bănuiesc că aici începe, hm? Toată lumea vrea să arunce un ochi la spectacolul ciudaţilor. La ce-am făcut noi – la ce sunt eu. Şi trebuie să le facem pe plac.

Dar ascult doar pe jumătate.

În schimb, mă holbez la numeroasele cutii care se înalţă în spatele ei, încercând să asimilez vorbele lui Castle. Îmi aduc aminte c-ar trebui să spun ceva, orice, să par angajat în conversaţie. Aşa că încerc să zâmbesc când spun:

— Nu mi-ai zis mai din timp că sosise. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo să te ajut într-un fel sau altul.

Obrajii ei, dintr-odată roz de stânjeneală, spun o poveste; buzele ei spun alta.

— Nu credeam că trebuia să-ţi zic totul, mereu. Mă descurc şi singură cu unele lucruri.

Tonul ei tăios e atât de surprinzător, încât mă face să fiu atent. Îi întâlnesc privirea şi descopăr că priveşte fix prin mine acum, cu o expresie deopotrivă rănită şi furioasă.

— Nu la asta mă referem, câtuşi de puţin, spun eu. Iubire, ştii că eu sunt de părere că poţi face orice. Dar aş fi putut să-ţi fiu de ajutor. Îi cunosc pe oamenii ăştia.

Cumva, faţa ei e acum şi mai roz. Nu mă poate privi în ochi.

— Ştiu, zice ea încet. Ştiu. Doar că în ultima vreme m-am simţit un pic copleşită. Şi azi-dimineaţă am avut o discuţie cu Castle care m-a cam zăpăcit. Oftează. Astăzi am o stare foarte ciudată.

Inima începe să-mi bată prea repede.

— Ai avut o discuţie cu Castle?

Încuviinţează din cap.

Uit să respir.

— A spus că trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Se uită la mine. Cum ar fi, există mai multe informaţii despre Restauraţie pe care nu mi le-ai împărtăşit.

— Mai multe informaţii despre Restauraţie?

— Da, adică, există ceva ce trebuie să-mi spui.

— Ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ăăă, ai de gând să repeţi tot ce-ţi spun? întreabă ea şi râde.

Simt cum mi se descleştează pieptul. Doar un pic.

— Nu, nu, fireşte că nu, răspund. Eu doar... Scuze, iubire. Recunosc că şi eu sunt un pic distras azi. Dau din cap spre cutiile înşirate prin toată camera. Se pare că există o mulţime de lucruri pe care trebuie să le descopăr despre tatăl meu.

Ea clatină din cap, cu ochii mari şi trişti.

— Îmi pare atât de rău! Trebuie să fie îngrozitor să treci prin toate lucrurile lui în felul ăsta.

Răsuflu şi spun, mai mult pentru mine:

— Habar nu ai.

Apoi îmi mut privirea. Încă privesc în jos, cu capul îngreunat de toată ziua asta şi de solicitările ei, când Juliette întinde mâna, şovăielnică, şi rosteşte un singur cuvânt.

— Aaron?

Şi o simt atunci, simt schimbarea, teama, durerea din glasul ei. Inima încă-mi bate prea tare, dar acum dintr-un cu totul alt motiv.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, ridicând deodată privirea. Mă aşez lângă ea pe pat, mă uit în ochii ei. Ce-ai păţit?

Ea clatină din cap. Îşi lasă privirea în palme. Şopteşte cuvintele când spune:

— Cred c-am făcut o greşeală.

Fac ochii mari în timp ce-o privesc. Ea afişează o expresie îngrijorată. Sentimentele îi scapă de sub control, asaltându-mă cu furia lor. Îi e teamă. E furioasă. E furioasă pe ea fiindcă îi e teamă.

— Noi doi suntem atât de diferiţi! zice ea. Să mă întâlnesc cu Haider azi, pur şi simplu – oftează – mi-a adus aminte cât de diferiţi suntem. Cât de diferit am crescut.

Am înlemnit. Derutat. Îi simt frica şi anxietatea, dar nu ştiu încotro se îndreaptă cu asta. Ce încearcă să spună.

— Deci, crezi c-ai făcut o greşeală? întreb eu. În legătură... *cu noi*?

Panică, deodată, când înţelege.

— Nu, o, Doamne, nu, nu despre noi, răspunde ea degrabă. Nu, eu doar...

Mă cuprinde un val de uşurare.

— ...încă am multe de învăţat, zice ea. Nu ştiu nimic despre ce face un conducător... nimic. Scoate un sunet impacientat, furios. De-abia poate rosti cuvintele. N-am avut nici cea mai mică idee la ce m-am înhămat. Şi în fiecare zi mă simt extrem de incompetentă, zice ea. Uneori, pur şi simplu nu sunt sigură dacă pot ţine pasul cu tine. Cu toate astea. Şovăie, iar apoi adaugă în şoaptă: Jobul ăsta ar fi trebuit să fie al tău, ştii? Nu al meu.

— Ba nu.

— Ba da, insistă ea, dând din cap. Nu mă poate privi în ochi. Toată lumea e de părerea asta, chiar dacă n-o zice nimeni cu voce tare. Castle. Kenji. Pun pariu că până şi soldaţii cred asta.

— Să se ducă naibii toţi!

Juliette zâmbeşte, doar un pic.

— Cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Oamenii sunt proşti, iubire. Părerile lor nu înseamnă nimic.

— Aaron, spune ea, încruntându-se. Apreciez că eşti furios în numele meu, chiar apreciez, dar nu *toţi* oamenii sunt proş...

— Dacă te consideră incapabilă e din cauză că ei sunt proşti. Proşti care-au uitat deja că tu ai putut înfăptui în decurs de câteva *luni* ceea ce ei încercau să facă de câteva zeci de ani. Ei uită de unde-ai plecat, greutăţile cu care te-ai confruntat şi cât de repede ai găsit curajul de a lupta când ei de-abia se puteau ţine pe picioare.

Ridică ochii şi pare înfrântă.

— Dar nu ştiu nimic despre politică.

— Eşti lipsită de experienţă, îi spun, asta-i adevărat. Dar poţi învăţa aceste lucruri. Încă mai e timp. Şi-am să te ajut. O iau de mână. Scumpo, i-ai inspirat pe oamenii din sector să meargă cu tine la *luptă*. Şi-au riscat vieţile – şi-au sacrificat oamenii dragi – deoarece au crezut în tine. În forţa ta. Şi nu i-ai dezamăgit. Nu poţi uita niciodată imensitatea a ceea ce-ai înfăptuit, îi spun. Nu permite nimănui să îţi ia asta.

Se uită lung la mine, cu ochii mari, lucioşi. Clipeşte când îşi mută privirea, ştergându-şi degrabă o lacrimă care i-a alunecat pe obraz.

— Lumea a încercat să te calce în picioare, îi spun, acum pe un ton mai blând, iar tu ai refuzat să te laşi spulberată. Ţi-ai revenit după fiecare piedică şi ai devenit o persoană mai puternică, renăscând din cenuşă doar ca să-i laşi cu gura căscată pe toţi cei din jurul tău. Şi vei continua să-i surprinzi şi să-i derutezi pe toţi cei care te subestimează. E ceva inevitabil, îi spun. O concluzie ştiută dinainte. Dar ar trebui să ştii acum că poziţia de lider e o ocupaţie lipsită de mulţumiri. Foarte puţini îţi vor fi vreodată recunoscători pentru ceea ce faci sau pentru schimbările pe care le realizezi. Amintirile lor vor fi scurte,

pe interes. Fiecare succes al tău va fi examinat în amănunt. Realizările tale vor fi împinse la o parte, născând doar şi mai mari aşteptări din partea celor care te înconjoară. Puterea ta te va îndepărta şi mai tare de prietenii tăi. Mă uit în altă parte, clătinând din cap. Vei fi făcută să te simţi singură. Pierdută. Vei tânji după validarea celor pe care cândva îi admirai şi vei agoniza între a-ţi mulţumi vechii prieteni şi a face ceea ce e corect. Ridic privirea. Simt cum îmi creşte inima de mândrie când mă uit la ea. Dar nu poţi să le îngădui niciodată proştilor ălora să se joace cu mintea ta, îi spun. Te vor amăgi.

Ochii îi strălucesc din pricina lacrimilor pe care încă nu le-a vărsat.

— Dar cum? întreabă ea, iar vocea i se frânge la fiecare cuvânt. Cum pot să mi-i scot din minte?

— Dă-le foc!

Face ochii mari.

— În mintea ta, îi spun, schiţând un zâmbet. Lasă-i să alimenteze focul care te ajută să mergi înainte. Întind mâna şi-i mângâi obrazul cu degetele. Proştii sunt foarte inflamabili, iubire. Lasă-i pe toţi să ardă în iad.

Îşi închide ochii şi-şi întoarce faţa în palma mea.

Şi o trag spre mine, lipindu-mi fruntea de a ei.

— Cei care nu te înţeleg, spun pe un ton blând, se vor îndoi mereu de tine.

Se dă înapoi, doar un pic. Ridică ochii.

— Iar eu, îi spun, nu m-am îndoit niciodată de tine.

— Niciodată?

Clatin din cap.

— Nici măcar o dată.

Se uită în altă parte şi se şterge la ochi. O sărut pe obraz, gustând sarea lacrimilor ei.

Se întoarce spre mine.

O simt, în timp ce mă priveşte; simt cum temerile i se risipesc, îi simt emoţiile transformându-se în altceva. Obrajii i se înroşesc. Pielea îi e deodată fierbinte, electrică, în mâinile mele. Inima îmi bate mai repede, mai tare, iar ea nu trebuie să rostească niciun cuvânt. Simt cum se schimbă temperatura între noi.

— Bună! spune ea.

Dar se uită la gura mea.

— Salut!

Îşi atinge nasul de al meu şi ceva în interiorul meu se trezeşte brusc la viaţă. Simt cum mi se taie răsuflarea. Închid ochii, din proprie iniţiativă.

— Te iubesc, spune ea.

Cuvintele astea trezesc ceva în mine ori de câte ori le aud. Mă schimbă. Construiesc ceva nou în interiorul meu. Înghit anevoie. Focul îmi mistuie mintea.

— Ştii, şoptesc eu, nu mă satur niciodată să te aud spunând asta.

Ea zâmbeşte. Nasul ei îmi atinge linia maxilarului când se întoarce, lipindu-şi buzele de gâtul meu. Îmi ţin respiraţia, temându-mă să mă mişc, să părăsesc acest moment.

— Te iubesc, repetă ea.

Căldura îmi umple venele. O simt în sângele meu şi şoaptele ei îmi copleşesc simţurile. Şi, preţ de o secundă bruscă, disperată, am senzaţia că visez.

— Aaron, spune ea.

Pierd o luptă. Avem atâtea de făcut, atâtea lucruri de care trebuie să ne ocupăm! Ştiu c-ar trebui să mă mişc, c-ar trebui să ies din transă, dar nu pot. Nu pot gândi.

Iar apoi se urcă pe genunchii mei şi eu inspir scurt, disperat, luptându-mă cu un val brusc de plăcere şi durere. N-are rost să mă prefac când e atât de aproape de mine; ştiu că mă poate simţi, că poate simţi cât de tare o doresc.

Şi eu o simt pe ea.

Căldura ei. Dorinţa ei. Nu îmi ascunde ceea ce vrea de la mine. Ceea ce vrea să-i fac. Iar asta mă chinuie şi mai tare.

Mă sărută o dată, blând, iar mâinile i se furişează sub puloverul meu şi mă cuprind într-o îmbrăţişare. O trag spre mine şi ea se lasă în faţă, aşezându-se mai bine în braţele mele, iar eu inspir din nou, chinuit şi îndurerat. Fiecare muşchi mi se încordează. Încerc să nu mă mişc.

— Ştiu că e târziu, spune ea. Ştiu că avem o grămadă de lucruri de făcut. Dar mi-e dor de tine.

Duce mâna jos, degetele i se plimbă de-a lungul fermoarului pantalonilor mei, iar această mişcare mă arde pe interior. Văd alb în faţa ochilor. Pentru o clipă nu-mi aud decât inima, bubuindu-mi în cap.

— Încerci să mă omori, îi spun.

— Aaron.

Îi simt zâmbetul în timp ce-mi şopteşte acest cuvânt la ureche. Îmi desface pantalonii.

— Te rog!

Şi... mă pierd.

Mâna mea e deodată la ceafa ei, iar cealaltă în jurul taliei, şi o sărut, topindu-mă în ea, căzând pe spate pe pat

şi trăgând-o în jos cu mine. Obişnuiam să visez despre asta – despre astfel de momente –, despre cum ar fi să-i trag fermoarul jeanşilor, să-mi trec degetele peste pielea ei goală, s-o simt, fierbinte şi moale, peste trupul meu.

Mă opresc brusc. Mă îndepărtez de ea. Vreau s-o văd, s-o studiez. Să-mi aduc aminte că ea chiar e aici, că ea chiar e a mea. Că mă doreşte la fel de mult cum o doresc eu. Şi când îi întâlnesc privirea, sentimentul mă copleşeşte şi ameninţă să mă înece. Iar apoi mă sărută, chiar şi atunci când mă lupt să-mi recapăt respiraţia, şi fiecare lucru, fiecare gând şi grijă se risipesc, înlocuite de senzaţia gurii ei pe pielea mea. Mâinile ei, revendicându-mi trupul.

Dumnezeule, e ca un drog imposibil!

Mă sărută de parcă ştia. De parcă ştie – ştie cu câtă disperare am nevoie de asta, am nevoie de ea, am nevoie de această alinare şi de această eliberare.

De parcă şi ea are nevoie de asta.

O cuprind în braţe şi o întorc atât de repede, încât chiţăie surprinsă. Îi sărut nasul, obrajii, buzele. Contururile trupurilor noastre sunt sudate laolaltă. Simt cum mă dizolv, devenind emoţie pură când ea îşi întredeschide buzele, mă gustă şi geme peste gura mea.

— Te iubesc, îi spun, rostind gâfâit cuvintele. *Te iubesc!*

E interesant, zău aşa, cât de repede m-am transformat în tipul acela de persoană care trage un pui de somn după-amiaza târziu. Înainte n-aş fi irosit niciodată atâta timp dormind. Şi totuşi, înainte n-am ştiut niciodată cum să mă relaxez. Somnul era brutal, înşelător. Dar asta...

Închid ochii, îmi lipesc faţa de ceafa ei şi respir.

Se foieşte aproape imperceptibil, lipită de mine.

Trupul ei gol e fierbinte peste al meu, cuprins întru totul de braţele mele. E şase după-amiaza, am o mie de lucruri de făcut şi nu-mi doresc sub nicio formă să mă mişc.

O sărut pe umăr şi ea îşi arcuieşte spatele, respiră şi se întoarce cu faţa spre mine. O trag mai aproape.

Îmi zâmbeşte şi mă sărută.

Închid ochii, iar pielea îmi e în continuare fierbinte de amintirea ei. Mâinile mele caută forma trupului ei, căldura ei. Mereu mă miră cât de moale e. Rotunjimile ei sunt delicate şi catifelate. Simt cum muşchii mi se încordează de dorinţă şi mă surprind cu cât de mult o vreau.

Din nou.

Atât de curând!

— Am face mai bine să ne îmbrăcăm, zice ea încet. Trebuie să mă văd cu Kenji ca să discutăm despre cina de diseară.

Mă trag brusc înapoi.

— Uau! şoptesc eu, întorcându-mă. Nu e deloc ceea ce speram să spui.

Ea râde în hohote.

— Hmm. Kenji e extrem de respingător pentru tine. Am priceput.

Mă încrunt, simţindu-mă prost.

Ea mă sărută pe nas.

— Chiar îmi doresc ca voi doi să vă împrieteniţi.

— E un dezastru ambulant, îi zic. Uită-te ce mi-a făcut la păr!

— Dar e prietenul meu cel mai bun, spune ea, încă zâmbind. Şi nu vreau să trebuiască să aleg între voi doi tot timpul.

Mă uit la ea cu coada ochiului. S-a ridicat în capul oaselor acum şi poartă doar cearşaful. Părul ei şaten e lung şi ciufulit, obrajii, roz, ochii, mari şi rotunzi şi încă un pic somnoroşi.

Nu sunt sigur c-aş putea s-o refuz vreodată.

— Te rog să te porţi frumos cu el, îmi zice, şi se târăşte spre mine, dar cearşaful i se prinde sub un genunchi şi o face să se agite.

Smulg restul cearşafului, iar ea icneşte, surprinsă, când îşi zăreşte propriul trup dezgolit, iar eu nu pot să nu profit de moment, trăgând-o din nou deasupra mea.

— De ce, îi spun, sărutând-o pe gât, eşti mereu atât de ataşată de cearşaful ăla?

Ea priveşte în altă parte şi se înroşeşte, iar eu mă pierd din nou, sărutând-o.

— Aaron, icneşte ea, fără suflare, chiar... trebuie să plec.

— Nu pleca, şoptesc eu, presărându-i săruturi pe claviculă. Nu pleca.

Faţa şi buzele îi sunt roşii şi fierbinţi. Ochii îi sunt închişi de plăcere.

— Nu vreau s-o fac, spune ea, cu respiraţia întretăiată când îi prind buza de jos între dinţi, chiar nu vreau, dar Kenji...

Mormăi enervat şi mă las pe spate, trăgându-mi o pernă peste cap.

JULIETTE

— Pe unde naiba ai umblat?

— Ce? Nimic, spun eu, înroşindu-mă toată. Eu doar...

— Cum adică nimic? zice Kenji, aproape călcându-mă pe călcâie când încerc să-l depăşesc. Te-am aşteptat aici aproape două ore.

— Ştiu... Scuze...

Mă apucă de umăr şi mă întoarce. Se uită o singură dată la faţa mea şi...

— O, scârbos, J, ce *dracu'*...

— Ce e?

Fac ochii mari, inocentă nevoie mare, chiar şi atunci când faţa mi se face roşie ca sfecla.

Kenji se uită urât la mine.

Îmi dreg vocea.

— Te-am rugat să-i pui *o întrebare.*

— Şi asta am făcut!

— Iisuse Hristoase! Kenji îşi trece agitat mâna peste frunte. Timpul şi locul chiar nu-ţi spun nimic?

— Hmm?

Se uită pieziş la mine.

Eu zâmbesc.

— Tu şi el sunteţi îngrozitori.

— Kenji, spun eu, întinzând mâna spre el.

— Bleah, nu mă atinge...

— Bine! mă încrunt eu, încrucişându-mi braţele la piept.

El clatină din cap, uitându-se în altă parte. Apoi se strâmbă şi spune oftând:

— Ştii ce? Fie! Ţi-a spus măcar ceva folositor înainte ca tu... ăăă, să fi schimbat subiectul?

Ne-am întors în zona recepţiei unde ne-am întâlnit prima oară cu Haider.

— Da, mi-a spus, răspund eu, hotărâtă. Ştia exact despre cine vorbeam.

— Şi?

Ne aşezăm pe canapele – de data asta, Kenji alege să se aşeze faţă-n faţă cu mine – şi îmi dreg vocea. Mă întreb cu voce tare dacă ar trebui să mai cerem nişte ceai.

— Fără ceai. Kenji se lasă pe spate, picior peste picior, cu glezna dreaptă sprijinită pe genunchiul stâng. Ce ţi-a povestit Warner despre Haider?

Privirea lui Kenji e atât de concentrată şi de neiertătoare, încât nu sunt sigură ce să fac. Tot mă simt ciudat de stânjenită; îmi doresc să-mi fi amintit să-mi leg părul la loc. Mă văd nevoită să mi-l tot împing de pe faţă.

Mă îndrept de spate şi mă adun.

— Mi-a spus că n-au fost niciodată cu adevărat prieteni.

Kenji pufneşte.

— Nu mă surprinde.

— Dar şi-a adus aminte de el, zic eu, gesticulând spre nimic în special.

— Şi? Ce-şi aminteşte?

— Oh. Ăăă. Îmi scarpin o mâncărime imaginară de după ureche. Nu ştiu.

— Nu l-ai întrebat?

— Am... uitat?

Kenji îşi dă ochii peste cap.

— Rahat! Frate, ştiam că era mai bine să mă duc eu personal.

Mă aşez pe mâini şi încerc să zâmbesc.

— Vrei să comandăm nişte ceai?

— *Niciun ceai!*

Kenji îmi aruncă o privire enervată. Bate cu degetul în laterala piciorului, meditând.

— Vrei să co...

— Unde-i Warner acum? mi-o taie Kenji.

— Nu ştiu, răspund. Cred că e tot în cameră. Are nişte cutii pe care vrea să le sorteze...

Kenji e în picioare într-o clipită. Ridică un deget.

— Mă întorc imediat.

— Aşteaptă! Kenji... nu cred că-i o idee bună...

Dar a plecat deja.

Mă prăbuşesc pe canapea şi oftez.

Cum spuneam. N-a fost o idee bună.

Warner stă băţos lângă canapeaua mea şi de-abia îi aruncă vreo privire lui Kenji. Cred că încă nu l-a iertat pentru tunsoarea aia oribilă, şi nu pot să spun că-l învinuiesc. Warner arată diferit fără claia lui de păr auriu – nu rău, nu, dar diferit. Părul lui are aproape doi centimetri lungime, o mărime uniformă pretutindeni, o nuanţă de blond care poate trece cu greu drept o culoare acum.

Dar cea mai interesantă schimbare pe faţa lui e că are o umbră subtilă şi moale de barbă nerasă – ca şi când în ultimele zile a uitat să se bărbierească –, şi sunt surprinsă să descopăr că nu mă deranjează câtuşi de puţin. Are nişte trăsături mult prea frumoase pentru a fi stricate de o simplă tunsoare, şi adevărul e că îmi cam place. Aş evita să-i spun asta lui Warner, întrucât nu ştiu dacă ar aprecia complimentul meu neortodox, dar există ceva drăguţ în legătură cu această schimbare. Pare un pic mai aspru acum; un pic necizelat. E mai puţin frumos, dar, cumva, într-un fel imposibil...

Mai sexy.

O tunsoare scurtă, simplă; o barbă nerasă; o expresie extrem de serioasă.

Îi vin mănuşă.

Poartă un pulover moale, bleumarin – mânecile, ca întotdeauna, ridicate pe antebraţ –, şi pantaloni negri slim, vârâţi în bocanci negri lucioşi. E un look lejer. Iar acum stă rezemat de o coloană, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, mai ursuz decât de obicei, iar eu chiar mă desfăt cu această privelişte.

Pe de altă parte, Kenji n-o face.

Ăştia doi par mai iritaţi ca niciodată, şi-mi dau seama că eu sunt cauza tensiunii lor. Încerc întruna să-i silesc să petreacă timp împreună. Sper întruna că, la un moment dat, Kenji va înţelege ce anume îmi place la Warner, şi că Warner va învăţa să-l admire pe Kenji aşa cum o fac eu – dar se pare că asta nu funcţionează. Faptul că i-am silit să petreacă timpul împreună începe să se întoarcă împotriva mea.

— *Deci*, spun eu, împreunându-mi mâinile. Nu vreţi să vorbim?

— Ba da, zice Kenji, dar cu privirea aţintită spre perete. Haideţi să vorbim!

Nimeni nu vorbeşte.

Îl împung pe Warner cu degetul în genunchi. Când se uită la mine, îi fac semn să se aşeze.

O face.

— Te rog, şoptesc eu.

Warner se încruntă.

Într-un final, şovăitor, oftează.

— Ai spus că vrei să-mi pui nişte întrebări.

— Da, prima întrebare: de ce eşti bulangiu?

Warner se ridică brusc.

— Scumpo, îmi zice el în şoaptă, sper c-o să mă ierţi pentru cum urmează să-i sparg faţa.

— Hei, măgarule, te aud!

— OK, serios acum, chestia asta trebuie să înceteze!

Îl trag pe Warner de braţ, încercând să-l fac să se aşeze, şi nu se clinteşte. Forţa mea supraomenească e complet inutilă asupra lui Warner; el pur şi simplu îmi absoarbe puterea.

— Vă rog, staţi jos! Amândoi! Şi tu, spun eu, arătând spre Kenji, trebuie să încetezi să mai stârneşti certuri!

Kenji îşi aruncă o mână în aer, scoţând un sunet dezaprobator.

— A, vasăzică, mereu e vina mea, nu? Mă rog!

— Nu, răspund eu apăsat. Nu e vina ta. Asta-i vina mea.

Kenji şi Warner se întorc în acelaşi timp să se uite la mine, surprinşi.

— Asta? spun eu, gesticulând între ei. Eu am stârnit asta. Îmi pare rău că v-am rugat să fiţi prieteni. Nu trebuie să fiţi prieteni. Nici măcar nu trebuie să vă plăceţi unul pe altul. Uitaţi tot ce-am spus!

Warner îşi lasă jos mâinile împreunate.

Kenji ridică din sprâncene.

— Vă promit, spun eu. Nu vă voi mai obliga să ieşiţi împreună. Nu vă voi mai cere să vă petreceţi timpul împreună fără mine. Bine?

— Juri? întreabă Kenji.

— Jur.

— Slavă Domnului! adaugă şi Warner.

— *Idem*, frăţioare. Idem.

Şi eu îmi dau ochii peste cap, iritată. Ăsta e primul lucru cu care s-au pus de acord în mai bine de-o săptămână: ura lor reciprocă pentru speranţele mele ca ei să se împrietenească.

Dar cel puţin Kenji zâmbeşte acum. Se aşază pe canapea şi pare să se relaxeze. Warner se aşază lângă mine – în continuare calm, dar mai puţin încordat.

Şi asta-i tot. Fix de asta era nevoie. Şi tensiunea a dispărut. Acum, că sunt liberi să se urască unul pe celălalt, par foarte prietenoşi. Jur că nu-i înţeleg.

— Aşadar... aveai nişte întrebări pentru mine, Kishimoto? zice Warner.

Kenji încuviinţează din cap şi se apleacă în faţă.

— Da... da, vreau să ştiu tot ce-ţi aminteşti despre familia Ibrahim. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice are de gând Haider să ne planteze la cină diseară, care e – Kenji se uită la ceasul de la mână, încruntându-se – în, gen,

douăzeci de minute, mulţumită vouă, dar, în fine, mă întreb dacă ne poţi spune ceva despre posibilele lui motivaţii. Mi-aş dori să fiu cu un pas înaintea tipului ăstuia.

Warner dă din cap.

— Va dura un pic până ce familia lui Haider îşi va arăta adevăratele intenţii. Luaţi împreună, sunt intimidanţi. Dar Haider nu e atât de complex. De fapt, e o alegere ciudată pentru această situaţie. Sunt surprins că Ibrahim nu şi-a trimis în schimb fiica.

— De ce?

Warner dă din umeri.

— Haider e mai puţin competent. E făţarnic. Alintat. Arogant.

— Stai un pic – te descrii pe tine sau pe Haider?

Pe Warner nu pare să-l deranjeze înţepătura.

— Înţelegi greşit o diferenţă colosală între noi, spune el. E adevărat că sunt sigur pe mine. Dar Haider e arogant. Nu semănăm câtuşi de puţin.

— Mie mi se pare acelaşi lucru.

Warner îşi împreunează mâinile şi oftează, părând exact ca şi cum ar încerca să fie răbdător cu un copil dificil.

— Aroganţa e o încredere falsă, spune el. Se naşte din nesiguranţă. Haider se preface doar că nu îi e teamă. Se preface a fi mai crud decât e. Minte cu uşurinţă. Asta îl face un adversar imprevizibil şi, în unele feluri, mai periculos. Dar, în cea mai mare parte a timpului, acţiunile lui sunt inspirate de teamă. Warner ridică privirea şi se uită în ochii lui Kenji. Iar asta îl face slab.

— Hm, OK. Kenji se cufundă şi mai tare în canapea, procesând cele spuse de Warner. Există ceva interesant

în legătură cu el? Ceva la care-ar trebui să fim cu băgare de seamă?

— Nu chiar. Haider e mediocru cam în tot ce face. Excelează doar ocazional. E obsedat în principal de fizicul lui, şi e talentat în mânuirea puştii cu lunetă.

Kenji ridică din nou capul.

— Obsedat de fizicul lui, ha? Sigur nu sunteţi neamuri?

La asta, Warner face o mutră acră.

— Eu *nu* sunt obsedat de fiz...

— Bine, bine, calmează-te! zice Kenji, fluturând din mână. N-are rost să-ţi îngrijorezi mutriţa drăguţă în legătură cu asta.

— Te detest!

— Ador că treaba asta-i reciprocă!

— Băieţi! mă răstesc eu. Concentraţi-vă! În cinci minute luăm cina cu Haider şi se pare că eu sunt singura care-şi face griji în legătură cu dezvăluirea asta cum că e un lunetist supertalentat.

— Da, poate c-a sosit aici ca să... ştiţi voi – Kenji îl împuşcă cu degetul pe Warner, apoi pe el însuşi –, să exerseze trasul la ţintă.

Warner clatină din cap, încă uşor enervant.

— Haider adoră să se dea în spectacol. Nu mi-aş face griji în privinţa lui. Cum am spus, mi-aş face griji doar dacă sora lui ar fi aici – ceea ce înseamnă că probabil, foarte curând, va trebui să ne facem griji, zice el, şi răsuflă prelung. Cu siguranţă ea va fi următoarea care va sosi.

Auzind astea, ridic din sprâncene.

— E chiar aşa de înspăimântătoare?

Warner lasă capul într-o parte.

— Nu chiar înspăimântătoare, îmi zice el. E foarte raţională.

— Deci e... ce? zice Kenji. Psihopată?

— Deloc. Dar eu am putut mereu să-i analizez pe oameni şi emoţiile lor, iar cu ea nu mi-a mers niciodată. Cred că are o minte foarte ageră. Există un soi de... sprinteneală în legătură cu felul în care gândeşte. Ca o pasăre colibri. Oftează şi ridică privirea. În orice caz, n-am mai văzut-o de cel puţin câteva luni, dar mă îndoiesc că s-a schimbat foarte tare.

— Ca o *pasăre colibri*? întreabă Kenji. Deci ea, gen, vorbeşte foarte repede?

— Nu, răspunde Warner. De obicei e foarte tăcută.

— Hmm. OK, păi, mă bucur că nu-i aici, spune Kenji. Pare plictisitoare.

Warner aproape zâmbeşte.

— Te-ar eviscera.

Kenji îşi dă ochii peste cap.

Şi tocmai sunt pe cale să-i pun o altă întrebare, când un clinchet brusc, aspru, ne întrerupe conversaţia.

Delalieu a venit să ne ia la cină.

WARNER

Urăsc din tot sufletul să fiu îmbrăţişat.

Există câteva excepţii de la această regulă, dar Haider nu e una dintre ele. Chiar şi-aşa, de fiecare dată când îl văd, insistă să mă îmbrăţişeze. Îmi sărută aerul de după fiecare ureche, mă apucă de umeri şi-mi zâmbeşte de parc-am fi prieteni cu adevărat.

— *Hela habibi shlonak?*[1] Mă bucur să te văd!

Schiţez un zâmbet.

— *Ani zeyn, shukran.*[2] Dau din cap spre masă. Te rog, ia un loc!

— Sigur, sigur, spune el, uitându-se prin jur. *Wenha Nazeera...?*[3]

— Oh, fac eu, surprins. Credeam c-ai venit singur.

— *La, habibi*[4], zice el în timp ce se aşază. *Heeya shwaya mitakhira.*[5] Dar ar trebui să sosească din clipă-n clipă. De-abia aştepta să te vadă!

— Mă îndoiesc de asta.

— Ăăă, scuze că intervin, dar eu sunt singurul de-aici care nu ştia că vorbeşti arabă?

Kenji se uită mirat la mine.

---

[1] „Salut, dragul meu, ce mai faci?" (în lb. arabă în original).

[2] „Fac bine, mulţumesc!" (în lb. arabă în original).

[3] „Unde-i Nazeera?" (în lb. arabă în original).

[4] „Nu, dragul meu" (în lb. arabă în original).

[5] „Ea doar întârzie puţin" (în lb. arabă în original).

Haider râde şi mă analizează cu o privire veselă.

— Noii tăi prieteni ştiu atât de puţine despre tine! Iar apoi, către Kenji: Regentul tău Warner vorbeşte şapte limbi.

— Vorbeşti *şapte* limbi? întreabă Juliette, atingându-mi braţul.

— Uneori, răspund eu în şoaptă.

Astă-seară la cină suntem într-un număr mic; Juliette stă în capul mesei. Eu stau la dreapta ei; Kenji s-a aşezat la dreapta mea.

Vizavi de mine se află Haider Ibrahim.

Vizavi de Kenji e un scaun gol.

— Aşadar, spune Haider, unindu-şi palmele. Asta-i noua ta viaţă? Ce multe s-au schimbat de când te-am văzut ultima oară!

Ridic furculiţa.

— Haider, ce cauţi aici?

— *Wallah*[1], spune el, ducând mâna la inimă, credeam c-o să te bucuri să mă vezi. Voiam să-i cunosc pe toţi noii tăi prieteni. Şi, firește, trebuia să-l cunosc pe noul comandant suprem.

O măsoară pe Juliette cu coada ochiului; mişcarea e atât de iute, încât mai c-o ratez. Iar apoi îşi ridică şervetul, şi-l aşază cu grijă în poală şi spune, foarte încet:

— *Heeya jidan helwa.*[2]

Mi se strânge pieptul.

— Şi asta-i suficient pentru tine? Brusc, se apleacă în faţă, vorbind atât de încet, încât de-abia îl aud: O faţă drăguţă? Şi tu îţi trădezi atât de uşor prietenii?

---

[1] „Jur" (în lb. arabă în orig.).

[2] „E foarte frumoasă" (în lb. arabă în orig.).

— Dac-ai venit să ne certăm, îl informez, te rog, hai să nu mai pierdem vremea luând cina.

Haider râde tare. Își ridică paharul de apă.

— Nu încă, *habibi*. Ia o înghițitură și se reazemă de spătarul scaunului. Întotdeauna este timp pentru a lua cina.

— Unde-i sora ta? îl întreb, întorcându-mă. De ce n-ați venit împreună?

— De ce n-o întrebi chiar pe ea?

Ridic privirea, surprins s-o văd pe Nazeera stând în dreptul ușii. Cercetează încăperea, zăbovind cu privirea asupra lui Juliette cu o secundă în plus față de ceilalți, și se așază fără să ne adreseze vreun cuvânt.

— Dragilor, ea e Nazeera, spune Haider, ridicându-se în picioare cu un zâmbet larg. Își petrece un braț pe după umerii surorii lui în timp ce ea îl ignoră. Va fi aici pe toată durata ședерii mele. Sper c-o veți primi cu aceeași căldură cu care m-ați primit și pe mine.

Nazeera nu ne salută.

Fața lui Haider e senină, o exagerare a fericirii. Pe de altă parte, Nazeera nu arborează nicio expresie. Privirea îi e goală, iar maxilarul, strâns într-o linie gravă. Singurele similarități dintre acești frați sunt fizice: ea seamănă izbitor cu fratele ei. Are tenul lui măsliniu, ochii lui căprui-deschis și aceleași gene lungi și negre care îi ascund expresia față de noi, ceilalți. Dar a mai crescut puțin de când am văzut-o ultima oară. Ochii ei sunt mai mari, mai profunzi decât ai lui Haider, și sub buza de jos are un piercing mic de diamant. Încă două diamante deasupra sprâncenei drepte. Singura deosebire clară dintre frați e că ei nu-i pot vedea părul.

Poartă un şal de mătase în jurul capului.

Şi nu pot să nu fiu un pic şocat în sinea mea. Asta-i ceva nou. Nazeera pe care mi-o amintesc nu-şi acoperea părul – şi de ce ar fi făcut-o? Baticul ei e o relicvă; o parte din viaţa noastră trecută. E un artefact al unei religii şi culturi care nu mai există sub conducerea Restauraţiei. Mişcarea noastră din urmă cu mult timp a înlăturat toate simbolurile şi practicile de credinţă sau cultură într-un efort de a restabili identităţi şi loialităţi; atât de mult, încât lăcaşurile de cult au fost printre primele instituţii din jurul lumii supuse distrugerilor. Civilii, s-a spus, trebuiau să se închine doar în faţa Restauraţiei şi atât. Crucile, semilunile, Stelele lui David – turbane şi yarmulke, baticuri şi straie bisericeşti...

Toate sunt ilegale.

Iar Nazeera Ibrahim – fiica unui comandant suprem – are un tupeu incredibil. Întrucât acest batic simplu, un detaliu altminteri lipsit de importanţă, e nici mai mult, nici mai puţin decât un act de rebeliune pe faţă. Şi sunt atât de uluit, încât nu pot să mă abţin şi spun:

— Acum îţi acoperi părul?

La această întrebare, îşi ridică privirea şi se uită în ochii mei. Ia o gură lungă de ceai şi mă studiază. Iar apoi, într-un final...

Nu spune nimic.

Simt că faţa mea e pe cale să afişeze surprinderea şi trebuie să mă forţez să rămân nemişcat. E limpede că n-are niciun interes să discute pe seama acestui subiect. Mă hotărăsc să merg mai departe. Sunt pe cale să-i spun ceva lui Haider, când:

— Şi tu crezi că nimeni altcineva n-o să observe? Că-ţi acoperi părul?

E Kenji, vorbind şi mestecând în acelaşi timp. Îmi duc degetele la buze şi mă uit în altă parte, luptându-mă să-mi ascund repulsia.

Nazeera înjunghie o bucată de salată pe farfurie. O mănâncă.

— Vreau să zic, sigur ştii, îi spune Kenji, în continuare cu gura plină, că ceea ce porţi e o ofensă care se pedepseşte cu închisoarea.

Nazeera pare surprinsă să-l vadă pe Kenji continuând subiectul şi-l studiază de parcă ar fi un tolomac.

— Te rog să mă scuzi, zice ea pe un ton blând, lăsând jos furculiţa, dar cine eşti tu mai exact?

— *Nazeera*, o avertizează Haider, încercând să zâmbească în vreme ce-i aruncă o privire piezişă, precaută. Te rog să-ţi aminteşti că suntem musafiri...

— Nu mi-am dat seama că aici se impune un anumit cod vestimentar.

— Oh... păi, bănuiesc că n-avem un cod vestimentar *aici*, spune Kenji printre îmbucături, nepărând să bage de seamă tensiunea. Dar asta doar datorită faptului că avem un nou comandant suprem care nu e un psihopat. Însă e ilegal să te îmbraci aşa, continuă el, gesticulând cu lingura spre faţa ei, gen, literalmente în oricare altă parte a lumii. Nu-i aşa? Se uită de jur împrejur, dar nimeni nu-i răspunde. N-am dreptate? îmi zice el, aşteptând nerăbdător să-i confirm spusele.

Dau din cap. Încetişor.

Nazeera mai ia o gură de ceai, având grijă să pună ceaşca la loc pe farfurioară înainte să se lase pe spătar, să ne privească pe amândoi în ochi şi să spună:

— Ce vă face să credeţi că-mi pasă?

— Vreau să zic – Kenji se încruntă –, n-ar trebui să-ţi pese? Tatăl tău e un comandant suprem. Ştie măcar că porţi chestia aia – un alt gest abstract spre capul ei – în public? N-o să-i sară muştarul?

Cina asta nu decurge prea bine.

Nazeera, care tocmai îşi ridicase din nou furculiţa pentru a o înfige într-o bucăţică de mâncare de pe farfurie, o lasă jos şi oftează. Spre deosebire de fratele ei, engleza ei e perfectă.

Se uită doar la Kenji când spune:

— *Chestia* asta?

— Scuze, zice el sfios, nu ştiu cum îi spune.

Ea îi surâde, dar nu e niciun pic de căldură în zâmbetul ei. Ci doar un avertisment.

— Bărbaţii, zice ea, sunt mereu extrem de bulversaţi de îmbrăcămintea femeilor. Atât de multe păreri despre un trup care nu le aparţine. Acoperă-te, nu te mai acoperi – flutură o mână –, nimeni nu pare să se hotărască.

— Dar... eu nu la asta mă..., încearcă Kenji să spună.

— Ştii ce cred, adaugă ea, zâmbind în continuare, despre cineva care-mi spune ce e legal şi ilegal în felul în care mă îmbrac?

Ridică două degete mijlocii.

Kenji se îneacă.

— Haide, zice ea, aruncându-i săgeţi furioase din privire în timp ce-şi ridică din nou furculiţa. Spune-i lui taică-meu! Alertează armatele! Mă doare-n cur!

— *Nazeera...*

— Haider, tacă-ţi fleanca!

— Uau... hei... îmi pare rău, zice Kenji degrabă, părând panicat. Nu voiam să...

— În fine, zice ea, dându-şi ochii peste cap. Nu mi-e foame.

Se ridică brusc. Elegant. Există ceva interesant în furia ei. În protestul ei deloc subtil. Şi e mult mai impozantă ridicată.

Are aceleaşi picioare lungi şi constituţie uscăţivă ca ale fratelui ei, şi o atitudine trufaşă, aşa cum te-ai aştepta de la o persoană născută într-o familie privilegiată. Poartă o tunică gri croită dintr-un material fin şi greu; pantaloni de piele mulaţi; bocanci; şi o pereche de boxuri aurii strălucitoare la ambele mâini.

Şi nu sunt singurul care se holbează.

Juliette, care a urmărit tăcută toată scena, ridică privirea, uluită. Practic pot să-i văd procesul de gândire când se încordează deodată, se uită în jos la ţinuta ei şi îşi încrucişează braţele la piept, de parcă ar vrea să-şi ascundă puloverul roz. Trage de mâneci de parcă ar vrea să şi le rupă.

E atât de adorabilă, încât îmi vine s-o sărut chiar acolo.

O tăcere grea, inconfortabilă, se aşterne între noi după plecarea Nazeerei.

Ne aşteptaserăm cu toţii la un interogatoriu amănunţit din partea lui Haider în această seară; în schimb,

el îşi plimbă mâncarea prin farfurie, părând obosit şi jenat. Nicio sumă de bani sau prestigiu nu te pot scăpa de agonia cinelor stânjenitoare în familie.

— De ce-a trebuit să deschizi tu gura? mă înghionteşte Kenji, şi eu tresar, surprins.

— Poftim?

— Asta-i vina ta! rosteşte el printre dinţi, neliniştit. N-ar fi trebuit să comentezi nimic despre baticul ei.

— Am pus *o singură* întrebare, zic eu enervat. *Tu* eşti cel care a tot insistat...

— Da, dar tu ai început-o! De ce n-ai putut să-ţi ţii gura?

— E fiica unui comandant suprem, replic eu, luptându-mă să vorbesc încet. Ştie mai bine ca oricine că ceea ce poartă e ilegal sub legile Restauraţiei...

— O, Dumnezeule! comentează Kenji, clătinând din cap. Te rog... încetează, bine?

— Cum îndrăzneşti...

— Ce tot şuşotiţi acolo? întreabă Juliette, aplecându-se spre noi.

— Vorbim despre faptul că iubitul tău nu poate să-şi ţină gura, îi răspunde Kenji, luând o altă lingură de mâncare.

— *Tu* eşti cel care nu poate să-şi ţină gura. Mă întorc. Nu poţi să ţi-o ţii nici măcar când mesteci. Dintre toate lucrurile dezgustătoare...

— Ia mai taci! Mi-e foame.

— Cred că mă voi retrage şi eu, spune Haider dintr-odată şi se ridică.

Ne înălţăm cu toţii privirea.

— Desigur, spun eu.

Mă ridic în picioare ca să-i spun noapte bună cum se cuvine.

— *Ani aasef*[1], zice Haider, lăsându-şi privirea în jos spre cina sa pe jumătate mâncată. Sperasem să avem parte de o conversaţie mai productivă în seara asta cu voi toţi, dar mă tem că sora mea nu e deloc fericită că se află aici; n-a vrut să plece de-acasă. Oftează, după care adaugă: Dar ştii cum e *Baba*[2], îmi zice el. Nu i-a dat de-ales. Haider ridică din umeri şi schiţează un zâmbet. Ea încă nu înţelege că ceea ce facem noi... felul în care trăim acum – şovăie – e viaţa care ni se oferă. Nu avem posibilitatea de a alege.

Şi, pentru prima dată în această seară, mă surprinde; văd în ochii lui ceva ce recunosc. Un licăr de durere. Greutatea responsabilităţii. Aşteptare.

Ştiu prea bine ce înseamnă să fii fiul unui comandant suprem al Restauraţiei – şi să îndrăzneşti să nu fii de acord.

— Desigur, îi spun eu. Înţeleg.

Chiar înţeleg.

[1] „Îmi pare rău!" (în lb. arabă în orig).

[2] „Tata" (în lb. arabă în orig.).

JULIETTE

Warner îl conduce pe Haider înapoi la reşedinţa lui şi, la scurt timp după plecarea lor, petrecerea noastră se sparge. A fost o cină ciudată, prea scurtă, cu o mulţime de surprize, şi mă doare capul. Sunt gata să mă culc. Kenji şi cu mine ne îndreptăm spre camerele lui Warner în tăcere, amândoi adânciţi în gânduri.

Kenji e cel care vorbeşte primul.

— Deci... ai fost foarte tăcută astă-seară, zice el.

— Da. Râd, dar fără niciun pic de chef. Sunt obosită, Kenji. A fost o zi ciudată. O seară şi mai ciudată.

— În ce sens?

— Ăăă, nu ştiu, ce-ar fi să-ncepem cu faptul că Warner vorbeşte *şapte limbi*? Ridic privirea şi mă uit în ochii lui. Vreau să zic, ce naiba? Uneori cred că-l cunosc atât de bine, iar apoi se întâmplă ceva de genul ăsta şi pur şi simplu – clatin din cap – rămân cu gura căscată. Aveai dreptate. Tot nu ştiu nimic despre el. În plus, eu ce-ar mai trebui să fac? N-am deschis deloc gura la cină fiindcă n-am idee ce să spun.

Kenji respiră adânc.

— Da. Păi. Şapte limbi e o nebunie. Dar, vreau să zic, trebuie să-ţi aduci aminte că aşa a fost crescut, ştii? Warner a primit o educaţie de care tu n-ai avut parte niciodată.

— Exact!

— Hei, o să fii bine, mă asigură Kenji, strângându-mă de umăr. Totul o să fie bine.

— Tocmai începusem să cred că poate aş reuşi să fac asta, îi spun. Am purtat o întreagă conversaţie cu Warner azi care chiar m-a făcut să mă simt mai bine. Iar acum nici măcar nu pot să-mi amintesc de ce. Oftez şi închid ochii. Mă simt aşa de proastă, Kenji! Cu fiecare zi ce trece mă simt tot mai proastă.

— Poate că doar îmbătrâneşti şi devii senilă. Se bate cu degetul în cap. Ştii tu.

— Tacă-ţi gura!

— Deci, ăăă, râde el, ştiu c-a fost o noapte ciudată şi tot tacâmul, dar... ce părere ai? Despre tot?

— Despre ce? îl întreb, aruncându-i o privire.

— Despre Haider şi Nazeera, spune el. Gânduri? Sentimente? Sociopaţi, da sau nu?

— Oh. Mă încrunt. Vreau să zic, sunt atât de diferiţi unul de celălalt! Haider e atât de gălăgios! Iar Nazeera e... nu ştiu. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Bănuiesc că respect faptul că le ţine piept tatălui ei şi Restauraţiei, dar habar n-am care-i sunt adevăratele intenţii, aşa că nu sunt convinsă c-ar trebui să-i acord prea multă încredere. Oftez. În orice caz, pare foarte... furioasă.

Şi foarte frumoasă. Şi foarte intimidantă.

Adevărul dureros e că nu mă mai simţisem niciodată atât de intimidată de vreo fată, şi nu ştiu cum să recunosc asta cu voce tare. Toată ziua – şi de-a lungul ultimelor săptămâni – m-am simţit ca o impostoare. O copiliţă. Detest cât de uşor prind şi pierd încrederea, cum pendulez între cine eram şi cine aş putea fi. Trecutul încă se ţine scai

de mine, mâini scheletice care mă trag înapoi chiar şi atunci când mă îndrept spre lumină. Şi nu pot să nu mă întreb cât de diferită aş fi fost azi dacă aş fi avut pe cineva care să mă încurajeze când creşteam. N-am avut niciodată prin preajmă femei puternice demne de urmat. S-o întâlnesc astă-seară pe Nazeera – să văd cât de înaltă şi curajoasă era – m-a făcut să mă întreb unde oare a învăţat să fie aşa.

M-a făcut să-mi doresc să fi avut o soră. Sau o mamă. Cineva de la care să învăţ şi pe care să mă bazez. O femeie care să mă înveţe cum să fiu curajoasă în acest trup, printre aceşti bărbaţi.

N-am avut niciodată asta.

În schimb, am fost crescută cu o dietă strictă de tachinări şi batjocuri, lovituri în inimă şi palme peste faţă. Spunându-mi-se în mod repetat că eram nevrednică. Un monstru.

Niciodată iubită. Niciodată protejată de lume.

Nazeerei nu pare să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce cred alţi oameni, şi îmi doresc atât de mult să fi avut încrederea ei! Ştiu că m-am schimbat mult – că am făcut mari progrese faţă de cine eram cândva –, dar îmi doresc mai mult decât orice *să fiu* încrezătoare şi lipsită de remuşcări în legătură cu cine sunt şi cum mă simt, şi să nu trebuiască să mă străduiesc din răsputeri tot timpul. Încă lucrez la aspectele astea.

— Corect, zice Kenji. Da. Destul de furioasă. Dar...

— Mă iertaţi.

La auzul vocii ei, ne întoarcem amândoi.

— Vorbeşti de lup, zice încet Kenji.

— Scuze... cred că m-am rătăcit, spune Nazeera. Credeam că ştiu foarte bine clădirea asta, dar e în renovare şi mă... derutează. Îmi poate arăta vreunul dintre voi pe unde-i ieşirea, vă rog?

Aproape că zâmbeşte.

— O, desigur, spun eu, şi aproape că-i întorc surâsul. De fapt – fac o pauză –, cred că s-ar putea să te afli în partea greşită a clădirii. Îţi aminteşti pe unde ai intrat?

Stă şi se gândeşte puţin.

— Cred că stăm în partea de sud, zice ea şi, pentru prima dată, arborează un zâmbet plin, adevărat, care nu ţine mult. Stai. *Cred* că era partea de sud. Scuze, zice ea, încruntându-se. Am ajuns în urmă cu câteva ore doar... Haider a sosit aici înaintea mea...

— Te înţeleg pe deplin, o liniştesc, întrerupând-o cu o fluturare din mână. Nu-ţi face griji – şi mie mi-a luat ceva timp să mă orientez prin clădire. De fapt, ştii ce? Kenji se descurcă mai bine decât mine pe-aici. Apropo, el e Kenji – nu cred că vi s-a făcut cunoştinţă cum se cuvine în seara asta...

— Da, bună, zice ea, şi zâmbetul îi piere cât ai clipi. Îmi amintesc.

Kenji se holbează la ea ca un prostănac. Cu ochii mari, clipind întruna. Buzele uşor întredeschise. Îl împung în braţ şi el ţipă, speriat, dar iese din transă.

— A, da, corect, zice repede. Salut! Salut... da, bună, ăăă, scuze pentru ce-am spus la cină.

Ea ridică o sprânceană spre el.

Şi, pentru prima dată de când îl cunosc, Kenji chiar se înroşeşte. *Se înroşeşte.*

— Nu, sincer, insistă el. Eu, ăăă, cred că... baticul tău... e, ăăă, foarte mişto.

— Îhî.

— Din ce e făcut? întreabă el, întinzând mâna ca s-o atingă pe cap. Pare atât de moale...

Nazeera îl plesneşte peste mână, ferindu-se vizibil chiar şi în lumina asta slabă.

— Ce dracu'? Pe bune?

— Ce e? întreabă Kenji, clipind nedumerit. Ce-am făcut?

Nazeera râde, iar expresia ei e o combinaţie de confuzie şi vag dezgust.

— Cum de te descurci *atât* de prost la capitolul ăsta?

Kenji înlemneşte, cu gura larg deschisă.

— Eu nu, ăăă... nu ştiu, gen, care-s regulile? De pildă, pot să te sun la un moment dat sau...

Mă bufneşte râsul, tare şi stânjenitor, şi îl ciupesc pe Kenji de braţ.

Kenji înjură cu voce tare şi-mi aruncă o privire furioasă.

Afişez un zâmbet luminos şi mă întorc spre Nazeera.

— Aşa că da, ăăă, dacă vrei să ajungi la ieşirea din sud, spun eu repede, cea mai bună variantă ar fi să te întorci pe culoarul ăsta şi să coteşti de trei ori la stânga. Vei vedea uşile duble la dreapta – roagă-l pe unul din soldaţi să te conducă de-acolo.

— Mersi! spune Nazeera, întorcându-mi zâmbetul înainte să arunce o privire ciudată în direcţia lui Kenji.

El încă îşi masează umărul dureros în timp ce-i face un semn moale cu mâna.

Abia după ce n-o mai vedem, mă răsucesc spre el şi şuier:

— Ce naiba se-ntâmplă cu tine?

Iar Kenji mă apucă de braţ, genunchii încep să-i tremure şi spune:

— O, Doamne, J, cred că m-am îndrăgostit!

Îl ignor.

— Nu, pe bune, zice el, gen, asta-i senzaţia? Fiindcă n-am mai fost niciodată până acum îndrăgostit, aşa că nu ştiu dacă asta-i iubire sau dacă am făcut, gen, vreo toxiinfecţie alimentară.

— Nici măcar n-o cunoşti, spun eu, dându-mi ochii peste cap, aşa încât presupun că e toxiinfecţie alimentară.

— Crezi?

Ridic ochii spre el, uitându-mă chiorâş, dar e nevoie de o singură privire pentru ca stropul de furie să mi se risipească. Expresia lui e atât de ciudată şi de prostească – fericit nevoie mare –, încât aproape că-mi pare rău pentru el.

Oftez, împingându-l înainte. Dar el se tot opreşte din mers, fără niciun motiv.

— Nu ştiu. Cred că poate eşti doar, ştii tu... atras de ea? Doamne, Kenji, te-ai luat întruna de mine că m-am purtat aşa în privinţa lui Adam sau Warner, iar acum iată-te pe tine, plin de hormoni...

— În fine. Îmi eşti datoare.

Mă încrunt.

El dă din umeri, radiind în continuare.

— Vreau să zic, ştiu că probabil e o sociopată. Şi, gen, m-ar ucide cu siguranţă în somn. Dar să fiu al naibii, tipa e uau, zice el. E, gen, al naibii de frumoasă. Tipul ăla de frumuseţe care te face să te gândeşti că să fii ucis în somn nu e o moarte atât de rea.

— Da, zic eu, dar o spun în şoaptă.

— Nu-i aşa?

— Presupun.

— Cum adică *presupui*? Nu era o întrebare. Fata asta e obiectiv de frumoasă.

— Sigur.

Kenji se opreşte şi mă apucă de umeri.

— Care-i treaba cu tine, J?

— Nu ştiu la ce te ref...

— O, Doamne, zice el, uimit. Eşti geloasă?

— *Nu!* răspund eu, dar practic urlu acest cuvânt.

El pufneşte în râs.

— Ce tare! De ce eşti geloasă?

Dau din umeri, mormăind ceva.

— Poftim, ce-ai spus? Îşi face mâna pâlnie la o ureche. Îţi faci griji c-o să te părăsesc pentru o altă femeie?

— Kenji, tacă-ţi fleanca! Nu sunt geloasă.

— Ooo, J!

— Nu sunt. Jur! Nu sunt geloasă. Mie doar... Mie doar...

Mi-e greu să accept asta.

Dar nu apuc să rostesc cuvintele. Kenji mă ridică deodată în braţe, mă învârte şi spune:

— Uof, eşti atât de drăguţă când eşti geloasă...

Şi-l lovesc în genunchi. Tare.

Îmi dă drumul, se apucă de picior şi sloboade nişte cuvinte atât de vulgare, încât pe jumătate din ele nici măcar nu le recunosc. Şi o tai de-acolo mâncând pământul, pe jumătate vinovată şi pe jumătate încântată, iar după mine răsună promisiunile lui c-o să-mi arate el mie dimineaţă.

WARNER

Astăzi o însoţesc pe Juliette în plimbarea ei de dimineaţă.

Acum pare extrem de neliniştită, mai mult ca oricând, şi mă învinovăţesc că n-am pregătit-o mai bine pentru ceea ce s-ar putea să înfrunte în calitate de comandant suprem. Aseară s-a întors panicată în camera noastră, a mormăit ceva cum că şi-ar dori să vorbească mai multe limbi şi apoi a refuzat să mai discute despre asta.

Simt că se ascunde de mine.

Sau poate că eu m-am ascuns de ea.

Am fost atât de absorbit de gândurile mele, de propriile mele probleme, că n-am avut ocazia să vorbesc cu ea, pe îndelete, despre cum s-a simţit în ultima vreme. Ieri a fost prima dată când mi-a mărturisit că-şi face griji că s-ar putea să nu fie un bun conducător, iar asta mă face să mă întreb de cât timp o chinuie aceste temeri. De cât timp ţine totul în ea. Trebuie să ne facem mai mult timp să vorbim despre asta; dar mă tem că s-ar putea să ne înecăm amândoi în dezvăluiri.

Eu sigur o fac.

Încă mă gândesc la aberaţiile lui Castle. Sunt destul de sigur că în final se va dovedi c-a fost doar prost informat, că a înţeles greşit un detaliu crucial. Totuşi, sunt disperat să aflu răspunsurile corecte, şi încă n-am avut ocazia să trec prin dosarele tatălui meu.

Aşa că rămân aici, în această poziţie nesigură.

Sperasem să găsesc un răgaz azi, dar n-am încredere s-o las singură pe Juliette cu Haider şi Nazeera. I-am oferit spaţiul de care avea nevoie când s-a întâlnit prima oară cu Haider, dar s-o las singură acum ar fi pur şi simplu iresponsabil. Vizitatorii noştri se află aici din toate motivele greşite şi cel mai probabil caută orice motiv să joace jocuri olimpice mentale cu sentimentele ei. Aş fi surprins dacă nu şi-ar dori s-o bage în sperieţi şi s-o deruteze. S-o transforme într-o laşă. Şi încep să-mi fac griji.

Există multe lucruri pe care Juliette nu le ştie.

Cred că nu m-am străduit suficient să-mi imaginez cum trebuie să se simtă. Iau prea multe lucruri de-a gata în această viaţă militărească, iar lucrurile care mie mi se par evidente sunt încă noi-nouţe pentru ea. Trebuie să-mi amintesc asta mereu. Trebuie să-i spun că ea are propria armurărie. Că are o flotă de maşini private; un şofer personal. Câteva avioane şi piloţi la dispoziţia ei. Iar apoi mă întreb, dintr-odată, dacă s-a suit vreodată într-un avion.

Mă opresc, căzut pe gânduri.

Normal că nu s-a suit. Nu-şi aduce aminte să fi locuit în vreun alt loc decât Sectorul 45. Mă îndoiesc c-a fost vreodată la *înot*, darămite să navigheze cu un vas în mijlocul oceanului. N-a locuit decât în cărţi şi amintiri.

Există încă multe lucruri pe care trebuie să le înveţe. Multe lucruri pe care trebuie să le biruie. Şi cu toate că îi înţeleg străduaniile, nu o invidiez câtuşi de puţin pentru misiunea uriaşă care o aşteaptă. La urma urmei, există un motiv simplu pentru care nu mi-am dorit niciodată eu însumi postul de comandant suprem...

Nu mi-am dorit niciodată responsabilitatea care vine la pachet cu el.

E un volum de muncă uriaş, cu mult prea puţină libertate decât te-ai aştepta; ba mai rău, e o poziţie care necesită foarte multe abilităţi de comunicare cu oamenii. Acel tip de abilităţi care includ deopotrivă uciderea *şi* fermecarea unei persoane în orice moment. Două lucruri pe care le detest.

Am încercat s-o conving pe Juliette că e perfect capabilă să-i calce pe urme tatălui meu, dar nu pare deloc convinsă. Iar cu Haider şi Nazeera acum aici, înţeleg de ce pare mai nesigură ca oricând. Ei doi – mă rog, de fapt doar Haider – au cerut să i se alăture lui Juliette la plimbarea ei de dimineaţă spre ocean. Ea şi Kenji discutaseră despre asta în şoaptă, dar Haider are un auz mai fin decât ne aşteptam. Aşa că iată-ne aici, toţi cinci, mergând de-a lungul plajei într-o tăcere incomodă. Haider, Juliette şi cu mine am format fără să vrem un grup. Nazeera şi Kenji se află la câţiva paşi în spatele nostru.

Nimeni nu vorbeşte.

Totuşi, plaja nu e un loc oribil în care să-ţi petreci dimineaţa, în pofida duhorii stranii care vine dinspre apă. Ba e chiar relaxant. Sunetele valurilor care se sparg creează un fundal liniştitor în această zi deja stresantă.

— Aşadar, mi se adresează Haider într-un final, vei participa la Simpozionul Continental anul ăsta?

— Desigur, răspund eu degrabă. Voi participa, la fel ca întotdeauna. Fac o pauză, apoi: Te vei întoarce acasă pentru a participa la propriul tău eveniment?

— Din păcate, nu. Nazeera şi cu mine sperăm să te însoţim pe tine la filiala nord-americană, dar, desigur... nu eram sigur dacă Supremul Ferrars – se uită la Juliette – avea să-şi facă apariţia, aşa că...

Ea se apleacă spre noi, cu ochii mari.

— Scuze, despre ce vorbim?

Haider se încruntă uşor drept răspuns, dar simt cât e de surprins.

— Simpozionul Continental, răspunde el. Sigur ai auzit de el.

Juliette se uită nedumerită la mine, iar apoi...

— A, da, sigur, spune ea, amintindu-şi. Am primit o mulţime de scrisori despre asta. Nu mi-am dat seama că era aşa mare scofală.

Trebuie să-mi înăbuş impulsul de a mă crispa.

Alt lucru pe care l-am neglijat.

Juliette şi cu mine am discutat despre simpozion, desigur, dar numai în treacăt. E un congres bianual cu toţi cei 555 de regenţi de pe tot continentul. Toţi conducătorii de sectoare adunaţi într-un singur loc.

E o întreprindere colosală.

Haider lasă capul într-o parte, studiind-o.

— Da, e mare scofală. Tatăl nostru, zice el, este ocupat cu pregătirea pentru evenimentul din Asia, aşa că simpozionul mi-a tot stat în minte în ultima vreme. Dar de vreme ce răposatul Suprem Anderson nu participa niciodată la adunările publice, mă întrebam dacă şi tu vei proceda la fel.

— A, nu, voi fi acolo, răspunde Juliette degrabă. Nu mă ascund de lume aşa cum o făcea el. Fireşte că voi fi acolo.

Ochii lui Haider se fac puţin mai mari. Se uită de la mine la ea şi înapoi la mine.

— Când are loc, mai exact? întreabă ea, şi simt cum curiozitatea lui Haider devine brusc mai intensă.

— Nu te-ai uitat pe invitaţie? întreabă el pe un ton nevinovat. Evenimentul are loc peste două zile.

Dintr-odată, Juliette se întoarce, dar nu înainte să observ că s-a înroşit. Îi simt brusca stânjeneală şi mi se rupe sufletul. Urăsc că Haider o tachinează în halul ăsta.

— Am fost foarte ocupată, zice ea încet.

— E vina mea, intervin eu. Urma s-o pun la curent în această privinţă şi am uitat. Dar vom finaliza astăzi programul. Delalieu se ocupă deja de punerea la punct a tuturor detaliilor.

— Minunat! îmi zice Haider. Nazeera şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare să vă însoţim. N-am mai participat niciodată la un simpozion în afara Asiei.

— Desigur, încuviinţez eu. Vom fi încântaţi să vă avem alături.

Haider o măsoară cu privirea pe Juliette, examinându-i ţinuta, părul, tenişii vechi şi ponosiţi; şi cu toate că nu spune nimic, îi simt dezaprobarea, scepticismul şi, în cele din urmă, dezamăgirea.

Îmi vine să-l arunc în ocean.

— Ce planuri mai aveţi pentru restul şederii voastre aici? îl întreb, studiindu-l îndeaproape acum.

El dă din umeri cu o nonşalanţă perfectă.

— Planurile noastre sunt flexibile. Ne interesează doar să ne petrecem mai mult timp cu voi toţi. Se uită la mine şi adaugă: Vechii prieteni chiar au nevoie de un motiv pentru a se vizita?

Şi pentru o clipă, pentru cea mai scurtă clipă, simt o durere sinceră în cuvintele lui. Un sentiment de neglijare.

Mă surprinde.

Dar apoi dispare.

— În orice caz, zice Haider, cred că Supremul Ferrars a primit deja mai multe scrisori din partea celorlalţi prieteni ai noştri. Deşi se pare că solicitările lor de a vă vizita au fost întâmpinate cu tăcere. Mă tem că s-au simţit un pic excluşi când le-am povestit că Nazeera şi cu mine ne aflăm aici.

— Poftim? face Juliette, uitându-se la mine înainte să se uite din nou la Haider. Care ceilalţi prieteni? Te referi la ceilalţi comandanţi supremi? Deoarece eu n-am...

— A... nu, răspunde Haider. Nu, nu, nu ceilalţi comandanţi. Mai bine zis, nu încă. Doar noi, copiii. Speram să avem parte de o mică reuniune. Nu ne-am mai adunat cu toţii, întregul grup, de foarte mult timp.

— Întregul grup, repetă Juliette încet. Apoi se încruntă. Câţi copii mai sunt în grupul ăsta?

Exuberanţa falsă a lui Haider devine dintr-odată stranie. Rece. Se uită la mine deopotrivă furios şi derutat când întreabă:

— Nu i-ai spus nimic despre noi?

Acum, Juliette e cea care mă priveşte fix. Ochii i se măresc vizibil; simt cum îi creşte senzaţia de teamă. Şi încă

încerc să găsesc o cale de a-i spune să nu-şi facă griji, când Haider mă apucă de braţ, tare, şi mă trage spre el.

— Ce faci? şopteşte el, pe un ton imperios, violent. Ne-ai întors spatele tuturor... pentru ce? Pentru *asta*? Pentru o *copilă*? *Inta kullish ghabi*[1], zice el. Foarte, foarte prost. Şi te asigur, *habibi*, asta n-o să se sfârşească bine.

Văd un avertisment în ochii lui.

O simt atunci, când îmi dă drumul brusc – când descătuşează un secret îngropat adânc în inima lui –, şi ceva îngrozitor se adună în stomacul meu. O senzaţie de greaţă. O groază teribilă.

Şi într-un final înţeleg:

Comandanţii îşi trimit copiii să facă munca preliminară aici deoarece nu consideră că merită să-şi irosească timpul venind ei înşişi. Doresc ca progeniturile lor să se infiltreze şi să ne examineze baza – să-şi folosească tinereţea pentru a-l ispiti pe noul şi tânărul comandant suprem al Americii de Nord, pentru a simula o relaţie de prietenie – şi, în cele din urmă, pentru a trimite înapoi informaţii. Nu sunt interesaţi să formeze alianţe.

Se află aici doar pentru a-şi da seama de câtă muncă va fi nevoie pentru a ne distruge.

Mă întorc, căci furia ameninţă să-mi anuleze calmul, iar Haider mă strânge şi mai tare de braţ. Mă uit în ochii lui. Doar hotărârea mea de a menţine un oarecare nivel de civilizaţie de dragul lui Juliette mă împiedică să-i rup degetele de pe trupul meu.

Să-l rănesc pe Haider ar declanşa cu siguranţă un război mondial.

---

[1] „Eşti atât de prost!" (în lb. arabă în orig.).

Iar el ştie asta.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă el, şuierând la urechea mea. Nu mi-a venit să cred când am auzit prima dată că te-ai îndrăgostit de o fată idioată şi psihotică. Aveam mai multă încredere în tine. Ţi-am luat *apărarea*. Dar asta, zice el, clătinând din cap, e de-a dreptul sfâşietor. Nu-mi vine să cred cât de mult te-ai schimbat.

Degetele mi se încordează, dorind să se preschimbe în pumni, şi tocmai sunt pe cale să-i răspund când Juliette, care ne privea atent de la distanţă, spune:

— Dă-i drumul!

Şi e ceva în tonul ei serios, în furia din cuvinte pe care abia şi-o ţine în frâu, care îi atrage atenţia lui Haider.

Îmi dă drumul la braţ, surprins. Se întoarce.

— Mai atinge-l o dată, zice Juliette încet, şi-am să-ţi smulg inima din piept.

Haider se uită lung la ea.

— Poftim?

Juliette face câţiva paşi în faţă. Deodată pare înspăimântătoare. Ochii ei aruncă flăcări. În mişcările ei există o linişte ucigătoare.

— Dacă te mai prind vreodată că-ţi pui mâinile pe el, am să-ţi sfâşii pieptul, zice ea, şi-am să-ţi smulg inima de-acolo.

Sprâncenele lui Haider se ridică brusc. Clipeşte. Şovăie. Apoi spune:

— Nu mi-am dat seama că poţi face asta.

— Pentru tine, spune ea, aş face-o cu plăcere.

Acum, Haider zâmbeşte. Izbucneşte în râs. Şi, pentru prima dată de când a sosit aici, pare cu adevărat sincer. Ochii lui se încreţesc încântaţi.

— Te superi, îi zice el, dacă-l împrumut un pic pe Warner al tău? Promit că n-o să-l ating. Vreau doar să schimb două vorbe cu el.

Juliette se uită la mine întrebător.

Dar eu nu fac decât să-i zâmbesc. Vreau s-o ridic în braţe şi să plecăm de-aici. S-o duc într-un loc liniştit şi să mă pierd în ea. Ador că fata care se înroşeşte cu atâta uşurinţă în braţele mele e aceeaşi care ar ucide un om care mi-a făcut rău.

— Nu stăm mult, îi spun.

Apoi ea îmi întoarce zâmbetul şi faţa i s-a transformat din nou. Ţine doar câteva secunde, dar cumva timpul încetineşte suficient ca să adun numeroasele detalii ale acestui moment şi să-l aşez printre amintirile mele preferate. Dintr-odată sunt extrem de recunoscător pentru acest har neobişnuit, supranatural, al meu de a simţi emoţii. E în continuare secretul meu, ştiut doar de câţiva – un secret pe care am reuşit să-l ascund şi de tatăl meu, şi de ceilalţi comandanţi şi de copiii lor. Îmi place că mă face să mă simt separat – diferit – de ceilalţi oameni pe care îi cunosc. Dar, cel mai tare, îmi îngăduie să ştiu cât de profund mă iubeşte Juliette. Simt mereu iureşul de emoţii din cuvintele ei, din ochii ei. Siguranţa că s-ar lupta pentru mine. Că m-ar proteja. Şi, ştiind asta, îmi creşte inima în aşa hal, încât, uneori, când suntem împreună, de-abia mai pot să respir.

Mă întreb dacă ştie că aş face orice pentru ea.

JULIETTE

— O, priviţi! Un peşte! exclam eu.

Dau fuga spre apă, dar Kenji mă prinde de mijloc şi mă trage înapoi.

— J, apa e *dezgustătoare*! N-ar trebui să te-apropii de ea.

— Poftim? De ce? întreb eu, arătând în continuare cu degetul. Nu vezi peştele? De mult timp n-am mai văzut un peşte în apă.

— Da, păi, probabil e mort.

— Ce? Mă uit din nou, mijind ochii. Nu... Nu cred...

— O, da, e categoric mort.

Ridicăm amândoi privirea.

E primul lucru pe care Nazeera l-a rostit în toată dimineaţa. A fost foarte tăcută, privind şi ascultând totul într-o tăcere stranie. De fapt, am remarcat că-şi petrece cea mai mare parte a timpului urmărindu-şi cu privirea fratele. Persoana mea nu pare s-o intereseze aşa cum îl interesează pe Haider, şi e foarte derutant. Tot n-am înţeles ce caută ei doi aici. Ştiu că sunt curioşi în privinţa mea – ceea ce, sincer, înţeleg –, dar sigur trebuie să mai fie vreun motiv la mijloc. Şi fix partea asta neştiută – ba chiar şi tensiunea dintre frate şi soră – e cea pe care n-o pot înţelege.

Aşa că aştept să mai spună ceva.

N-o face.

Îl urmăreşte în continuare pe fratele ei, care acum se află la o oarecare distanţă de noi, împreună cu Warner, discutând despre ceva ce nu mai putem auzi.

E o scenă interesantă, cu ăştia doi.

Astăzi, Warner a îmbrăcat un costum închis la culoare, roşu-sângeriu. Fără cravată, fără palton – deşi e frig de-ţi crapă oasele –, doar o cămaşă neagră pe sub haină şi o pereche de bocanci negri. În aceeaşi mână, ţine strâns mânerul unei serviete şi o pereche de mănuşi, iar obrajii lui au căpătat o nuanţă de roz din pricina frigului. Lângă el, părul lui Haider e o harababură sălbatică şi neîmblânzită de negriciune în lumina cenuşie a dimineţii. Poartă pantaloni slim negri şi cămaşa de ieri din lanţuri pe sub un palton de catifea albastru, lung, şi nu pare deloc deranjat de vântul care-i flutură haina, deschizându-i-o pentru a-i arăta partea superioară a corpului, robustă şi intens bronzată. De fapt, sunt destul de sigură c-o face intenţionat. Ăştia doi mergând trufaşi şi singuri pe plaja pustie – lăsând urme adânci de bocanci în nisip – creează o imagine frapantă, dar categoric sunt îmbrăcaţi mult prea elegant pentru această ocazie.

Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că Haider e la fel de frumos ca sora lui, în pofida aversiunii lui de a purta cămăşi. Însă Haider pare extrem de conştient de cât de chipeş e, ceea ce cumva strică tot. În orice caz, asta nu contează. Pe mine mă interesează doar băiatul care merge alături de el. Aşa că Warner e cel pe care stau cu privirea aţintită când Kenji spune ceva ce mă aduce brusc înapoi în prezent.

— J, cred că trebuie să ne întoarcem la bază, zice el şi verifică ora pe ceasul pe care abia de curând a început să-l poarte. Castle a spus că trebuie să vorbiţi cât mai repede cu putinţă.

— Iar?

Kenji încuviinţează din cap.

— Da, şi eu trebuie să discut cu fetele despre progresul lor cu James, îţi aminteşti? Castle vrea un raport. Apropo, cred că Winston şi Alia au terminat în sfârşit să-ţi repare costumul, şi de fapt au un design nou pe care vor să-l vezi când ai un răgaz. Ştiu că încă trebuie să verifici restul corespondenţei de azi, dar când termini poate c-am putea...

— Hei, zice Nazeera, făcându-ne cu mâna în timp ce se apropie. Dacă te întorci la bază, crezi c-ai putea să-mi faci o favoare şi să-mi acorzi permisiunea de a mă plimba de una singură prin sector azi? mă întreabă zâmbind. N-am mai fost pe-aici de mai bine de-un an şi mi-ar plăcea să arunc o privire. Să văd ce s-a mai schimbat.

— Desigur, răspund eu, întorcându-i zâmbetul. Soldaţii de la recepţie se vor ocupa de asta. Le spui cum te cheamă, iar eu îl voi ruga pe Kenji să le trimită preautoriza...

— O... da, de fapt, ştii ce? Ce-ar fi să te însoţesc eu? întreabă Kenji, radiind. Locul ăsta s-a schimbat mult în ultimul an. Mi-ar face plăcere să fiu ghidul tău.

Nazeera şovăie.

— Parcă te-am auzit spunând că ai multe de făcut.

— Ce? Nu, zice el râzând. N-am absolut nimic de făcut. Sunt numai al tău. Pentru orice. Ştii tu.

— *Kenji...*, zic eu.

El îmi trage un bobârnac pe spate şi tresar, aruncându-i o privire urâtă.

— Ăăă, bine, zice Nazeera. Păi, poate mai târziu, dacă ai timp...

— Am timp acum, o întrerupe el, zâmbindu-i ca un idiot.

Serios, ca un idiot sadea. Nu ştiu cum să-l ajut să nu mai fie atât de prost.

— Mergem? întreabă el. Putem începe aici – îţi pot arăta complexurile mai întâi, dacă doreşti. Sau, vreau să zic, putem începe şi pe teritoriul nereglementat. Dă din umeri. Cum preferi. Spune-mi doar unde vrei şi mergem.

Nazeera pare brusc fascinată. Se zgâieşte la Kenji ca şi când ar vrea să-l toace mărunt şi să-l amestece într-o tocană.

— Nu eşti membru în Garda Supremă? întreabă ea. N-ar trebui să rămâi alături de comandantul tău până ce se întoarce în siguranţă la bază?

— O, ăăă, da... Nu, o să fie bine, zice el degrabă. În plus, îi avem pe băieţaşii ăştia – flutură din mână spre cei şase soldaţi care ne urmăresc pas cu pas – care-o supraveghează tot timpul, aşa c-o să fie bine.

Îl pişc, tare, de şold.

Kenji icneşte şi se întoarce spre mine.

— Ne aflăm la, gen, cinci minute de bază, zice el. N-o să ai nicio problemă să te întorci singură, nu-i aşa?

Mă uit încruntată la el.

— Fireşte că mă pot întoarce singură! mă răstesc-şoptesc eu. Nu de asta sunt nervoasă. Sunt nervoasă fiindcă

ai o mie de lucruri de făcut şi te porţi ca un idiot în faţa unei fete care în mod evident nu e interesată de tine.

Kenji face un pas înapoi, ca şi cum îl doare.

— De ce încerci să mă răneşti, J? Unde e votul tău de încredere? Unde sunt dragostea şi sprijinul de care am nevoie în aceste clipe dificile? Am nevoie să fii camaradul meu.

— Ştiţi că vă pot auzi, nu? Nazeera îşi lasă capul într-o parte, cu braţele uşor încrucişate la piept. Sunt chiar aici.

Astăzi arată cumva şi mai uluitor decât ieri, cu părul înfăşurat în mătăsuri care par aur lichid în lumină. Poartă un pulover roşu cu o împletitură alambicată, o pereche de pantaloni negri din piele cu model şi bocanci negri cu platforme din oţel. Şi la ambele mâini are acele boxuri din aur masiv.

Mi-aş dori s-o pot întreba de unde îşi ia hainele.

Îmi dau seama că eu şi Kenji ne-am zgâit la ea prea mult când fata îşi drege vocea într-un târziu. Îşi lasă braţele jos şi înaintează precaută, zâmbind – nu lipsită de amabilitate – spre Kenji, care dintr-odată pare incapabil să respire.

— Ascultă, zice ea pe un ton blând. Eşti drăguţ. Foarte drăguţ. Ai un chip grozav. Dar asta, zice ea, gesticulând între ei, n-o să se întâmple.

Kenji nu pare s-o fi auzit.

— Crezi că am un chip grozav?

Nazeera râde şi se încruntă în acelaşi timp. Flutură două degete şi spune:

— Pa!

Şi asta-i tot. Se îndepărtează.

Kenji nu spune nimic. Stă cu ochii fixaţi pe Nazeera, care e din ce în ce mai departe.

Îl bat prieteneşte pe braţ, încercând să adopt un ton înţelegător.

— O să fie bine, zic eu. Respingerea e doar...

— A fost extraordinar!

— Ăăă... poftim?

Se întoarce să se uite la mine.

— Vreau să zic, mereu am ştiut că am un chip grozav. Dar acum ştiu, gen, sigur că am un chip grozav. E atât de fantastic să ţi se confirme asta!

— Ştii, nu cred că-mi place latura asta a ta.

— J, nu te purta aşa! Kenji mă bate cu degetul pe nas. Nu fi geloasă.

— Nu sunt ge...

— Vreau să zic, şi eu merit să fiu fericit, nu-i aşa?

Şi, brusc, tace. Zâmbetul i se risipeşte, râsetele se sting şi Kenji pare, doar pentru o clipă... trist.

— Poate într-o bună zi.

Simt cum inima îmi cedează.

— Hei, zic eu blând. Meriţi să fii cel mai fericit.

Kenji îşi trece o mână prin păr şi oftează.

— Mda. Ei bine...

— Pierderea ei, zic eu.

Se uită la mine.

— Cred c-a fost destul de decent, dacă ţinem cont de cum se petrec de obicei respingerile.

— Pur şi simplu nu te cunoaşte, zic eu. Eşti o partidă bună.

— Ştiu, nu-i aşa? Tot încerc să le explic asta oamenilor.

— Oamenii sunt proşti. Dau din umeri. Eu cred că eşti minunat.

— Minunat, hm?

— Dap, zic eu, şi-l iau de braţ. Eşti isteţ şi haios şi amabil şi...

— Chipeş, adaugă el. Nu uita chipeş.

— Şi foarte chipeş, zic eu, încuviinţând din cap.

— Da, sunt flatat, J, dar nu te plac aşa cum îţi doreşti.

Rămân cu gura căscată.

— De câte ori mai trebuie să te rog să nu te îndrăgosteşti de mine? adaugă el.

— Hei! fac eu, îndepărtându-mă de el. Eşti îngrozitor!

— Credeam că sunt extraordinar.

— Se schimbă de la o oră la alta.

Şi râde, tare.

— Prea bine, puştoaico! Eşti gata să ne întoarcem?

Oftez, privind în depărtare.

— Nu ştiu. Cred că mai am nevoie de ceva timp în care să fiu singură. Încă am multe pe cap. Multe lucruri pe care trebuie să le lămuresc.

— Înţeleg, zice el, aruncându-mi o privire înţelegătoare. Fă ceea ce trebuie să faci!

— Mersi!

— Totuşi, te superi dacă plec? Lăsând gluma la o parte, chiar am multe de făcut azi.

— O să fiu bine. Mergi liniştit.

— Sigur? O să fii bine aici de una singură?

— Da, da, spun eu, împingându-l înainte. O să fiu mai mult decât bine. Oricum, niciodată nu sunt de una singură.

Arăt cu capul spre soldaţi. Băieţii ăştia sunt mereu pe urmele mele.

Kenji încuviinţează din cap şi mă strânge uşor de mână, după care porneşte în pas alergător.

În câteva secunde rămân singură. Oftez şi mă întorc spre apă, lovind nisipul cu piciorul în mers.

Sunt atât de derutată!

Sunt captivă între tot soiul de griji, prinsă în capcană de o teamă despre ceea ce pare a fi eşecul meu inevitabil ca lider şi temerile mele despre trecutul misterios al lui Warner. Iar conversaţia de azi cu Haider nu m-a ajutat în privinţa celui din urmă lucru. Şocul lui nedisimulat că Warner nici măcar nu se deranjase să menţioneze celelalte familii – şi copiii – alături de care crescuse chiar m-a lăsat fără cuvinte. M-a făcut să mă întreb câte alte lucruri nu ştiu. Câte alte lucruri mai sunt de dezgropat.

Ştiu exact cum mă simt când privesc în ochii lui, dar, uneori, când mă aflu alături de Warner, am senzaţia că sunt plesnită cu biciul. El nu e deloc obişnuit să comunice lucruri simple – nimănui –, astfel că fiecare zi soseşte cu noi revelaţii. Descoperirile nu sunt toate rele – de fapt, cele mai multe lucruri pe care le aflu despre el mă fac doar să-l iubesc mai mult –, dar chiar şi cele mai inofensive revelaţii sunt uneori deconcertante.

Săptămâna trecută l-am găsit în birou ascultând discuri vechi la pick-up. Îi mai văzusem şi înainte colecţia de viniluri – deţine un teanc imens care i-a fost repartizat de către Restauraţie împreună cu o selecţie de cărţi şi opere de artă vechi – pe care trebuia s-o sorteze, hotărându-se

ce să păstreze şi ce să distrugă. Dar nu-l mai văzusem niciodată să stea jos şi să asculte muzică.

Nu m-a remarcat când am intrat în birou în ziua aceea.

Stătea complet nemişcat, cu privirea aţintită în perete, şi asculta ceea ce mai târziu am descoperit că era un disc cu Bob Dylan. Ştiu asta deoarece, câteva ore mai târziu, după ce a plecat, am intrat să arunc o privire în birou. Mă rodea curiozitatea; Warner ascultase doar un cântec de pe disc – punea la loc acul de fiecare dată când melodia se termina – şi voiam să ştiu care era acela. S-a dovedit a fi un cântec intitulat „Like a Rolling Stone".

Tot nu i-am spus ce-am văzut în ziua aceea; voiam să văd dacă avea să-mi împărtăşească el însuşi povestea. Dar n-a menţionat-o niciodată, nici măcar când l-am întrebat ce-a făcut în acea după-amiază. N-a fost o minciună, nu chiar, însă omisiunea m-a făcut să mă întreb de ce mi-ar fi ascuns aşa ceva.

Există o parte din mine care vrea să-i sfâşie trecutul pentru a-l scoate la iveală. Vreau să ştiu lucrurile bune şi lucrurile rele şi să scot toate secretele şi să termin o dată pentru totdeauna cu asta. Deoarece, în clipa de faţă, am senzaţia că imaginaţia mea e mult mai periculoasă decât oricare adevăr al său.

Dar nu sunt sigură cum aş putea face asta.

În plus, totul se mişcă pe repede-înainte acum. Toţi suntem extrem de ocupaţi, tot timpul, şi e suficient de dificil să-mi ţin propriile gânduri în frâu. Nici măcar nu sunt sigură încotro se îndreaptă rezistenţa noastră în clipa de faţă. Totul mă îngrijorează. Grijile lui Castle mă îngrijorează.

Misterele lui Warner mă îngrijorează. Copiii comandanţilor supremi mă îngrijorează.

Inspir adânc şi expir, prelung şi sonor.

Privesc de-a lungul întinderii de apă, concentrându-mă la mişcările fluide ale oceanului pentru a încerca să-mi limpezesc mintea. N-au trecut decât trei săptămâni de când m-am simţit mai puternică decât am fost vreodată. Am învăţat într-un final cum să-mi folosesc puterile; am învăţat cum să-mi moderez forţa, cum să proiectez – şi, cel mai important, cum să-mi pornesc şi să-mi opresc abilităţile. Iar apoi i-am strivit picioarele lui Anderson cu mâinile goale. Am stat nemişcată în timp ce soldaţii au golit runde după runde de gloanţe în trupul meu. Am fost invincibilă.

Dar acum?

Această nouă ocupaţie e mai mult decât am cerut.

Se pare că politica e o ştiinţă pe care încă n-o înţeleg. Să ucizi lucruri, să frângi lucruri – să distrugi lucruri? Asta înţeleg. Să te înfurii şi să porneşti un război, asta înţeleg. Dar să joci cu răbdare o partidă derutantă de şah cu nişte necunoscuţi din lumea întreagă?

Dumnezeule, aş prefera mai degrabă să împuşc pe cineva.

Mă întorc în pas lent spre bază, iar încălţările mi se umplu de nisip în timp ce înaintez. Mă îngrozeşte discuţia pe care urmează s-o port cu Castle şi mi-aş dori să-l mai evit o vreme, dar sunt plecată de prea mult timp. Există o mulţime de lucruri de făcut şi n-am cum s-o iau pe ocolite. Trebuie să înfrunt totul. Să mă ocup de asta, indiferent

ce-o fi. Oftez în timp ce-mi încleştez şi descleştez pumnii, simţind puterea intrând şi ieşind din trupul meu. E în continuare un entuziasm straniu pentru mine, să mă pot dezarma după placul inimii. E frumos să mă pot plimba în cele mai multe zile cu puterile oprite; e frumos să-l pot atinge din greşeală pe Kenji fără să-mi fac griji c-o să-l rănesc. Iau doi pumni de nisip. Activez puterile: închid pumnul şi nisipul se transformă în pulbere. Dezactivez puterile: nisipul lasă nişte urme vagi în pielea mea.

Dau drumul nisipului, scuturând de pe palme particulele rămase, şi privesc pieziş spre soarele dimineţii. Îi caut pe soldaţii care m-au urmărit în tot acest timp, deoarece, dintr-odată, nu-i mai zăresc. Ceea ce e ciudat, deoarece i-am văzut în urmă cu câteva clipe.

Iar apoi o simt...

Durere

Explodează în spatele meu.

E o durere acută, arzătoare, violentă, şi mă orbeşte într-o clipită. Mă întorc într-o furie care scade imediat, iar simţurile mi se atenuează pe măsură ce încerc să le exploatez. Apelez la Energia mea, vibrând deodată cu *electricum*, şi mă simt ca o proastă fiindcă am uitat să-mi activez puterile, mai ales când sunt în câmp deschis ca acum. Am fost prea distrasă. Prea frustrată. Simt cum glonţul din omoplat mă schilodeşte acum, dar mă lupt cu agonia pentru a încerca să-mi zăresc atacatorul.

Totuşi, sunt prea lentă.

Un alt glonţ îmi nimereşte coapsa, dar de data asta simt cum lasă doar o rană în carne, ricoşând înainte să poată produce ceva mai grav. Energia mea e slabă,

şi slăbeşte cu fiecare minut – cred că din cauza sângelui pe care-l pierd –, şi sunt frustrată, tare frustrată de cât de repede am fost biruită.

Proastă proastă proastă...

Mă împiedic în timp ce încerc să mă grăbesc pe nisip; sunt în continuare o ţintă deschisă aici. Atacatorul meu ar putea fi oricine – ar putea fi oriunde – şi nici măcar nu sunt sigură încotro să privesc când, deodată, încă trei gloanţe mă nimeresc: în burtă, la încheietură, în piept. Gloanţele se lovesc de corpul meu şi tot reuşesc să facă sângele să ţâşnească, dar glonţul îngropat, îngropat în spatele meu, îmi trimite fulgere de durere prin vene şi icnesc, cu gura căscată, şi nu pot să respir, iar durerea e atât de intensă, încât nu pot să nu mă întreb dacă ăsta e un pistol special, dacă astea sunt gloanţe speciale...

oh

Sunetul domol, lipsit de suflare, îmi părăseşte trupul când genunchii mei se lovesc de nisip, şi acum sunt destul de sigură, aproape convinsă că aceste gloanţe au fost trecute prin otravă, ceea ce ar însemna că inclusiv astea, rănile astea din carne ar fi periculoa...

Cad pe spate în nisip, capul mi se învârteşte şi sunt prea ameţită ca să văd cum trebuie. Îmi simt membrele amorţite, oasele, instabile, iar sângele, sângele meu se revarsă cu repeziciune şi ciudat şi încep să râd, gândindu-mă că văd o pasăre pe cer – nu doar una, ci mai multe deodată zburând zburând *zburând*

Deodată, nu mai pot respira.

Cineva şi-a petrecut un braţ în jurul gâtului meu; mă trage înapoi şi eu mă sufoc, bolborosind şi pierzându-mi

plămânii şi nu pot să-mi simt limba şi mă zvârcolesc pe nisip atât de tare, încât am rămas fără încălţări în picioare, şi gândesc, iat-o, moartea a sosit din nou, atât de repede atât de repede oricum eram prea obosită şi apoi

Apăsarea dispare

Atât de iute

Gâfâi şi tuşesc şi am nisip în păr şi între dinţi şi văd culori şi păsări, atâtea păsări, şi mă învârt şi...

trosc

Se rupe ceva şi pare a fi un os. Privirea mi se limpezeşte pentru o clipă şi reuşesc să văd ceva în faţa mea. Pe cineva. Mijesc ochii, având senzaţia că s-ar putea să-mi înghit gura, şi cred că s-ar putea să fie otrava, dar nu e; e Nazeera, atât de frumoasă, atât de frumoasă stând în faţa mea, cu mâinile în jurul gâtului unui bărbat fără vlagă, iar apoi îi dă drumul pe jos

Mă ia pe mine în braţe

Eşti atât de puternică şi atât de frumoasă mormăi eu, atât de puternică şi vreau să fiu ca tine, îi spun

Iar ea spune şşş şi îmi zice să nu mă mişc, îmi zice că voi fi bine

şi mă duce de-acolo.

WARNER

Panică, groază, vină – temeri nemărginite...

Abia îmi simt picioarele pe pământ, iar inima îmi bate atât de tare, încât doare fizic. Ţâşnesc spre aripa noastră medicală pe jumătate construită de la etajul al cincisprezecelea şi încerc să nu mă las pradă gândurilor mele negre. Trebuie să-mi înăbuş instinctul de a închide strâns ochii în timp ce fug, urcând scările de urgenţă câte două odată deoarece, firește, cel mai apropiat ascensor e oprit temporar pentru reparaţii.

N-am mai fost niciodată atât de prost!

Unde mi-a fost mintea? Unde mi-a fost *mintea*? Pur şi simplu am plecat. Continui să fac greşeli. Continui să fac presupuneri. Şi niciodată până acum nu mi-am mai dorit cu atâta disperare să posed vocabularul lipsit de eleganţă al lui Kishimoto. Dumnezeule, ce lucruri mi-aş dori să spun în momentul de faţă! Ce lucruri mi-aş dori să strig! N-am mai fost niciodată atât de furios pe mine. Eram atât de sigur că Juliette o să fie bine, eram atât de sigur că ea ştia să nu iasă niciodată afară neprotejată...

Simt deodată un val de groază care mă copleşeşte.

Îl alung.

Îl alung, chiar şi în timp ce gâfâi de oboseală şi indignare. E iraţional să fiu furios pe agonie – e inutil, ştiu, să fiu furios pe această durere –, şi totuşi, iată că sunt.

Mă simt neputincios. Vreau s-o văd. Vreau s-o ţin în braţe. Vreau s-o întreb cum a fost cu putinţă să lase garda jos în timp ce se plimba *singură*, în câmp *deschis*...

Simt cum ceva în piept s-ar putea să se rupă în timp ce ajung la ultimul etaj, întrucât plămânii îmi ard din pricina efortului. Inima pompează furioasă. Chiar şi-aşa, ţâşnesc ca ghiuleaua pe culoar. Disperarea şi groaza îmi alimentează nevoie de-a o găsi.

Mă opresc brusc când revine senzaţia de panică.

Un val de teamă mă loveşte din spate şi mă face să mă aplec, cu mâinile pe genunchi, încercând să respir. E o durere spontană. Copleşitoare. Simt o înţepătură înfiorătoare în ochi. Clipesc mărunt, încercând să mă lupt cu iureşul de senzaţii.

Cum s-a întâmplat asta? vreau s-o întreb.

Nu te-ai gândit că cineva s-ar putea să încerce să te ucidă?

Aproape că tremur când ajung în dreptul încăperii în care e ţinută. Aproape că nu-i deslueşesc trupul lipsit de vlagă, plin de sânge, întins pe masa metalică. Ţâşnesc înainte pe jumătate orbit şi le rog pe Sonya şi Sara să facă ce-au mai făcut odată: să mă ajute s-o vindec.

Abia atunci bag de seamă că încăperea e plină.

Îmi smulg haina de pe mine când îi observ pe ceilalţi. Siluete lipite de pereţi – contururi ale unor oameni pe care probabil că-i ştiu şi nu-mi bat capul să le spun pe nume. Totuşi, cumva, *ea* iese în evidenţă.

Nazeera.

Aş putea s-o strâng de gât.

— Ieşi de-aici! rostesc răspicat, cu o voce care nu pare a fi a mea.

Ea arată sincer şocată.

— Nu ştiu cum ai reuşit s-o faci, îi spun, dar asta e vina ta – a ta şi a fratelui tău... Voi i-aţi făcut asta...

— Dacă doreşti să-l cunoşti pe bărbatul responsabil de asta, zice ea pe un ton plat şi rece, eşti bine-venit s-o faci. N-are niciun act de identitate asupra lui, dar tatuajele de pe braţe sugerează c-ar putea fi dintr-un sector vecin. Cadavrul lui se află într-una dintre celulele subterane.

Inima mi se opreşte, apoi reporneşte.

— Poftim?

— Aaron?

E Juliette, Juliette, Juliette a mea...

— Iubire, nu-ţi face griji, spun eu repede, o să rezolvăm asta, bine? Fetele sunt aici şi-o s-o facem din nou, exact ca data trecută...

— Nazeera, rosteşte ea, cu ochii închişi, mormăind cuvântul.

— Da? Îngheţ tot, aştept să continue. Ce e cu Nazeera?

— Mi-a salvat – buzele i se opresc brusc, apoi înghite – viaţa.

Atunci mă uit la Nazeera. O măsor cu privirea. Pare a fi o statuie, imobilă în mijlocul haosului. Se uită la Juliette cu o privire ciudată, şi nu pot s-o citesc deloc. Dar n-am nevoie de-o abilitate supranaturală ca să ştiu că ceva e în neregulă cu fata asta. Instinctul uman primar îmi spune că ea ştie ceva – ceva ce nu-mi spune –, iar asta mă face să n-am încredere în ea.

Aşa că atunci când în cele din urmă se întoarce spre mine, cu o privire profundă şi fermă şi înspăimântător

de serioasă, simt o senzaţie de panică ce-mi sfredeleşte pieptul.

Juliette doarme acum.

N-am fost niciodată mai recunoscător pentru abilitatea mea inumană de a fura şi manifesta Energiile altor oameni decât sunt acum, în aceste momente nefericite. Speram adesea că acum, când Juliette a învăţat să-şi pornească şi oprească atingerea letală, Sonya şi Sara vor putea s-o vindece – că, în caz de urgenţă, îşi vor putea lipi mâinile de trupul ei, fără să-şi facă griji pentru propria lor siguranţă. Însă Castle a precizat că încă există posibilitatea ca, odată ce trupul lui Juliette va începe să se recupereze, trauma ei pe jumătate vindecată să poată declanşa din instinct vechile mecanisme de apărare, fără ca măcar Juliette să le acorde permisiunea. În acea stare de urgenţă, pielea lui Juliette ar putea, din greşeală, să devină letală încă o dată. E un risc – un experiment – cu care noi toţi speram să nu trebuiască să ne mai confruntăm. Dar acum?

Şi dacă n-aş fi fost prin preajmă? Dacă n-aş fi avut acest har ciudat?

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Aşa că stau aici, cu capul în mâini. Aştept tăcut lângă uşa ei în timp ce doarme pentru a-şi tămădui rănile. Proprietăţile de vindecare încă lucrează prin trupul ei.

Până atunci, valuri de emoţie continuă să mă asalteze.

E incomensurabilă această frustrare. Sunt dezamăgit de Kenji c-a lăsat-o pe Juliette singură. Sunt dezamăgit de cei şase soldaţi care au fost atât de uşor dezarmaţi şi schilodiţi de acest singur atacator neidentificat. Dar, cel mai

mult, *Dumnezeule*, cel mai mult, n-am mai fost niciodată atât de dezamăgit de mine însumi.

Am fost indolent.

Am îngăduit ca asta să se întâmple. Neglijenţele mele. Obsesia mea tâmpită cu tatăl meu... sentimentele care m-au măcinat după ce el a murit... dramele penibile ale vieţii mele. Mi-am îngăduit să fiu distras; am fost preocupat, consumat de propriile mele griji şi confruntări zilnice.

Şi e vina mea.

E vina mea c-am înţeleg greşit.

E vina mea când am crezut că ea e bine, că nu are nevoie de mai mult ajutor din partea mea – de mai multe încurajări, de mai multe motivaţii, de mai multă îndrumare – zi de zi. A continuat să arate momente uriaşe de maturizare şi de schimbare, iar astea m-au dezarmat. Abia acum conştientizez că aceste momente sunt înşelătoare. Ea are nevoie de mai mult timp, de mai multe oportunităţi pentru a-şi întări noua putere. Are nevoie de exerciţiu; şi are nevoie să fie împinsă de la spate să exerseze. Să fie neabătută, să lupte mereu şi pentru totdeauna pentru ea.

Şi a ajuns atât de departe!

Astăzi aproape că nici n-o mai recunoşti pe tânăra care tremura când am întâlnit-o prima dată. E puternică. Nu se mai teme de toate lucrurile care o înconjoară. Dar are în continuare abia 17 ani. Şi nu face asta decât de puţin timp.

Iar eu tot uit acest fapt.

Ar fi trebuit s-o sfătuiesc când a spus că voia să ia locul comandantului suprem. Ar fi trebuit să-i spun ceva atunci. Ar fi trebuit să mă asigur că înţelege amploarea noii sale

alegeri. Ar fi trebuit s-o avertizez că duşmanii ei vor încerca inevitabil să atenteze la *viaţa* ei...

Mă văd nevoit să-mi dezlipesc cu forţa palmele de pe faţă. Mi-am apăsat fără să vreau degetele în piele atât de tare, încât m-am pricopsit cu o nouă durere de cap.

Oftez şi mă las pe spate în scaun, întinzându-mi picioarele când capul mi se lipeşte de peretele rece de beton din spatele meu. Mă simt ameţit şi, cumva, în continuare agitat. De furie. De neputinţă. De nevoia asta imposibilă de a urla la cineva, la oricine. Încleştez pumnii. Închid ochii. *Juliette trebuie să fie bine.* Trebuie să fie bine de dragul ei şi de dragul meu, deoarece am nevoie de ea şi deoarece am nevoie s-o ştiu în siguranţă...

Cineva îşi drege vocea.

Castle se aşază pe scaunul de lângă mine. Nu privesc în direcţia lui.

— Domnule Warner, spune.

Nu-i răspund.

— Cum te simţi, fiule?

O întrebare idioată.

— Asta, zice el încet, fluturând o mână spre cameră, e o problemă mult mai mare decât ar recunoaşte cineva. Cred că şi tu ştii asta.

Mă îmbăţoşez.

El mă priveşte lung.

Mă întorc doar un centimetru în direcţia lui. Remarc într-un final ridurile fine din jurul ochilor lui şi de pe frunte. Firele argintii care strălucesc prin dreadurile îngrijite legate la ceafă. Nu ştiu câţi ani are Castle, dar bănuiesc că e suficient de în vârstă cât să-mi fie tată.

— Ai ceva să-mi spui?

— Ea nu poate conduce această rezistenţă, zice el, privind pieziş spre ceva din depărtare. E prea tânără. Prea lipsită de experienţă. Prea mânioasă. Ştii asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Tu ar fi trebuit s-o faci, continuă Castle. Mereu am sperat în secret – din ziua în care ai apărut la Punctul Omega – că tu vei fi acela. Că ni te vei alătura. Şi că ne vei conduce. Clatină din cap şi adaugă: Te-ai născut pentru asta. Ai fi făcut-o foarte frumos.

— Nu mi-am dorit slujba asta! îi zic pe un ton răspicat. Naţiunea noastră avea nevoie de schimbare. Avea nevoie de un lider care să pună suflet şi pasiune, şi eu nu sunt persoana potrivită. Lui Juliette îi pasă de aceşti oameni. Îi pasă de speranţele lor, de temerile lor – şi va lupta pentru ei într-un fel în care eu n-aş putea niciodată s-o fac.

Castle oftează.

— Nu poate să lupte pentru nimeni dacă e moartă, fiule.

— Juliette o să fie bine, spun eu furios. Acum se odihneşte.

Castle tace o vreme.

Când rupe tăcerea într-un final, spune:

— Sper din toată inima că, foarte curând, vei înceta să te prefaci că nu mă înţelegi. Eu cu siguranţă îţi respect inteligenţa prea mult pentru a-ţi întoarce prefăcătoria. Îşi lasă privirea în jos şi îşi încruntă sprâncenele. Ştii prea bine unde bat.

— Şi care-i ideea ta?

Se întoarce să se uite la mine. Ochi căprui, ten cafeniu, păr şaten. Dinţi orbitor de albi când vorbeşte.

— Spui c-o iubeşti?

Simt cum inima îmi bubuie dintr-odată şi aud bătăile în urechi. Mi-e greu să recunosc astfel de lucruri cu voce tare. Mai ales în faţa necunoscuţilor.

— Chiar o iubeşti? repetă el.

— Da, şoptesc. O iubesc.

— Atunci, opreşte-o. Opreşte-o tu, înainte s-o facă ei. Înainte ca acest experiment s-o distrugă.

Mă întorc, respirând adânc.

— Tot nu mă crezi, zice el. Chiar dacă ştii că spun adevărul.

— Ştiu doar că tu *crezi* că-mi spui adevărul.

Castle clatină din cap.

— Părinţii ei vin după ea, zice el. Iar când o vor face, vei şti cu certitudine că nu te-am minţit. Dar atunci, adaugă el, va fi prea târziu.

— Teoria ta n-are nicio noimă, zic eu, frustrat. Am documente care atestă că părinţii biologici ai lui Juliette au murit în urmă cu mult timp.

Castle mă priveşte pieziş.

— Documentele pot fi uşor falsificate.

— Nu şi în cazul ăsta, zic eu. Nu e posibil.

— Te asigur că e.

Tot clatin din cap.

— Nu cred că înţelegi, spun eu. Am toate dosarele lui Juliette, îl informez, iar ziua în care părinţii ei biologici au decedat a fost mereu clar menţionată. Poate că i-ai confundat pe aceşti oameni cu părinţii ei *adoptivi*...

— Părinţii adoptivi n-au avut decât custodia unui singur copil – a lui Juliette –, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci cum îţi explici cel de-al doilea copil?

— Poftim? fac eu, holbându-mă la el. Care al doilea copil?

— Emmaline, sora ei mai mare. Ţi-o aduci aminte pe Emmaline, fireşte.

Acum sunt convins că lui Castle îi lipsesc câteva ţigle pe casă.

— Dumnezeule! exclam eu. Tu chiar ţi-ai pierdut minţile!

— Prostii, mă contrazice el. Ai întâlnit-o de multe ori pe Emmaline, domnule Warner. Se prea poate să nu fi ştiut cine era pe-atunci, dar ai locuit în lumea ei. Ai interacţionat adesea cu ea. Nu-i aşa?

— Mă tem că eşti foarte prost informat.

— Fiule, încearcă să-ţi aduci aminte.

— *Ce anume* să-mi aduc aminte?

— Aveai 16 ani. Mama ta era pe moarte. Se zvonea că tatăl tău avea să fie curând promovat de la funcţia de comandant şi regent al Sectorului 45 la cea de comandant suprem al Americii de Nord. Ştiai că, în câţiva ani, avea să te mute în capitală. Nu voiai să mergi. Nu voiai să-ţi abandonezi mama, aşa că te-ai oferit să-i iei locul tatălui tău. Să preiei conducerea Sectorului 45. Şi erai dispus să faci orice.

Simt cum sângele îmi părăseşte trupul.

— Tatăl tău ţi-a dat ceva de făcut.

— Nu, şoptesc eu.

— Îţi aduci aminte ce te-a pus să faci?

Privesc spre mâinile mele deschise şi goale. Pulsul mi se accelerează. Mintea mea se învârtejeşte.

— Fiule, îţi aduci aminte?

— Cât de multe ştii? îl întreb, dar simt că faţa mi-e paralizată. Despre mine... despre *asta*?

— Nu la fel de multe ca tine. Dar mai multe decât majoritatea.

Mă prăbuşesc în scaun. Camera se învârte în jurul meu.

Pot doar să-mi închipui ce-ar fi spus tatăl meu dacă ar fi fost în viaţă ca să vadă asta acum. *Penibil. Eşti penibil. Nu poţi să te învinuieşti decât pe tine*, ar spune el. *Distrugi mereu totul, îţi pui sentimentele mai presus de datorie...*

— De cât timp ştii? Ridic privirea spre el, iar neliniştea îmi trimite valuri de căldură nepoftite în sus pe şira spinării. De ce n-ai spus niciodată nimic?

Castle se foieşte pe scaun.

— Nu sunt sigur cât ar trebui să vorbesc pe marginea acestui subiect. Nu ştiu cât de mult pot avea încredere în tine.

— Nu poţi să ai încredere *în mine*? zic eu, pierzându-mi cumpătul. Tu eşti cel care a tăinuit... în tot acest timp... Ridic privirea brusc, conştientizând un lucru. Kishimoto ştie despre asta?

— Nu.

Expresia mi se schimbă. Sunt surprins.

Castle oftează.

— Dar va afla curând. La fel ca toţi ceilalţi.

Clatin din cap a neîncredere.

— Deci tu vrei să-mi spui că... fata aia... era sora ei?

Castle încuviinţează din cap.

— Nu-i posibil.

— E adevărul.

— Cum e cu putinţă ca aşa ceva să fie adevărat? întreb eu, îndreptându-mă de spate. Eu aş *şti* dacă ar fi fost adevărat. Aş fi avut informaţiile secretizate, aş fi fost informat...

— Domnule Warner, eşti în continuare doar un copil. Uneori se pare că uiţi asta. Uiţi că tatăl tău nu ţi-a împărtăşit totul.

— Atunci, *tu* cum de ştii? Cum de ştii toate astea?

Castle se uită la mine.

— Ştiu că mă consideri cam tont, zice el, dar nu sunt atât de îngust la minte precum ai spera. Şi eu am încercat odinioară să conduc această naţiune, şi am întreprins multe cercetări pe toată durata şederii mele în subteran. Am petrecut zeci de ani construind Punctul Omega. Crezi c-am făcut-o fără să-mi înţeleg şi duşmanii? Aveam dosare cât mine de înalte despre fiecare comandant suprem, despre familiile lor, despre obiceiurile lor personale, despre culorile lor preferate. Mă priveşte pieziş şi adaugă: Cu siguranţă nu consideri că eram atât de naiv. Comandanţii supremi ai lumii au multe secrete, continuă Castle. Iar eu sunt la curent cu doar o mică parte din ele. Însă informaţiile pe care le-am adunat despre începuturile Restauraţiei s-au dovedit a fi adevărate.

Nu pot decât să mă holbez la el, neînţelegând.

— Datorită informaţiilor pe care le dezgropasem, am aflat că o tânără cu atingerea letală era ţinută într-un ospiciu din Sectorul 45. Echipa noastră plănuise deja

o misiune de salvare când tu i-ai descoperit existenţa – ca Juliette Ferrars, un nume fals – şi ţi-ai dat seama cum ar putea să te ajute cu propriile-ţi cercetări. Aşa că noi, la Punctul Omega, am aşteptat. Urma să acţionăm la momentul oportun. Între timp, îl pusesem pe Kenji să se înroleze. El aduna informaţii de câteva luni înainte ca tatăl tău să-ţi fi aprobat cererea de a o muta din ospiciu. Kenji s-a infiltrat la ordinele mele în baza Sectorului 45; misiunea lui a fost mereu s-o recupereze pe Juliette. De-atunci am tot căutat-o pe Emmaline.

— Tot nu înţeleg, şoptesc eu.

— Domnule Warner, zice el, pierzându-şi răbdarea, Juliette şi sora ei s-au aflat vreme de doisprezece ani în custodia Restauraţiei. Cele două surori fac parte dintr-un experiment aflat în desfăşurare despre testarea şi manipularea genetică, şi încă încerc să descopăr detaliile.

S-ar putea ca mintea să-mi explodeze.

— Mă crezi acum? întreabă el. Am făcut suficient pentru a-ţi dovedi că ştiu mai multe despre viaţa ta decât ai crede?

Încerc să vorbesc, dar gâtul mi-e uscat; cuvintele îmi zgârie interiorul gurii.

— Tatăl meu era un om bolnav, un om sadic, spun eu. Dar n-ar fi făcut asta. Nu mi-ar fi făcut asta.

— Şi totuşi, zice Castle, a făcut-o. Ţi-a permis s-o aduci pe Juliette la bază ştiind foarte bine cine era ea. Tatăl tău avea o obsesie tulburătoare pentru tortură şi experimentare.

Mă simt deconectat de minte, de trup, chiar şi în timp ce mă căznesc să respir.

— Cine sunt părinţii ei adevăraţi?

Castle clatină din cap.

— Încă nu ştiu. Oricine-ar fi, sunt extrem de loiali Restauraţiei. Aceste fete n-au fost furate de la părinţii lor, zice el. Au fost oferite din proprie iniţiativă.

Fac ochii mari. Brusc, simt că mi-e rău.

Vocea lui Castle se schimbă. Se apleacă în faţă şi mă priveşte atent.

— Domnule Warner, zice el. Nu-ţi împărtăşesc această informaţie ca să-ţi fac rău. Trebuie să ştii că nici eu nu mă simt extraordinar în privinţa acestei situaţii.

Ridic privirea.

— Am nevoie de ajutorul tău, zice el, măsurându-mă cu privirea. Trebuie să-mi spui ce-ai făcut în acei doi ani. Trebuie să ştiu detaliile repartizării lui Emmaline la tine. Ce sarcini ai primit? De ce era închisă? Cum anume o foloseau?

Clatin din cap.

— Nu ştiu.

— Ba ştii, insistă el. Trebuie să ştii. *Gândeşte*, fiule! Încearcă să-ţi aminteşti...

— Nu ştiu! strig eu.

Castle se îndreaptă, surprins.

— El nu mi-a spus niciodată, zic eu, respirând anevoie. Asta trebuia să fac. Să urmez ordinele fără să pun întrebări. Să fac ceea ce-mi cerea Restauraţia. Să-mi dovedesc loialitatea.

Castle se reazemă la loc pe scaun, demoralizat. Pare tare afectat.

— Erai singura mea speranţă, zice el. Credeam că voi reuşi în sfârşit, cu ajutorul tău, să descopăr secretele.

Mă uit la el şi inima îmi bubuie în piept.

— Şi tot n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Există un motiv anume pentru care nimeni nu ştie adevărul despre aceste surori, domnule Warner. Există un motiv bine întemeiat pentru care Emmaline e ţinută închisă sub strictă supraveghere. Cumva, e de o importanţă vitală pentru structura Restauraţiei, şi tot nu ştiu cum sau de ce. Nu ştiu ce anume face ea pentru ei. Se uită drept în ochii mei apoi, sfredelindu-mă cu privirea. Te rog! insistă el. Încearcă să-ţi aduci aminte. Ce te-a pus să-i faci? Orice-ţi aminteşti... absolut orice...

— Nu, şoptesc eu, şi îmi doresc să urlu cuvântul. Nu vreau să-mi amintesc.

— Domnule Warner, zice el. Înţeleg că e dificil pentru tine...

— *Dificil pentru mine?*

Mă ridic brusc. Tremur de furie. Pereţii, scaunele, mesele din jurul nostru încep să se zguduie. Lustrele se leagănă periculos deasupra, cu becurile pâlpâind.

— Crezi că asta e *dificil* pentru mine?

Castle nu spune nimic.

— Ceea ce-mi spui în momentul ăsta e că Juliette a fost băgată aici, în viaţa mea, ca parte a unui experiment mult mai mare – un experiment despre care tatăl meu mereu a ştiut. Îmi spui că Juliette nu e cine cred eu că e. Că Juliette Ferrars nici măcar nu e numele ei adevărat. Îmi spui nu doar că e o fată cu doi părinţi care trăiesc,

ci şi că am petrecut doi ani torturându-i fără să vreau sora. Gâfâi în timp ce mă uit lung la el. Am dreptate întrucâtva?

— Asta nu e tot.

Râd tare. Sunetul mi se pare ireal.

— Domnişoara Ferrars va afla toate astea foarte curând, îmi spune Castle. Aşa că te-aş sfătui s-o iei înaintea acestor dezvăluiri. Spune-i totul cât mai repede cu putinţă. Trebuie să-i mărturiseşti. Fă-o acum!

— Poftim? fac eu, uluit. De ce eu?

— Deoarece, dacă nu-i spui curând, răspunde el, te asigur, domnule Warner, că altcineva o va face...

— Nu-mi pasă! Spune-i tu.

— Tu nu mă asculţi. Trebuie neapărat să audă asta *de la tine*. Are încredere în tine. Te iubeşte. Dacă află asta de una singură, dintr-o sursă mai puţin demnă, s-ar putea s-o pierdem.

— N-am să permit niciodată una ca asta. N-am să permit niciodată cuiva s-o rănească din nou, chiar dacă asta înseamnă s-o păzesc eu însumi...

— Nu, fiule, mi-o taie Castle. Nu m-ai înţeles. Nu mă refeream s-o pierdem fizic. Îmi zâmbeşte, dar rezultatul e tare bizar – speriat. Voiam să spun că o s-o *pierdem*. Aici – îşi loveşte capul cu degetul – şi aici – îşi loveşte pieptul în dreptul inimii.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu că nu trebuie să trăieşti în negare. Juliette Ferrars nu e cine crezi că e, şi nu e de glumit cu ea. Uneori, ea pare complet lipsită de apărare. Naivă. Ba chiar inocentă. Dar nu-ţi poţi îngădui să uiţi valul de furie care încă sălăşluieşte în sufletul ei.

Întredeschid buzele, surprins.

— Ai citit despre asta, nu-i aşa? În jurnalul ei, zice el. Ai citit încotro s-a dus mintea ei – cât de întunecată a fost...

— Cum de ai...

— Iar eu, mă întrerupe el, eu am văzut-o. Am văzut-o cu ochii mei pierzând controlul acelei furii ţinute în frâu. Aproape că ne-a distrus pe toţi la Punctul Omega, cu mult înaintea tatălui tău. A distrus pământul într-un acces de nebunie iscat de o simplă *neînţelegere*, zice el. Deoarece era supărată în legătură cu testele pe care i le efectuam domnului Kent. Deoarece era derutată şi un pic speriată. Nu voia să asculte de glasul raţiunii – şi aproape că ne-a omorât pe toţi.

— Asta a fost altceva, spun eu, clătinând din cap. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum e diferită. Privesc în altă parte, nereuşind să-mi controlez frustrarea stârnită de acuzaţiile lui deloc subtile. E *fericită*...

— Cum ar putea fi cu adevărat fericită când nu şi-a înfruntat niciodată trecutul? Nu a discutat niciodată despre el – pur şi simplu l-a dat la o parte. N-a avut niciodată timpul sau resursele necesare pentru a-l examina. Iar furia aia... genul acela de furie, zice Castle, clătinând din cap, nu dispare pur şi simplu. Domnişoara Ferrars e labilă şi imprevizibilă. Şi ascultă la mine, fiule: furia ei îşi va face din nou apariţia.

— Ba nu!

Se uită la mine. Mă toacă mărunt cu privirea.

— Nu crezi asta cu adevărat, zice el.

Nu-i răspund.

— Domnule Warner...

— Nu aşa, spun eu. Dacă revine, nu va fi la fel. Furie, poate – *da* –, dar nu mânie. Nu o mânie necontrolată, dezinhibată...

Castle zâmbeşte. E atât de brusc, atât de neaşteptat, încât mă opresc în mijlocul frazei.

— Domnule Warner, zice el. Ce crezi c-o să se întâmple când adevărul trecutului ei îi va fi în cele din urmă dezvăluit? Crezi c-o să-l accepte liniştită? Calmă? Dacă sursele mele au dreptate – şi de obicei au –, zvonurile din subteran afirmă că i-a sosit timpul. Experimentul a ajuns la final. Juliette a ucis un comandant suprem. Sistemul nu-i va îngădui să continue aşa, cu puterile dezlănţuite, neţinute în frâu. Iar eu am auzit că planul e ca Sectorul 45 să fie ras de pe faţa pământului. Şovăie, apoi adaugă: Cât despre Juliette, presupun că cel mai probabil o vor ucide sau o vor închide într-un alt ospiciu.

Mintea mi se învârteşte şi explodează.

— De unde ştii asta?

Castle râde scurt.

— Doar nu credeai că Punctul Omega era singurul grup de rezistenţă din America de Nord, domnule Warner! Am foarte multe legături în subteran. Iar eu continui să-mi susţin afirmaţiile. Face o pauză, apoi: Juliette va avea acces curând la informaţiile necesare pentru a-şi pune cap la cap trecutul. Şi va descoperi, într-un fel sau altul, contribuţia ta în ceea ce-l priveşte.

Mă uit în altă parte şi apoi iar la el, cu ochii mari şi vocea frântă.

— Nu înţelegi, îi şoptesc. N-o să mă ierte niciodată.

Castle clatină din cap.

— Dacă află de la altcineva că tu ai ştiut mereu că a fost adoptată? Dacă află de la altcineva că i-ai torturat sora? Încuviinţează din cap. Da, e adevărat, cel mai probabil n-o să te ierte niciodată.

Pentru o clipă bruscă, oribilă, nu-mi mai simt genunchii. Sunt silit să mă aşez şi tremur din toate încheieturile.

— Dar n-am ştiut, spun eu, detestând cum sună, detestând faptul că mă simt ca un copil. N-am ştiut cine era fata aia, n-am ştiut că Juliette avea o soră... N-am ştiut...

— Nu contează. Fără tine, fără context, fără o explicaţie sau scuze, toate astea vor fi mult mai greu de iertat. Dar dacă îi spui tu însuţi şi i-o spui *acum*? Relaţia voastră încă s-ar putea să mai aibă o şansă de supravieţuire. Clatină din cap. În orice caz, trebuie să-i spui, domnule Warner. Deoarece trebuie s-o avertizăm. Trebuie să ştie ce urmează, şi trebuie să începem să plănuim. Tăcerea ta pe marginea acestui subiect va duce doar la distrugere.

JULIETTE

Sunt o hoaţă.

Am furat acest caiet şi acest stilou de la unul dintre doctori, dintr-unul din halatele lui când nu se uita, şi mi le-am vârât în pantaloni. Asta s-a întâmplat înainte să le ordone acelor bărbaţi să vină să mă ia. Cei îmbrăcaţi în costume ciudate, cu mănuşi groase şi măşti de gaz cu viziere de plastic aburite care le ascundeau ochii. Sunt extratereştri, mi-aduc aminte c-am gândit. Mi-aduc aminte c-am gândit că probabil sunt extratereştri deoarece n-ar fi putut fi oameni, cei care mi-au prins mâinile la spate cu cătuşe, cei care m-au legat de scaun. Mi-au lipit de piele, iar şi iar, pistoale cu electroşocuri, din simplul motiv că voiau să mă audă ţipând, dar n-am făcut-o. Am scâncit, dar n-am scos niciun cuvânt. Am simţit lacrimile curgându-mi pe obraji, dar n-am plâns.

Cred că asta i-a înfuriat.

M-au trezit cu palme, cu toate că aveam ochii deschişi când au sosit. Cineva m-a dezlegat de scaun fără să-mi scoată cătuşele şi m-a lovit în rotule înainte să-mi poruncească să mă ridic. Şi am încercat. Am încercat, dar n-am putut, şi într-un final 6 mâini m-au împins pe uşă şi faţa mi-a sângerat pe beton o vreme. Nu prea pot să-mi amintesc partea în care m-au târât înăuntru.

Mă simt rece tot timpul.

Mă simt pustie, ca şi când n-am nimic înăuntru în afară de această inimă frântă, singurul organ care mi-a mai rămas în această carapace. Simt scâncetele răsunând înlăuntrul meu, simt bubuiturile reverberând în jurul scheletului meu. Am o inimă, zice ştiinţa, dar sunt un monstru, zice societatea. Şi ştiu asta, normal că ştiu. Ştiu ce-am făcut. Nu cerşesc milă. Dar uneori mă gândesc – uneori mă întreb –, dacă aş fi fost un monstru, n-aş fi simţit-o până acum?

M-aş simţi furioasă şi malefică şi răzbunătoare. Aş cunoaşte furia oarbă şi setea de sânge şi nevoia de răzbunare.

În schimb, simt înlăuntrul meu un hău care e atât de adânc, atât de întunecat, încât nu pot să-i văd capătul; nu pot să văd ce conţine. Nu ştiu ce sunt sau ce mi s-ar putea întâmpla.

Nu ştiu ce-aş putea să mai înfăptuiesc.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE
DE LA OSPICIU

Iar visez păsări.

Mi-aş dori să dispară odată. M-am săturat să mă gândesc la ele, să sper la ele. Păsări, păsări, păsări – de ce nu vor să plece? Clatin din cap ca să-l limpezesc, dar simt imediat c-a fost o greşeală. Mintea mea e în continuare îngreunată şi înceţoşată, scăldată în confuzie. Deschid ochii încetişor, şovăielnic, dar indiferent cât de tare îi silesc să se deschidă, se pare că nu pot să văd strop de lumină. Îmi ia prea mult ca să înţeleg că m-am trezit în toiul nopţii.

Un icnet scurt.

Asta-s eu, vocea mea, respiraţia mea, inima mea care bate cu repeziciune. Unde mi-e capul? De ce e atât de greu? Închid ochii iute, cu senzaţia de nisip prins între gene care îi ţine lipiţi laolaltă. Încerc să alung negura – încerc să-mi amintesc –, dar sunt părţi din mine care încă par amorţite, cum ar fi dinţii şi degetele de la picioare şi spaţiile dintre coaste, şi râd, deodată, şi nu ştiu de ce...

Am fost împuşcată.

Deschid ochii şi pielea mi se acoperă dintr-odată de o transpiraţie rece.

O Doamne am fost împuşcată, am fost împuşcată am fost împuşcată

Încerc să mă ridic în capul oaselor şi nu pot. Mă simt atât de grea, atât de grea cu sânge şi oase, şi dintr-odată

mor de frig, pielea mea e cauciuc rece şi cleioasă pe masa de metal de care sunt lipită şi dintr-odată

vreau să plâng

dintr-odată m-am întors la ospiciu, frigul şi metalul şi durerea şi delirul – toate mă derutează şi apoi plâng, în tăcere, cu lacrimi fierbinţi încălzindu-mi obrajii şi nu pot vorbi dar mi-e frică şi îi aud, îi aud

pe ceilalţi

ţipând

Carne şi os rupându-se în noapte, voci reduse la tăcere, înăbuşite... strigăte suprimate... colegi de celulă pe care nu-i voi vedea niciodată...

Cine erau? mă întreb.

Nu m-am mai gândit de mult la ei. Ce li s-a întâmplat. De unde veneau. Pe cine am lăsat în urmă?

Ochii îmi sunt strâns închişi, iar buzele, întredeschise, din pricina unei groaze tăcute. N-am mai fost bântuită în halul ăsta de mult de mult de mult

E din pricina drogurilor, gândesc eu. *Gloanţele acelea conţineau otravă.*

De-asta pot să văd păsările?

Zâmbesc. Chicotesc. Le număr. Nu doar pe cele albe, cu dungi aurii pe cap ca o coroană, ci şi pe cele albastre şi negre şi galbene. Le văd când închid ochii, dar le-am văzut şi azi, pe plajă, şi păreau atât de reale, atât de reale

De ce?

De ce ar încerca oare cineva să mă ucidă?

Un alt şoc brusc dat simţurilor mele şi sunt mai alertă, mai eu însămi, panica limpezeşte otrava pentru un singur moment de claritate şi sunt în stare să mă împing în sus,

pe coate, cu capul învârtindu-mi-se şi privirea frenetică în timp ce scrutez întunericul, şi sunt pe cale să mă întind la loc, obosită, când văd ceva...

— Eşti trează?

Inspir scurt, derutată, încercând să desluşesc sunetele. Cuvintele sunt deformate, ca şi când le-aud sub apă, şi înot spre ele, încercând, încercând, şi bărbia îmi cade în piept pe măsură ce pierd lupta.

— Ai văzut ceva azi? mă întreabă vocea. Ceva... ciudat?

— Cine... unde, unde eşti...? întreb, întinzând mâna orbeşte pe întuneric, cu ochii pe jumătate deschişi acum.

Simt rezistenţa şi-mi strâng degetele în jurul ei. O mână? O mână bizară. E un amestec de metal şi carne, un pumn cu o margine ascuţită de oţel.

Nu-mi place.

Îi dau drumul.

— Ai văzut ceva azi? mă întreabă iar.

Mormăi.

— Ce-ai văzut? mă întreabă.

Şi râd, aducându-mi aminte. Le puteam auzi – le auzeam croncăniturile în timp ce zburau cu mult deasupra apei, le auzeam picioruşele păşind pe nisip. Erau atât de multe! Aripi şi pene, ciocuri ascuţite şi gheare.

Atâta mişcare!

— Ce-ai *văzut*...? mă întreabă iar vocea, şi mă face să mă simt ciudat.

— Mi-e frig, spun şi mă întind iar. De ce e atât de frig?

Un moment de tăcere. Un foşnet. Simt o pătură grea întinzându-se peste cearşaful simplu care-mi acoperă deja trupul.

— Vreau să ştii, îmi spune vocea, că n-am venit ca să-ţi fac rău.

— Ştiu, spun eu, deşi nu înţeleg de ce am spus-o.

— Însă oamenii în care ai încredere te mint, continuă vocea. Iar ceilalţi comandanţi supremi vor doar să te ucidă.

Zâmbesc cu gura până la urechi, amintindu-mi păsările.

— Bună! îi zic.

Cineva oftează.

— Ne vedem dimineaţă. Vom vorbi altă dată, zice vocea. Când te vei simţi mai bine.

Mi-e atât de cald acum, mi-e cald şi sunt obosită şi mă scufund din nou în vise bizare şi amintiri distorsionate. Mă simt de parcă înot în nisipuri mişcătoare, şi cu cât încerc mai tare să mă îndepărtez, cu atât mai repede sunt devorată, şi tot ce gândesc e

aici

în cotloanele întunecate şi prăfuite ale minţii mele

simt o alinare stranie.

Sunt mereu bine-venită aici

în singurătatea mea, în tristeţea mea

în acest hău există un ritm pe care mi-l amintesc. Curgerea neîndoplecată a lacrimilor, tentaţia de a mă retrage, umbra trecutului meu

viaţa pe care aleg s-o uit nu m-a uitat

niciodată

în vecii vecilor

nu *mă* va uita

WARNER

Am stat treaz toată noaptea.

Cutii nenumărate stau deschise în faţa mea, cu conţinutul lor răspândit prin toată încăperea. Pe birouri şi mese, împrăştiate pe podeaua mea, sunt stivuite hârtii. Sunt înconjurat de dosare. Mii de pagini de hârţogărie. Rapoartele vechi ale tatălui meu, munca lui, documentele care i-au cârmuit viaţa...

Le-am citit pe toate.

Obsesiv. Disperat.

Şi ceea ce-am găsit între aceste pagini nu face nimic pentru a mă alina, nu...

Sunt tulburat.

Stau aici, aşezat turceşte pe podeaua biroului meu, sufocat din toate părţile de privelişte unui font familiar şi de scrisul de mână prea lizibil al tatălui meu. Mâna mea dreaptă e prinsă la ceafă, disperată să găsească o şuviţă de păr pe care s-o smulgă din craniu şi negăsind niciuna. E mult mai rău decât mă temusem şi nu înţeleg de ce sunt atât de surprins.

Asta nu-i prima dată când tatăl meu mi-a ascuns secrete.

S-a întâmplat după ce Juliette a evadat din Sectorul 45, după ce a fugit cu Kent şi Kishimoto şi tatăl meu a sosit aici pentru a linişti apele – atunci am aflat, pentru prima dată,

că tatăl meu avea cunoştinţă despre lumea lor. Despre ceilalţi oameni care posedă abilităţi.

Tăinuise acest lucru faţă de mine vreme îndelungată.

Auzisem zvonuri, fireşte – de la soldaţi, de la civili – despre diverse poveşti şi apariţii neobişnuite, dar le-am alungat, catalogându-le drept aberaţii. O nevoie omenească de a găsi un portal magic prin care să scăpăm de durere.

Dar iată că totul era adevărat.

După dezvăluirea tatălui meu, setea mea de informaţii a devenit dintr-odată de nestăvilit. Trebuia să aflu mai multe – cine erau aceşti oameni, de unde veneau, cât de multe aflaserăm...

Şi am dezgropat adevăruri pe care în fiecare zi îmi doresc să le dau uitării.

Există ospicii, precum cel al lui Juliette, în toată lumea. *Nenaturalii*, aşa cum îi numeşte Restauraţia, au fost adunaţi laolaltă şi închişi în numele ştiinţei şi al explorării. Dar acum, în sfârşit, înţeleg cum a început totul. Aici, în aceste teancuri de hârtii, se află toate răspunsurile oribile pe care le-am căutat.

Juliette şi sora ei au fost primii Nenaturali găsiţi de Restauraţie. Descoperirea abilităţilor neobişnuite ale fetelor au condus la descoperirea altor oameni asemenea lor, prin toată lumea. Restauraţia a pornit să adune cât mai mulţi Nenaturali putea găsi; le-au spus civililor că îi scăpau de vârstnici şi de bolnavi, şi îi întemniţau în lagăre pentru examinări medicale mai amănunţite.

Însă adevărul era mult mai complicat.

Restauraţia i-a separat degrabă pe Nenaturalii folositori de cei nefolositori întru propriul lor interes. Cei cu cele mai bune abilităţi au fost absorbiţi de către sistem – împărţiţi în toată lumea de comandanţii supremi pentru a-i folosi în scopuri personale, astfel încât să perpetueze urgia Restauraţiei –, iar ceilalţi au fost ucişi. Asta a condus la ascensiunea definitivă a Restauraţiei şi, împreună cu ea, la ridicarea a şi mai multe ospicii care aveau să-i găzduiască pe ceilalţi Nenaturali din toată lumea. Pentru studii mai amănunţite, spuseseră ei. Pentru testări.

Juliette încă nu-şi manifestase abilităţile când părinţii ei au donat-o Restauraţiei. Nu. *Sora* ei a fost cea care a început totul.

Emmaline.

Emmaline, cu ale sale haruri supranaturale, a fost cea care i-a speriat pe toţi din jurul lor; ea a fost cea care a atras atenţia fără să vrea asupra ei şi a familiei sale. Părinţii, ale căror nume nu le cunosc, au fost îngroziţi de frecventele şi incredibilele manifestări de telechinezie ale fiicei lor.

În plus, erau şi fanatici.

În dosarele tatălui meu există informaţii limitate despre mama şi tatăl care şi-au dat de bunăvoie copiii spre a se face experimente asupra lor. Am cercetat fiecare document şi am reuşit să strâng doar câteva idei despre motivele lor, pentru a încropi într-un final, din diverse notiţe şi detalii neesenţiale, un portret înspăimântător al acestor personaje. Se pare că aceşti oameni aveau o obsesie bolnăvicioasă faţă de Restauraţie. Părinţii biologici ai lui Juliette fuseseră devotaţi cauzei cu mult înainte ca aceasta să fie cunoscută drept o mişcare internaţională,

şi au crezut de cuviinţă că studierea fetelor lor ar putea să ajute la a face lumină asupra lumii prezente şi a numeroaselor sale suferinţe. Dacă asta i se întâmpla lui Emmaline, au concluzionat ei, poate că se întâmpla şi altora – şi poate, cumva, aceasta era o informaţie care putea fi folosită spre a îndrepta lumea. Cât ai zice peşte, Restauraţia a luat-o pe Emmaline în custodie.

Juliette a fost luată ca măsură de precauţie.

Dacă sora mai mare se dovedise a fi capabilă de fapte incredibile, Restauraţia s-a gândit că şi sora ei mai mică avea s-o facă. Juliette avea doar cinci ani şi a fost ţinută sub strictă supraveghere.

După o lună la ospiciu, Juliette n-a dat niciun semn c-ar poseda vreo abilitate specială. Astfel că i s-a injectat un drog menit să-i distrugă părţi importante ale memoriei şi a fost trimisă în Sectorul 45, sub supravegherea tatălui meu. Emmaline îşi păstrase numele real, însă sora mai mică, lăsată liberă în lumea reală, urma să aibă nevoie de un nume fals. I-au spus Juliette, i-au inoculat amintiri false şi i-au fost alocaţi părinţi adoptivi care, mult prea bucuroşi să primească un copil în sânul familiei lor fără copii, au respectat cu sfinţenie instrucţiunile de a nu spune nimănui că Juliette fusese adoptată. De asemenea, habar n-aveau că erau supravegheaţi. Toţi ceilalţi Nenaturali nefolositori erau, în general, ucişi, dar Restauraţia a decis s-o monitorizeze pe Juliette într-un cadru mult mai neutru. Sperau ca o viaţă de familie să dea frâu liber unei abilităţi latente dinlăuntrul ei. Era mult prea valoroasă ca legătură de sânge cu extrem de talentata Emmaline pentru a fi lichidată atât de repede.

Eram extrem de familiarizat cu următoarea parte din viaţa lui Juliette.

Ştiam de problemele ei de-acasă, de numeroasele sale mutări. Ştiam de vizitele familiei sale la spital. De apelurile lor la poliţie. De şederile ei în centrele de detenţie pentru tineri. Locuise în zona generală care odinioară fusese California de Sud înainte să se stabilească într-un oraş care a devenit o parte din ceea ce e acum Sectorul 45, mereu la îndemâna tatălui meu. Creşterea ei printre oamenii obişnuiţi ai lumii a fost intens documentată de către rapoartele poliţiei, plângerile profesorilor şi dosarele medicale care se străduiau să înţeleagă ce anume devenea. În cele din urmă, când au descoperit limitele atingerii letale a lui Juliette, oamenii aceia ticăloşi aleşi să-i fie părinţi adoptivi au început s-o abuzeze – pentru restul adolescenţei sale alături de ei – şi, în final, au returnat-o Restauraţiei, care a fost mai mult decât bucuroasă s-o primească înapoi.

Restauraţia – sau, mai bine zis, tatăl meu – a fost cea care a băgat-o din nou la izolare pe Juliette. Pentru mai multe teste. Mai multă supraveghere.

Şi acela a fost momentul când lumile noastre s-au ciocnit.

În seara asta, în aceste dosare, am putut în sfârşit să înţeleg ceva deopotrivă îngrozitor şi alarmant:

Comandanţii supremi ai lumii au cunoscut-o dintotdeauna pe Juliette Ferrars.

Au urmărit-o crescând. Ea şi sora ei au fost predate de către părinţii lor psihopaţi, al căror devotament faţă de Restauraţie n-a cunoscut limite. Exploatarea acestor fete – înţelegerea puterilor lor – a fost ceea ce a ajutat Restauraţia

să domine lumea. Prin exploatarea altor Nenaturali nevinovaţi a reuşit Restauraţia să cucerească şi să manipuleze oameni şi locuri atât de repede.

Acesta este motivul, îmi dau seama acum, pentru care au fost atât de răbdători cu o fată de 17 ani care s-a autodeclarat conducătoarea unui întreg continent. Acesta este motivul pentru care ei au închis ochii că ea i-a făcut de petrecanie unui comandant de-ai lor.

Şi Juliette nu ştie.

Nu ştie că e păcălită şi vânată. Nu ştie că n-are nicio putere reală aici. Nicio şansă de a face ceva diferit. Nicio oportunitate de a schimba ceva în lume. Ea a fost şi va fi mereu doar o jucărie pentru ei – un experiment ştiinţific de urmărit îndeaproape, pentru a se asigura că fiertura nu dă în foc prea curând.

Dar a făcut-o.

În urmă cu mai bine de-o lună, Juliette a picat testele lor, iar tatăl meu a încercat s-o ucidă pentru asta. A încercat s-o ucidă deoarece ajunsese la concluzia că ea devenise o distragere. Dispăruse oportunitatea ca această *Nenaturală* să se transforme într-un adversar redutabil.

Acest monstru pe care l-am creat a încercat să-mi ucidă fiul. De atunci, m-a tot atacat ca un animal sălbatic, împuşcându-mă în ambele picioare. N-am mai fost niciodată martorul unei asemenea manifestări sălbatice – o furie oarbă şi inumană. Gândurile i se schimbă pe neaşteptate. N-a dat semne de psihoză când a sosit prima oară în casă, dar a părut să se disocieze de orice formă de gând raţional în timp ce mă ataca. Văzând cu ochii

mei caracterul ei instabil, sunt din ce în ce mai convins de ceea ce trebuie făcut. Scriu asta acum ca un decret de pe patul de spital, şi ca măsură de precauţie pentru colegii mei comandanţi. În cazul în care nu mă vindec de aceste răni şi sunt incapabil să duc la bun sfârşit ceea ce trebuie făcut: tu, cel care citeşti asta acum, trebuie să reacţionezi. Termină ce n-am putut face eu. Sora mai mică e un experiment eşuat. Ea e, aşa cum ne-am temut, complet ruptă de umanitate. Mai rău chiar, a devenit o distragere pentru Aaron. El a ajuns să fie – într-o răsturnare toxică de situaţie – extrem de atras de ea, şi nu pare să-i pese câtuşi de puţin de propria-i siguranţă. Habar n-am cum i-a sucit minţile. Acum ştiu doar că n-ar fi trebuit niciodată să dau curs propriei mele curiozităţi de a-i îngădui s-o aducă la bază. E păcat, zău aşa, că nu seamănă deloc cu sora ei mai mare. În schimb, Juliette Ferrars a devenit un cancer incurabil pe care trebuie să-l extirpăm pentru totdeauna din vieţile noastre.

— UN FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ANDERSON

Juliette a pus în primejdie echilibrul Restauraţiei.

Ea a fost un experiment eşuat. Şi devenise un balast. Trebuia să fie înlăturată de pe faţa pământului.

Tatăl meu a încercat din răsputeri s-o distrugă.

Şi remarc acum că eşecul lui a suscitat interesul celorlalţi comandanţi. Însemnările zilnice din jurnalul tatălui meu au fost împărtăşite; toţi comandanţii supremi şi-au împărtăşit celorlalţi însemnările lor. Era singura metodă

prin care toţi şase puteau să rămână informaţi, tot timpul, cu privire la întâmplările zilnice ale celorlalţi.

Aşadar, ei ştiau povestea lui. Ştiau despre sentimentele pe care le nutresc pentru ea.

Şi au ordine s-o ucidă pe Juliette.

Dar aşteaptă. Şi presupun că mai e ceva – o altă explicaţie pentru şovăiala lor. Poate că se gândesc c-o pot reabilita. Poate că se întreabă dacă nu cumva Juliette le poate fi totuşi de folos, lor şi cauzei lor, la fel cum a fost şi sora ei.

Sora ei.

Sunt deodată bântuit de amintirea ei.

Şatenă şi osoasă. Zvârcolindu-se incontrolabil sub apă. Bucle lungi şi castanii suspendate, aidoma unor ţipari unduitori, în jurul feţei. Cabluri electrice cusute sub piele. Câteva tuburi ataşate permanent de gât şi piept. Când am cunoscut-o, locuia de atâta amar de vreme sub apă, încât de-abia mai aducea a om. Pielea ei era lăptoasă şi zbârcită, cu gura întinsă într-un O grotesc, înfăşurată în jurul unui regulator care îi băga cu forţa aer în plămâni. E doar cu un an mai mare decât Juliette. Şi e ţinută de doisprezece ani în captivitate.

E încă în viaţă, dar n-ai zice.

Habar n-aveam că e sora lui Juliette. Habar n-aveam că e cineva. Când am primit-o în sarcina mea, n-avea niciun nume. Pur şi simplu mi s-au dat instrucţiuni şi mi s-a ordonat să le urmez. Nu ştiam pe cine sau ce fusesem desemnat să supraveghez. Am înţeles doar că era o prizonieră – şi ştiam că era torturată –, dar atunci nu ştiam

că exista ceva supranatural la fata asta. Am fost un prost. Un copil.

Mă izbesc cu partea din spate a capului de perete, o dată. Tare. Închid ochii strâns.

Juliette habar nu are că a avut odată o familie adevărată – o familie oribilă, dementă –, dar totuşi o familie. Şi dacă e să-i dau crezare lui Castle, Restauraţia urmează să-i vină de hac. S-o ucidă. S-o exploateze. Aşa că trebuie să acţionăm. Trebuie s-o avertizez, şi trebuie s-o fac cât mai repede cu putinţă.

Dar cum... cum pot să-i dau asemenea veşti? Cum pot să-i spun fără să-i explic ce rol am jucat în toate astea?

Am ştiut mereu că Juliette a fost adoptată, dar nu i-am spus niciodată acest adevăr întrucât pur şi simplu credeam că va înrăutăţi lucrurile. Eu înţelesesem că părinţii biologici ai lui Juliette muriseră în urmă cu multă vreme. Nu vedeam cum vestea că avusese părinţi reali şi morţi avea să-i facă viaţa mai bună.

Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că eu am ştiut.

Iar acum trebuie să-i mărturisesc adevărul. Nu doar asta, ci şi adevărul despre sora ei – că încă trăieşte şi că e torturată în mod activ de către Restauraţie. Şi că eu am contribuit la acea tortură.

Sau asta:

Că eu sunt adevăratul monstru, complet nedemn de iubirea ei.

Închid ochii, îmi lipesc podul palmei de gură şi simt cum mă frâng pe dinăuntru. Nu ştiu cum să mă extrag din mizeria făcută de tatăl meu. O mizerie la care am fost

în mod neintenţionat complice. O mizerie care, când va fi dezvăluită, va distruge acel strop de fericire pe care am reuşit cu greu să-l îngheb în viaţa mea.

Juliette nu mă va ierta în veci.

Am s-o pierd.

Şi asta o să mă ucidă.

JULIETTE

Mă întreb la ce se gândesc ei. Părinţii mei. Mă întreb unde sunt. Mă întreb dacă sunt bine acum, dacă sunt fericiţi acum, ~~dacă în sfârşit au primit ce şi-au dorit~~. Mă întreb dacă mama va mai avea vreodată un alt copil. Mă întreb dacă cineva va fi vreodată suficient de amabil să mă omoare şi mă întreb dacă iadul e mai bun decât acest loc. Mă întreb cum arată faţa mea acum, mă întreb dacă voi mai putea vreodată să respir aer curat.

Mă întreb multe lucruri.

Uneori stau trează zile întregi doar ca să număr toate lucrurile pe care le găsesc. Număr pereţii, crăpăturile din pereţi, degetele de la mâini şi picioare. Număr arcurile din saltea, firele din pătură, paşii de care e nevoie pentru a traversa încăperea înainte şi înapoi. Îmi număr dinţii şi firele de păr din cap şi câte secunde îmi pot ţine respiraţia.

Dar, uneori, obosesc atât de tare, încât uit că n-am voie să-mi mai doresc nimic şi mă trezesc dorindu-mi singurul lucru pe care mi-l doresc dintotdeauna. Singurul lucru la care am visat mereu.

Îmi doresc tot timpul să am un prieten.

Visez despre asta. Îmi imaginez cum ar fi. Să zâmbesc şi să mi se zâmbească. Să am o persoană în care să pot avea încredere; cineva care să nu arunce cu lucruri în mine sau să-mi bage mâinile în foc sau să mă bată fiindcă m-am născut.

Cineva care să audă că am fost alungată şi care să încerce să mă găsească, cineva care nu s-ar teme niciodată de mine.

Cineva care ar şti că n-aş încerca niciodată să-i fac rău.

Mă ghemuiesc într-un colţ al camerei şi îmi îngrop capul între genunchi şi mă legăn înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi şi-mi doresc şi-mi doresc şi-mi doresc şi visez lucruri imposibile până ce adorm plângând.

Mă întreb cum ar fi să am un prieten.

Iar apoi mă întreb cine mai e închis în acest ospiciu. Mă întreb de unde vin celelalte ţipete.

Mă întreb dacă vin de la mine.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Mă simt ciudat în dimineaţa asta.

Mă simt înceată, de parcă înot prin noroi, de parcă oasele mele sunt umplute cu plumb şi capul meu, *oh*...

Tresar.

Nu mi-am mai simţit niciodată capul atât de greu.

Mă întreb dacă nu cumva sunt ultimele rămăşiţe ale otrăvii cele care îmi bântuie venele, dar ceva pare greşit cu mine azi. Amintirile mele cu timpul petrecut la ospiciu sunt deodată extrem de prezente – cocoţate în prim-planul minţii mele. Credeam că reuşisem să alung acele amintiri din capul meu, dar nu, iată-le din nou aici, scoase cu forţa din întuneric. 264 de zile în perfectă izolare. Aproape un an fără acces la exterior. La o altă fiinţă umană.

Mult, mult, mult prea mult timp fără căldura contactului uman.

Mă înfior fără să vreau. Mă smucesc în sus.

Ce se întâmplă cu mine?

Probabil că Sonya şi Sara m-au auzit mişcându-mă, întrucât se află în faţa mea acum, cu vocile limpezi, dar, cumva, vibrate. Reverberând între pereţi. Glasurile lor răsună întruna în urechile mele. Mijesc ochii pentru a le distinge feţele, dar, dintr-odată, mă simt ameţită, dezorientată,

ca şi când trupul meu e pe-o parte sau poate întins pe jos sau poate că eu trebuie să fiu întinsă pe jos, sau *oh*

oh cred c-o să vomit...

— Vă mulţumesc pentru găleată, spun, dar încă simt că mi-e rău.

Încerc să mă ridic în capul oaselor şi, din cine ştie ce motiv, nu-mi amintesc cum se face. Pielea mea erupe în broboane de sudoare reci.

— Ce se întâmplă cu mine? întreb. Credeam că m-aţi vin... m-aţi vinde...

Iar dispar.

Capul mi se învârteşte.

Închid ochii din cauza luminii. Se pare că ferestrele din tavan până-n podea pe care le-am instalat nu pot împiedica soarele să invadeze camera şi nu pot să nu mă întreb când a fost ultima oară când am văzut soarele strălucind atât de puternic. În ultimii zece ani, lumea noastră s-a prăbuşit spre interior, cu atmosfera imprevizibilă, cu vremea schimbându-se dramatic de la o zi la alta. Ninge unde nu ar trebui; plouă acolo unde odinioară nu putea; norii sunt întotdeauna cenuşii; păsările au dispărut întru totul de pe cer. Frunzele cândva verzi ale copacilor şi peluzele sunt acum lipsite de viaţă şi sfărâmicioase din cauza putreziciunii. Suntem în luna martie şi, cu toate că ne apropiem de primăvară, cerul nu dă semne de schimbare. Pământul e în continuare rece, în continuare acoperit cu un strat de gheaţă, în continuare întunecat şi noroios.

Sau, cel puţin, aşa era ieri.

Cineva îmi pune o compresă rece pe frunte şi răceala e bine-venită; îmi simt pielea inflamată chiar şi când mă înfior. Încetişor, muşchii mi se relaxează. Dar mi-aş dori să facă cineva ceva în privinţa soarelui orbitor. Privesc mijit, chiar şi cu ochii închişi, iar asta îmi înrăutăţeşte durerea de cap.

— Rana s-a vindecat complet, aud pe cineva spunând, dar se pare că otrava nu i-a ieşit din organism...

— Nu înţeleg, spune o altă voce. Cum e posibil? De ce n-ai putut s-o vindeci complet?

— Sonya, îngăim eu. Sara?

— Da? răspund gemenele în cor, şi aud paşii lor grăbiţi, pe care îi resimt puternici ca nişte tobe în timp ce se apropie iute de patul meu.

Încerc să arăt spre fereastră.

— Putem face ceva în privinţa soarelui? întreb eu. E prea puternic.

Fetele mă ajută să mă ridic în capul oaselor şi simt cum ameţeala începe să se potolească. Deschid ochii cu mare efort chiar atunci când cineva îmi întinde un pahar cu apă.

— Bea asta! mă îndeamnă Sonya. Trupul tău e extrem de deshidratat.

Beau lacom din paharul cu apă, surprinsă de cât de sete mi-era. Fetele îmi întind alt pahar. Îl dau pe gât şi pe acela. Trebuie să beau cinci pahare de apă înainte să-mi pot ţine capul drept fără prea mare dificultate.

Când în cele din urmă mă simt mai normal, arunc o privire în jur. Cu ochii larg deschişi. Capul îmi bubuie, dar celelalte simptome încep să pălească.

Mai întâi îl văd pe Warner.

Stă în picioare într-un colţ al camerei, cu ochii injectaţi, cu hainele de ieri, şifonate, şi se uită la mine cu o frică nemascată care mă surprinde. Nu-i stă deloc în fire. Warner foarte rar îşi afişează sentimentele în public.

Aş vrea să-i pot spune ceva, dar nu pare a fi momentul potrivit. Sonya şi Sara încă mă privesc cu atenţie, cu ochii lor căprui luminoşi pe fundalul pielii cafenii. Dar ceva în legătură cu ei îmi pare diferit. Poate pentru că nu i-am văzut niciodată atât de aproape în altă parte care să nu fie în subteran, însă lumina puternică a soarelui le-a redus pupilele la mărimea unor vârfuri de ac şi le face ochii să pară diferiţi. Mai mari. *Noi.*

— Lumina e atât de ciudată azi! mă trezesc spunând. A mai fost vreodată atât de puternică?

Sonya şi Sara privesc spre fereastră, se uită înapoi la mine şi apoi se încruntă între ele.

— Cum te simţi? întreabă ele. Te mai doare capul? Te mai simţi ameţită?

— Durerea de cap mă omoară, le răspund şi încerc să râd. Ce era în gloanţele alea? Îmi prind puntea nasului cu degetul mare şi arătătorul. Ştiţi cumva dacă o să-mi treacă migrena asta curând?

— Sincer... nu suntem sigure ce se întâmplă acum, zice Sara.

— Rana ţi s-a vindecat, adaugă Sonya, dar se pare că otrava încă-ţi afectează mintea. Nu putem şti sigur dacă nu cumva a provocat leziuni permanente înainte să fi intervenit noi.

Auzind acestea, ridic privirea. Simt cum mi se încordează şira spinării.

— Leziuni permanente? zic. Creierului meu? E posibil aşa ceva?

Gemenele încuviinţează din cap.

— Te vom monitoriza cu atenţie în următoarele câteva săptămâni, doar ca să fim sigure. S-ar putea ca iluziile pe care le ai să nu fie nimic.

— Poftim?

Mă uit în jur. Mă uit la Warner, care tot nu vrea să vorbească.

— Ce iluzii? Pur şi simplu mă doare capul. Privesc din nou pieziş, îndepărtându-mi capul dinspre fereastră. Of! Scuze, spun, cu ochii mijiţi în faţa soarelui, dar a trecut atâta timp de când n-am mai avut astfel de zile! râd eu. Cred că m-am obişnuit prea tare cu întunericul. Duc mâna pavăză deasupra ochilor. Chiar trebuie să punem nişte jaluzele la ferestrele astea. Vă rog să-mi amintiţi să-i spun lui Kenji despre asta.

Warner a devenit pământiu. Pare îngheţat în pielea lui.

Sonya şi Sara schimbă priviri îngrijorate.

— Ce e? întreb, şi simt cum mi se cască un gol în stomac când mă uit la ei trei. Ce s-a întâmplat? Ce nu-mi spuneţi?

— Astăzi nu e niciun soare pe cer, răspunde Sonya în şoaptă. Ninge din nou.

— E întunecat şi noros, la fel ca-n fiecare zi, adaugă şi Sara.

— Poftim? Despre ce vorbiţi? zic eu, râzând şi încruntându-mă în acelaşi timp.

Simt căldura soarelui pe faţa mea. Îl văd cum se reflectă în ochii lor şi văd cum pupilele li se dilată când trec în umbră.

— Glumiţi, nu-i aşa? Soarele e atât de puternic, încât de-abia pot să privesc pe geam.

Sonya şi Sara clatină din cap.

Warner se zgâieşte la perete, cu ambele mâini încleştate la ceafă.

Simt cum inima mi-o ia la goană.

— Deci îmi închipui asta? le întreb. Halucinez?

Ele încuviinţează din cap.

— De ce? întreb, încercând să nu intru în panică. Ce se întâmplă cu mine?

— Nu ştim, răspunde Sonya, lăsând privirea în pământ. Dar sperăm ca aceste efecte să fie doar temporare.

Încerc să-mi potolesc respiraţia. Încerc să rămân calmă.

— OK. Bine. Păi... trebuie să plec. Pot să plec? Am o mulţime de lucruri de făcut...

— Poate c-ar fi bine să mai stai aici un pic, zice Sara. Să ne laşi să te mai supraveghem câteva ore.

Dar eu clatin din cap.

— Trebuie să iau aer... Trebuie să ies afară...

— *Nu*...

E primul lucru pe care l-a spus Warner de când m-am trezit, şi aproape că urlă cuvântul. Ridică mâinile într-o implorare tăcută.

— Nu, iubire, continuă el cu o voce ciudată. Nu poţi să ieşi din nou afară. Încă... încă nu. Te rog!

Expresia de pe faţa lui e suficientă cât să-mi sfâşie inima.

O las moale şi simt cum pulsul mi se stabilizează în timp ce-l măsor cu privirea.

— Îmi pare atât de rău! îi spun. Îmi pare rău c-am speriat pe toată lumea. A fost un moment de nesăbuinţă şi e numai vina mea. Am lăsat garda jos doar pentru o *secundă*. Oftez. Cred că cineva mă urmărise, aşteptând momentul potrivit. În orice caz, n-o să se mai întâmple.

Încerc să zâmbesc, dar el nu cedează. Nu-mi întoarce zâmbetul.

— Zău aşa, încerc eu din nou. Nu-ţi face griji! Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să fie oameni acolo care aşteptau să mă ucidă în clipa în care aş fi părut vulnerabilă, dar – râd –, crede-mă, o să am mai multă grijă data viitoare. Ba chiar am să cer să fiu urmată de o gardă de corp şi mai mare.

El clatină din cap.

Îl studiez, îi studiez groaza. N-o înţeleg.

Mă opintesc să mă ridic în picioare. Port şosete şi o cămaşă de noapte de spital, iar Sonya şi Sara se grăbesc să mă îmbrace cu un halat şi papuci. Le mulţumesc pentru tot ce-au făcut şi ele mă strâng de mâini.

— O să fim afară dacă ai nevoie de ceva, rostesc ele în cor.

— Vă mulţumesc din nou! spun eu şi zâmbesc. O să vă informez cum merge cu, ăăă – îndrept degetul spre capul meu –, viziunile ciudate.

Ele încuviinţează din cap şi se fac nevăzute.

Fac un pas de probă spre Warner.

— Hei! spun eu pe un ton blând. O să fiu bine. Zău aşa!

— Puteai să fii ucisă.

— Ştiu, zic. Am fost atât de zăpăcită în ultima vreme – nu gândeam cum trebuie. Dar asta a fost o greşeală pe care n-am de gând s-o repet. Râd scurt. Sincer!

Într-un final, oftează. Îşi relaxează umerii şi-şi trece o mână peste faţă şi ceafă.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Îmi pare foarte rău că te-am speriat, îi spun.

— Iubire, te rog să nu-mi ceri scuze. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, zice el, clătinând din cap. Eu mi-am făcut griji *pentru tine*. Cum te simţi?

— În afară de faptul că halucinez, vrei să zici? Schiţez un zâmbet. Mă simt bine. Mi-a luat un pic să-mi revin în dimineaţa asta, dar acum mă simt mult mai bine. Sunt convinsă că viziunile ciudate o să dispară şi ele curând. Zâmbesc, cu gura până la urechi, mai mult pentru el decât pentru mine. În orice caz, Delalieu vrea să ne vedem cât mai repede cu putinţă ca să discutăm despre discursul meu pentru simpozion, şi mă gândesc că poate-ar trebui să merg să mă ocup de asta. Nu pot să cred că are loc *mâine*. Clatin din cap. Nu-mi permit să mai pierd vremea. Deşi – mă studiez – poate c-ar trebui să fac un duş înainte? Să-mi pun nişte haine decente?

Încerc din nou să zâmbesc, să-l conving că mă simt bine, dar el nu pare capabil să vorbească. Pur şi simplu se uită la mine, cu ochii înroşiţi şi trişti. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş zice c-a plâns.

Sunt pe cale să-l întreb ce se întâmplă, când el spune

— Draga mea.

şi, din cine ştie ce motiv, îmi ţin respiraţia.

— Trebuie să vorbim, zice el.

De fapt, o şopteşte.

— Bine, spun eu şi răsuflu. Vorbeşte-mi!

— Nu aici.

Simt un gol în stomac. Instinctele îmi spun să intru în panică.

— E totul în regulă?

Îi ia mult timp să răspundă:

— Nu ştiu.

Mă uit la el, derutată.

El îmi întoarce privirea, iar ochii lui au o nuanţă de verde atât de deschisă în lumina puternică, încât, pentru o clipă, nici măcar nu pare om. Nu mai spune nimic.

Inspir adânc. Încerc să fiu calmă.

— OK, spun. OK. Dar dacă ne întoarcem în cameră, pot măcar să fac un duş înainte? Tare aş vrea să înlătur tot nisipul şi sângele ăsta uscat de pe mine.

Warner dă din cap. Şi tot nu trădează vreo emoţie.

Iar acum chiar încep să intru în panică.

WARNER

Mă plimb în susul şi-n josul culoarului din faţa camerei noastre, aşteptând impacientat ca Juliette să-şi termine duşul. Gândurile mi-s răvăşite. Isteria mă roade pe dinăuntru de câteva ore bune. Habar n-am ce-o să-mi spună. Cum va reacţiona la ceea ce trebuie să-i mărturisesc. Şi sunt atât de îngrozit de ceea ce urmează să fac, că nici nu aud pe cineva strigându-mi numele până când nu mă atinge.

Mă întorc prea repede, cu reflexele mai rapide chiar şi decât mintea mea. L-am apucat de încheietura mâinii şi i-am răsucit-o la spate şi l-am izbit cu pieptul de perete înainte să-mi dau seama că e Kent. Kent, care nu ripostează, ci doar râde şi-mi spune să-i dau drumul.

O fac.

Îi las mâna jos. Uluit. Clatin din cap ca să mi-l limpezesc. Nu-mi aduc aminte să-i cer scuze.

— Te simţi bine? mă întreabă altcineva.

E James. Încă are înălţimea unui copil şi, din cine ştie ce motiv, asta mă surprinde. Inspir adânc. Mâinile îmi tremură. Nu m-am simţit niciodată mai departe de *bine*, şi sunt prea derutat de starea mea de anxietate ca să-mi aduc aminte să mint.

— Nu, îi răspund. Fac un pas înapoi, lovindu-mă de peretele din spatele meu, şi mă las în jos, pe podea. Nu, repet eu, şi de data asta nu ştiu cui mă adresez.

— Înţeleg. Vrei să vorbim despre asta?

James încă trăncăneşte. Nu înţeleg de ce Kent nu-l face să înceteze.

Clatin din cap.

Dar asta nu face decât să-l încurajeze şi mai tare. Se aşază pe jos, lângă mine.

— De ce nu? Cred c-ar trebui să vorbeşti despre asta, zice el.

— Amice, hai să mergem! îi zice Kent într-un final. Poate c-ar trebui să-i acordăm lui Warner un pic de intimitate.

James nu se lasă convins. Se uită lung la mine.

— *Plângeai?*

— De ce pui atâtea întrebări? mă răstesc eu, lăsându-mi capul într-o mână.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Mă uit la Kent, uluit.

— Vrei, te rog, să-l iei de-aici?

— N-ar trebui să răspunzi la o întrebare cu altă întrebare, îmi zice James şi-mi pune o mână pe umăr.

Aproape că-mi ies din fire.

— De ce mă atingi?

— Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o îmbrăţişare, răspunde el. Vrei o îmbrăţişare? Pe mine, îmbrăţişările mă fac mereu să mă simt mai bine când sunt trist.

— Nu, zic eu, repede şi tăios. Nu vreau o *îmbrăţişare*. Şi nu sunt trist.

Kent pare să râdă. Stă la câţiva metri de noi, cu braţele încrucişate, şi nu face nimic ca să mă ajute. Mă uit urât la el.

— Ei bine, *pari* trist, zice James.

— În momentul ăsta, zic eu pe un ton aspru, nu sunt decât iritat.

— Dar totuşi te simţi mai bine, nu? zice el zâmbind şi mă bate uşurel pe mână. Vezi? Ţi-am zis că ajută dacă discuţi despre asta.

Clipesc, surprins. Mă uit lung la el.

Teoria lui nu e cine ştie ce corectă, dar, destul de ciudat, chiar mă simt mai bine. Enervându-mă acum, pe el, m-a ajutat să depăşesc senzaţia de panică şi să-mi adun gândurile. Mâinile mi s-au potolit. Mă simt un pic mai energic.

— Ei bine, zic eu. Îţi mulţumesc că eşti enervant!

— *Hei!* exclamă el, încruntându-se. Se ridică în picioare şi-şi scutură pantalonii. Nu sunt enervant!

— Categoric, eşti enervant, îl contrazic eu. Mai ales pentru un copil de înălţimea ta. De ce n-ai învăţat până acum să fii mai tăcut? Când eram de vârsta ta, vorbeam doar atunci când mi se vorbea.

James îşi încrucişează braţele.

— Stai un pic – cum adică *pentru un copil de înălţimea mea*? Ce-i în neregulă cu înălţimea mea?

Îl privesc pieziş.

— Câţi ani ai? Nouă?

— Urmează să împlinesc unşpe!

— Eşti foarte mărunţel pentru unşpe ani.

Şi atunci îmi trage un pumn. Tare. În coapsă.

— *Aaaaaauuuuu!* strigă el, exagerând cu sunetul scos. Îşi scutură degetele, se încruntă şi spune: De ce pare că ai un picior *de piatră*?

— Data viitoare, îi spun, încearcă să te iei de cineva de dimensiunea ta.

Se uită pieziş la mine.

— Nu-ţi face griji, îi spun. Sunt sigur c-o să te mai înalţi în viitorul apropiat. Eu am avut puseul de creştere abia pe la doişpe sau treişpe ani, şi dacă semeni cât de cât cu mine...

Kent îşi drege vocea, sonor, şi nu mai continui.

— Voiam să zic – dacă semeni cât de cât cu, ăăă, fratele tău, sunt convins c-o să fie bine.

James se uită la Kent şi zâmbeşte, aparent uitând de pumnul ăla stânjenitor.

— Chiar sper să semăn cu fratele meu, zice James, radiind. Adam e cel mai tare, nu-i aşa? Sper să fiu leit lui.

Simt cum zâmbetul mi se stinge. Băieţelul ăsta. E şi al meu, *fratele meu*, şi s-ar putea să nu afle niciodată.

— Nu-i aşa? întreabă James, zâmbind în continuare.

Tresar.

— Poftim?

— Adam, zice el. Nu-i aşa că Adam e cel mai tare? E cel mai tare frate mai mare din lume.

— A, da, îi răspund, înghiţindu-mi nodul din gât. Da, desigur. Adam e, ăăă, cel mai tare. Sau undeva pe-acolo. În orice caz, eşti foarte norocos să-l ai alături de tine.

Kent îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic.

— Ştiu, zice James, fără să pară a fi descurajat. Am fost foarte norocos!

Dau din cap. Simt un gol în stomac. Mă ridic în picioare.

— Da, păi, dacă nu vă supăraţi...

— Dap. Am înţeles. Kent încuviinţează din cap şi îmi face semn cu mâna. Ne mai vedem, bine?

— Cu siguranţă.

— Pa! zice James în timp ce Kent îl trage după el pe coridor. Mă bucur că te simţi mai bine!

Cumva, mă simt mai rău.

Intru în dormitor nu chiar la fel de panicat ca mai înainte, dar, cumva, mai posomorât. Şi sunt atât de cufundat în gânduri, încât aproape că n-o observ pe Juliette ieşind din baie când intru.

Nu poartă decât un prosop.

Obrajii îi sunt roz de la duş. Ochii îi sunt mari şi luminoşi când îmi zâmbeşte. E atât de frumoasă! Incredibil de frumoasă.

— Trebuie doar să iau nişte haine curate, îmi zice, zâmbind în continuare. Te superi?

Clatin din cap. Nu pot decât să mă holbez la ea.

Cumva, reacţia mea nu e suficientă. Juliette şovăie. Se încruntă când se uită la mine. Iar apoi, într-un final, se apropie.

Simt cum plămânii încep să-mi funcţioneze aiurea.

— Hei! zice ea.

Dar nu mă pot gândi decât la ce trebuie să-i spun şi la cum s-ar putea să reacţioneze. Există o mică speranţă disperată în inima mea care încă încearcă să fie optimistă în privinţa urmărilor.

Poate că va înţelege.

— Aaron? Se apropie de mine, închizând spaţiul dintre noi. Ai spus că voiai să vorbim, nu-i aşa?

— Da, spun eu, şoptind cuvântul. Da.

Mă simt ameţit.

— Poate aştepta? întreabă ea. Suficient cât să mă schimb?

Nu ştiu ce mă apucă.

Disperare. Dorinţă. Teamă.

Iubire.

Această aducere-aminte, această iubire faţă de ea mă izbeşte cu o forţă dureroasă. Dumnezeule, o iubesc cu toată fiinţa mea! Îi iubesc imposibilităţile, exasperările. Iubesc cât de blând se poartă cu mine când suntem singuri. Cât de delicată şi generoasă poate fi în momentele noastre intime. Cum nu ezită niciodată să mă apere.

O iubesc.

Şi stă chiar în faţa mea acum, cu o întrebare în privire, şi nu mă gândesc decât la cât de mult o doresc în viaţa mea, pentru totdeauna.

Totuşi, nu spun nimic. Nu fac nimic.

Iar ea nu se îndepărtează de mine.

Îmi dau seama, tresărind, că încă aşteaptă un răspuns.

— Da, desigur, spun degrabă. Fireşte că poate aştepta.

Dar încearcă să mă citească.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Clatin din cap în timp ce-o iau de mână. Delicat, foarte delicat. Se apropie de mine şi o apuc uşor de umerii goi. E o mişcare mică, simplă, dar simt când i se schimbă emoţiile. Tremură deodată când o ating, când mâinile mele

îi coboară pe braţe, iar reacţia ei îmi trezeşte simţurile la viaţă. Asta mă ucide, de fiecare dată, mă lasă fără suflare de fiecare dată când ea reacţionează la mine, la atingerile mele. Să ştiu că simte ceva pentru mine. Că mă doreşte.

Poate că va înţelege, gândesc eu. Am trecut prin atâtea împreună! Am depăşit atâtea obstacole! Poate că şi asta va fi ceva surmontabil.

Poate că va înţelege.

— Aaron?

Sângele îmi năvăleşte prin vene, fierbinte şi iute. Pielea ei e moale şi miroase a levănţică, şi eu mă trag înapoi, doar un pic. Doar atât cât s-o privesc. Îi ating delicat buza de jos cu degetul mare înainte să-mi strecor mâna la ceafa ei.

— Salut! îi spun.

Şi mă atinge aici, în acest moment, într-o clipită.

Mă sărută fără restricţii, fără şovăieli, şi îşi petrece braţele în jurul gâtului meu, iar eu sunt copleşit, rătăcit într-o mare de emoţii...

Şi prosopul îi alunecă de pe trup.

Pe jos.

Fac un pas înapoi, surprins, sorbind-o din priviri. Inima îmi bate cu furie în piept. De-abia îmi pot aminti ce anume încercam să fac.

Apoi ea înaintează, se ridică pe vârfuri şi mă cuprinde, toată numai căldură şi fierbinţeală şi blândeţe, şi o trag spre mine, drogat de atingerea ei, pierdut în întinderea netedă a pielii ei dezgolite. Eu sunt în continuare îmbrăcat. Ea e goală în braţele mele. Şi, cumva, această diferenţă dintre noi face ca acest moment să pară şi mai ireal. Mă împinge uşor, chiar în timp ce continuă să mă sărute,

chiar şi în timp ce îmi caută trupul prin acest material, şi eu cad pe spate pe pat, icnind.

Se urcă deasupra mea.

Şi cred că mi-am pierdut naibii minţile.

JULIETTE

Ăsta e felul în care cineva ar trebui să moară, gândesc eu.

M-aş putea îneca în acest moment şi n-aş regreta vreodată. Aş putea lua foc de la acest sărut şi m-aş transforma fericită în cenuşă. Aş putea trăi aici, muri aici, chiar *aici*, lipită de şoldurile lui, lipită de buzele lui. În emoţia din ochii lui când se scufundă în mine, cu inimile noastre bătând la unison.

Asta. Pentru totdeauna. Asta.

Mă sărută din nou, şi simt icnetele lui întâmplătoare fierbinţi pe pielea mea, şi-l gust, îi gust gura, gâtul, linia maxilarului, iar el îşi înăbuşă un geamăt şi se trage înapoi, durerea şi plăcerea îngemănându-se pe măsură ce se mişcă tot mai adânc, mai tare, cu muşchii încordaţi, cu trupul tare ca piatra peste al meu. Cu o mână mi-a cuprins ceafa, iar cu cealaltă, partea din spate a coapsei, şi ne învăluie pe amândoi, imposibil de aproape, copleşindu-mă cu o plăcere extraordinară care nu seamănă cu nimic din ce-am simţit până acum. Nu are nume. E imposibil de cunoscut, de plănuit. E diferită de fiecare dată.

Şi există ceva sălbatic şi frumos în el azi, ceva ce nu pot explica în felul în care mă atinge – în felul în care degetele lui zăbovesc de-a lungul omoplaţilor mei, în jos pe curbura spatelui meu –, ca şi când m-aş putea evapora

în orice clipă, ca şi când asta ar putea fi prima şi ultima oară când ne atingem.

Închid ochii.

Mă dezlănţui.

Contururile trupurilor noastre s-au contopit. E val după val de gheaţă şi căldură, topindu-se şi luând foc, şi e gura lui pe pielea mea, braţele lui puternice învăluindu-mă în iubire şi căldură. Sunt suspendată în aer, sub apă, în spaţiul cosmic, toate în acelaşi timp, şi ceasurile au îngheţat, inhibiţiile au zburat pe fereastră şi nu m-am mai simţit niciodată atât de ferită de primejdii, atât de iubită sau de protejată, decât am fost aici, în contopirea trupurilor noastre.

Pierd noţiunea timpului.

Pierd noţiunea minţii mele.

Ştiu doar că-mi doresc ca asta să dureze o veşnicie.

Îmi spune ceva, trecându-şi mâinile peste trupul meu, iar cuvintele lui sunt blânde şi disperate, ca o mătase peste urechea mea, dar de-abia îl aud peste sunetul inimii mele care-mi bate cu putere în piept. Dar o văd, când muşchii braţelor i se încordează, când se luptă să rămână aici, cu mine...

Icneşte, puternic, închizând ochii strâns când întinde mâinile, strânge aşternutul în pumni şi eu îmi întorc faţa spre pieptul lui, îmi mişc nasul de-a lungul liniei gâtului său şi îl adulmec, şi sunt lipită de el, fiecare centimetru din pielea mea fierbinte şi dureroasă de dorinţă şi nevoie şi

— Te iubesc, şoptesc eu

în clipa în care îmi simt mintea detaşându-se de trup

în clipa în care stelele explodează în ochii mei şi căldura îmi inundă venele şi sunt copleşită, sunt uluită şi copleşită de fiecare dată, de fiecare dată

E un iureş de sentimente, e o mostră efemeră de moarte şi extaz, şi închid ochii, şi simt scântei de căldură orbitoare în spatele pleoapelor, şi trebuie să mă lupt cu nevoia de a-i striga numele chiar şi când simt că ne spulberăm împreună, distruşi şi reparaţi în acelaşi timp, şi el icneşte

Spune:

— *Juliette...*

Ador să-i văd trupul dezgolit.

Mai ales în aceste momente liniştite şi vulnerabile. Aceste pauze cuprinse între vise şi realitate sunt preferatele mele. Există un farmec aparte în această conştiinţă şovăitoare – o întoarcere atentă, blândă, la o formă de funcţionare. Am descoperit că ador aceste minute mai ales pentru felul delicat în care se desfăşoară. E plin de gingăşie.

Cu încetinitorul.

Timpul îşi leagă şireturile.

Iar Warner e atât de nemişcat, atât de moale! Atât de vulnerabil! Faţa lui e delicată, lipsită de încruntare, şi buzele i se întreabă dacă să se întredeschidă. Iar primele secunde după ce deschide ochii sunt cele mai frumoase. În unele zile sunt suficient de norocoasă să mă trezesc înaintea lui. Astăzi îl urmăresc cum se foieşte. Îl privesc cum deschide ochii şi se orientează. Dar apoi, cât îi ia să mă găsească – felul în care chipul i se luminează când mă vede cum îl sorb din priviri –, partea aceea face să cânte ceva

înlăuntrul meu. Ştiu totul, tot ce contează vreodată, doar prin felul în care mă priveşte în acel moment.

Iar astăzi, ceva e diferit.

Astăzi, când deschide ochii, pare dintr-odată dezorientat. Clipeşte şi se uită în jur, ridicându-se în şezut prea repede, ca şi când ar vrea să fugă şi nu-şi aminteşte cum. Astăzi, ceva nu e bine.

Şi când mă caţăr în poala lui, rămâne nemişcat.

Iar când îi cuprind bărbia în mâini, întoarce capul.

Când îl sărut, delicat, închide ochii şi ceva în interiorul lui se dezgheaţă, ceva se descleştează în oasele lui, iar când deschide din nou ochii, pare îngrozit şi dintr-odată mi se face rău.

S-a întâmplat ceva îngrozitor, îngrozitor de grav.

— Ce e? îl întreb în şoaptă. Ce s-a întâmplat?

El clatină din cap.

— E vorba de mine? zic, şi inima îmi bubuie. Am făcut eu ceva?

Warner face ochii mari.

— Nu, nu, Juliette... tu eşti perfectă. Eşti... Dumnezeule, eşti perfectă! zice el.

Se apucă de partea din spate a capului şi ridică ochii înspre tavan.

— Atunci, de ce nu te uiţi la mine?

Aşa că îmi întâlneşte privirea. Şi nu pot să nu mă minunez la cât de tare îi ador chipul, chiar şi acum, când e înspăimântat. E chipeş într-un mod clasic. Remarcabil de frumos, chiar şi-aşa: cu părul tuns, scurt şi moale; cu faţa nebărbierită, o umbră blond-argintie conturându-i liniile

aspre ale feţei. Ochii lui au o nuanţă imposibilă de verde. Luminoşi. Clipitori. Şi apoi...

Închişi.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zice el aproape şoptit.

Îşi lasă privirea în jos. Ridică o mână ca să mă atingă şi degetele lui urmăresc marginile torsului meu. Delicate. Îngrozite.

— Ceva ce-ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

— La ce te referi?

Cad înapoi pe spate. Înşfac o parte din cearşaf şi o ţin strâns peste trupul meu, simţindu-mă dintr-odată vulnerabilă.

El şovăie prea mult. Răsuflă. Îşi trece o mână peste gură, peste bărbie, peste ceafă...

— Habar n-am de unde să-ncep.

Fiecare instinct din trupul meu îmi spune să fug. Să-mi bag vată în urechi. Să-l rog să nu mai vorbească. Dar nu pot. Am înlemnit.

Şi mi-e teamă.

— Începe cu începutul, spun eu, surprinsă că pot lega două vorbe.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Nu-mi pot imagina ce are de spus. Acum îşi strânge mâinile atât de tare, încât mă tem să nu-şi rupă degetele din greşeală.

Iar apoi, într-un final. Încet.

Vorbeşte.

— Restauraţia, spune el, şi-a făcut campaniile publice când tu aveai şapte ani. Eu aveam nouă. Dar se întruniseră şi plănuiseră asta cu mulţi ani înainte.

— OK...

— Fondatorii Restauraţiei, continuă el, au fost odinioară bărbaţi şi femei din armată care au devenit antreprenori militari. Şi ei au fost responsabili, în parte, de ascensiunea complexului industrial militar care a clădit fundaţia statelor militare *de facto* care formează ceea ce e cunoscut acum sub numele de Restauraţie. Ei aveau planurile stabilite cu mult timp înainte ca acest regim să pornească, îmi explică el. Locurile lor de muncă au făcut posibil ca ei să fi avut acces la arme şi tehnologii de care nimeni nu mai auzise. Aveau supraveghere extinsă, unităţi complet echipate, acri de proprietăţi private, acces nelimitat la informaţii – toate astea cu mulţi ani înainte ca tu să te fi născut.

Inima îmi bate cu putere în piept.

— Ei i-au descoperit pe *Nenaturali* – un termen pe care Restauraţia îl foloseşte pentru a-i descrie pe cei cu abilităţi supranaturale – câţiva ani mai târziu. Tu aveai cam cinci ani, zice el, când au făcut prima lor descoperire. Warner se uită înspre perete şi continuă: Acela a fost momentul în care au început să adune, să testeze şi să folosească oameni cu abilităţi pentru a urgenta ţelurile lor de a domina lumea.

— Asta-i foarte interesant, zic eu, dar m-ai cam băgat în sperieţi şi vreau să sari la partea în care-mi spui ce are asta de-a face cu mine.

— Scumpo, zice el, uitându-se în sfârşit în ochii mei. Toate astea au de-a face cu tine.

— Cum?

— Există un lucru pe care-l ştiam despre viaţa ta pe care nu ţi l-am dezvăluit niciodată, zice el şi înghite în sec. Îşi priveşte mâinile când spune: Ai fost adoptată.

Revelaţia asta e ca un bubuit de tunet.

Cobor din pat împleticindu-mă, adun cearşaful în jurul trupului meu şi stau acolo în picioare, zgâindu-mă la el, împietrită. Încerc să rămân calmă, deşi mintea mi-a luat foc.

— Am fost adoptată.

El încuviinţează din cap.

— Deci tu-mi spui că oamenii care m-au crescut – *care m-au torturat* – nu sunt părinţii mei adevăraţi?

Warner clatină din cap.

— Părinţii mei biologici sunt în viaţă?

— Da, şopteşte el.

— Şi nu mi-ai spus niciodată asta?

Nu, zice el degrabă

Nu, nu ştiam că sunt în viaţă, zice el

Nu ştiam nimic, doar că ai fost adoptată, zice el, *tocmai am aflat, chiar ieri, că părinţii tăi sunt în viaţă, deoarece Castle*, zice el, *Castle mi-a spus...*

Şi toate revelaţiile care urmează sunt precum o undă de şoc, o detonare bruscă, neprevăzută, care face implozie înlăuntrul meu...

BUM

Viaţa ta a fost un experiment, zice el

BUM

Ai o soră, zice el, *care trăieşte*

BUM

Părinţii tăi biologici v-au donat pe tine şi pe sora ta Restauraţiei în scopuri ştiinţifice

şi e ca şi cum lumea a fost împinsă de pe axa ei, ca şi cum am fost azvârlită de pe Pământ şi mă îndrept direct spre soare,

ca şi cum sunt arsă de vie şi, cumva, încă îl pot auzi, chiar în timp ce pielea mi se topeşte pe dinăuntru, în timp ce mintea mi se întoarce pe dos şi tot ce-am ştiut vreodată, tot ce-am crezut vreodată să fie adevărat despre cine sunt şi de unde vin

d i s p a r e

Mă îndepărtez de el, derutată şi îngrozită şi incapabilă să formez cuvinte, incapabilă să vorbesc

Iar el spune că *n-a ştiut*, iar vocea i se frânge când o spune, când spune că n-a ştiut până de curând că părinţii mei biologici trăiau, n-a ştiut până ce nu i-a spus Castle, n-a ştiut niciodată cum să-mi spună că fusesem adoptată, n-a ştiut cum voi primi vestea, n-a ştiut dacă aveam nevoie de acea durere, dar Castle i-a spus că Restauraţia vine după mine, că vine să mă ia înapoi

şi pe sora ta, zice el

dar eu plâng acum, incapabilă să-l văd printre lacrimi, şi tot nu pot vorbi şi

pe sora ta, zice el, o cheamă Emmaline, e cu un an mai mare ca tine, e foarte, foarte puternică, e proprietatea Restauraţiei *de doisprezece ani*

Clatin întruna din cap, fără să mă pot opri

— Opreşte-te, spun

— Nu, spun

Te rog, nu-mi face asta...

Dar nu vrea să se oprească. Spune că trebuie să ştiu. Spune că trebuie să ştiu toate astea acum... că trebuie să aflu adevărul...

ÎNCETEAZĂ SĂ MAI VORBEŞTI! urlu eu

N-am ştiut că era sora ta, zice el,

n-am ştiut că aveai o soră

jur că n-am ştiut

— Erau aproape douăzeci de bărbaţi şi de femei care au pus laolaltă bazele Restauraţiei, zice el, însă existau doar şase comandanţi supremi. Când bărbatul care a fost ales iniţial pentru America de Nord s-a îmbolnăvit şi a ajuns în stadiu terminal, tatăl meu a fost luat în considerare pentru a-l înlocui. Eu aveam şaisprezece ani. Locuiam aici, în Sectorul 45. Tatăl meu era pe-atunci CŞR. Şi, devenind comandant suprem, însemna să se mute, şi voia să mă ia cu el. Mama mea, zice el, urma să fie lăsată aici.

Te rog, nu-mi mai spune

Te rog, nu-mi mai spune nimic, îl implor

— A fost singurul fel în care l-am putut convinge să-mi dea jobul ăsta, zice el, acum pe un ton disperat. Să-mi îngăduie să rămân în urmă, s-o supraveghez îndeaproape. A fost declarat comandant suprem când aveam 18 ani. Şi m-a obligat să petrec cei doi ani între...

— Aaron, te rog, spun eu, simţindu-mă isterică, nu vreau să ştiu... nu ţi-am cerut să-mi spui... nu vreau să ştiu...

— Am perpetuat torturarea surorii tale, zice el, cu o voce slăbită, frântă, detenţia ei. Mi s-a poruncit să-i supraveghez întemniţarea prelungită. Eu am dat ordinele care au ţinut-o acolo. În fiecare zi. Nu mi s-a spus niciodată

de ce se afla acolo sau ce era în neregulă cu ea. Mi s-a spus să am grijă de ea. Asta a fost tot. I se îngăduiau doar patru pauze a câte douăzeci de minute din bazinul de apă la fiecare douăzeci şi patru de ore, şi obişnuia să ţipe – mă implora să-i dau drumul, zice el, cu vocea sugrumată. Cerşea milă şi nu i-am oferit-o niciodată.

Şi mă opresc

Capul mi se învârteşte

Las cearşaful jos în timp ce fug, fug departe

Îmi trag nişte haine pe mine cât de repede pot şi, când mă întorc în cameră, pe jumătate înnebunită, captivă într-un coşmar, îl găsesc şi pe el în parte îmbrăcat, fără cămaşă, doar cu o pereche de pantaloni, şi nici măcar nu vorbeşte când mă uit la el, împietrită, cu o mână peste gură în timp ce clatin din cap, cu lacrimile alunecându-mi cu repeziciune pe faţă, şi nu ştiu ce să spun, nu ştiu dacă-i voi mai putea spune vreodată ceva...

— E prea mult, zic eu, rostind cuvintele sugrumat. E prea mult... e prea mult...

— *Juliette...*

Şi clatin din cap, mâinile îmi tremură când mă întind spre clanţă şi

— *Te rog!* zice el, cu lacrimile care îi curg în linişte pe faţă, şi tremură vizibil când spune: Trebuie să mă crezi! Eram tânăr. Şi prost. Eram disperat. Pe-atunci nu credeam că am ceva pentru care merită să trăiesc – nimic nu conta pentru mine, în afară de salvarea mamei mele, şi eram dispus să fac orice care să mă ţină aici, aproape de ea...

— M-ai minţit! izbucnesc eu, şi închid ochii de furie în timp ce mă îndepărtez cu spatele de el. M-ai minţit în tot acest timp, m-ai *minţit*... în legătură cu tot...

— Ba nu, mă contrazice el, îngrozit şi disperat. Singurul lucru pe care ţi l-am tăinuit a fost adevărul despre părinţii tăi, îţi jur...

— Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva? În tot acest timp, toate astea... *totul*... n-ai făcut decât *să mă minţi*...

Clatină din cap când spune *Nu, nu, te iubesc, dragostea mea pentru tine n-a fost niciodată o minciună*...

— Atunci de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? De ce mi-ai ascuns-o?

— Credeam că părinţii tăi muriseră cu mult timp în urmă – nu credeam că te va ajuta cu ceva să afli despre ei. Credeam că nu va face decât să te rănească şi mai mult vestea că i-ai pierdut. Şi n-am ştiut, zice el, clătinând din cap, n-am ştiut nimic despre părinţii tăi adevăraţi sau despre sora ta, te rog să mă crezi... Jur că n-am ştiut nimic până ieri...

Gâfâie şi pieptul îi saltă atât de tare, încât se îndoaie de spate, cu mâinile pe genunchi în timp ce încearcă să respire, şi nu se uită la mine când spune, când şopteşte:

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

— Încetează... încetează să mai vorbeşti...

— Te rog...

— Cum... c-cum mai pot să... am vreodată încredere în tine?

Ochii mei sunt mari şi îngroziţi şi caută un răspuns la el care să ne salveze pe amândoi, dar el nu răspunde. Nu poate. Nu-mi oferă nimic de care să mă agăţ.

— Cum ne-am putea întoarce vreodată la ce-a fost? îl întreb. Cum te aştepţi să uit toate astea? Că m-ai minţit în legătură cu părinţii mei? Că mi-ai torturat sora? Există foarte multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine, spun eu, cu vocea mică şi distrusă, atât de multe... şi nu pot... nu pot face asta...

Şi el ridică privirea, înlemnit, uitându-se la mine de parcă în sfârşit înţelege că nu mă voi preface că asta nu s-a întâmplat niciodată, că nu pot fi în continuare cu cineva în care nu pot avea încredere, şi văd, văd cum speranţa i se stinge din ochi, cu mâna prinsă la ceafă. Falca i-a căzut; chipul lui e uluit, dintr-odată palid, şi face un pas spre mine, pierdut, disperat, implorându-mă din priviri

dar trebuie să plec.

Fug în jos pe culoar şi nu ştiu încotro mă îndrept până ce nu ajung acolo.

WARNER

Vasăzică, asta...

Asta e agonia.

La asta se referă oamenii când vorbesc despre o inimă frântă. Credeam că ştiu de mult cum e asta. Credeam că ştiu, foarte limpede, cum e să-ţi fie frântă inima, dar acum... acum în sfârşit înţeleg.

Înainte? Când Juliette nu se putea hotărî între mine şi Kent? Durerea aceea? Aia a fost o joacă de copii.

Dar asta...

Asta e suferinţă. Asta e tortură pură. Şi nu mă pot învinui decât pe mine pentru durerea asta, ceea ce mă împiedică să-mi direcţionez furia în oricare altă parte, decât spre interior. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că am un atac de inimă. Mă simt de parcă a trecut un camion peste mine, mi-a rupt fiecare os din piept, iar acum e blocat aici, strivindu-mi plămânii cu greutatea lui. Nu pot să respir. Nici măcar nu pot să văd cum trebuie.

Inima îmi bubuie în urechi. Sângele mi se urcă la cap prea repede şi mă face să mă simt fierbinte şi ameţit. Sunt incapabil să vorbesc şi am oasele amorţite. Nu simt decât o presiune imensă, imposibilă, care-mi rupe trupul bucată cu bucată. Cad pe spate, cu putere. Capul mi-e rezemat de perete. Încerc să mă liniştesc, să-mi potolesc respiraţia. Încerc să fiu raţional.

Ăsta nu-i un atac de inimă, îmi spun. *Nu e un atac de inimă.*

Ştiu exact ce e.

Sufăr un atac de panică.

Mi s-a mai întâmplat o singură dată, iar atunci durerea se materializase ca şi când ar fi ieşit dintr-un coşmar, din neant, fără vreun avertisment. Mă trezisem în toiul nopţii posedat de o groază violentă pe care n-o puteam articula, convins fără nicio îndoială că muream. În cele din urmă, episodul a trecut, dar experienţa aceea nu m-a părăsit niciodată.

Iar acum, asta...

Credeam că sunt pregătit. Credeam că mă pregătisem împotriva posibilelor urmări ale conversaţiei de azi. M-am înşelat.

O simt cum mă devorează.

Durerea asta.

De-a lungul vieţii m-am luptat din când în când cu anxietatea, dar în general am putut s-o ţin în frâu. În trecut, experienţele mele au fost mereu asociate cu munca asta. Cu tatăl meu. Dar cu cât am crescut mai mult, cu atât am devenit mai puţin lipsit de putere, şi am descoperit căi de a-mi coordona mecanismele declanşatoare; am descoperit locurile ferite de primejdii din mintea mea; m-am autoeducat în terapie cognitiv-comportamentală; şi, cu timpul, am învăţat să mă descurc. Anxietatea a început să-şi facă apariţia din ce în ce mai puţin şi mai lipsită de impact. Dar, foarte rar, se transformă în cu totul altceva. Uneori pur şi simplu scapă cu totul de sub control.

Şi de data asta nu ştiu cum să mă salvez.

Nu ştiu dacă în clipa de faţă sunt suficient de puternic ca să mă lupt cu ea, nu când nu mai ştiu pentru ce anume lupt. Şi pur şi simplu m-am prăbuşit, letargic, pe jos, cu mâinile lipite de durerea din piept, când uşa se deschide brusc.

Simt cum inima îmi reporneşte.

Ridic capul un pic şi aştept. Sperând cu toată inima.

— Hei, omule, unde naiba eşti?

Îmi las capul în jos cu un mormăit. Dintre toţi oamenii!

— *Hei?*

Aud paşi.

— Ştiu că eşti aici. Şi ce e cu harababura din camera asta? De ce sunt cutii şi aşternuturi peste tot?

Tăcere.

— Frăţioare, unde eşti? Tocmai am văzut-o pe Juliette şi şi-a ieşit din minţi, dar n-a vrut să-mi spună de ce, şi ştiu că fundul tău enervant probabil se-ascunde pe-aici ca un mic...

Şi iată-l acolo.

Bocancii lui fix lângă capul meu.

Holbându-se la mine.

— Salut! îi spun.

E tot ce reuşesc pe moment.

Kenji mă măsoară cu privirea, uluit.

— Ce puii mei cauţi pe jos? De ce nu eşti îmbrăcat? Iar apoi: Stai... *plângeai*?

Închid ochii şi mă rog să mor.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui e dintr-odată mai aproape şi îmi dau seama că probabil s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Omule, ce-ai păţit?

— Nu pot să respir, şoptesc.

— Cum adică *nu poţi să respiri*? Iar te-a împuşcat Juliette?

Amintirea *asta* mă sfâşie de-a dreptul. O durere proaspătă, mistuitoare.

Doamne, tare mult îl mai urăsc!

Înghit anevoie.

— Te rog! Lasă-mă!

— Ăăă, nu. Aud foşnete în timp ce se aşază lângă mine. Ce-i asta? întreabă el, arătând spre mine. Ce ţi se întâmplă?

Într-un final, cedez. Deschid ochii.

— Am un atac de panică, măgar egoist ce eşti! Încerc să iau o gură de aer, după care adaug: Şi mi-aş dori un pic de intimitate.

El ridică din sprâncene.

— Ce-ai zis că ai?

— Un atac... Respir. De panică.

— Ce naiba e asta?

— Am medicamente. În baie. *Te rog!*

Îmi aruncă o privire ciudată, dar face cum îl rog. Se întoarce într-o clipă cu flaconul care trebuie, şi sunt uşurat.

— Ăsta e?

Dau din cap. N-am mai luat niciodată medicamentul ăsta, dar am păstrat prescripţia la cererea medicului meu. În caz de urgenţă.

— Ai nevoie de apă să iei astea?

Clatin din cap. Înşfac flaconul de la el cu mâini tremurânde. Nu-mi amintesc doza corectă, dar cum rar mi se întâmplă să am parte de-un atac aşa de sever, pot doar

să bănuiesc. Bag trei pastile în gură şi înghit, puternic, primind cu braţele deschise gustul amar pe limbă.

Abia câteva minute mai târziu, după ce medicamentul începe să-şi ţeasă magia, simt cum camionul metaforic e în sfârşit ridicat de pe pieptul meu. Coastele mele se cos la loc singure, ca prin farmec. Plămânii mei îşi aduc aminte cum trebuie să funcţioneze.

Şi dintr-odată mă simt neputincios. Epuizat.

Lent.

Mă ridic împleticit în picioare.

— *Acum* vrei să-mi spui ce se petrece aici? Kenji continuă să se uite la mine, cu braţele încrucişate la piept. Sau ar trebui să-mi dau cu presupusul că ai făcut ceva îngrozitor şi că ea te-a bătut de ţi-au sărit capacele?

Brusc, mă simt foarte obosit.

Un hohot de râs ia naştere în pieptul meu şi nu ştiu de unde vine. Reuşesc să-l înăbuş, dar eşuez în a-mi ascunde zâmbetul stupid şi inexplicabil când spun:

— Tu ar trebui probabil să mă baţi să-mi sară capacele.

N-ar fi trebuit să spun asta.

Expresia lui Kenji se schimbă. Ochii lui sunt dintr-odată sincer îngrijoraţi şi mă tem c-am spus prea multe. Drogurile astea mă încetinesc, îmblânzindu-mi simţurile. Duc o mână la buze şi le implor să rămână închise. Sper că n-am luat prea mult din medicamentul ăla.

— Hei! zice Kenji pe un ton blând. Ce s-a întâmplat?

Clatin din cap. Închid ochii.

— Ce s-a întâmplat? Acum râd de-a dreptul. Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat. Deschid ochii suficient cât să spun: Juliette s-a despărţit de mine.

— *Poftim?*

— Adică... aşa cred. Tac. Mă încrunt. Îmi lovesc bărbia cu degetul. Presupun că de asta a fugit de-aici ţipând.

— Dar... de ce s-a despărţit de tine? De ce plângea?

La asta, râd din nou.

— Pentru că, spun eu, arătând spre mine, sunt un monstru.

Kenji pare confuz.

— Şi asta ar trebui să fie o noutate?

Zâmbesc. E haios, gândesc eu. E un tip haios.

— Unde mi-am lăsat cămaşa? murmur eu, simţindu-mă dintr-odată amorţit într-un fel cu totul nou. Îmi încrucişez braţele şi privesc cu ochii mijiţi. Hmm? Ai văzut-o pe-undeva?

— Frăţioare, eşti beat?

— Ce? Flutur din mână şi râd. Eu nu beau. Tatăl meu e alcoolic, nu ştiai? Eu nu mă ating de chestiile alea. Nu, stai un pic – ridic un deget –, *era* alcoolic. Tatăl meu *era* alcoolic. Acum e mort. Foarte mort.

Iar apoi îl aud pe Kenji icnind. E un sunet puternic şi ciudat, şi el şopteşte *„Sfinte Sisoe!"*, şi e suficient cât să-mi ascută simţurile pentru o secundă.

Mă întorc spre el.

Pare îngrozit.

— Ce e? îl întreb, enervat.

— Ce s-a întâmplat cu spatele tău?

— Aaa! Mă uit în altă parte, iarăşi iritat. Asta...

Numeroasele cicatrice care alcătuiesc desfigurarea întregului meu spate. Inspir adânc. Expir.

— Alea sunt doar, ştii tu, cadouri aniversare de la dragul meu tată.

— Cadouri aniversare de la *tatăl* tău? Kenji clipeşte mărunt. Se uită în jur şi spune: Peste ce telenovelă am dat aici? Îşi trece o mână prin păr şi adaugă: De ce mă implic mereu în rahaturile personale ale altor oameni? De ce nu pot să-mi văd de treabă? De ce nu pot să-mi ţin pliscul?

— Ştii, îi spun, lăsând capul uşor într-o parte, mereu m-am întrebat acelaşi lucru.

— Tacă-ţi fleanca!

Zâmbesc cu gura până la urechi.

Kenji face ochii mari, surprins, apoi râde. Dă din cap spre faţa mea şi spune:

— Ooo, ai gropiţe! Nu ştiam asta. Ce drăguţ!

— Gura! Mă încrunt. Valea de-aici!

Râde şi mai cu poftă.

— Cred c-ai luat prea multe pastiluţe din alea, îmi zice el, ridicând flaconul pe care l-am lăsat pe jos şi citind eticheta. Scrie aici că trebuie să iei una la trei ore. Râde din nou, de data asta mai tare. Să fiu al naibii, omule, dacă n-aş şti că te afli într-un ocean de durere acum, aş filma asta.

— Sunt foarte obosit, îi spun. Te rog să te duci direct naibii!

— În niciun caz, ciudatule! N-am de gând să ratez asta. Se reazemă de perete. În plus, nu mă duc nicăieri până ce fundul tău de beţivan nu-mi spune de ce v-aţi despărţit tu şi J.

Clatin din cap. Într-un final, reuşesc să găsesc o cămaşă şi o îmbrac.

— Da, ţi-ai pus-o pe dos, mă informează Kenji.

Îi arunc o privire urâtă şi cad pe pat. Închid ochii.

— Deci? zice el, aşezându-se lângă mine. Să aduc pop-cornul? Ce se întâmplă?

— E strict secret.

Kenji scoate un sunet dezaprobator.

— Ce e strict secret? Motivul pentru care v-aţi despărţit? Sau v-aţi despărţit din cauza acestor informaţii strict secrete?

— Da.

— Dă-mi naibii un indiciu!

— Ne-am despărţit, spun eu, punându-mi o pernă peste ochi, din cauza unor informaţii pe care i le-am împărtăşit şi care sunt, aşa cum am zis, *strict secrete*.

— Ce? De ce? Asta n-are nicio noimă. Face o pauză. Doar dacă...

— O, bun, practic aud cum ţi se învârt rotiţele în cap.

— Ai minţit-o în legătură cu ceva? întreabă el. Ceva ce-ar fi trebuit să-i spui? Ceva strict secret... despre *ea*?

Flutur din mână spre nimic în mod special.

— Eşti un geniu! zic eu.

— O, *rahat*!

— Da, încuviinţez eu. Foarte mult rahat.

Kenji expiră prelung.

— Pare destul de grav.

— Sunt un idiot.

Îşi drege vocea.

— Vasăzică, ăăă, chiar ai dat-o-n bară de data asta, hm?

— Rău de tot, mă tem.

Tăcere.

— Stai un pic – de ce ziceai că cearşafurile sunt pe jos?

Auzind asta, îmi îndepărtez perna de pe faţă.

— De ce crezi că sunt pe jos?

O şovăială de-o secundă, iar apoi...

— O, ce... *Pe bune*, omule, ce naiba! Kenji sare de pe pat, părând dezgustat. De ce m-ai lăsat să mă aşez aici? Se îndreaptă spre celălalt capăt al camerei şi spune: Voi doi sunteţi... *Iisuse!* Asta pur şi simplu *nu-i OK*...

— Maturizează-te!

— *Sunt* matur! se răsteşte el, încruntându-se la mine. Dar Juliette e ca sora mea, omule, nu vreau să mă gândesc la rahaturile astea...

— Ei bine, nu-ţi face griji, îi spun, sunt sigur că asta n-o să se mai întâmple niciodată.

— Bine, bine, melodramaticule, calmează-te! Şi povesteşte-mi despre treaba asta strict secretă.

JULIETTE

Fugi! mi-am spus.

Fugi până ce plămânii îţi cedează, până ce vântul îţi biciuieşte şi îţi sfâşie hainele jerpelite, până ce eşti un vârtej neclar care se îmbină cu fundalul.

Fugi, Juliette, fugi mai tare, fugi până ce oasele îţi crapă şi tibiile ţi se rup şi muşchii ţi se atrofiază şi inima îţi moare fiindcă a fost mereu prea mare pentru pieptul tău şi a bătut prea repede pentru prea mult timp, şi fugi!

Fugi fugi fugi până ce nu le mai poţi auzi paşii în urma ta! Fugi până ce îşi lasă pumnii jos şi strigătele lor se risipesc în aer! Fugi cu ochii deschişi şi gura închisă şi pune un stăvilar lacrimilor din spatele ochilor! Fugi, Juliette!

Fugi până ce mori!

Ai grijă ca inima să ţi se oprească înainte ca ei să ajungă la tine. Înainte ca ei să te atingă.

Fugi, am spus!

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE
DE LA OSPICIU

Picioarele mele izbesc pământul rece şi bătătorit, fiecare cădere fermă a tălpilor trimiţând şocuri de durere în sus pe picior. Plămânii îmi ard, răsuflările mele sunt rapide şi sacadate, dar forţez prin starea de oboseală, îmi pun muşchii la treabă mai mult decât i-am pus în ultima vreme şi continui să mă mişc. N-am fost niciodată bună la asta. Mereu am avut probleme cu respiraţia. Dar, de când m-am mutat la bază, am făcut multe exerciţii fizice şi ridicări de greutăţi, şi am devenit mult mai puternică.

Astăzi, antrenamentul acela dă roade.

Am acoperit deja cel puţin câţiva kilometri, propulsată în mare parte de panică şi furie, dar acum trebuie să răzbat prin propria-mi rezistenţă astfel încât să-mi menţin avântul. Nu mă pot opri. Nu mă voi opri.

Încă nu sunt pregătită să dau frâu liber gândurilor.

Astăzi e o zi tulburător de frumoasă; soarele străluceşte sus şi luminos, păsări imposibile ciripesc vesele în copacii pe jumătate înfloriţi şi flutură din aripi pe fundalul cerului albastru infinit. Port o cămaşă subţire din bumbac. Jeanşi bleumarin. O altă pereche de tenişi. Părul meu, liber şi lung, flutură în urma mea, prins într-o luptă cu vântul. Simt cum soarele îmi încălzeşte faţa; simt broboanele de sudoare alunecându-mi pe spate.

Oare chiar e real? mă întreb.

M-a împuşcat cineva dinadins cu gloanţele alea otrăvitoare? Pentru a încerca să-mi spună ceva?

Sau halucinaţiile mele sunt o problemă cu totul diferită?

Închid ochii şi forţez şi mai tare picioarele, silindu-mă să mă mişc mai repede. Nu vreau încă să gândesc. Nu vreau să mă opresc din alergat.

Dacă mă opresc, gândurile o să mă ucidă.

O rafală bruscă de vânt mă izbeşte peste faţă. Deschid din nou ochii, aducându-mi aminte să respir. M-am întors pe un teritoriu nereglementat acum, iar puterile mele sunt activate şi energia zumzăie prin mine chiar şi-acum, aflată în continuă mişcare. Străzile fostei lumi sunt asfaltate, dar pline de gropi şi de băltoace. Clădirile sunt abandonate, înalte şi reci, cu cabluri electrice întinse de-a lungul cerului ca portativele unor cântece neterminate, legănându-se uşor în lumina după-amiezii. Alerg pe sub un pasaj rutier dezintegrat şi în jos pe câteva scări de beton, străjuite de-o parte şi de alta de palmieri lăsaţi de izbelişte şi felinare stradale arse, cu balustradele din fier forjat aspre şi cu vopseaua cojită. Urc şi cobor câteva străzi lăturalnice şi apoi sunt înconjurată, pe toate părţile, de scheletul unei vechi autostrăzi, lată de douăsprezece benzi, cu o structură de metal enormă prăbuşită pe jumătate în mijlocul drumului. Mijesc mai tare ochii şi număr trei indicatoare verzi la fel de masive, dintre care numai două au rămas în picioare. Citesc cuvintele...

405 SOUTH LONG BEACH

...şi mă opresc.

Mă aplec în faţă, cu coatele pe genunchi şi cu mâinile prinse la ceafă, şi mă lupt cu nevoia de a mă rostogoli pe pământ.

Inspir.

Expir.

Iar şi iar şi iar

Ridic privirea, mă uit în jur.

Nu departe de mine se află un autobuz vechi, cu numeroasele sale roţi împotmolite într-o baltă, putrezind, pe jumătate ruginit, ca un copil abandonat care înoată în propria-i mizerie. Marcaje rutiere, sticlă spartă, bucăţi de cauciuc şi bare de protecţie uitate sunt împrăştiate peste ceea ce a mai rămas din asfaltul găurit.

Soarele mă găseşte şi străluceşte în direcţia mea, un reflector pentru fata distrusă care s-a oprit în mijlocul pustietăţii, şi sunt prinsă în razele lui de căldură, topindu-mă lent pe dinăuntru, prăbuşindu-mă în linişte în timp ce mintea îmi ajunge din urmă trupul precum un asteroid care se rostogoleşte spre Pământ.

Iar apoi mă izbeşte...

Aducerile-aminte ca nişte reverberaţii

Amintirile ca nişte mâini care mă strâng de gât

Iată

Iat-o acolo

din nou spulberată.

M-am ghemuit lipită de spatele autobuzului murdar şi mi-am acoperit gura cu mâna pentru a încerca să împiedic ţipetele, dar încercările lor disperate de a evada de pe buzele mele se luptă cu un val de lacrimi ţinute în frâu, cărora nu le pot îngădui să curgă, şi...

respiră

Trupul îmi tremură din pricina emoţiilor neatinse.

Voma îmi urcă încet-încet pe esofag.

Du-te! şoptesc eu, însă doar în mintea mea

du-te de-aici, îi spun

Te rog *să mori*

O legasem în lanţuri pe fetiţa speriată a trecutului meu într-o temniţă neştiută dinlăuntrul meu, unde ea şi temerile ei fuseseră atent vârâte şi sigilate.

Amintirile ei, sufocate.

Furia ei, ignorată.

Nu vorbesc cu ea. Nu îndrăznesc să privesc în direcţia ei. O *urăsc*.

Dar în momentul acesta o aud plângând.

În momentul acesta o văd, cealaltă versiune a mea, o văd cum îşi trage unghiile murdare pe camerele inimii mele, luându-mi sângele. Şi dacă aş putea ajunge înlăuntrul meu şi s-o smulg din mine cu mâinile goale, aş face-o.

I-aş rupe trupuşorul în două.

I-aş arunca membrele sfârtecate în mare.

Aş scăpa de ea atunci, cu totul şi cu adevărat, curăţându-mă pentru totdeauna de petele pe care mi le-a lăsat pe suflet. Dar ea refuză să moară. Rămâne în mine, un ecou. Bântuie culoarele inimii şi minţii mele, şi cu toate c-aş ucide-o bucuroasă pentru şansa de a fi liberă, nu pot s-o fac. E ca şi cum aş încerca să strâng de gât o fantomă.

Aşa că închid ochii şi mă rog să fiu curajoasă. Inspir adânc de câteva ori. Nu-i pot îngădui fetei distruse dinlăuntrul meu să acapareze tot ce-am devenit. Nu mă pot

întoarce la o altă versiune a mea. N-am să mă spulber, nu din nou, în urma unui cutremur emoţional.

Dar de unde să încep?

Cum să înfrunt toate astea? Ultimele săptămâni au fost şi-aşa prea mult pentru mine; prea multe de făcut; prea multe lucruri cu care să jonglez. A fost dificil să recunosc că nu sunt calificată, că m-am băgat până peste cap, dar am ajuns acolo. Eram dispusă să recunosc că toate astea – această nouă viaţă, această nouă lume – aveau să ceară mult timp şi experienţă. Eram dispusă să lucrez peste program, să am încredere în echipa mea, să încerc să fiu diplomatică. Dar acum, în lumina tuturor lucrurilor...

Întreaga mea viaţă a fost un experiment.

Am o soră. Şi o altă pereche de părinţi, părinţi biologici, care nu m-au tratat cu nimic diferit faţă de cei adoptivi, donându-mi trupul pentru cercetare, ca şi când n-aş fi fost nimic altceva decât un experiment ştiinţific.

Anderson şi ceilalţi comandanţi supremi au ştiut dintotdeauna de existenţa mea. Castle a ştiut dintotdeauna adevărul despre mine. Warner a ştiut că fusesem adoptată.

Iar acum, să ştiu că cei în care am avut cea mai mare încredere m-au minţit... m-au manipulat...

Toată lumea *m-a folosit...*

Erupe din plămânii mei, acest ţipăt brusc. Se smulge din pieptul meu fără vreun avertisment, fără să-i acord permisiunea, şi e un ţipăt atât de puternic, atât de aspru şi de violent, încă mă face să îngenunchez. Apăs cu mâinile în asfalt şi-mi ţin capul pe jumătate băgat între picioare. Sunetul agoniei mele se pierde în bătaia vântului, purtat în zare de către nori.

Dar aici, între picioarele mele, solul s-a fisurat.

Sar în sus, surprinsă, şi mă uit în jos, răsucindu-mă. Dintr-odată nu-mi pot aminti dacă acea crăpătură era acolo înainte.

Forţa frustrării şi confuziei mele mă trimite înapoi la autobuz, unde expir şi mă reazem de uşile din spate, sperând să găsesc un loc de care să-mi sprijin capul – doar că mâinile şi capul meu trec prin peretele exterior de parcă ar fi făcut din hârtie, şi cad cu toată puterea pe podeaua mizerabilă, cu mâinile şi picioarele trecând direct prin metalul de sub mine.

Cumva, asta mă face şi mai furioasă.

Puterea mea a scăpat de sub control, zgândărită de mintea mea nesăbuită, de gândurile mele sălbatice. Nu-mi pot concentra energia în felul în care m-a învăţat Kenji, şi e pretutindeni, în jurul meu, în interiorul şi în afara mea, iar problema e că nici nu-mi mai pasă.

Nu-mi pasă, nu în acest moment.

Fără să stau pe gânduri, întind mâinile şi smulg din şuruburi unul dintre scaunele autobuzului, şi-l arunc, cu putere, prin parbriz. Bucăţile de sticlă se împrăştie peste tot; un ciob mare mă loveşte în ochi şi câteva mai mici îmi zboară în gura deschisă şi furioasă; ridic o mână şi găsesc fragmente prinse în mânecă, licărind ca nişte ţurţuri în miniatură. Scuip bucăţelele din gură. Îmi înlătur cioburile din cămaşă. Iar apoi scot un fragment de sticlă lung de trei centimetri din partea interioară a pleoapei şi îl arunc, cu un mic zăngănit, pe jos.

Gâfâi.

Ce, gândesc eu, în timp ce smulg un alt scaun din şuruburi, *fac acum?* Arunc scaunul ăsta direct printr-un geam, spărgând şi mai multă sticlă şi deschizând şi mai multe măruntaie metalice. Instinctul îmi ridică braţul în sus pentru a-mi proteja faţa de fragmentele zburătoare, dar nici nu tresar. Sunt prea mânioasă ca să-mi pese. Sunt prea puternică în clipa de faţă ca să simt durerea. Sticla ricoşează în mine. Panglici de oţel ascuţite ca lama se izbesc de pielea mea şi cad pe jos. Aproape că mi-aş dori să simt ceva. Orice.

Ce fac?

Trag un pumn în perete şi nu găsesc nicio uşurare în asta; mâna mea trece direct prin el. Trag un şut într-un scaun şi nu găsesc nicio alinare în asta; piciorul meu rupe tapiţeria ieftină. Ţip din nou, jumătate furie, jumătate inimă sfâşiată, şi privesc de data asta cum o crăpătură lungă, periculoasă, se formează de-a lungul plafonului.

Asta-i ceva nou.

Şi nici nu apuc bine să-mi adun gândurile, că autobuzul se zgâlţâie o dată, brusc, începe să se cutremure din ce în ce mai tare şi se rupe în două.

Cele două bucăţi se prăbuşesc de-o parte şi de alta a mea, făcându-mă să mă împleticesc îndărăt. Cad într-un morman de metale sfărâmate şi sticlă umedă şi murdară şi, uluită, mă ridic în picioare.

Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Ştiam că sunt capabilă să-mi proiectez abilităţile – forţa mea, cu siguranţă –, dar habar n-aveam că exista o putere proiectivă în vocea mea. Vechile impulsuri mă fac să-mi

doresc să am pe cineva alături cu care să discut asta. Dar nu mai am pe nimeni cu care să vorbesc.

Warner iese din discuţie.

Castle e complice.

Iar Kenji... *Cum rămâne cu Kenji?* Oare ştia şi el despre părinţii mei şi despre sora mea? Presupun că i-a povestit Castle?

Problema e că acum nu mai pot fi sigură de nimic.

Nu mai există nimeni în care să pot avea încredere.

Însă acele cuvinte – acel gând simplu – iscă dintr-odată în mine o amintire. E ceva învăluit într-o ceaţă şi durează să ajung acolo. Apuc cu mâinile şi trag. O voce? O voce de femeie, îmi amintesc acum. Spunându-mi...

Icnesc.

Era Nazeera. Aseară. În aripa medicală. Ea era. Îmi amintesc vocea ei acum – îmi amintesc cum m-am întins după mâna ei şi am atins-o, îmi amintesc cum i-am simţit boxurile metalice pe care le poartă mereu, şi ea a spus...

„...oamenii în care ai încredere te mint – iar ceilalţi comandanţi supremi vor doar să te ucidă..."

Mă întorc prea repede, căutând ceva ce nu pot numi.

Nazeera încerca să mă avertizeze. Aseară... De-abia mă cunoaşte şi încerca să-mi spună adevărul cu mult înainte s-o facă ceilalţi...

Dar de ce?

Iar apoi, ceva aterizează cu putere pe structura de oţel pe jumătate îndoită care blochează drumul. Vechile indicatoare ale autostrăzii se cutremură şi se leagănă.

Privesc fix într-acolo pe măsură ce se întâmplă. Privesc asta în timp real, cadru cu cadru, şi totuşi sunt atât de şocată de ceea ce văd, încât uit să vorbesc.

E Nazeera, la 15 metri în aer, cocoţată calm în vârful unui indicator pe care scrie...

10 EAST LOS ANGELES

...şi-mi face cu mâna. Poartă o glugă largă, maronie, din piele, prinsă de un toc de arme care îi vine mănuşă în jurul umerilor. Gluga de piele îi acoperă părul şi îi adumbreşte ochii, astfel încât numai partea inferioară a feţei îi e vizibilă din locul în care mă aflu. Piercingul de diamant de sub buza de jos pare a lua foc în lumina soarelui.

Arată ca o apariţie dintr-o epocă necunoscută.

Tot n-am nici cea mai mică idee ce să spun.

Evident, ea nu se confruntă cu aceeaşi problemă.

— Eşti pregătită să vorbeşti? mă întreabă.

— Cum... cum ai...

— Da?

— Cum ai ajuns aici?

Mă întorc, privind lung în depărtare. *Cum de-a ştiut că sunt aici? Oare m-a urmărit?*

— Am zburat.

Mă întorc cu faţa spre ea.

— Unde ţi-e avionul?

Râde şi sare de pe indicatorul rutier. E o căzătură lungă şi puternică ce ar produce leziuni grave oricărui om normal.

— Chiar sper că glumeşti, îmi spune ea, iar apoi mă apucă de mijloc şi face un salt spre cer.

WARNER

Am văzut o mulţime de lucruri bizare de-a lungul vieţii mele, dar n-am crezut niciodată c-o să am plăcerea de a-l vedea pe Kishimoto ţinându-şi gura pentru mai mult de cinci minute. Şi totuşi, iată-ne aici. În alte împrejurări, m-aş fi delectat cu acest moment. Din păcate, sunt incapabil să mă bucur chiar şi de această mică plăcere.

Tăcerea lui e deconcertantă.

Au trecut 15 minute de când am terminat de împărtăşit aceleaşi detalii pe care i le-am împărtăşit lui Juliette mai devreme, iar el n-a spus niciun cuvânt. Stă tăcut în colţ, cu capul lipit de perete, încruntat, şi nu vrea să vorbească. Doar priveşte, cu ochii mijiţi, într-un punct invizibil aflat în partea opusă a camerei.

Din când în când oftează.

Ne aflăm aici de mai bine de două ore, doar noi doi. Vorbind. Şi dintre toate lucrurile care am crezut că se vor întâmpla azi, în niciun caz nu m-am gândit că o vor implica pe Juliette fugind de mine şi că mă voi împrieteni cu idiotul ăsta.

Oh, cele mai bune planuri puse la cale...

Într-un final, după ceea ce pare a fi o eternitate, Kenji vorbeşte.

— Nu pot să cred că nu mi-a spus Castle şi mie, e primul lucru care-i iese pe gură.

— Cu toţii avem secrete.

Ridică privirea şi se uită fix în ochii mei. Nu e plăcut.

— Mai ai secrete despre care ar trebui să ştiu?

— Nu despre care ar trebui să ştii, nu.

Râde, dar pare a fi un sunet trist.

— Nici măcar nu conştientizezi ce faci, nu-i aşa?

— Ce să conştientizez?

— Te pregăteşti pentru o viaţă plină de durere, frăţioare. Nu poţi continua să trăieşti aşa. Asta, zice el, arătând spre faţa mea, versiunea asta veche a ta? Tipul ăsta nefericit care nu vorbeşte niciodată şi nu zâmbeşte niciodată şi nu spune nimic drăguţ niciodată şi care nu îngăduie nimănui să-l cunoască cu adevărat – nu poţi fi tipul ăsta dacă-ţi doreşti să ai orice fel de relaţie.

Ridic dintr-o sprânceană.

El clatină din cap.

— Pur şi simplu nu poţi, omule. Nu poţi fi cu cineva şi să-i ascunzi atâtea secrete.

— Asta nu m-a oprit înainte.

Aici, Kenji şovăie. Cască ochii, doar un pic.

— Cum adică *înainte*?

— Înainte, spun eu. În alte relaţii.

— Deci, ăăă, ai mai avut relaţii? Înainte de Juliette?

Las capul într-o parte în direcţia lui.

— Ţi-e greu să crezi.

— Încă încerc să mă obişnuiesc cu ideea că tu ai *sentimente*, deci da, mi-e greu să cred.

Îmi dreg vocea foarte încet. Mă uit în altă parte.

— Deci... ăăă... tu, ăăă – râde, agitat –, scuze, dar, gen, Juliette ştie c-ai avut şi alte relaţii? Fiindcă n-a menţionat

nimic în legătură cu asta, şi cred c-ar fi fost, gen, nu ştiu? Relevant?

Mă întorc cu faţa spre el.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, nu ştie.

— De ce nu?

— N-a întrebat niciodată.

Kenji rămâne cu gura căscată.

— Scuze... dar eşti... vreau să zic, chiar eşti la fel de prost pe cât pari? Sau doar îţi baţi joc de mine în clipa asta?

— Am aproape douăzeci de ani, îi spun, iritat. Chiar ţi se pare atât de ciudat c-am fost şi cu alte femei?

— Nu, răspunde el, eu, unul, nu dau doi bani pe faptul c-ai avut nu ştiu câte femei. Ceea ce mi se pare ciudat e că nu i-ai spus niciodată *iubitei* tale c-ai fost şi cu alte femei. Şi, ca să fiu sincer, asta mă face să mă întreb dacă nu cumva relaţia voastră era deja pe ducă.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! mă răstesc, şi ochii îmi scapără. O *iubesc*. N-aş fi făcut niciodată ceva ca s-o rănesc.

— Atunci, de ce ai minţit-o?

— De ce insişti cu asta? Cui îi pasă c-am fost şi cu alte femei? Ele n-au însemnat nimic pentru mine...

— Omule, eşti dus cu capul.

Închid ochii, simţindu-mă dintr-odată obosit.

— Dintre toate lucrurile pe care ţi le-am împărtăşit azi, *asta* e problema pe care eşti cel mai interesat s-o discuţi?

— Cred doar că e important, ştii tu, dacă vreodată tu şi J veţi încerca să îndreptaţi situaţia. Trebuie să te aduni dracului.

— Cum adică *să îndreptăm situaţia*? întreb eu, deschizând ochii. Am pierdut-o deja. Răul a fost făcut.

Auzind asta, pare surprins.

— Deci e gata? Pur şi simplu întorci spatele şi pleci? O ţii întruna cu *o iubesc* bla bla şi e gata?

— Nu vrea să fie cu mine. N-am să încerc s-o conving că se înşală.

Kenji râde.

— O, Doamne! zice el. Cred că s-ar putea să trebuiască să-ţi aduni ţiglele înapoi pe casă.

— Poftim?

Se ridică în picioare.

— În fine, omule. E viaţa ta. E treaba ta. Îmi plăcea mai mult de tine când erai drogat cu medicamentele alea.

— Kishimoto, spune-mi ceva...

— Da?

— De ce aş accepta sfaturi amoroase de la *tine*? Ce ştii tu despre relaţii în afară de faptul că n-ai avut niciodată vreuna?

Un muşchi i se zbate în maxilar.

— Uau! Dă din cap şi priveşte în altă parte. Ştii ceva? Îmi arată degetul mijlociu. Nu te preface că ştii vreun rahat despre mine, omule. Nu mă cunoşti.

— Nici tu nu mă cunoşti.

— Ştiu că eşti un *idiot*.

Brusc, inexplicabil, rămân tăcut.

Pălesc. Mă simt nesigur pe picioare. Nu mi-a mai rămas niciun strop de forţă în mine azi pentru a mă certa şi n-am niciun interes să mă apăr. *Sunt* un idiot. Ştiu cine sunt. Lucrurile oribile pe care le-am făcut. E ceva lipsit de justificare.

— Ai dreptate, spun, dar o spun încet. Şi sunt sigur că ai dreptate şi când spui că există o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

Ceva în Kenji pare să se relaxeze.

Are o privire compătimitoare când spune:

— Chiar nu cred că trebuie s-o pierzi. Nu aşa. Nu pentru asta. Ce-ai făcut tu a fost, gen... da, chestia asta e mai mult decât oribilă. Să-i torturezi sora? Vreau să zic. Mda. Categoric. Gen, ai sută la sută şanse să ajungi în iad pentru asta.

Tresar.

— Dar asta s-a întâmplat înainte s-o cunoşti, nu-i aşa? Înainte ca toate astea – flutură o mână –, ştii tu, orice o fi fost chestia asta care s-a întâmplat între voi să se întâmple. Şi o cunosc – ştiu ce simte pentru tine. S-ar putea să poţi salva ceva. În locul tău, încă nu mi-aş pierde speranţa.

Aproape că schiţez un zâmbet. Aproape că râd.

Dar nu fac nimic din astea.

În schimb, spun:

— Ţin minte că Juliette mi-a zis că i-ai oferit un discurs asemănător lui Kent la scurt timp după ce ei doi s-au despărţit. Că ai vorbit insistent împotriva dorinţelor ei. I-ai spus lui Kent că ea încă-l iubea – că voia să se împace cu el. I-ai spus exact opusul a ceea ce ea simţea. Şi s-a înfuriat.

— Asta a fost diferit. Kenji se încruntă. Asta a fost doar... gen... ştii tu – încercam doar să dau o mână de ajutor. Fiindcă, gen, din punct de vedere logistic, situaţia era tare complicată...

— Apreciez că încerci să mă ajuţi, îi spun. Dar n-am s-o implor să se întoarcă la mine. Nu dacă asta nu e ceea ce-şi doreşte. Mă uit în altă parte. În orice caz, mereu a meritat să fie împreună cu cineva mai bun. Poate că asta e şansa ei.

— Nici vorbă! Kenji ridică dintr-o sprânceană. Deci dacă, gen, mâine ea se cuplează cu alt tip, tu o să ridici din umeri şi-o să fii pe sistem... nu ştiu? O să dai mâna cu tipul? O să-i scoţi pe cei doi amorezi fericiţi la cină? Pe bune?

E doar o idee.

Un scenariu ipotetic.

Însă posibilitatea încolţeşte în mintea mea: Juliette zâmbind, râzând cu un alt bărbat...

Iar apoi mai rău: mâinile lui pe trupul ei, ochii ei pe jumătate închişi de dorinţă...

Mă simt dintr-odată de parcă mi-a tras cineva un pumn în burtă.

Închid ochii. Încerc să mă potolesc.

Dar acum îmi imaginez întruna: altcineva cunoscând-o aşa cum o cunosc eu, în întuneric, în orele tăcute înainte de ivirea zorilor – săruturile ei delicate, gemetele ei intime de plăcere...

Nu pot s-o fac. Nu pot s-o fac.

Nu pot respira.

— Hei... scuze... era doar o întrebare...

— Cred c-ar fi bine să pleci, îi spun. Şoptesc cuvintele. Ar trebui să pleci.

— Da... ştii ce? Da. Bună idee! Încuviinţează de câteva ori din cap. Nicio problemă.

Totuşi, nu face nicio mişcare.

— Ce e? mă răstesc la el.

— Eu doar, ăăă – se leagănă pe călcâie –, mă întrebam dacă n-ai vrea, ăăă, să mai iei câteva medicamente dintr-alea? Înainte să plec?

— *Ieşi! Afară!*

— Bine, omule, nicio problemă, da, o să...

Dintr-odată, cineva bate la uşă.

Ridic privirea. Mă uit în jur.

— Ar trebui să, ăăă – Kenji se uită la mine, cu o întrebare în privire –, vrei să mă ocup eu?

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Da, am să mă ocup eu, zice el şi fuge să răspundă la uşă.

E Delalieu, care pare panicat.

E un efort supraomenesc, dar reuşesc să mă adun.

— Nu puteai să suni, locotenente? Nu de asta avem telefoane?

— Am încercat, domnule, mai bine de-o oră, dar n-a răspuns nimeni la telefonul dumneavoastră, domnule...

Îmi rotesc gâtul şi oftez, întinzându-mi muşchii chiar şi când aceştia se încordează din nou.

E vina mea.

Am deconectat telefonul aseară. N-aveam nevoie de distrageri în timp ce căutam prin dosarele tatălui meu, iar în nebunia de azi-dimineaţă am uitat să-l reconectez.

Începusem să mă întreb de ce aveam parte azi de atâta timp fără să fiu deranjat.

— E în regulă, îi spun, întrerupându-l. Care-i problema?

— Domnule, zice el, înghiţind anevoie, am încercat să vă contactez atât pe dumneavoastră, cât şi pe Doamna Suprem, însă amândoi aţi fost indisponibili toată ziua şi... şi...

— Ce e, locotenente?

— Comandantul suprem al Europei şi-a trimis fiica, domnule. A sosit neanunţată în urmă cu câteva ore, şi mă tem că face mare tărăboi c-a fost ignorată, şi nu ştiam ce să f-fac...

— Păi, spune-i să-şi aşeze fundul pe undeva şi să aştepte, zice Kenji, iritat. Cum adică face *mare tărăboi*? Avem lucruri de care să ne ocupăm pe-aici, nu stăm degeaba.

Dar eu am înlemnit. Ca şi cum sângele din vene mi-a fost congelat.

— Vreau să zic... nu-i aşa? spune Kenji, înghiontindu-mă cu cotul. Care-i faza, omule? Delalieu, zice el, ignorându-mă. Spune-i să se calmeze. Coborâm imediat. Tipul ăsta trebuie să facă un duş şi să-şi pună cămaşa cum trebuie. Dă-i de mâncare sau ceva, bine? Venim imediat.

— Da, domnule, zice Delalieu încet.

Vorbeşte cu Kenji, dar îmi aruncă o altă privire îngrijorată. Nu răspund. Nu ştiu ce să-i spun.

Lucrurile se desfăşoară prea repede. Fisiune şi fuziune în toate locurile greşite, în acelaşi timp.

Abia după ce Delalieu a plecat şi uşa s-a închis în urma lui, Kenji zice în cele din urmă:

— Ce-a fost asta? De ce te-ai speriat aşa?

Şi mă dezgheţ. Îmi revin în simţiri.

Mă întorc spre el.

— Chiar crezi, zic eu precaut, c-ar trebui să-i povestesc lui Juliette despre celelalte femei cu care am fost?

— Ăăă, da, zice el, dar ce are asta de-a face cu...

Îl fixez cu privirea.

Se holbează şi el la mine. Rămâne cu gura căscată.

— Vrei să zici... cu fata asta... cea de jos...?

— Copiii comandanţilor supremi, încerc să-i explic, închizând ochii strâns în timp ce-o fac, noi... noi practic am crescut împreună. Le cunosc de mic pe aproape toate fetele astea. Mă uit la el, încercând să adopt o atitudine nonşalantă. A fost inevitabil, sincer. N-ar trebui să surprindă pe nimeni.

Însă sprâncenele lui Kenji au ţâşnit în sus. Încearcă să-şi înăbuşe un zâmbet când mă bate pe spate, prea tare.

— Oh, te aşteaptă o lume de durere, frăţioare. O lume. De. Durere.

Clatin din cap.

— Nu e cazul să dramatizăm. Juliette nu trebuie să ştie. Nici măcar nu vorbeşte cu mine acum.

Kenji râde. Se uită la mine cu ceva ce pare a fi milă.

— Nu ştii nimic despre femei, nu-i aşa? Când nu răspund, zice: Crede-mă, omule, pun pariu cu tine pe orice că, indiferent unde se află J în momentul ăsta – pe undeva pe-afară –, ea ştie deja. Şi dacă nu ştie, va afla curând. Fetele vorbesc despre absolut orice.

— Cum e posibil aşa ceva?

Kenji dă din umeri.

Oftez. Îmi trec o mână peste păr.

— Ei bine, spun eu. Chiar contează? N-avem lucruri mai importante cu care să ne confruntăm decât cu detaliile nepicante ale relaţiilor mele anterioare?

— În mod normal? Da. Dar când comandantul suprem ale Americii de Nord e fosta ta iubită, şi e deja stresată pentru că ai minţit-o? Iar apoi cealaltă fostă iubită a ta îşi face apariţia pe nepusă masă şi Juliette nici măcar nu *ştie* despre ea? Şi îşi dă seama că există, gen, o mie de alte lucruri în legătură cu care ai minţit-o...

— N-am minţit-o niciodată în legătură cu lucrurile astea, obiectez eu. Ea nu m-a *întrebat* niciodată...

— ...şi apoi comandantul nostru suprem extrem de puternic devine, gen, super-super-enervat? Kenji dă din umeri. Nu ştiu, omule, nu prevăd un sfârşit prea bun.

Îmi las capul în mâini. Închid ochii.

— Trebuie să fac un duş.

— Şi... da, ăsta-i un semn că trebuie să mă car.

Ridic privirea, brusc.

— Există ceva ce pot face? îl întreb. Ca să nu înrăutăţesc situaţia?

— Aha, deci *acum* accepţi sfaturi sentimentale de la mine?

Mă lupt cu impulsul de a-mi da ochii peste cap.

— Chiar nu ştiu, omule, răspunde Kenji şi oftează. Cred, de data asta, că trebuie să înfrunţi consecinţele propriei tale prostii.

Mă uit în altă parte, îmi înăbuş un râset şi dau din cap de câteva ori când spun:

— Du-te naibii, Kishimoto!

— Sunt chiar în urma ta, frăţioare.

Îmi face cu ochiul. Doar o dată.

Şi dispare.

JULIETTE

Există ceva care clocoteşte în mine.

Ceva ce n-am îndrăznit niciodată să explorez, ceva ce mi-e teamă să recunosc. Există o parte din mine care se luptă cu ghearele pentru a evada din cuşca în care am prins-o, izbindu-se de uşile inimii mele, implorând să fie eliberată.

Implorând să i se dea drumul.

Zi după zi mă simt de parcă retrăiesc acelaşi coşmar. Deschid gura ca să strig, ca să lupt, ca să lovesc cu pumnii, dar corzile mele vocale sunt tăiate, braţele mele sunt grele şi trase în jos de parcă sunt prinse în ciment ud, şi strig, dar nimeni nu mă aude, nimeni nu poate ajunge la mine şi sunt prinsă. Şi asta mă omoară.

Mereu a trebuit să fiu supusă, subordonată, răsucită într-un mop implorator, pasiv, doar pentru a face pe toată lumea să se simtă în siguranţă şi confortabil. Existenţa mea a devenit o luptă de a dovedi că sunt inofensivă, că nu reprezint o ameninţare, că sunt capabilă să trăiesc printre ceilalţi oameni fără a le face rău.

Şi sunt atât de obosită atât de obosită atât de obosită atât de obosită şi uneori mă înfurii atât de tare

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Aterizăm într-un copac.

Habar nu am unde ne aflăm – nici nu ştiu dacă am mai fost vreodată la înălţimea asta, sau atât de aproape de natură –, dar Nazeera nu pare deloc tulburată.

Respir anevoie şi mă întorc cu faţa spre ea, în timp ce în mine se dă o luptă între adrenalină şi neîncredere, dar ea nu se uită la mine. Pare calmă – ba chiar fericită – în timp ce priveşte în zare, cu un picior cocoţat pe o cracă pe când celălalt atârnă, legănându-se uşor în briza rece. Braţul stâng îi stă sprijinit pe genunchiul stâng, iar mâna îi e relaxată, aproape prea relaxată, în timp ce se strânge şi se desface în jurul a ceva ce nu pot vedea. Las capul într-o parte, întredeschid buzele ca să pun întrebarea, când ea mă întrerupe:

— Ştii, zice dintr-odată, n-am mai arătat nimănui, niciodată, ce pot să fac.

Sunt luată prin surprindere.

— Nimănui? Niciodată? întreb eu, uimită.

Ea clatină din cap.

— De ce nu?

Tace vreme de un minut înainte să spună:

— Răspunsul la întrebarea asta e unul dintre motivele pentru care voiam să vorbesc cu tine. Îşi duce o mână absentă la piercingul de diamant de la buză, lovind piatra

strălucitoare cu vârful unui deget. Aşadar, spune ea. Ştii ceva adevărat despre trecutul tău?

Iar durerea e iute, ca oţelul rece, ca nişte cuţite înfipte în pieptul meu. Aduceri-aminte dureroase despre revelaţiile de azi.

— Ştiu câteva lucruri, răspund într-un târziu. De fapt, pe cele mai multe le-am aflat azi-dimineaţă.

Nazeera încuviinţează din cap.

— Şi ăsta-i motivul pentru care ai rupt-o la fugă.

Mă întorc cu faţa spre ea.

— Mă urmăreai?

— Te spionam, da.

— De ce?

Zâmbeşte, dar pare obosită.

— Tu chiar nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Mă zgâiesc la ea, confuză.

Oftează. Îşi leagănă ambele picioare sub ea şi priveşte în zare.

— Nu mai contează.

— Nu, stai – la ce te referi? Ar trebui să-mi amintesc de tine?

Ea clatină din cap.

— Nu înţeleg, spun eu.

— Las-o baltă! zice Nazeera. N-are importanţă. Doar că îmi pari foarte cunoscută şi pentru o fracţiune de secundă am crezut că ne-am mai întâlnit la un moment dat.

— Oh, fac eu. OK.

Dar acum nu vrea să se uite la mine şi simt că-mi ascunde ceva.

Totuşi, nu spune nimic.

Pare căzută pe gânduri, muşcându-şi buza în timp ce priveşte în depărtare, şi o vreme nu mai spune nimic.

— Ăăă... Mă scuzi? M-ai adus într-un *copac*, zic eu în cele din urmă. Ce naiba facem aici? Ce vrei de la mine?

Se întoarce cu faţa spre mine. Abia atunci bag de seamă că obiectul din mâna ei e de fapt o pungă cu bomboane. Mi-o întinde, făcându-mi semn din cap să iau una.

Dar n-am încredere în ea.

— Nu, mersi, îi spun.

Ea dă din umeri. Scoate o bomboană colorată din ambalaj şi o vâră în gură.

— Deci, zice ea. Ce ţi-a spus Warner azi?

— De ce vrei să afli?

— Ţi-a spus că ai o soră?

Simt cum începe să se formeze un nod de furie în pieptul meu. Nu spun nimic.

— O s-o iau ca pe un da, zice ea. Muşcă tare din bomboană şi crănţăneşte încet lângă mine. Ţi-a mai spus ceva?

— Ce vrei de la mine? o întreb. Cine eşti?

— Ce ţi-a spus despre părinţii tăi? mă întreabă ea, ignorându-mă chiar şi în timp ce mă priveşte cu coada ochiului. Ţi-a spus că eşti adoptată? Că părinţii tăi biologici încă trăiesc?

Nu fac decât să mă holbez la ea.

Ea îşi lasă capul într-o parte şi mă măsoară cu privirea.

— Ţi-a spus cum îi cheamă?

Fac ochii mari imediat.

Nazeera zâmbeşte, iar asta îi luminează faţa.

— Iată, zice ea, dând din cap triumfător. Mai scoate o bomboană din ambalaj şi o bagă în gură. Hmm.

— Ce vrei să zici *cu asta*?

— Momentul unde se termină furia şi începe curiozitatea.

Oftez, iritată.

— Ştii cum îi cheamă pe părinţii mei?

— N-am spus niciodată asta.

Dintr-odată mă simt obosită. Lipsită de vlagă.

— Chiar toată lumea ştie mai multe despre viaţa mea decât mine?

Mă priveşte. Apoi se uită în altă parte.

— Nu toată lumea, răspunde ea. Noi, ăştia care avem o poziţie înaltă în Restauraţie, ştim multe, da, zice ea. E treaba noastră să ştim. Mai ales *noi*, zice ea, uitându-se în ochii mei pentru o secundă. Copiii, la ei mă refer. Părinţii noştri se-aşteaptă să le luăm locul într-o zi. Dar, nu, nu toată lumea ştie totul. Din cine ştie ce motiv, zâmbeşte, o glumă intimă pe care o împărtăşeşte doar cu ea însăşi, când spune: De fapt, cei mai mulţi oameni nu ştiu nimic. Apoi se încruntă şi adaugă: Deşi bănuiesc că Warner ştie mai multe decât credeam eu.

— Vasăzică, îl cunoşti pe Warner de mult timp.

Nazeera îşi trage un pic gluga în spate, astfel încât s-o pot vedea mai bine, se reazemă de o cracă şi oftează.

— Uite ce e, zice ea încet. Eu ştiu doar ce mi-a spus tatăl meu despre voi, şi sunt suficient de înţeleaptă acum cât să-mi dau seama că cele mai multe lucruri pe care le-am auzit sunt probabil aiureli. Dar...

Şovăie. Îşi muşcă buza şi şovăie.

— Spune-o odată, o îndemn, clătinând din cap. Am auzit deja mulţi oameni spunându-mi că sunt nebună că m-am îndrăgostit de el. N-ai fi prima care-o zice.

— Ce? Nu, spune ea şi râde. Nu cred că eşti nebună. Vreau să zic, înţeleg de ce oamenii ar putea crede că el e o adevărată belea, dar el e de-ai mei, ştii? I-am cunoscut părinţii. Anderson îl făcea pe taică-meu să pară un sfânt. Cu toţii suntem duşi cu capul, e adevărat, dar Warner nu e un om rău. El încearcă doar să găsească o modalitate de a supravieţui acestei nebunii, aşa cum facem cu toţii.

— Oh, fac eu, surprinsă.

— În orice caz, zice ea dând din umeri, nu, înţeleg de ce îţi place de el. Şi chiar dacă n-aş fi înţeles, vreau să zic... nu sunt oarbă. Ridică din sprânceană la mine, cu subînţeles. Te înţeleg, fată.

Sunt în continuare uimită. Asta s-ar putea să fie prima oară când aud pe altcineva în afară de mine să-l susţină pe Warner.

— Nu, ceea ce încerc să spun e că n-ar fi rău să te concentrezi asupra ta o vreme. Ia o pauză. Şi, în orice caz, Lena urmează să sosească aici din clipă-n clipă, aşa că probabil e cel mai bine pentru tine să stai cât de mult poţi departe de problema asta. Îmi aruncă o altă privire cu subînţeles. Chiar nu cred că ai nevoie de şi mai multe drame în viaţa ta, iar toată – gesticulează în aer – *chestia* aia va lua o turnură... ştii tu... urâtă de tot.

— Poftim? mă încrunt eu. Ce chestie? Ce problemă? Cine-i Lena?

Surprinderea Nazeerei e atât de directă, atât de sinceră, încât încep imediat să-mi fac griji. Pulsul mi-o ia

razna când Nazeera se întoarce cu totul spre mine şi spune, foarte, foarte tărăgănat:

— Lena. Lena Mîşkin. Fata comandantului suprem al Europei.

Mă uit lung la ea. Clatin din cap.

Nazeera face ochii mari.

— Fată, ce naiba?

— Ce e? zic eu, acum speriată. Cine-i tipa?

— Cine-i tipa? Pe bune? E *fosta iubită* a lui Warner.

Aproape că pic din copac.

E amuzant, credeam că aveam să reacţionez cu totul altfel.

Vechea Juliette ar fi plâns. Juliette cea distrusă s-ar fi rupt în două în urma impactului brusc al numeroaselor revelaţii sfâşietoare de azi, de la gravitatea minciunilor lui Warner, de la durerea de a mă simţi atât de profund trădată. Însă această nouă versiune a mea refuză să reacţioneze; în schimb, trupul meu se închide.

Simt cum braţele îmi amorţesc pe măsură ce Nazeera îmi oferă detalii despre fosta relaţie a lui Warner – detalii pe care vreau şi nu vreau să le aud. Spune că Lena şi Warner erau mare chestie în lumea Restauraţiei şi, dintr-odată, trei degete de la mâna dreaptă încep să-mi zvâcnească fără permisiunea mea. Spune că mama Lenei şi tatăl lui Warner erau încântaţi la gândul unei alianţe între familiile lor, al unei legături care avea să le facă regimul şi mai puternic, şi curenţi electrici îmi ţâşnesc în jos pe picioare, şocându-mă şi paralizându-mă în acelaşi timp.

Spune că Lena era îndrăgostită de el – îndrăgostită cu adevărat de el –, dar că Warner i-a frânt inima, că n-a

tratat-o niciodată cu o afecţiune reală şi că ea l-a detestat pentru asta, că „Lena e furioasă de când a auzit poveştile despre cum s-a îndrăgostit de tine, mai ales fiindcă tu ar fi trebuit să fii, gen, proaspăt ieşită dintr-un azil de nebuni, ştii? Aparent, a fost o lovitură puternică dată egoului ei" şi nu mă încălzeşte cu nimic să aud asta. Mă face să mă simt ciudat şi diferită, ca şi cum aş fi un specimen într-un acvariu, ca şi cum viaţa mea nu mi-a aparţinut niciodată, ca şi cum sunt o actriţă într-o piesă de teatru regizată de necunoscuţi şi simt aburii unui vânt arctic lovindu-mă ferm în piept, o briză amară care dă târcoale inimii mele, şi închid ochii în timp ce degerăturile îmi uşurează durerea, mâinile lor de gheaţă strângându-se în jurul rănilor care-mi supurează în carne.

Abia atunci

Abia atunci respir într-un final, desfătându-mă cu deconectarea de la această durere.

Ridic privirea, simţindu-mă distrusă şi nouă-nouţă, cu privirea rece şi feroce în timp ce clipesc şi spun:

— Cum de ştii toate astea?

Nazeera rupe o frunză dintr-o creangă apropiată şi o împătureşte între degete. Dă din umeri.

— Ne învârtim într-un cerc mic şi incestuos. O cunosc pe Lena dintotdeauna. Noi două n-am fost niciodată apropiate, nu chiar, dar ne mişcăm în aceeaşi lume. Ridică iar din umeri. A lovit-o tare despărţirea de el. Numai despre asta voia să vorbească. Şi vorbea cu toată lumea despre asta.

— Cât timp au fost împreună?

— Doi ani.

Doi ani.

Răspunsul e atât de neașteptat de dureros, încât îmi sfredelește noile mecanisme de apărare.

Doi ani? Doi ani cu o altă fată și n-a spus niciodată un cuvânt despre asta. Doi ani cu altcineva. *Și câte altele au mai fost oare?* Un șoc de durere încearcă să ajungă la mine, să-mi amăgească inima nouă și rece, și reușesc să-l alung. Chiar și-așa, o cărămidă de ceva fierbinte și oribil se îngroapă în pieptul meu.

Nu e gelozie, nu.

Inferioritate. Lipsă de experiență. Naivitate.

Câte altele oare voi mai afla despre el? Cât de multe lucruri mi-a mai ascuns? Cum voi putea să mai am vreodată încredere în el?

Închid ochii și simt cum greutatea pierderii și resemnarea se instalează adânc, adânc înlăuntrul meu. Oasele mi se foiesc, rearanjându-se pentru a face loc acestor răni noi.

Acestui val de furie proaspătă.

— Când s-au despărțit? o întreb.

— Cam... în urmă cu opt luni?

Acum chiar nu mai am de gând să pun întrebări.

Vreau să devin un copac. Un fir de iarbă. Vreau să devin pământ sau aer sau nimic. *Nimic.* Da. Vreau să devin nimic.

Mă simt atât de proastă!

— Nu înțeleg de ce nu ți-a spus niciodată, îmi zice Nazeera acum, dar de-abia o mai aud. Ce prostie! A fost o mare chestie în lumea noastră.

— De ce mă urmăreai?

Schimb subiectul fără niciun strop de fineţe. Ochii-mi sunt pe jumătate închişi. Pumnii îmi sunt încleştaţi. Nu mai vreau să vorbesc despre Warner. Vreodată. Vreau să-mi smulg inima din piept şi s-o arunc în oceanul nostru plin de pişat pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut vreodată pentru mine.

Nu mai vreau să simt nimic.

Nazeera se îndreaptă de spate, surprinsă.

— Se întâmplă multe în momentul ăsta, răspunde ea. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, multe rahaturi în care de-abia începi să înoţi. Vreau să zic... la naiba, cineva a încercat să te ucidă ieri. Clatină din cap. Pur şi simplu îmi fac griji pentru tine.

— Nici măcar nu mă cunoşti. De ce ţi-ai bate capul să-ţi faci griji pentru mine?

De data asta, nu răspunde. Doar se uită la mine. Încetişor, îşi mai desface o bomboană. O aruncă în gură şi priveşte în altă parte.

— Tata m-a obligat să vin aici, zice ea încet. Nu mi-am dorit să iau parte la aşa ceva. Niciodată nu mi-am dorit. Urăsc tot ce reprezintă Restauraţia. Dar mi-am spus că dacă tot sunt silită să vin aici, măcar aş putea să am grijă de tine. Aşa că asta fac acum. Am grijă de tine.

— Ei bine, nu-ţi pierde vremea! mă răstesc eu. N-am nevoie de mila ta sau de protecţia ta.

Nazeera tace. Într-un final, oftează.

— Ascultă, îmi pare tare rău! zice ea. Sincer, credeam că ştii despre Lena.

— Nu-mi pasă de Lena, mint eu. Există lucruri mult mai importante pentru care-mi fac griji.

— Corect, zice ea şi îşi drege vocea. Ştiu. Totuşi, îmi pare rău!

Nu spun nimic.

— Hei, zice Nazeera. Sincer. N-am vrut să te supăr. Vreau doar să ştii că nu sunt aici ca să-ţi fac rău. Încerc doar să am grijă de tine.

— N-am nevoie să ai grijă de mine. Mă descurc şi singură.

Acum îşi dă ochii peste cap.

— Nu ţi-am salvat viaţa?

Mormăi ceva prostesc în barbă.

Nazeera clatină din cap.

— Fată, trebuie să te aduni, altminteri n-o să răzbeşti, îmi zice ea. Habar n-ai ce se petrece în culise sau ce ţi-au pregătit ceilalţi comandanţi. Când nu răspund, adaugă: Lena nu e ultima dintre noi care a sosit aici, ştii? Şi nimeni nu vine aici ca să se poarte frumos.

Ridic privirea spre ea. Ochii îmi sunt lipsiţi de orice emoţie.

— Bun, zic eu. Lasă-i să vină.

Râde, dar fără viaţă.

— Deci tu şi Warner treceţi printr-o dramă şi acum nu-ţi mai pasă de nimic? Foarte matur din partea ta!

Simt cum sunt străbătută de flăcări. Ochii-mi sunt mai ageri.

— Dacă sunt supărată în clipa de faţă, e din cauză că tocmai am descoperit că toţi cei apropiaţi mie m-au *minţit*. M-au folosit. M-au manipulat pentru propriile lor interese. Părinţii mei, spun eu furioasă, încă trăiesc, şi se pare că nu sunt cu nimic mai buni decât monştrii ăia abuzivi

care m-au adoptat. Am o soră care este torturată în mod activ de către Restauraţie – şi n-am ştiut niciodată că există. Încerc să mă împac cu ideea că *nimic* nu va mai fi la fel pentru mine, vreodată, şi habar nu am în cine să am încredere sau cum să merg mai departe. Aşa că da, spun eu, aproape zbierând, în clipa asta nu-mi pasă de *nimic*! Fiindcă nu mai ştiu pentru ce anume lupt. Şi nu ştiu care-mi sunt prietenii. În clipa asta, spun eu, toţi îmi sunt duşmani, inclusiv *tu*.

Nazeera nu pare mişcată.

— Ai putea lupta pentru sora ta, spune ea.

— Nici măcar nu ştiu cine e.

Nazeera îmi aruncă o privire piezişă, încărcată de neîncredere.

— Nu e suficient că e o fată nevinovată torturată? Credeam că lupţi pentru binele suprem.

Dau din umeri. Mă uit în altă parte.

— Ştii ce? Nu trebuie să-ţi pese, zice ea. Dar mie îmi pasă. Îmi pasă de ceea ce le-a făcut Restauraţia oamenilor nevinovaţi. Îmi pasă că părinţii noştri sunt o adunătură de psihopaţi. Îmi pasă enorm de mult de ceea ce le-a făcut Restauraţia în special acelora dintre noi care au abilităţi. Şi, ca să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme: n-am spus niciodată nimănui despre puterile mele deoarece am văzut ce le făceau oamenilor asemenea mie. Cum îi închideau. Cum îi torturau şi-i abuzau. Se uită în ochii mei şi adaugă: Şi n-am de gând să fiu următorul experiment.

Ceva se cască înlăuntrul meu. Se înmoaie. Dintr-odată mă simt pustie şi tristă.

— Îmi pasă, îi spun într-un final. Îmi pasă prea mult, probabil.

Iar furia Nazeerei se domoleşte. Oftează.

— Warner a spus că Restauraţia vrea să mă ia înapoi, spun eu.

Ea încuviinţează din cap.

— Cred că are dreptate.

— Unde vor să mă ducă?

— Nu sunt sigură, răspunde ea şi dă din umeri. S-ar putea pur şi simplu să te ucidă.

— Mersi pentru discursul de încurajare!

— Sau, zice ea, zâmbind un pic, te vor trimite, poate, pe un alt continent. Un nou nume fals. O nouă unitate.

— Un alt continent? întreb eu, curioasă fără să vreau. Nu m-am suit niciodată într-un avion.

Cumva, am spus fix ce nu trebuia.

Nazeera pare rănită pentru o clipă. Durerea îi apare şi-i dispare iute din ochi, şi priveşte în altă parte. Îşi drege vocea. Dar când se uită iar la mine, expresia îi e din nou neutră.

— Da. Păi... n-ai ratat cine ştie ce.

— Călătoreşti mult? o întreb.

— Dap.

— De unde eşti?

— Din Sectorul 2. Continentul asiatic. Iar apoi, văzându-mi privirea nedumerită: Dar m-am născut în Bagdad.

— Bagdad, rostesc eu, aproape numai pentru mine.

Sună atât de familiar, şi încerc să-mi amintesc, încerc să-l localizez pe o hartă, când ea spune:

— Irak.

— *Oh*, fac eu. Uau!

— Multe de procesat, hm?

— Da, răspund încet. Iar apoi – detestându-mă chiar şi atunci când rostesc cuvintele – nu mă pot abţine să nu întreb: Lena de unde e?

Nazeera râde.

— Parcă ziceai că nu-ţi pasă de Lena.

Închid ochii. Clatin din cap, stânjenită.

— S-a născut în Peterhof, o suburbie din Sankt Petersburg.

— Rusia, zic eu, uşurată că în sfârşit recunosc unul dintre aceste oraşe. *Război şi pace.*

— Bună carte, zice Nazeera, dând din cap. Păcat că e în continuare pe lista de arderi.

— Lista de arderi?

— Ca să fie distrusă, zice ea. Restauraţia şi-a făcut planuri mari de a reseta limba, literatura şi cultura. Vor să creeze un tip nou de, nu ştiu, zice ea, făcând un gest aleatoriu cu mâna, umanitate universală.

Încuviinţez din cap, îngrozită în sinea mea. Ştiu deja asta. Am auzit-o prima oară de la Adam, imediat după ce a fost desemnat să-mi fie coleg de celulă la ospiciu. Iar ideea de a distruge arta... cultura... tot ceea ce îi face pe oameni diverşi şi frumoşi...

Mi se face rău de la stomac.

— În orice caz, spune ea, fireşte că e un experiment grotesc, mizerabil, dar trebuie să trecem prin toate etapele. Ni s-au dat liste de cărţi pe care să le sortăm, şi trebuie să le citim, să scriem referate, să ne hotărâm ce să păstrăm şi ce să aruncăm. Expiră şi continuă: În urmă

cu câteva luni i-am terminat în sfârşit de citit pe cei mai mulţi clasici – dar la începutul anului trecut ne-au obligat pe toţi să citim *Război şi pace* în cinci limbi, deoarece voiau să analizăm cum cultura joacă un rol în manipularea traducerii aceluiaşi text. Şovăie în timp ce-şi aduce aminte: Categoric, cel mai amuzant a fost s-o citesc în franceză. Dar cred, în fine, că cel mai bine e în rusă. Tuturor celorlalte traduceri – mai ales celor în engleză – le lipseşte acea necesară... *toska*[1]. Ştii ce zic?

Rămân un pic cu gura căscată.

E *felul* în care o spune – ca şi când nu e mare scofală, ca şi când tocmai a zis ceva perfect normal, ca şi când oricine l-ar putea citi pe Tolstoi în cinci limbi diferite şi să le dea gata într-o după-amiază. E încrederea ei în sine lipsită de efort care îmi face inima să se dezumfle. Mie mi-a luat o lună ca să citesc *Război şi pace*. În limba *maternă*.

— Corect, spun eu şi mă uit în altă parte. Da. Asta-i, ăăă, interesant.

Devine prea familiar acest sentiment de inferioritate. Prea puternic. De fiecare dată când cred c-am făcut un progres în viaţa mea, se pare că mi se reaminteşte cât de lung e drumul care mi-a mai rămas de străbătut. Deşi cred că nu e vina Nazeerei că ea şi restul acelor copii au fost crescuţi pentru a fi nişte genii violente.

— Deci, spune ea, împreunându-şi mâinile. Mai există vreun lucru pe care vrei să-l afli?

— Da, răspund eu. Care-i faza cu frate-tău?

Pare surprinsă.

— Cu Haider? Şovăie. La ce te referi?

---

[1] Tristeţe, melancolie, dor (în lb. rusă în orig.).

— Adică, gen – mă încrunt –, e loial tatălui tău? Restaurației? E demn de încredere?

— Nu știu dacă l-aș numi neapărat demn de încredere, zice ea, părând să mediteze la asta. Dar cred că noi toți avem o relație complicată cu Restaurația. Haider dorește la fel de puțin ca mine să se afle aici.

— Serios?

Nazeera încuviințează din cap.

— Warner probabil că nu ne consideră pe niciunul dintre noi prieteni, dar Haider o face. Iar Haider a trecut printr-o perioadă foarte întunecată anul trecut.

Face o pauză. Rupe o altă frunză de pe creangă. O împăturește și-o despăturește între degete, după care spune:

— Tatăl meu a pus multă presiune pe el, forțându-l să treacă prin niște sesiuni de antrenament intense – detalii pe care Haider nu vrea să mi le împărtășească –, și câteva săptămâni mai târziu a început s-o ia razna. Manifesta tendințe suicidale. Autoflagelare. Și m-am speriat rău de tot. L-am sunat pe Warner, fiindcă știam că Haider avea să asculte de el. Clatină din cap. Warner n-a spus niciun cuvânt. Pur și simplu s-a urcat într-un avion. Și a stat cu noi câteva săptămâni. Nu știu ce i-a spus lui Haider, zice ea. Nu știu ce-a făcut sau cum l-a ajutat să treacă peste asta, dar – privește departe, în zare, și ridică din umeri – e greu să uiți așa ceva. Deși părinții noștri încearcă să ne asmută unul împotriva altuia. Încearcă să ne împiedice să devenim prea moi. Râde. Dar asta-i o tâmpenie.

Sunt amețită, stupefiată.

Sunt atâtea de asimilat aici, încât nici măcar nu știu de unde să încep. Nu sunt sigură că vreau s-o fac. Toate

comentariile Nazeerei despre Warner par să mă înjunghie în inimă. Mă fac să-mi fie dor de el.

Mă fac să vreau să-l iert.

Dar nu le pot îngădui emoţiilor să mă controleze. Nu acum. Nici altă dată. Aşa că alung din minte sentimentele şi, în schimb, spun:

— Uau! Şi eu care credeam că Haider e un nemernic.

Nazeera zâmbeşte. Flutură absent din mână.

— Lucrează la asta.

— El are vreo... abilitate supranaturală?

— Nu, din câte ştiu.

— Ha...

— Da.

— Dar tu poţi zbura, zic.

Nazeera încuviinţează din cap.

— Asta-i interesant.

Zâmbeşte cu gura până la urechi şi se întoarce cu faţa spre mine. Ochii ei sunt mari şi frumos înseninaţi de lumina pestriţă care cade printre crengi, iar entuziasmul ei e atât de pur, încât ceva dinlăuntrul meu se ofileşte şi moare.

— E mai mult decât *interesant*, zice ea, şi acela e momentul când simt o împunsătură de ceva nou:

Gelozie.

Invidie.

Ranchiună.

Abilităţile mele au fost mereu un blestem – o sursă de durere şi conflicte fără sfârşit. Totul în legătură cu mine e creat pentru a ucide şi a distruge, şi e o realitate pe care n-am putut niciodată s-o accept pe de-a-ntregul.

— Trebuie să fie frumos, zic eu.

Se întoarce din nou, zâmbind cu faţa în bătaia vântului.

— Cea mai tare parte? zice ea. E că pot să fac şi *asta*...

Nazeera devine dintr-odată invizibilă.

Tresar brusc.

Iar apoi revine, radiind.

— Nu-i aşa că-i grozav? întreabă ea, cu ochii scânteind încântaţi. N-am mai putut niciodată să împărtăşesc cuiva asta.

— Ăăă... da. Râd, dar sună fals, prea piţigăiat. Foarte mişto! Iar apoi adaug mai încet: Kenji o să se enerveze rău.

Nazeera devine serioasă.

— Ce-are el de-a face cu asta?

— Păi... Dau din cap în direcţia ei. Vreau să zic, ce-ai făcut tu? Ăsta-i talentul lui Kenji. Şi lui nu prea-i place să împartă scena cu cineva, de obicei.

— Nu ştiam că poate exista altcineva cu aceeaşi putere, zice ea, vizibil distrusă emoţional. Cum e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, spun, şi simt brusc dorinţa de a râde.

E atât de hotărâtă să-l displacă pe Kenji, încât încep să mă întreb de ce. Iar apoi îmi amintesc, dintr-odată, de toate revelaţiile oribile de azi, iar zâmbetul mi se şterge de pe faţă într-o clipă.

— Deci, spun eu degrabă, ce-ai zice să ne întoarcem la bază? Încă mai am un milion de lucruri de care trebuie să mă ocup, inclusiv cum să mă descurc cu simpozionul ăla tâmpit de mâine. Nu ştiu dacă nu cumva ar fi mai bine să trag chiulul sau doar să...

— Nu trage chiulul, mi-o retează Nazeera. Dacă lipseşti, s-ar putea să creadă că ştii ceva. Nu le arăta aşii din mânecă. Nu încă. Dă-i înainte aşa până ce pui la punct un plan.

Mă uit lung la ea. O măsor cu privirea. Într-un final, spun:

— Bine.

— Şi odată ce te hotărăşti ce anume vrei să faci, dă-mi de ştire. Pot oricând să ajut la evacuarea oamenilor. Să am grijă de locuinţe. Să lupt. Orice. Trebuie doar să mă anunţi.

— Poftim...? Mă încrunt. Să evacuezi oamenii? Despre ce vorbeşti?

Nazeera îmi zâmbeşte în timp ce clatină din cap.

— Fată, tu tot nu pricepi, nu-i aşa? De ce crezi că ne aflăm aici? Restauraţia plănuieşte să distrugă Sectorul 45. Se uită fix la mine. Asta îi include pe toţi cei de-aici.

WARNER

Nu apuc să ajung jos.

Abia am avut o secundă la dispoziţie să-mi pun cămaşa cum trebuie când aud pe cineva bătând la uşă.

— Îmi pare tare rău, frăţioare, îl aud pe Kenji strigând, dar tipa nu vrea să mă asculte...

Iar apoi, o altă voce:

— Warner, deschide uşa! Îţi promit că n-o să doară decât un pic.

Vocea ei e neschimbată. Dulce. Înşelător de blândă. Întotdeauna un pic aspră.

— Lena, zic eu. Ce mă bucur să îţi aud din nou vocea!

— Deschide uşa, măgarule!

— N-ai avut niciodată vreo reţinere să foloseşti cuvinte flatante.

— Am spus *deschide uşa*...

Foarte încet, o fac.

Iar apoi închid ochii.

Lena mă pălmuieşte peste faţă atât de tare, încât îmi ţiuie urechile. Kenji ţipă, dar numai un pic, iar eu inspir adânc. Mă uit în sus spre ea, fără să înalţ capul.

— Ai terminat?

Face ochii mari, înfuriată şi jignită, şi îmi dau seama c-am mers prea departe. Trage braţul înapoi fără să gândească şi, chiar şi-aşa, e o lovitură executată la perfecţie.

În urma impactului mi-ar rupe, cel puţin, nasul, dar nu-i mai pot întreţine fanteziile de a-mi provoca rău fizic. Reflexele mele sunt mai rapide decât ale ei – întotdeauna au fost – şi o prind de încheietură cu doar câteva momente înainte de impact. Braţul îi vibrează de la intensitatea energiei nefolosite şi sare înapoi, zbierând în timp ce se eliberează din strânsoarea mea.

— Ticălos nenorocit ce eşti! se răsteşte ea, gâfâind.

— Lena, nu te pot lăsa să mă loveşti peste faţă.

— Ţi-aş face chestii mult mai rele.

— Şi te întrebi de ce lucrurile n-au mers între noi.

— Întotdeauna atât de rece, zice ea, şi ceva i se frânge în voce când o spune. Întotdeauna atât de nemilos.

Mă frec la ceafă şi zâmbesc, nefericit, spre perete.

— De ce-ai venit în camera mea? De ce vrei să discuţi cu mine între patru ochi? Ştii că nu mai am ce să-ţi spun.

— Nu mi-ai spus niciodată *nimic*! ţipă ea dintr-odată. Doi ani, zice ea, gâfâind, doi ani, şi ai lăsat un mesaj pentru *mama* mea spunându-i să mă informeze că relaţia noastră s-a terminat...

— Nu erai acasă, zic eu, închizând ochii strâns. Am crezut că era mai eficient...

— Eşti un *monstru*...

— Da, spun. Da, sunt. Mi-aş dori să mă uiţi.

Ochii i se umezesc într-o clipită, încărcaţi de lacrimi ţinute în frâu prea mult timp. Mă simt vinovat că nu simt nimic. Nu pot decât să-i întorc privirea, prea obosit ca să mă cert. Prea ocupat să-mi oblojesc propriile-mi răni.

Vocea ei e deopotrivă furioasă şi tristă când spune:

— Unde-i noua ta iubită? Mor de nerăbdare s-o cunosc!

Auzind acestea, privesc din nou în altă parte, căci propria-mi inimă mi se frânge în piept.

— Ar fi mai bine să mergi să te instalezi, îi zic. Nazeera şi Haider sunt şi ei pe-aici, pe undeva. Sunt sigur că aveţi multe de discutat.

— Warner...

— Lena, te rog! îi spun, simţindu-mă cu adevărat epuizat acum. Înţeleg, eşti supărată. Dar nu e vina mea că te simţi aşa. Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. Şi nu te-am făcut niciodată să crezi asta.

Tace o vreme atât de îndelungată, încât în cele din urmă mă uit la ea, dându-mi seama prea târziu că, din nou, cumva, am reuşit să înrăutăţesc lucrurile. Pare paralizată, cu ochii rotunzi, buzele întredeschise şi mâinile tremurându-i uşor pe lângă corp.

Oftez.

— Trebuie să plec, îi spun încet. Kenji îţi va arăta camera unde vei fi cazată.

Mă uit la Kenji şi el dă din cap, doar o dată. Are o expresie neaşteptat de mohorâtă.

Lena continuă să tacă.

Fac un pas înapoi, pregătit să închid uşa dintre noi, când se repede la mine cu un ţipăt brusc şi mâinile i se încleştează în jurul gâtului meu atât de neaşteptat, încât aproape că mă doboară. Îmi zbiară în faţă, împingându-mă în spate în acelaşi timp, şi tot ce pot să fac e să rămân calm. Instinctele mele sunt uneori prea sprintene – mi-e greu să nu reacţionez la ameninţările fizice – şi mă căznesc

să mă mişc într-o lentoare aproape lichidă în timp ce-i înlătur mâinile din jurul gâtului meu. Încă se zbate, lovindu-mă de câteva ori în fluierul piciorului când reuşesc în cele din urmă să-i potolesc braţele şi s-o trag aproape de mine.

Dintr-odată, se opreşte.

Buzele-mi sunt lipite de urechea ei când îi rostesc numele o dată, foarte delicat.

Înghite anevoie şi se uită în ochii mei, toată numai foc şi furie. Chiar şi-aşa, îi simt speranţa. Disperarea. O simt cum se întreabă dacă nu cumva m-am răzgândit.

— Lena, spun eu din nou, chiar mai blând. Zău aşa, trebuie să ştii că acţiunile tale nu mă fac să mă îndrăgostesc de tine.

Înlemneşte.

— Te rog să pleci! îi spun şi închid repede uşa dintre noi.

Cad cu spatele pe pat, strâmbându-mă când bate cu putere la uşă, şi îmi cuprind capul în mâini. Trebuie să-mi înăbuş un impuls brusc, inexplicabil, de a sparge ceva. Simt cum creierul meu mai are un pic şi mi se desprinde de craniu.

Cum am ajuns aici?

Neancorat. Răvăşit şi distras.

Când mi s-a întâmplat asta?

Sunt lipsit de concentrare, de control. Sunt fiecare dezamăgire, fiecare eşec, fiecare lucru inutil care a zis tatăl meu vreodată că sunt. Sunt slab. Sunt un laş. Am permis prea des ca emoţiile mele să câştige, iar acum, acum am pierdut totul. Totul se destramă. Juliette e în primejdie.

Acum, mai mult ca oricând, noi doi trebuie să facem front comun. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie s-o avertizez. Trebuie s-o *protejez* – dar a dispărut. Iarăşi a ajuns să mă dispreţuiască.

Şi iată-mă din nou aici.

În hău.

Dizolvându-mă lent în acidul emoţiilor.

JULIETTE

Singurătatea e un lucru tare straniu.

Se furişează pe la spatele tău, tăcută şi nemişcată, se aşază lângă tine în întuneric, te mângâie pe păr în timp ce dormi. Se înfăşoară în jurul oaselor tale, strângând atât de tare, încât aproape că nu poţi respira, aproape că nu poţi să auzi pulsul gonindu-ţi în sânge, repezindu-se în sus spre piele, atingându-ţi cu buzele ei firişoarele moi de păr de la ceafă. Lasă minciuni în inima ta, se întinde lângă tine noaptea, fură lumina din fiecare colţ. E un partener constant, luându-te de mână doar pentru a te trage în jos când te chinui să te ridici, adunându-ţi lacrimile doar pentru a ţi le împinge în jos pe gât. Te înfricoşează pur şi simplu stând lângă tine.

Te trezeşti dimineaţa şi te întrebi cine eşti. Nu reuşeşti să adormi noaptea şi tremuri în pielea ta. Te îndoieşti te îndoieşti te îndoieşti

s-o fac

să n-o fac

ar trebui s-o fac

păi de ce n-aş face-o

Şi chiar şi-atunci când eşti pregătit să renunţi. Când eşti pregătit să te eliberezi. Când eşti pregătit să fii nou-nouţ. Singurătatea e un prieten vechi care stă lângă tine în oglindă, privindu-te fix în ochi, provocându-te să-ţi trăieşti viaţa fără el. Nu găseşti cuvintele ca să te aperi, ca să te lupţi cu acele

cuvinte care ţipă că nu eşti suficient niciodată suficient absolut niciodată suficient.

Singurătatea e un partener crud, deplorabil.

Uneori pur şi simplu nu vrea să-ţi dea drumul.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Primul lucru pe care-l fac când mă întorc la bază e să-i ordonez lui Delalieu să-mi mute toate lucrurile în fostele camere ale lui Anderson. Nu m-am gândit prea mult cum o să fie să-l văd pe Warner tot timpul. N-am luat încă în considerare cum să mă port în prezenţa fostei lui prietene. Habar n-am cum vor sta lucrurile astea şi în momentul de faţă aproape că nu mă mai ostenesc să-mi pese.

Sunt prea furioasă.

Dacă e să-i dau crezare Nazeerei, atunci tot ce-am încercat să facem aici – toate eforturile noastre de a juca frumos, de a fi diplomatici, de a găzdui o conferinţă internaţională de lideri – a fost în van. Toate lucrurile pentru care am muncit pot fi aruncate la gunoi. Ea spune că se plănuieşte eradicarea Sectorului 45. Toţi oamenii. Nu doar cei care locuiesc la sediu. Nu doar soldaţii care au luptat alături de noi. Dar şi toţi civilii. Femeile, copiii – cu toţii.

Vor face ca Sectorul 45 să dispară.

Şi simt dintr-odată cum pierd controlul.

Fosta locuinţă a lui Anderson e enormă – prin comparaţie, face ca încăperile lui Warner să pară ridicole – şi, după ce Delalieu m-a lăsat singură, sunt liberă să mă desfăt cu numeroasele privilegii pe care mi le oferă rolul meu fals de comandant suprem al Restauraţiei. Două birouri.

Două săli de şedinţe. O bucătărie completă. Un apartament prezidenţial. Trei băi. Două camere de oaspeţi. Patru dressinguri, complet echipate – aşa tată, aşa fiu, îmi dau seama –, şi numeroase alte detalii. N-am petrecut prea mult timp în aceste camere; dimensiunile sunt prea vaste. Am nevoie doar de-un birou şi, în general, acolo îmi petrec timpul.

Dar astăzi nu mă grăbesc deloc când arunc o privire prin jur, şi singurul spaţiu care-mi stârneşte cel mai tare curiozitatea e cel pe care nu l-am mai observat niciodată până acum. E cel de lângă dormitor: o întreagă încăpere dedicată enormei colecţii de băuturi alcoolice a lui Anderson.

Nu ştiu foarte multe despre alcool.

N-am avut parte niciodată de vreun soi de experienţă adolescentină; n-am participat niciodată la vreo petrecere; n-am fost niciodată supusă presiunii colegilor, aşa cum am citit în romane. Nimeni nu mi-a oferit vreodată droguri sau băuturi puternice, şi probabil c-au avut motive întemeiate. Totuşi, sunt fascinată de numeroasele sticle perfect aranjate pe rafturile de sticlă care acoperă pereţii întunecaţi şi lambrisaţi ai încăperii. Nu există nicio piesă de mobilier cu excepţia a două fotolii mari din piele maro şi a măsuţei de cafea lăcuită dintre ele două. Pe măsuţă e o... carafă?... transparentă umplută cu un soi de lichid chihlimbariu; lângă ea se află un singur pahar. Totul aici e întunecat, uşor deprimant, şi duhneşte a lemn şi a ceva vechi şi stătut – *bătrân*.

Întind mâna şi-mi trec degetele peste lambriurile din lemn, pe care le număr. Trei din cei patru pereţi găzduiesc

diferite sticle vechi – 637 în total –, dintre care cele mai multe sunt umplute cu acelaşi lichid chihlimbariu; doar câteva sticle sunt pline cu un lichid transparent. Mă apropii ca să citesc etichetele şi aflu că sticlele transparente sunt pline cu vodcă – asta e o băutură de care am mai auzit –, însă lichidul chihlimbariu are denumiri diferite în recipiente diferite. O bună parte din el se cheamă scotch. Există câteva sticle de tequila. Dar cele mai multe pe care le are Anderson în camera asta se numesc burbon – 523 de sticle în total –, o băutură de care habar nu am. Ca să fiu sinceră, am auzit doar de oameni care beau vin şi bere şi margarita – iar pe-aici nu găsesc aşa ceva. Singurul perete dotat cu alte lucruri în afară de alcool e burduşit cu câteva cutii de trabucuri şi mai multe pahare scunde cu design alambicat. Iau unul dintre pahare şi aproape că-l scap; e mult mai greu decât pare. Mă întreb dacă chestiile astea sunt făcute din cristal adevărat.

Iar apoi nu pot să nu-mi pun întrebări în legătură cu motivaţiile lui Anderson pntru crearea acestui loc. E o idee atât de ciudată, să dedici o întreagă cameră doar expunerii unor sticle de alcool. De ce nu le-ai pune într-un dulap? Sau într-un frigider?

Mă aşez pe unul dintre fotolii şi ridic privirea, distrasă de candelabrul masiv şi scânteietor care atârnă din tavan.

Nu pot să spun ce anume m-a atras spre această încăpere. Dar aici mă simt cu adevărat singură. Ţinută la distanţă de tot zgomotul şi confuzia acestei zile. Mă simt izolată cum trebuie aici, printre aceste sticle, într-un mod care mă alină. Şi, pentru prima dată pe ziua de azi,

simt că mă relaxez. Simt că mă repliez. Că mă retrag. Că fug departe într-un cotlon întunecat al minţii mele.

Există un soi de libertate în a renunţa.

Există o libertate în a fi furios. În a locui singur. Şi, cel mai ciudat dintre toate: aici, între aceşti pereţi care au reprezentat refugiul lui Anderson, în sfârşit îl înţeleg. În sfârşit înţeleg cum de era capabil să trăiască aşa cum a făcut-o. Nu şi-a îngăduit niciodată să simtă, nu şi-a îngăduit niciodată să fie rănit, nu a invitat niciodată emoţiile în viaţa lui. Nu avea nicio obligaţie faţă de nimeni, în afară de el – şi asta l-a eliberat.

Egoismul lui l-a descătuşat.

Mă întind după carafa cu lichidul chihlimbariu, îi scot dopul şi umplu paharul de cristal de lângă ea. Analizez paharul o vreme, iar acesta mă analizează pe mine.

Într-un final, îl ridic.

Iau o gură şi aproape c-o scuip, tuşind violent în timp ce o parte din lichid îmi rămâne blocat în gât. Băutura aleasă de Anderson e dezgustătoare. Ca moartea şi focul şi uleiul şi fumul. Mă forţez să iau o gură mare din băutura asta scârboasă înainte s-o pun din nou jos, în timp ce ochii îmi lăcrimează pe măsură ce alcoolul îşi face loc în organismul meu. Nici măcar nu sunt sigură de ce am făcut-o – de ce am vrut s-o încerc sau ce efect speram să aibă asupra mea. Nu mai am niciun fel de aşteptări.

Sunt doar curioasă.

Mă simt nesăbuită.

Iar secundele trec, ochii mi se deschid şi mi se închid în tăcerea bine-venită, şi-mi trec un deget de-a lungul buzelor, număr din nou sticlele, şi tocmai sunt pe cale să cred

că gustul acela oribil al băuturii nu a fost chiar atât de rău, când, încet-încet, cu bucurie, o floare de căldură se ridică din măruntaiele mele şi aruncă raze de dogoare în fiecare dintre venele mele.

Oh, gândesc eu

oh

Gura mea zâmbeşte, dar pare un pic strâmbă şi nu-mi pasă, nu chiar, nici măcar când îmi simt gâtul un pic amorţit. Ridic paharul încă plin şi mai iau o duşcă de foc, şi de data asta nu mă îngrozeşte. E plăcut să te pierzi aşa, să-mi umplu capul cu nori şi vânt şi nimic. Mă simt relaxată şi un pic stângace când mă ridic, dar e drăguţ, e drăguţ şi cald şi plăcut şi mă trezesc pornind spre baie, zâmbind în timp ce cotrobăi prin sertare după ceva

ceva

unde e

Iar apoi o găsesc, o maşină de tuns electrică, şi mă hotărăsc că e timpul pentru o tunsoare nouă. Părul meu mă deranjează de-o veşnicie. E prea lung, prea lung, o aducere-aminte, un suvenir din timpul petrecut la ospiciu, prea lung de la toţi acei ani în care am fost uitată şi lăsată să putrezesc în infern, prea des, prea sufocant, prea mult, prea asta, prea ailaltă, prea enervant

Bâjbâi după ştecher, dar în cele din urmă reuşesc să pornesc chestia asta, şi aparatul bâzâie în mâna mea şi cred că probabil ar trebui să mă dezbrac mai întâi, nu vreau să las păr peste tot nu-i aşa, deci probabil ar trebui să mă dezbrac mai întâi, categoric

Iar apoi stau în lenjerie intimă, gândindu-mă la cât de mult mi-am dorit dintotdeauna în secret să fac asta,

la cum am crezut mereu c-o să fie atât de frumos, atât de eliberator...

Şi îmi trec maşina peste cap într-o mişcare unduită.

O dată.

De două ori.

Iar şi iar şi iar, şi râd în timp ce părul cade pe jos, o mare de bucle castanii prea lungi aterizând la picioarele mele, şi niciodată nu m-am mai simţit atât de uşoară, atât de absurd de fericită

Arunc în chiuvetă maşina care încă bâzâie şi fac un pas înapoi, admirându-mi opera în oglindă în timp ce-mi ating capul proaspăt tuns. Acum am aceeaşi tunsoare ca a lui Warner. Aceiaşi trei centimetri ascuţiţi de păr, doar că părul meu e închis la culoare, iar al lui e deschis, şi, dintr-odată, eu arăt mult mai în vârstă. Mai aspră. Mai serioasă. Am pometi. O linie a maxilarului pronunţată. Arăt furioasă şi un pic înspăimântătoare. Ochii mei sunt luminoşi, imenşi pe faţa mea, centrul atenţiei, mari şi ageri şi pătrunzători, şi ador asta.

Ador asta.

Încă chicotesc în timp ce înaintez legănat pe culoar, rătăcind prin camerele lui Anderson în lenjeria mea intimă, simţindu-mă mai liberă decât m-am simţit în ultimii ani. Mă trântesc pe fotoliul mare din piele şi termin restul paharului din două înghiţituri rapide.

Trec ani, secole, vieţi întregi, şi aud vag o bătaie la uşă.

O ignor.

Stau într-o rână pe fotoliu acum, cu picioarele peste braţul lui, întinsă pe spate ca să privesc cum se învârte candelabrul...

Oare se învârtea şi înainte?

...şi mult prea curând reveria mea e întreruptă, mult prea curând aud o năvală de voci pe care le recunosc vag şi nu fac nicio mişcare, ci doar privesc pieziş, întorcându-mi capul spre acele sunete.

— O, rahat, J...

Kenji dă buzna în cameră şi se opreşte locului când mă vede. Îmi aduc aminte brusc, vag, că sunt în lenjerie intimă, că o altă versiune a mea ar prefera ca el să nu mă vadă aşa – dar nu e suficient ca să mă motiveze să fac vreo mişcare. Pe de altă parte, Kenji pare foarte îngrijorat.

— O *rahat rahat rahat...*

Abia atunci remarc că nu e singur.

Kenji şi Warner se află în faţa mea, şi amândoi se uită la mine de parcă sunt îngroziţi, de parcă am făcut cine ştie ce boacănă, şi asta mă înfurie.

— Ce e? mă răstesc eu, enervată. Plecaţi de-aici!

— Juliette... iubire... ce-ai făcut...

Iar apoi Warner îngenunchează lângă mine. Încerc să mă uit la el, dar dintr-odată mi-e greu să mă concentrez, mi-e greu să privesc drept. Vederea mi se împăienjeneşte şi trebuie să clipesc de câteva ori ca să-i fac faţa să nu se mai învârtească, dar apoi mă uit la el, mă uit la el cu adevărat, şi ceva dinlăuntrul meu încearcă să-şi aducă aminte că suntem furioşi pe Warner, că nu ne mai place de el şi că nu vrem să-l vedem sau să vorbim cu el, dar apoi mă atinge pe faţă...

şi oftez

Îmi sprijin obrazul de palma lui şi îmi amintesc ceva frumos, ceva bun, şi un iureş de senzaţii mă copleşeşte

— Salut! îi spun.

Iar el pare atât de trist atât de trist şi e pe cale să-mi răspundă, dar Kenji spune:

— Frăţioare, cred c-a băut, gen, nu ştiu, un pahar întreg din chestia asta. Poate o litră? Şi la greutatea ei? Înjură printre dinţi şi spune: Atât de mult whisky m-ar distruge *pe mine*, darămite pe ea.

Warner închide ochii. Sunt fascinat de felul în care mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos, şi întind mâna, trecându-mi degetele peste gâtul lui.

— Scumpo, şopteşte el, cu ochii în continuare închişi. De ce...

— Ai habar cât de mult te iubesc? îl întreb. Te iubesc... te-am iubit atât de mult! Atât de mult!

Când deschide ochii din nou, sunt luminoşi. Strălucesc. Nu spune nimic.

— Kishimoto, zice el încet. Te rog să porneşti duşul!

— Imediat!

Şi Kenji dispare.

Warner tot nu-mi spune nimic.

Îi ating buzele. Mă aplec în faţă.

— Ai o gură aşa de frumoasă! şoptesc eu.

El încearcă să zâmbească. Pare un zâmbet trist.

— Îţi place părul meu? îl întreb.

Dă din cap.

— Serios?

— Eşti frumoasă, zice el, dar de-abia poate rosti cuvintele, iar vocea i se frânge când spune: De ce-ai făcut asta, iubire? Încercai să-ţi faci rău?

Încerc să-i răspund, dar deodată mi se face greaţă. Capul mi se învârteşte. Închid ochii pentru a potoli senzaţia, dar nu vrea să cedeze.

— Duşul e pregătit! îl aud pe Kenji strigând, apoi, brusc, vocea lui e mai aproape. Frăţioare, te descurci? Sau vrei să preiau eu de-aici?

— Nu.

O pauză.

— Nu, poţi să pleci. O să am grijă să fie în siguranţă. Te rog să le spui celorlalţi că nu mă simt bine. Cere-le scuze din partea mea.

— Nicio problemă. Altceva?

— Cafea. Câteva sticle de apă. Două aspirine.

— S-a făcut.

— Îţi mulţumesc!

— Oricând, omule!

Iar apoi mă mişc, totul se mişcă, totul e culcat pe-o parte şi deschid ochii şi îi închid repede la loc căci lumea devine neclară înaintea mea. Warner mă duce în braţe şi îmi îngrop faţa în curbura gâtului său. Miroase atât de familiar!

A siguranţă.

Vreau să-i vorbesc, dar mă simt înceată. Ca şi când îmi ia o veşnicie să-mi fac buzele să se mişte, ca şi cum se desfăşoară cu încetinitorul când o fac, ca şi când cuvintele ies toate deodată când le rostesc, iar şi iar

— Deja mi-e dor de tine, murmur eu cu buzele lipite pe pielea lui. Mi-e dor de asta, mi-e dor de tine, mi-e dor de tine

şi apoi mă lasă jos, mă pune pe picioare şi mă ajută să intru la duş.

Aproape că ţip când apa îmi loveşte trupul.

Deschid ochii, cu mintea pe jumătate trează într-o clipită, în timp ce apa rece curge peste mine. Clipesc mărunt, respirând anevoie în timp ce mă reazem de peretele cabinei de duş, uitându-mă speriată la Warner prin sticla jivrată. Apa şerpuieşte în jos pe pielea mea, mi se adună în gene, în gura deschisă. Umerii îşi încetinesc tremuratul în timp ce corpul mi se obişnuieşte cu temperatura şi minutele trec, iar noi doi ne uităm unul la altul şi nu spunem nimic. Mintea mi se linişteşte, dar nu se limpezeşte, şi un nor de ceaţă încă rămâne agăţat deasupra mea chiar şi atunci când mă întind ca să răsucesc maneta, încălzind cu multe grade apa.

Încă pot să-i văd faţa, frumoasă chiar dacă sticla dintre noi o face neclară, când spune:

— Eşti OK? Te simţi mai bine?

Fac un pas în faţă, măsurându-l în tăcere cu privirea, şi nu spun nimic în timp ce-mi scot sutienul şi-i dau drumul pe jos. Nu primesc niciun răspuns din partea lui, doar face ochii un pic mari şi pieptul îi tresare un pic, şi îmi scot chiloţii, aruncându-i în spatele meu, iar el clipeşte de câteva ori şi face un pas înapoi, se uită în altă parte şi iar la mine.

Deschid uşa de la duş.

— Intră! îi spun.

Dar acum nu vrea să se uite la mine.

— Aaron...

— Nu te simţi bine, zice el.

— Mă simt în regulă.

— Scumpo, te rog, tocmai ai băut un butoi de whisky...

— Vreau doar să te ating, îi spun. Vino aici.

În cele din urmă se întoarce spre mine, ochii i se mişcă încet în sus pe trupul meu şi o văd, văd cum se întâmplă când ceva dinlăuntrul lui pare să se frângă. Pare îndurerat şi vulnerabil şi înghite anevoie când păşeşte spre mine. Cabina se umple de aburi acum, picături fierbinţi de apă se sparg de şoldurile mele goale şi buzele lui se întredeschid în timp ce el se uită la mine, în timp ce întinde mâinile, şi cred că are într-adevăr de gând să intre când

în schimb

închide uşa dintre noi şi spune:

— Am să te aştept în living, iubire.

WARNER

Juliette doarme.

A ieşit de la duş, s-a urcat în poala mea şi a adormit pe loc lipită de gâtul meu, în timp ce mormăia lucruri pe care ştiu sigur că le va regreta dimineaţă. A fost nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care-l am ca să-i desprind trupul moale şi cald din jurul meu, dar, cumva, am izbutit. Am învelit-o în pat şi am plecat, iar durerea de a mă dezlipi de ea seamănă cu ceea ce îmi închipui că ar fi să-mi dezlipesc pielea de pe corp. M-a implorat să rămân şi m-am prefăcut că n-am auzit-o. Mi-a spus că mă iubeşte şi n-am putut să-i răspund.

A plâns, chiar şi cu ochii închişi.

Dar nu pot avea încredere că ştie ce face sau ce spune în acea stare compromisă; nu, eu ştiu cum stau lucrurile. N-are niciun pic de experienţă cu alcoolul, dar pot doar să-mi imaginez că atunci când îşi va reveni dimineaţă, n-o să vrea cu niciun chip să mă vadă. N-o să vrea să ştie că s-a arătat atât de vulnerabilă în faţa mea. Mă întreb dacă măcar o să-şi amintească ce s-a întâmplat.

Cât despre mine, sunt mai mult decât disperat.

E trecut de trei dimineaţa şi mă simt de parcă n-am dormit de câteva zile. De-abia reuşesc să-mi ţin ochii deschişi; nu pot fi lăsat singur cu gândurile mele sau

cu numeroasele slăbiciuni ale persoanei mele. Mă simt spulberat, ţinut laolaltă doar de necesitate.

Am încercat în van să vorbesc despre învălmăşeala de sentimente care-mi aglomerează gândurile – lui Kenji, care voia să ştie ce s-a întâmplat după ce-a plecat; lui Castle, care m-a încolţit în urmă cu vreo trei ore, cerând să ştie ce i-am spus lui Juliette; ba chiar şi lui Kent, care a reuşit să pară doar un pic încântat când a descoperit că noua mea relaţie a făcut deja implozie.

Vreau să mă înghită pământul.

Nu mă pot întoarce în dormitorul nostru – dormitorul meu –, unde urmele prezenţei sale sunt încă proaspete, prea vii; şi nu mai pot evada în camerele de simulare, căci soldaţii sunt staţionaţi acolo, relocaţi din pricina renovărilor.

Nu mi se acordă nicio păsuire de la consecinţele acţiunilor mele.

Nu există niciun loc unde să-mi odihnesc capul pentru mai mult de o clipă înainte să fiu descoperit şi aspru pedepsit.

Lena, care mi-a râs în faţă când am trecut pe lângă ea pe hol.

Nazeera, care a clătinat din cap când i-am urat noapte bună fratelui ei.

Sonya şi Sara, care mi-au aruncat priviri triste când m-au descoperit ghemuit într-un colţ al aripii medicale nefinalizate. Brendan, Winston, Lily, Alia şi Ian, care şi-au ţipit capetele din dormitoarele lor noi-nouţe, oprindu-mă în timp ce încercam să scap, punând atât de multe întrebări – cu voci puternice şi pline de patos –, încât până şi

un James somnoros a venit şi m-a găsit, trăgându-mă de mânecă şi întrebându-mă iar şi iar dacă Juliette e sau nu e bine.

De unde m-am pricopsit cu viaţa asta?

Cine-s toţi oamenii ăştia cărora le sunt dintr-odată dator?

Toată lumea îşi face pe bună dreptate atât de multe griji pentru Juliette – pentru bunăstarea noului nostru comandant suprem –, încât eu, deoarece sunt complice la suferinţa ei, nu sunt nicăieri ferit de ochi iscoditori, priviri întrebătoare şi expresii compătimitoare. E alarmant să am atâţia oameni implicaţi în viaţa mea intimă. Când lucrurile erau OK între noi, n-aveam aşa de multe întrebări la care să răspund; mi se acorda mult mai puţin interes. Juliette era cea care întreţinea acele relaţii; nu erau pentru mine. Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu mi-am dorit niciodată această responsabilitate. Nu-mi pasă de păstrarea relaţiilor de prietenie. Eu mi-o doream doar pe Juliette. Îmi doream dragostea ei, inima ei, braţele ei în jurul meu. Iar asta era o parte din preţul pe care-l plăteam pentru afecţiunea ei: aceşti oameni. Întrebările lor. Dispreţul lor neprefăcut faţă de existenţa mea.

Aşadar... am devenit un spectru.

Bântui aceste culoare tăcute. Mă ascund în umbre şi stau nemişcat în întuneric şi aştept ceva. Ce anume, nu ştiu.

Pericol.

Uitare.

Orice care să-mi inspire următorii paşi.

Îmi doresc un nou ţel, un punct de interes, ceva de făcut. Iar apoi, dintr-odată, îmi amintesc că sunt comandantul-şef şi regentul Sectorului 45, că am un număr infinit de lucruri de supravegheat şi de negociat – şi, cumva, asta nu mai e suficient pentru mine. Sarcinile mele zilnice nu sunt suficiente pentru a mă distrage; rutina mea extrem de ordonată a fost demontată; Delalieu se străduieşte sub greutatea eroziunii mele emoţionale şi nu pot să nu mă gândesc iar şi iar la tatăl meu...

Câtă dreptate avea în legătură cu mine!

Mereu a avut dreptate.

M-am lăsat mereu pradă sentimentelor. Sentimentele au fost cele care m-au îndemnat să accept orice sarcină – cu orice preţ – pentru a fi mai aproape de mama. Sentimentele au fost cele care m-au condus până la Juliette, s-o găsesc în căutarea unui tratament pentru mama mea. Sentimentele au fost cele m-au împins să mă îndrăgostesc, să fiu împuşcat şi să-mi pierd minţile, să devin iarăşi un băiat distrus – unul care a căzut în genunchi şi şi-a implorat tatăl monstruos şi ticălos să-i cruţe viaţa fetei pe care o iubea. Sentimentele mele fragile au fost cele care m-au costat totul.

N-am pace. N-am niciun scop.

Cât mi-aş dori să-mi fi smuls inima din piept acum mult timp!

Totuşi, există multe lucruri de făcut.

Simpozionul va avea loc în mai puţin de 12 ore şi n-am avut deloc ocazia să pun la punct detaliile cu Juliette. Nu credeam că lucrurile vor lua o astfel de turnură. Nu m-am gândit niciodată că treaba asta avea să continue ca de obicei

după moartea tatălui meu. Credeam că un război mai mare era iminent; credeam cu certitudine că ceilalţi comandanţi supremi aveau să vină după noi înainte ca noi să fi avut şansa de a ne preface că deţinem cu adevărat controlul asupra Sectorului 45. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ei aveau planuri mult mai sinistre stabilite. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să petrec mai mult timp pregătind-o pentru formalităţile anoste – aceste obiceiuri monotone – încastrate în structura Restauraţiei. Dar ar fi trebuit să ştiu c-aşa o să fie. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. *Aş fi putut preveni asta.*

Credeam că Restauraţia avea să cadă.

M-am înşelat.

Comandantul nostru suprem are doar câteva ore la dispoziţie pentru a se pregăti înainte să se adreseze unei săli cu alţi 554 de comandanţi-şefi şi regenţi din America de Nord. Se aşteaptă ca ea să conducă. Să negocieze numeroasele complexităţi ale diplomaţiei interne şi internaţionale. Haider, Nazeera şi Lena vor aştepta să trimită de veste către părinţii lor ucigaşi. Iar eu ar trebui să fiu lângă ea, ajutând-o şi călăuzind-o şi protejând-o. În schimb, n-am nici cea mai vagă idee care versiune a lui Juliette va ieşi din camerele tatălui meu dimineaţă. N-am nici cea mai vagă idee la ce să mă aştept de la ea, cum mă va trata sau încotro va merge mintea ei.

N-am nici cea mai vagă idee ce-o să se întâmple.

Şi pentru asta nu mă pot învinovăţi decât pe mine.

JULIETTE

*Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună.

Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună. Nu sunt nebună.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Când deschid ochii, totul năvăleşte deodată peste mine.

Dovezile sunt aici, în această durere de cap năucitoare, în acest gust amar din gura şi din stomacul meu – în această sete insuportabilă, ca şi cum fiecare celulă din corpul meu e deshidratată. E cea mai bizară senzaţie pe care am avut-o vreodată. E oribilă!

Dar mai rău, mai rău decât toate astea, sunt amintirile. Vagi, dar intacte, îmi amintesc totul. Cum am băut burbonul lui Anderson. Cum am stat în lenjerie intimă de faţă cu Kenji. Iar apoi, cu un icnet brusc, dureros...

Cum m-am dezbrăcat la duş. Şi i-am cerut lui Warner să vină lângă mine.

Închid ochii când un val de greaţă mă copleşeşte şi ameninţă să-mi golească micul conţinut al stomacului. Mă copleşeşte o ruşine care aproape că-mi taie răsuflarea şi stârneşte în mine o senzaţie de ură de sine de care nu pot scăpa. În cele din urmă, şovăitor, deschid din nou ochii şi observ că cineva mi-a lăsat trei sticle de apă şi două pastile mici albe.

Înghit totul, recunoscătoare.

În cameră e încă întuneric, dar, cumva, ştiu că-i dimineaţă. Mă ridic prea repede în capul oaselor şi creierul mi se învârteşte, legănându-se în craniul meu precum un pendul,

şi simt cum mă balansez şi eu chiar dacă stau nemişcată, sprijinindu-mi mâinile pe saltea.

Niciodată, gândesc în sinea mea. *Niciodată n-am s-o mai fac. Anderson era un cretin. Asta-i cea mai nasoală senzaţie.* Şi abia când ajung la baie îmi amintesc, cu o limpezime bruscă, sfredelitoare, că mi-am ras capul.

Stau înlemnită în faţa oglinzii, cu rămăşiţele buclelor mele lungi şi castanii încă împrăştiate pe jos, şi mă holbez uluită, îngrozită şi fascinată la reflexia mea.

Apăs pe întrerupător şi tresar, căci becurile fluorescente declanşează ceva dureros în creierul meu care a devenit brusc idiot, şi-mi ia un minut să mă obişnuiesc cu lumina. Pornesc duşul, lăsând apa să se încălzească în timp ce-mi studiez noua versiune.

Uşor, ating cu vârfurile degetelor periuţa moale de păr care mi-a mai rămas. Secundele trec şi eu devin mai curajoasă, apropiindu-mă atât de tare de oglindă, încât mă lovesc cu nasul de sticlă. E atât de bizar, atât de bizar, dar, curând, teama păleşte. Oricât m-aş uita la mine, nu sunt capabilă să stârnesc în mine sentimente de regret potrivite. Şoc, da, dar...

Nu ştiu.

Chiar îmi place, cu adevărat.

Ochii mei au fost întotdeauna mari şi albaştri-verzui, miniaturi ale globului pe care locuim, dar nu i-am găsit niciodată interesanţi în mod special. Dar acum – pentru prima dată – găsesc că faţa mea e foarte interesantă. Ca şi când am ieşit din umbrele propriului meu eu; ca şi când cortina în spatele căreia mă ascundeam a fost în cele din urmă ridicată.

Sunt aici. Chiar aici.

Uită-te la mine! pare că strig fără să vorbesc.

Baia se umple uşor-uşor de aburi care-mi acoperă reflexia şi, în cele din urmă, sunt silită să privesc în altă parte. Dar, când o fac, zâmbesc.

Deoarece, pentru prima dată în viaţă, chiar îmi place cum arăt.

L-am rugat pe Delalieu să pună să mi se mute şifonierul în locuinţa lui Anderson înainte ca eu să fi sosit ieri – iar acum stau în faţa lui, examinându-i interiorul cu alţi ochi. Acestea sunt aceleaşi haine pe care le-am văzut de fiecare dată când i-am deschis uşile; dar, deodată, le văd altfel.

De fapt, *mă simt* altfel.

Odinioară, hainele mă nedumereau. N-am reuşit niciodată să înţeleg cum să alcătuiesc o ţinută aşa cum o făcea Warner. Credeam că e un mister pe care n-aveam niciodată să-l descopăr; o abilitate care-mi depăşea cu mult inteligenţa. Dar acum îmi dau seama că problema mea era că nu ştiam cine sunt; n-am înţeles cum s-o îmbrac pe impostoarea care locuia în pielea mea.

Ce-mi plăcea?

Cum voiam să fiu percepută?

Ani la rândul, ţelul meu a fost să mă bagatelizez – să mă împăturesc şi iar să mă împăturesc, până ce deveneam un poligon al nimicniciei, să fiu prea lipsită de importanţă pentru a-şi aduce cineva aminte de mine. Voiam să par inocentă; voiam ca oamenii să mă considere tăcută şi inofensivă; mereu îmi făceam griji că existenţa mea

îi înspăimânta pe ceilalţi şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-mi diminuez personalitatea, lumina, sufletul.

Îmi doream cu disperare să-i împac pe ignoranţi. Îmi doream din tot sufletul să le fac pe plac ticăloşilor care mă judecau fără să mă cunoască, astfel că în final m-am pierdut pe mine însămi.

Dar acum?

Acum, râd. Cu poftă.

Pentru că acum mi se rupe.

WARNER

Când Juliette ni se alătură dimineaţă, e aproape de nerecunoscut.

Am fost silit, în pofida dorinţei mele de a mă ocupa de alte sarcini, să mă alătur din nou grupului nostru azi având în vedere ceea ce pare acum să fi fost sosirea inevitabilă a ultimilor noştri trei musafiri. Gemenii supremului sud-american şi fiul comandantului suprem al Africii au sosit cu toţii azi-dimineaţă. Comandantul suprem al Oceaniei nu are copii, aşa încât presupun că aceştia sunt ultimii noştri vizitatori. Şi cu toţii au sosit la timp pentru a ne însoţi la simpozion. Ce potrivealã!

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Tocmai le făceam cunoştinţă celor trei cu Castle şi Kenji, care au coborât pentru a-i întâmpina pe noii noştri vizitatori, când Juliette şi-a făcut prima apariţie din această zi. Au trecut mai puţin de treizeci de secunde de când a intrat, şi încă încerc şi nu reuşesc să o sorb din priviri.

E *superbă*.

Poartă un pulover negru simplu, mulat; jeanşi slim, gri-închis; şi o pereche de ghete fără toc, negre, până la gleznă. Părul ei e deopotrivă dispărut şi prezent; e precum o coroană moale şi întunecată care i se potriveşte într-un fel la care nu m-aş fi aşteptat niciodată. Fără părul ei lung care să-mi distragă atenţia, ochii mei nu se pot concentra

acum decât asupra chipului ei. Şi are cel mai frumos chip – ochi mari, captivanţi – şi o structură osoasă care n-a fost nicicând mai pronunţată.

Pare şocant de diferită.

Nouă-nouţă.

Tot frumoasă, dar mai tăioasă. Mai dură. Nu mai e o fată cu o coadă de cal şi un pulover roz, nu. Seamănă mult mai bine cu tânăra care mi-a ucis tatăl şi apoi a băut patru degete din cel mai scump scotch al lui.

Se uită de la mine la expresiile stupefiate ale lui Kenji şi Castle şi apoi la chipurile tăcute şi derutate ale celor trei noi musafiri ai noştri, şi cu toţii părem incapabili de a vorbi.

— Bună dimineaţa! spune ea într-un final, dar nu zâmbeşte când o face.

Nu există niciun strop de căldură, niciun strop de amabilitate în ochii ei în timp ce priveşte prin încăpere, iar eu ezit.

— Să fiu al naibii, prinţeso, chiar tu eşti?

Juliette se uită la Kenji o dată, rapid, dar nu-i răspunde.

— Cine sunteţi voi trei? întreabă ea, dând din cap către nou-sosiţi.

Aceştia se ridică încet. Nesiguri.

— Ei sunt noii noştri musafiri, spun eu, dar acum nu mai pot să mă uit la ea, să mă întorc spre ea. Tocmai eram pe cale să-i prezint lui Castle şi Kishimo...

— Şi pe mine nu aveai de gând să mă incluzi? întreabă o voce nouă. Şi mie mi-ar plăcea să-l cunosc pe noul comandant suprem.

Mă întorc şi dau cu ochii de Lena, care se află în cadrul uşii, la nici un metru de Juliette, scrutând încăperea

de parcă n-a mai fost niciodată în viaţa ei atât de încântată. Simt cum îmi creşte pulsul şi gândurile mi-o iau la goană. Habar nu am dacă Juliette ştie cine e Lena – sau ce anume am fost noi doi.

Iar ochii Lenei sunt luminoşi, prea luminoşi, iar zâmbetul, larg şi fericit.

Mă trece un fior.

Cu ele două stând atât de aproape una de cealaltă, nu pot să nu remarc diferenţele dintre ea şi Juliette care sunt aproape prea evidente. În vreme ce Juliette e minionă, Lena e înaltă. Juliette are părul închis la culoare şi ochii profunzi, în timp ce Lena e palidă în toate aspectele cu putinţă. Părul ei e aproape alb, ochii au cea mai deschisă nuanţă de albastru, pielea e aproape străvezie, cu excepţia numeroşilor pistrui de pe nas şi obraji. Dar ceea ce-i lipseşte în pigment compensează în prezenţă; mereu a fost gălăgioasă, agresivă şi extrem de pasionată. Prin comparaţie, Juliette e aproape extrem de mută în dimineaţa asta. Nu trădează nicio emoţie, niciun strop de furie sau gelozie. Stă nemişcată şi liniştită, analizând situaţia în tăcere. Energia ei e strâns înfăşurată. Pregătită să ţâşnească.

Iar când Lena se întoarce cu faţa spre ea, simt cum toţi cei din încăpere înlemnesc.

— Salut! spune Lena tare.

O mască de falsă fericire îi desfigurează zâmbetul, transformându-l într-unul nemilos. Întinde mâna când spune:

— Mă bucur s-o întâlnesc în sfârşit pe iubita lui Warner. Iar apoi: Of, stai – scuze! Voiam să zic, *fosta* iubită.

Îmi ţin respiraţia în timp ce Juliette o studiază din cap până-n picioare.

O face pe îndelete, lăsând capul într-o parte în timp ce-o devorează din priviri pe Lena, şi văd cum mâna întinsă a Lenei începe să obosească, iar degetele să-i tremure.

Juliette nu pare deloc impresionată.

— Poţi să-mi spui comandantul suprem al Americii de Nord, zice ea.

Iar apoi se îndepărtează.

Simt cum mi se iscă în piept un hohot de râs aproape isteric; mă văd nevoit să privesc în jos, silit să adopt o expresie serioasă. Iar apoi îmi trece, brusc, când îmi dau seama că Juliette nu mai e a mea. Nu mai e a mea ca s-o iubesc, ca s-o ador. N-am fost niciodată mai atras de ea în tot timpul de când o cunosc, şi nu mai pot face absolut nimic în această privinţă. Inima îmi bate mai tare când păşeşte şi mai mult în încăpere – lăsând-o în urmă pe Lena, care a rămas cu gura căscată –, şi stau nemişcat, măcinat de regrete.

Nu pot să cred c-am reuşit s-o pierd. De două ori.

Că ea m-a iubit. O dată.

— Vă rog să vă prezentaţi! li se adresează ea celor trei musafiri.

Stephan vorbeşte primul.

— Eu sunt Stephan Feruzi Omondi, spune el, înaintând ca să dea mâna cu ea. Sunt aici ca să-l reprezint pe comandantul suprem al Africii.

Stephan e înalt şi demn şi extrem de formal, şi cu toate c-a fost născut şi crescut în ceea ce odinioară era Nairobi, a învăţat engleza în străinătate, iar acum o vorbeşte cu accent britanic. Şi îmi dau seama după felul în care ochii lui Juliette zăbovesc asupra lui că îi place de el.

Simt cum mi se strânge ceva în piept.

— Şi pe tine te-au trimis părinţii să mă spionezi, Stephan? îl întreabă ea, privindu-l în continuare lung.

Stephan zâmbeşte – acest gest îi însufleţeşte toată faţa – şi, dintr-odată, îl urăsc.

— Am venit aici doar ca să vă salutăm, zice el. Doar o mică reuniune prietenească.

— Aha. Şi voi doi? Se întoarce spre gemeni. Aţi venit pentru acelaşi lucru?

Nicolás, geamănul mai mare, doar îi zâmbeşte. Pare încântat.

— Eu sunt Nicolás Castillo, zice el, fiul lui Santiago şi al Martinei Castillo, iar ea e sora mea, Valentina...

— *Sora?* intervine Lena. A găsit o altă oportunitate de a fi rea şi niciodată n-am mai detestat-o atât de mult. Încă faci asta?

— Lena! o avertizez eu.

— Ce e? Se uită la mine. De ce toată lumea se poartă de parcă asta-i ceva normal? Într-o zi, fiul lui Santiago se hotărăşte că vrea să fie fată şi noi... ce? Ar trebui să ne facem că nu vedem?

— Hai sictir, Lena! e primul lucru pe care l-a spus Valentina în toată dimineaţa. Ar fi trebuit să-ţi tai urechile când am avut ocazia!

Juliette face ochii mari.

— Ăăă, scuze – Kenji îşi iţeşte capul în faţă şi flutură din mână –, am ratat ceva?

— Valentinei îi place să se joace de-a prefăcutul, îi răspunde Lena.

— *Cállate la boca, cabrona!*[1] se răsteşte Nicolás la ea.

— Ba nu, ştii ce? zice Valentina, punând o mână pe umărul fratelui ei. E-n regulă. Las-o să vorbească. Lena crede că-mi place să mă joc de-a prefăcutul, *pero* n-o să mă prefac deloc *cuando cuelge su cuerpo muerto en mi cuarto*[2].

Lena doar îşi dă ochii peste cap.

— Valentina, spun eu. Te rog s-o ignori. *Ella no tiene ninguna idea de lo que está hablando. Tenemos mucho que hacer y no debemo...*[3]

— Să fiu al naibii, frăţioare! mă întrerupe Kenji. Vorbeşti şi spaniolă, hm? Îşi trece o mână prin păr. O să trebuiască să mă obişnuiesc cu asta.

— Cu toţii vorbim multe limbi, zice Nicolás, având încă un strop de iritare în glas. Trebuie să putem să comuni...

— Ascultaţi, oameni buni, nu-mi pasă de dramele voastre personale, zice Juliette dintr-odată, apucându-se cu degetele de puntea nasului. Mă doare capul de mor şi am un milion de lucruri de făcut azi, şi mi-ar plăcea să m-apuc de treabă.

— *Por supuesto, señorita*[4], zice Nicolás, plecându-şi uşor capul.

— Poftim? face ea, clipind de câteva ori. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Nicolás doar zâmbeşte.

---

[1] „Tacă-ţi fleanca, târfo!" (în lb. spaniolă în orig.).

[2] „...când o să-i atârn cadavrul în camera mea" (în lb. spaniolă în orig.).

[3] „Ea nu ştie ce spune. Avem multe de făcut şi n-ar trebui..." (în lb. spaniolă în orig.).

[4] „Desigur, domnişoară!" (în lb. spaniolă în orig.).

— *Entonces deberías aprender como hablar español.*[1]

Aproape că râd, chiar şi-n timp ce clatin din cap. Nicolás se poartă dinadins supărător.

— *Basta ya!* îi spun. *Dejala sola! Sabes que ella no habla español.*[2]

— Ce tot vorbiţi acolo? întreabă Juliette.

Nicolás doar zâmbeşte mai tare, iar ochii lui albaştri i se încreţesc de plăcere.

— Nimic important, Doamnă Suprem. Doar că suntem încântaţi să vă cunoaştem.

— Şi bănuiesc că veţi participa cu toţii azi la simpozion? întreabă ea.

O altă înclinare a capului.

— *Claro que sí.*

— Asta înseamnă da, îi spun eu.

— Ce alte limbi mai vorbeşti? întreabă Juliette, rotindu-se spre mine, şi sunt atât de surprins că mi se adresează public, încât uit să răspund.

Stephan e cel care-o face:

— Ni s-au predat multe limbi de la o vârstă foarte fragedă. Era de o importanţă vitală ca toţi comandanţii şi familiile lor să ştie cum să comunice unii cu alţii.

— Dar credeam că Restauraţia voia să elimine toate limbile, zice ea. Credeam că planul vostru era să se adopte o limbă unică, universală...

— *Sí*, Doamnă Suprem, zice Valentina, încuviinţând uşor din cap. E adevărat. Dar mai întâi trebuia să putem vorbi unii cu alţii, nu-i aşa?

[1] „Atunci ar trebui să înveţi spaniola" (în lb. spaniolă în orig.).

[2] „Gata! Las-o în pace! Ştii că ea nu vorbeşte spaniola" (în lb. spaniolă în orig.).

Juliette pare fascinată. A dat uitării furia suficient cât să fie din nou uluită de cât de vastă e lumea; o văd în ochii ei. Dorinţa ei de a evada.

— De unde sunteţi? îi întreabă ea, pe un ton plin de inocenţă, de uimire, şi ceva din el îmi frânge inima. Înainte ca lumea să fi fost reproiectată pe hartă – care erau numele ţărilor voastre?

— Noi ne-am născut în Argentina, răspund în cor Nicolás şi Valentina.

— Familia mea e din Kenya, zice Stephan.

— Şi v-aţi vizitat unii pe alţii? întreabă ea, întorcându-se ca să se uite la noi. Călătoriţi pe continentele celorlalţi?

Încuviinţăm din cap.

— Uau! face ea în şoaptă, mai mult ca pentru sine. Pun pariu că e incredibil.

— Trebuie să veniţi să ne vizitaţi, Doamnă Suprem, zice Stephan, zâmbind. Ne-ar plăcea să vă avem ca musafir. La urma urmei, acum sunteţi una dintre noi.

Zâmbetul lui Juliette păleşte. I se şterge prea repede de pe chip acea privire îndepărtată, visătoare. Nu spune nimic, dar simt cum furia şi tristeţea dau în clocot în ea.

Prea brusc, spune:

— Warner, Castle, Kenji?

— Da?

— Da, domnişoară Ferrars?

Eu nu fac decât să o privesc.

— Dacă am terminat aici, aş vrea să vorbesc cu voi trei în privat, vă rog!

JULIETTE

Mă gândesc întruna că trebuie să rămân calmă, că totul se petrece în imaginaţia mea, că totul va fi bine şi că cineva va deschide uşa acum; că cineva mă va lăsa să ies de aici. Mă gândesc întruna că se va întâmpla. Mă gândesc întruna că trebuie să se întâmple, căci astfel de lucruri nu se întâmplă pur şi simplu. Asta nu se întâmplă. Oamenii nu sunt uitaţi în felul acesta. Nu sunt abandonaţi în felul acesta.

Asta nu se întâmplă pur şi simplu.

Faţa mea e murdară de sânge de când m-au aruncat pe jos, iar mâinile încă îmi tremură, chiar şi când aştern aceste cuvinte. Acest stilou e singurul meu emisar, singura mea voce, fiindcă nu am pe nimeni altcineva cu care să vorbesc, nicio altă minte decât a mea în care să mă scufund şi toate bărcile de salvare sunt luate şi toate vestele de salvare sunt stricate şi nu ştiu să înot nu pot să înot nu pot să înot şi devine tot mai greu. Devine tot mai greu. E ca şi când există un milion de strigăte captive în pieptul meu dar trebuie să le ţin înăuntru fiindcă ce rost are să ţipi dacă nu vei fi auzit niciodată şi nimeni nu mă va auzi vreodată aici. Nimeni nu mă va mai auzi vreodată.

Am învăţat să mă zgâiesc la lucruri.

Pereţii. Mâinile mele. Crăpăturile din pereţi. Liniile de pe degetele mele. Nuanţele de cenuşiu din ciment. Forma unghiilor mele. Aleg un lucru şi mă holbez la el preţ de ore întregi. Măsor timpul în mintea mea, numărând secundele în vreme ce

trec. Măsor zilele în mintea mea, scriindu-le. Astăzi e ziua doi. Astăzi e a doua zi. Astăzi e o zi.

Astăzi.

E atât de rece! E atât de rece e atât de rece!

Te rog te rog te rog

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Continui să mă uit fix la ei trei, aşteptând o confirmare, când, brusc, Kenji răspunde cu o tresărire:

— Ăăă, da... nu, ăăă, nu-i nicio problemă, zice el.

— Desigur, spune Castle.

Iar Warner nu spune absolut nimic, uitându-se la mine de parcă poate să vadă prin mine, şi pentru o clipă tot ce-mi amintesc sunt eu, goală, implorându-l să mi se alăture la duş; eu, ghemuită în braţele lui, plângând, spunându-i cât de dor mi-e de el; eu, atingându-i buzele...

Fac o grimasă, stânjenită. Un vechi impuls de a mă îmbujora pune stăpânire pe tot corpul meu.

Închid ochii şi privesc în altă parte, întorcându-mă repede în timp ce ies din încăpere fără să spun niciun cuvânt.

— Juliette, iubire...

Sunt deja pe la jumătatea culoarului când îi simt mâna pe spate şi înlemnesc, iar pulsul îmi creşte alarmant într-o fracţiune de secundă. În momentul în care mă rotesc, văd cum i se schimbă expresia, iar trăsăturile îi trec de la speriat la surprins în mai puţin de-o clipă şi mă înfurie foarte tare că are abilitatea asta, acest har de a putea simţi emoţiile altor oameni, deoarece eu sunt mereu extrem de transparentă în ochii lui, complet vulnerabilă, şi e exasperant, *exasperant*

— Ce e? întreb eu.

Încerc să fiu aspră, dar iese complet greşit. Şoptit. Stânjenitor.

— Eu doar...

Dar mâna îi cade. Ochii lui îi surprind pe ai mei şi, brusc, am îngheţat în timp.

— Voiam doar să-ţi spun..., zice el.

— Ce?

Iar acum cuvântul e şoptit şi agitat şi îngrozit, toate în acelaşi timp. Fac un pas înapoi ca să-mi salvez viaţa şi-i văd pe Castle şi Kenji mergând prea încet pe culoar; se ţin la distanţă dinadins – ne îngăduie să vorbim nestingheriţi.

— Ce vrei să-mi spui?

Dar acum ochii lui Warner se mişcă, studiindu-mă. Se uită la mine cu o asemenea intensitate, încât mă întreb dacă e măcar conştient c-o face. Mă întreb dacă ştie că atunci când se uită la mine aşa pot s-o simt la fel de acut ca şi cum pielea lui goală ar fi lipită de a mea, că trezeşte diverse lucruri în mine când mă priveşte aşa, iar asta mă scoate din minţi, deoarece detest că n-o pot controla, că acest fir dintre noi rămâne intact, şi el spune într-un final, pe un ton blând,

ceva

ceva ce n-aud

deoarece mă uit la buzele lui şi simt cum pielea îmi ia foc de la amintirile lui, şi doar ieri, doar ieri el era al meu, i-am simţit gura pe trupul meu, *l-am simţit înlăuntrul meu...*

— Poftim? îngăim eu, clipind.

— Am spus că-mi place foarte mult ce ţi-ai făcut la păr.

Şi-l urăsc, îl urăsc că-i face asta inimii mele, îmi urăsc trupul că e atât de slab, că-l doreşte, că îi e dor de el,

în pofida tuturor lucrurilor, şi nu ştiu dacă să plâng sau să-l sărut sau să-i trag un pumn în faţă, aşa că în schimb spun, fără să mă uit în ochii lui:

— Când aveai de gând să-mi povesteşti despre Lena?

Atunci el se opreşte; rămâne o clipă nemişcat.

— Oh, face el, dregându-şi vocea, nu mi-am dat seama că auziseşi despre Lena.

Mijesc ochii la el, neavând încredere în mine să vorbesc, şi încă mă gândesc cum să abordez situaţia în continuare, când el spune:

— Kenji avea dreptate.

Dar şopteşte cuvintele, şi mai mult o spune ca pentru sine.

— Poftim?

Ridică privirea.

— Iartă-mă, zice el moale. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Înţeleg asta acum.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Ea şi cu mine, spune el, a fost... N-am fost nimic. A fost o relaţie comodă, de avantaj reciproc. N-a însemnat nimic pentru mine. Sincer, zice el, trebuie să ştii – dacă n-am spus niciodată nimic despre ea e doar din cauză că nu m-am gândit la ea suficient cât să-mi treacă prin cap s-o menţionez.

— Dar aţi fost împreună *doi ani*...

Warner clatină din cap înainte să spună:

— N-a fost aşa. N-au fost doi ani de ceva serios. Nici măcar n-au fost doi ani de continuă comunicare. Oftează, apoi spune: Iubire, ea locuieşte în Europa. Ne vedeam

de obicei pe fugă şi foarte rar. A fost o chestie pur fizică. N-a fost o relaţie în adevăratul sens al cuvântului...

— *Pur fizică*, zic eu, stupefiată.

Mă legăn îndărăt, aproape împiedicându-mă de propriile-mi picioare, şi simt cum vorbele lui îmi sfâşie carnea cu o durere fizică mistuitoare la care nu mă aşteptam.

— Uau. Uau!

Iar acum nu mă pot gândi la altceva decât la trupul lui şi al ei, ei doi încolăciţi, cei *doi ani* pe care el şi i-a petrecut gol în braţele ei...

— Nu... te rog! zice el, iar insistenţa din vocea lui mă aduce înapoi în prezent. Nu la asta mă referam. Eu doar... Eu... Nu ştiu cum să explic, zice el, frustrat aşa cum nu l-am mai văzut niciodată până acum. Scutură din cap violent. Totul în viaţa mea era diferit înainte să te cunosc. Eram pierdut şi complet singur. Nu-mi păsa de nimeni. N-am vrut niciodată să mă apropii de cineva. Niciodată n-am... Tu ai fost prima persoană cu care...

— Opreşte-te! zic eu, clătinând din cap. Opreşte-te, bine? Am obosit. Durerea de cap *mă omoară* şi n-am energia necesară ca să mai aud asta.

— Juliette...

— Câte alte secrete îmi mai ascunzi? îl întreb. Câte alte lucruri mai am de descoperit despre tine? Despre mine? Despre familia mea? Despre trecutul meu? Despre Restauraţie şi detalii despre *viaţa mea adevărată*?

— Îţi jur că n-am intenţionat niciodată să te rănesc în felul ăsta, zice el. Şi nu vreau să-ţi ascund lucruri. Dar toate astea-s foarte noi pentru mine, iubire. Acest tip de relaţie e atât de nou pentru mine şi nu... nu ştiu cum să...

— Mi-ai ascuns deja prea multe, îi zic eu, simţind cum forţa îmi păleşte, simţind greutatea acestei dureri insuportabile desfăcându-mi armura, simţind prea multe, prea multe dintr-odată când spun: Există atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine! Există atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre trecutul tău! Despre prezentul nostru. Şi habar nu am ce să mai cred.

— Întreabă-mă orice, zice el. Am să-ţi spun orice vrei să ştii...

— Cu excepţia adevărului despre mine? Despre părinţii mei?

Warner pare dintr-odată palid.

— Aveai de gând să-mi ascunzi asta mereu, îi zic. Nu plănuiai să-mi spui adevărul. Că am fost adoptată. Nu-i aşa?

Ochii lui sunt aprigi, luminoşi şi încărcaţi de emoţie.

— Răspunde-mi la întrebare! îi cer. Spune-mi măcar atât! Înaintez, atât de aproape, încât îi simt respiraţia pe faţa mea; atât de aproape, încât aproape că-i aud inima gonind în piept. Aveai de gând să-mi mărturiseşti asta vreodată?

— Nu ştiu.

— Spune-mi *adevărul*!

— Sincer, iubire, zice el, clătinând din cap. Cel mai probabil, ţi-aş fi spus-o. Şi dintr-odată oftează, iar acest gest îl oboseşte. Nu ştiu cum să te conving că eu chiar am crezut că te scuteam de durerea acelui adevăr anume. Chiar am crezut că părinţii tăi biologici erau morţi. Înţeleg acum că n-a fost o idee bună să-ţi ascund asta, şi totuşi, eu nu fac întotdeauna ceea ce trebuie, zice el încet.

Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că intenţia mea n-a fost niciodată să te rănesc. N-am intenţionat niciodată să te mint sau să-ţi ascund dinadins informaţii. Şi chiar cred că, în timp, ţi-aş fi spus ceea ce ştiam a fi adevărul. Aşteptam doar momentul potrivit.

Brusc, nu mai sunt sigură ce-ar trebui să simt.

Mă uit la el, la privirea lui abătută, la mişcarea din gât atunci când îşi reprimă un val de emoţie. Şi ceva se rupe în mine. Un oarecare strop de rezistenţă începe să se fărâmiţeze.

Pare atât de vulnerabil! Atât de tânăr!

Iau o gură mare de aer şi o eliberez încet, iar apoi ridic privirea, mă uit la el încă o dată şi o văd, văd momentul în care simte schimbarea sentimentelor mele. Ceva prinde viaţă în ochii lui. Face un pas înainte şi acum suntem atât de aproape, încât mi-e teamă să vorbesc. Inima îmi bate prea tare şi nu trebuie să fac nimic pentru a-mi aduce aminte de absolut tot, de fiecare moment, de fiecare atingere pe care am împărtăşit-o. Sunt învăluită de parfumul lui. De căldura lui. De răsuflările lui. Gene aurii şi ochi verzi. Îi ating faţa, aproape fără să vreau, delicat, ca şi când ar putea fi o fantomă, ca şi când ar putea fi un vis, iar vârfurile degetelor mele îi mângâie obrazul, îi trasează conturul maxilarului şi mă opresc când respiraţia i se opreşte, când trupul îi tremură aproape imperceptibil

şi ne aplecăm unul spre celălalt ca din amintire

ne închidem ochii

ne atingem buzele

— Mai dă-mi o şansă, şopteşte el, rezemându-şi fruntea de a mea.

Simt cum inima mă doare, cum îmi zvâcneşte în piept.

— Te rog! zice el încet, şi cumva e mai aproape acum, iar buzele i se ating de ale mele în timp ce vorbeşte, şi mă simt ţinută în loc de emoţie, incapabilă să mă mişc în timp ce el îşi apasă cuvintele de gura mea, cu mâna blândă şi şovăitoare în jurul feţei mele, şi spune: Jur pe viaţa mea că n-am să te dezamăgesc

şi mă sărută

Mă sărută

chiar acolo, în mijlocul tuturor lucrurilor, în faţa tuturor, iar eu sunt inundată, copleşită de sentimente, capul mi se învârteşte când îşi lipeşte de mine conturul trupului său şi nu mă pot salva de mine însămi, nu pot opri sunetul pe care-l scot când buzele mi se întredeschid, şi sunt pierdută, pierdută în gustul lui, pierdută în căldura lui, învăluită în braţele lui şi

mă văd nevoită să mă desprind

dând înapoi atât de repede, încât aproape că mă împiedic. Respir anevoie, roşie la faţă, panicată

Iar el doar se uită la mine, pieptul îi urcă şi-i coboară cu o intensitate pe care o simt de-aici, de la jumătate de metru distanţă, şi nu mă pot gândi la nimic potrivit sau înţelept de spus în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat sau ce simt în afară de

— Asta nu-i corect, şoptesc eu.

Lacrimile ameninţă să se reverse, făcându-mi ochii să mă usture.

— Asta nu-i *corect*!

Şi nu aştept să-i aud răspunsul înainte să ţâşnesc pe culoar, gonind fără oprire până în camerele mele.

WARNER

— Probleme în paradis, domnule Warner?

Îl apuc de gât cât ai clipi, iar şocul îi desfigurează expresia când îl izbesc de perete.

— Tu! zic eu furios. Tu m-ai silit să ajung în situaţia asta imposibilă! *De ce?*

Castle încearcă să înghită, dar nu poate, şi are ochii mari, dar netemători. Când vorbeşte, cuvintele îi sunt răguşite, sufocate.

— Tu trebuia s-o faci, îngaimă el. Trebuia să se întâmple. Trebuia să fie avertizată, şi trebuia să vină de la tine.

— Nu te cred! strig eu, împingându-l şi mai tare în perete. Şi nu ştiu de ce am avut vreodată încredere în tine.

— Te rog, fiule! Lasă-mă jos!

Îmi relaxez un pic strânsoarea, iar el ia câteva guri mari de aer înainte să spună:

— Domnule Warner, nu te-am minţit. Ea trebuia să audă adevărul. Şi dacă l-ar fi auzit de la oricine altcineva, nu te-ar fi iertat în veci. Dar cel puţin acum – tuşeşte –, cu timpul, s-ar putea s-o facă. E singura ta şansă la fericire.

— Poftim? Las mâna jos. Îl las pe el jos. De când ţi-a păsat ţie vreodată de fericirea mea?

Tace o vreme îndelungată, masându-şi gâtul în timp ce se uită la mine. În cele din urmă, spune:

— Crezi că nu ştiu ce ţi-a făcut tatăl tău? Prin ce te-a făcut să treci?

Iar acum fac un pas înapoi.

— Crezi că nu-ţi ştiu povestea, fiule? Crezi că ţi-aş fi îngăduit să pătrunzi în lumea mea – să-ţi ofer un adăpost printre oamenii mei – dacă aş fi crezut cu adevărat că aveai să ne faci rău?

Respir anevoie. Sunt dintr-odată confuz. Mă simt expus.

— Nu ştii nimic despre mine, zic eu, simţind minciuna imediat ce-am rostit-o.

Castle zâmbeşte, dar există ceva rănit în acea expresie.

— Eşti doar un băiat, zice el încet. Ai doar 19 ani, domnule Warner. Şi cred că uiţi asta tot timpul. N-ai nicio perspectivă, n-ai deloc habar că abia ai trăit un pic. Viaţa care te aşteaptă e lungă. Oftează. Încerc să-i spun şi lui Kenji acelaşi lucru, dar el e ca tine. Încăpăţânat, zice Castle. Atât de încăpăţânat!

— Nu semăn *deloc* cu el.

— Ştiai că eşti cu un an mai mic decât el?

— Vârsta e irelevantă. Aproape toţi soldaţii mei sunt mai mari decât mine.

Castle râde.

— Voi, copiii, zice el, clătinând din cap. Suferiţi prea mult. Aveţi un trecut oribil, tragic. Personalităţi labile. Eu mi-am dorit mereu să vă ajut, zice el. Mi-am dorit mereu să repar asta. Să fac o lume mai bună pentru voi, copiii.

— Ei bine, poţi să te duci să salvezi lumea în altă parte! îi spun. Şi simte-te liber să-l dădăceşti pe Kishimoto cât

doreşti. Dar eu nu sunt responsabilitatea ta. N-am nevoie de mila ta!

Castle doar îşi înclină capul în direcţia mea.

— Nu vei scăpa niciodată de mila mea, domnule Warner.

Îmi încleştez maxilarul.

— Voi, băieţii, zice el, cu privirea distrasă pe moment, îmi amintiţi atât de mult de fiii mei!

O pauză.

— Ai copii?

— Da, zice el, şi simt cum valul lui de durere subit, sfâşietor, mă trece şi pe mine când adaugă: Am avut.

Fără să-mi dau seama, fac câţiva paşi îndărăt, încă ameţit de iureşul de sentimente pe care mi l-a împărtăşit. Nu pot decât să mă uit la el. Surprins. Curios.

Cu părere de rău.

— Hei!

Când aud vocea Nazeerei, mă răsucesc, speriat. E însoţită de Haider şi amândoi au o privire gravă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Trebuie să vorbim. Se uită la Castle. Pe tine te cheamă Castle, nu-i aşa?

El încuviinţează din cap.

— Da, ştiu că tu cunoşti totul despre afacerea asta, Castle, aşa c-o să am nevoie să te implici şi în problema mea. Nazeera îşi flutură degetul prin aer pentru a trasa un cerc în jurul nostru. Trebuie să vorbim. *Acum!*

JULIETTE

E un lucru straniu să nu cunoşti niciodată pacea. Să ştii că indiferent unde te duci, nu există niciun adăpost. Că ameninţarea durerii se află mereu la o şoaptă depărtare. Nu sunt în siguranţă închisă între aceşti 4 pereţi, n-am fost niciodată în siguranţă când ieşeam din casă şi nici măcar nu m-am putut simţi în siguranţă în cei 14 ani pe care i-am trăit acasă. Ospiciul omoară oameni în fiecare zi, lumea a fost deja învăţată să se teamă de mine, iar casa mea e acelaşi loc în care tatăl meu mă încuia în camera mea în fiecare seară şi mama ţipa la mine fiindcă eram oroarea pe care fusese forţată s-o crească.

Mereu spunea că de vină era faţa mea.

Era ceva cu faţa mea, spunea ea, un lucru pe care ea nu-l putea suporta. Ceva cu ochii mei, cu felul în care mă uitam la ea, cu faptul că pur şi simplu existam. Mereu îmi spunea să nu mă mai uit la ea. Ţipa aceste cuvinte. De parcă urma s-o atac. Nu te mai uita la mine! ţipa ea. Încetează să te mai uiţi la mine! ţipa ea.

Odată mi-a băgat mâna în foc.

Doar ca să vadă dacă arde, a spus ea. Doar ca să verifice dacă era o mână obişnuită, a spus ea.

Aveam 6 ani pe atunci.

Îmi amintesc asta fiindcă era ziua mea.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

— Las-o baltă! e tot ce spun când Kenji apare la uşa mea.

— Ce să las baltă? Kenji îşi vâră piciorul pentru a opri uşa care se închide. Acum se străduieşte să intre. Ce se petrece?

— Las-o baltă, n-am chef să vorbesc cu niciunul dintre voi! Te rog să pleci! Sau poate că vă puteţi duce toţi dracului! Chiar nu-mi pasă.

Kenji pare uluit, ca şi când tocmai i-am ars un dos de palmă.

— Vorbeşti... Stai un pic, tu chiar vorbeşti serios?

— Nazeera şi cu mine plecăm la simpozion într-o oră. Trebuie să mă pregătesc.

— Poftim? J, ce se petrece? Ce se întâmplă cu tine?

Acum mă întorc cu faţa spre el.

— *Ce se întâmplă cu mine?* A, vrei să zici că nu ştii?

Kenji îşi trece o mână prin păr.

— Vreau să zic, am auzit despre ce s-a întâmplat cu Warner, da, dar sunt destul de sigur că tocmai v-am văzut giugiulindu-vă pe culoar, aşa că sunt, ăăă, foarte confuz...

— M-a *minţit*, Kenji! M-a minţit în tot acest timp. Despre multe lucruri. La fel şi Castle. La fel *şi tu*...

— Stai, ce? Mă apucă de mână când dau să mă întorc. Stai – nu te-am minţit cu niciun rahat. Nu mă amesteca în mizeria asta! N-am avut nimic de-a face cu toate

chestiile astea. La naiba, încă nu ştiu ce să-i spun lui Castle. Nu pot să cred că mi-a ascuns toate astea.

Deodată rămân nemişcată, cu pumnii care mi se închid în timp ce furia clocoteşte şi se stinge în mine, şi mă agăţ de un fir de speranţă.

— N-ai fost băgat în toate astea? îl întreb. Împreună cu Castle?

— Nuuu! Nici vorbă! Habar n-am avut despre nebunia asta până nu mi-a povestit Warner despre ea ieri.

Şovăi.

Kenji îşi dă ochii peste cap.

— Da, cum te aştepţi să am încredere în tine? întreb eu, cu vocea piţigăiată ca a unui copil. Toată lumea mă minte...

— J, zice el, clătinând din cap. Hai acum, pe bune? Mă cunoşti. Ştii că eu nu umblu cu vrăjeli. Ăsta nu-i stilul meu.

Înghit anevoie, simţindu-mă dintr-odată mică. Simţindu-mă dintr-odată distrusă pe dinăuntru. Ochii mă ustură şi-mi reprim impulsul de a plânge.

— Juri?

— Hei, zice el blând. Vino-ncoa', puştoaico!

Fac un pas şovăielnic înainte şi el mă cuprinde cu braţele, cald şi puternic şi în siguranţă, şi n-am mai fost niciodată atât de recunoscătoare pentru prietenia lui, pentru existenţa lui statornică în viaţa mea.

— O să fie bine, şopteşte el. Îţi jur!

— Mincinosule, mă smârcâi eu.

— Ei bine, există cincizeci la sută şanse să am dreptate.

— Kenji?

— Mm?

— Dacă aflu că mă minţi cu treaba asta, jur pe Dumnezeu c-o să-ţi rup toate oasele!

Un râset scurt.

— Ăăă, da, bine.

— Vorbesc serios.

— Îhî, face el, mângâindu-mă pe cap.

— O s-o fac.

— Ştiu, prinţeso, ştiu.

Alte câteva secunde de tăcere.

Iar apoi

— Kenji, zic eu încet.

— Mm?

— Vor să distrugă Sectorul 45.

— Cine?

— Toată lumea.

Kenji se dă înapoi. Ridică o sprânceană.

— Cine-i toată lumea asta?

— Toţi ceilalţi comandanţi supremi, răspund eu. Nazeera mi-a spus totul.

Pe neaşteptate, faţa lui Kenji se transformă într-un zâmbet imens.

— A, deci Nazeera e unul dintre băieţii buni, hm? E în tabăra noastră? Încearcă să te ajute?

— O, Doamne, Kenji, te rog să te concentrezi...

— Ziceam şi eu, mă întrerupe el, ridicând mâinile. Tot ce vreau să zic e că fata asta e o bunăciune cu „b" mare.

Îmi dau ochii peste cap. Încerc să nu râd în timp ce-mi şterg câteva lacrimi rătăcite.

— Deci, dă el din cap spre mine. Care-i treaba? Detaliile? Cine vine? Când? Cum? Etcetera?

— Nu ştiu, spun. Nazeera încă încearcă să afle. Crede că poate săptămâna viitoare sau cam aşa ceva. Copiii au sosit aici ca să mă monitorizeze şi să trimită înapoi informaţii, dar vin şi ei la simpozion, în mod special, deoarece, aparent, comandanţii vor să ştie cum vor reacţiona ceilalţi conducători de sectoare la vederea mea. Nazeera crede că informaţiile îi vor ajuta în stabilirea următorilor paşi. Bănuiesc că avem la dispoziţie cel mult câteva *zile*.

Kenji face ochii mari, panicat.

— Of, rahat!

— Da, dar când se vor hotărî să şteargă Sectorul 45 de pe faţa pământului, planul lor e să mă ia şi pe mine prizonieră. Se pare că Restauraţia vrea să mă aducă înapoi. Orice o fi însemnând asta.

— Să te aducă înapoi? Kenji se încruntă. Pentru ce? Pentru mai multe teste? Ca să te tortureze? Ce vor de la tine?

Clatin din cap.

— Habar n-am. N-am nici cea mai vagă idee cine sunt oamenii ăştia. Aparent, sora mea, spun eu, simţindu-mă ciudat în timp ce rostesc aceste cuvinte, e în continuare testată şi torturată pe undeva. Aşa că sunt destul de sigură că nu vor să mă ia înapoi pentru o reuniune de familie, ştii?

— Uau! Kenji îşi freacă fruntea. Asta-i o dramă de următorul nivel.

— Mda.

— Deci... noi ce facem?

Şovăi.

— Nu ştiu, Kenji. Ăştia vin încoace ca să-i ucidă pe toţi cei din Sectorul 45. Nu cred că am de-ales.

— Ce vrei să spui?

Ridic privirea.

— Adică sunt destul de sigură c-o să trebuiască să-i ucid eu prima.

WARNER

Inima îmi bubuie frenetic în piept. Mâinile îmi sunt lipicioase, nesigure. Dar n-am timp să mă ocup de gândurile mele acum. Confesiunile Nazeerei s-ar putea să mă coste sănătatea mintală. Nu pot decât să mă rog să se înşele. Nu pot decât să sper că se va dovedi în mod disperat şi jalnic că greşeşte, şi nu avem timp, nu avem timp deloc să ne confruntăm cu aşa ceva. Nu mai pot face loc în programul meu pentru aceste emoţii umane fragile şi nesigure.

Acum trebuie să trăiesc aici.

În propria-mi solitudine.

Astăzi voi fi doar un soldat, un robot perfect dacă e nevoie, şi voi sta mândru şi curajos, fără ca ochii mei să trădeze vreo emoţie, în timp ce comandantul nostru suprem, Juliette Ferrars, urcă pe scenă.

Suntem cu toţii aici azi, un mic batalion postat în spatele ei ca o gardă de corp personală – eu, Delalieu, Castle, Kenji, Ian, Alia, Lily, Brendan şi Winston; ba chiar şi Nazeera cu Haider, Lena, Stephan, Valentina şi Nicolás stau lângă noi, prefăcându-se că o susţin în timp ce ea îşi începe discursul. Singurii care lipsesc sunt Sonya, Sara, Kent şi James, care au rămas la bază. În ultima vreme, singurul lucru care îl interesează pe Kent e să-l ferească pe James de pericole, şi nu pot spune că-l învinovăţesc. Uneori mi-aş dori să pot şi eu să renunţ la viaţa asta.

Închid ochii strâns. Mă calmez.

Vreau doar ca asta să se termine odată.

Locul în care se desfăşoară simpozionul bianual e destul de fluid şi de obicei e ales prin rotaţie. Dar pentru a-l recunoaşte cum se cuvine pe noul nostru comandant suprem, evenimentul a fost mutat în Sectorul 45, un efort care i se datorează întru totul lui Delalieu.

Simt cum grupul nostru colectiv pulsează cu diferite tipuri şi niveluri de energie, dar totul e atât de amestecat, încât nu pot face distincţia între teamă şi apatie. În schimb, mă concentrez asupra publicului şi a liderului nostru, căci reacţiile lor sunt cele mai importante. Şi, dintre numeroasele evenimente şi simpozioane la care am participat de-a lungul anilor, n-am mai simţit niciodată o asemenea încărcare electrică în mulţime aşa cum o fac acum.

În public se află 554 dintre colegii mei comandanţi-şefi şi regenţi, la fel şi partenerii lor de viaţă, ba chiar şi câţiva membri din cel mai apropiat staff al lor. E fără precedent: fiecare invitaţie a fost acceptată. Nu, nimeni nu şi-a dorit să rateze ocazia de a-l cunoaşte pe noul conducător în vârstă de 17 ani al Americii de Nord. Sunt fascinaţi. Sunt hămesiţi. Lupi în piele de om, dornici s-o sfâşie cu dinţii pe fata pe care au subestimat-o deja.

Dacă puterile lui Juliette nu i-ar oferi trupului ei un nivel de invincibilitate funcţională, aş fi extrem de îngrijorat s-o văd singură şi nepăzită în faţa tuturor duşmanilor ei. Se prea poate s-o susţină civilii acestui sector, însă restul continentului n-are niciun interes pentru dezechilibrul pe care l-a adus pe acest pământ – sau pentru

ameninţarea pe care o reprezintă faţă de rangurile lor din Restauraţie. Aceşti bărbaţi şi femei care stau astăzi în faţa ei sunt plătiţi ca să fie loiali unui alt partid. N-au niciun pic de compasiune faţă de cauza ei, faţă de lupta ei pentru oamenii de rând.

Habar nu am cât o să-i îngăduie să vorbească înainte să dea iama în ea.

Dar n-am mult de aşteptat.

Juliette de-abia a început să vorbească – de-abia a început să discute despre numeroasele eşecuri ale Restauraţiei şi despre nevoia unui nou început, când mulţimea începe deodată să se agite. Se ridică, îşi înalţă pumnii şi mintea mi se deconectează când încep să ţipe la ea, evenimentele desfăşurându-se în faţa ochilor mei de parcă s-ar întâmpla cu încetinitorul. Ea nu reacţionează.

Unu, doi, şaisprezece oameni sunt în picioare acum, iar ea continuă să vorbească.

Jumătate din sală răcneşte tot mai tare, cuvinte furioase aruncate în direcţia ei, iar acum o simt cum devine din ce în ce mai mânioasă, iar frustrarea îi ajunge la cote maxime, dar, cumva, nu se dă învinsă. Cu cât ei protestează mai mult, cu atât mai puternic îşi proiectează ea vocea; vorbeşte atât de tare acum, încât practic ţipă. Arunc scurt o privire între ea şi mulţime, în timp ce mintea mea lucrează frenetic pentru a se hotărî ce să facă. Kenji şi cu mine ne intersectăm privirile şi ne înţelegem fără să vorbim.

Trebuie să intervenim.

Juliette denunţă acum planurile Restauraţiei de a elimina limbile şi literatura; subliniază speranţele ei de a-i scoate pe civili din complexuri; şi tocmai a început

să abordeze problemele noastre cu clima, când se aude un foc de armă în sală.

Urmează un moment de perfectă tăcere, iar apoi...

Juliette îşi desprinde glonţul îndoit de pe frunte. Îl aruncă pe jos. Sunetul delicat, zăngănitor, al metalului pe marmură reverberează de jur împrejurul încăperii.

Haos în masă.

Sute şi sute de oameni se ridică deodată în picioare, cu toţii strigând la ea, ameninţând-o, îndreptând arme spre ea, şi o simt, simt cum situaţia scapă de sub control.

Şi mai multe focuri de armă răsună, iar în secundele de care e nevoie ca noi să născocim un plan, e deja prea târziu. Brendan cade pe jos cu un ţipăt subit, înfiorător. Winston urlă; îi prinde trupul.

Şi asta-i tot.

Juliette rămâne dintr-odată nemişcată, iar mintea mea încetineşte.

O simt înainte să se întâmple: simt schimbarea, pârâitul din aer. Căldura face valuri în jurul ei, limbile puterii desprinzându-se de pe trupul ei ca un fulger ce se pregăteşte să lovească, şi nu am timp să fac altceva decât să-mi ţin respiraţia când, brusc...

Juliette *ţipă.*

Lung. Tare. Violent.

Lumea devine neclară pentru o secundă – doar pentru o clipă, totul înţepeneşte, îngheaţă pe loc: trupuri contorsionate; feţe furioase, distorsionate; toate îngheţate în timp...

Scândurile din podea se ridică şi se fisurează. Se crapă ca nişte bubuituri de tunet în timp ce spulberă pereţii. Lustrele se leagănă precar înainte să se izbească de podea.

Iar apoi, toată lumea.

Fiecare persoană din raza ei vizuală. 554 de oameni şi toţi musafirii lor. Feţele lor, trupurile lor, locurile pe care sunt aşezaţi: despicaţi ca un peşte proaspăt. Carnea lor se răsuceşte în afară, umflându-se încet în vreme ce şuvoaie de sânge necontenite se adună în băltoace la picioarele lor.

Cad morţi cu toţii.

JULIETTE

Astăzi am început să țip.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE
DE LA OSPICIU

Erai fericită
Erai tristă
Erai speriată
Erai înnebunită
prima dată când ai ţipat?
Te luptai pentru viaţa ta decenţa ta demnitatea ta umanitatea ta
Când cineva te atinge acum, ţipi?
Când cineva îţi zâmbeşte acum, îi întorci zâmbetul?
Ţi-a spus el să nu ţipi te-a lovit el când ai plâns?
Avea el un nas doi ochi două buze doi obraji două urechi două sprâncene.
Era el un om care arăta exact ca tine.
Colorează-ţi personalitatea.
Formele şi mărimile variază.
Inima ta e o anomalie.
Acţiunile tale
sunt
singurele
semne
pe care le laşi
în urmă.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Uneori cred că umbrele se mişcă.

Uneori cred că cineva s-ar putea să privească.

Uneori acest gând mă sperie şi uneori gândul mă face atât de absurd de fericită, încât nu mă pot opri din plâns. Iar apoi, uneori, cred că habar nu am când anume am început să-mi pierd minţile aici. Nimic nu mai pare real şi nu pot să-mi dau seama dacă ţip cu voce tare sau doar în mintea mea.

Nu e nimeni aici care să mă audă.

Care să-mi spună că n-am murit.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Nu ştiu când a început.

Nu ştiu de ce a început.

Nu ştiu nimic despre nimic, în afară de ţipete.

Mama mea ţipând când şi-a dat seama că nu mă mai poate atinge. Tatăl meu ţipând când şi-a dat seama ce îi făcusem mamei. Părinţii mei ţipând când mă încuiau în camera mea şi îmi spuneau că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru mâncarea lor. Pentru modul uman în care se purtau cu această creatură care nu putea să fie copilul lor. Pentru rigla pe care o foloseau pentru a măsura distanţa pe care trebuia să o păstrez.

Le-am distrus vieţile, asta mi-au spus.

Le-am furat fericirea. I-am distrus mamei speranţa de a mai avea copii.

Nu vedeam ce le-am făcut? era ceea ce mă întrebau. Nu vedeam că am distrus totul?

Am încercat din răsputeri să repar ce distrusesem. Am încercat în fiecare zi să fiu ceea ce îşi doreau. Am încercat tot timpul să fiu mai bună, dar niciodată n-am ştiut cum.

Acum ştiu doar că oamenii de ştiinţă se înşală.

Lumea e plată.

Ştiu asta deoarece am fost aruncată de pe marginea ei şi am încercat să mă agăţ de ea vreme de 17 ani. Am încercat, vreme de 17 ani, să mă caţăr înapoi pe ea, dar e aproape imposibil să învingi gravitaţia când nimeni nu vrea să-ţi întindă o mână de ajutor.

Când nimeni nu vrea să rişte să te atingă.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Am înnebunit deja?
S-a întâmplat deja?
Cum voi şti vreodată?

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE
DE LA OSPICIU

Există un moment de tăcere pură, perfectă, înainte ca totul, absolut totul să explodeze. La început, nici măcar nu conştientizez ce-am făcut. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Nu voiam să-i ucid pe *aceşti* oameni...

Iar apoi, deodată

Mă loveşte din plin

Conştientizarea sfâşietoare că tocmai am măcelărit o încăpere cu şase sute de oameni.

Pare imposibil. Pare fals. Nu au existat gloanţe. Nu a existat forţă excesivă sau violenţă. Ci doar un ţipăt, unul singur, prelung, furios.

„*Opriţi-vă!*" am ţipat. Am închis ochii strâns şi am ţipat cuvintele, furia şi durerea sufletească şi epuizarea şi devastarea copleşitoare umplându-mi plămânii. A fost greutatea ultimelor săptămâni, durerea tuturor acestor ani, ruşinea speranţelor false fabricate în inima mea, trădarea, pierderea...

Adam. Warner. Castle.

Părinţii mei, adevăraţi şi imaginaţi.

O soră pe care s-ar putea să n-o cunosc niciodată.

Minciunile care-mi alcătuiesc viaţa. Ameninţările la adresa oamenilor nevinovaţi din Sectorul 45. Moartea sigură care mă aşteaptă. Frustrarea de a avea atât de multă

putere, atât de multă putere şi de a mă simţi complet şi întru totul lipsită de putere

„*Vă rog!*" am ţipat. „*Vă rog, opriţi-vă...*"

Iar acum...

Acum, asta.

Mâinile şi picioarele mi-au amorţit, căci nu-mi vine să cred. În urechi parcă-mi vuieşte vântul, iar mintea mi-e deconectată de trup. Nu e cu putinţă să fi ucis atâţia oameni, gândesc eu, nu e cu putinţă să fi ucis atâţia oameni asta nu-i posibil, gândesc, nu e posibil nu e posibil că am deschis gura şi apoi *asta*

Kenji încearcă să-mi spună ceva, ceva ce sună a „trebuie să plecăm de-aici, grăbeşte-te, trebuie să plecăm acum..."

Dar eu sunt amorţită, sunt stinsă, sunt incapabilă să pun un picior în faţa celuilalt, şi cineva mă trage, forţându-mă să mă mişc şi aud explozii

Şi, dintr-odată, mintea mi se ascute.

Icnesc şi mă întorc, căutându-l pe Kenji, dar a dispărut. Cămaşa lui e plină de sânge şi e târât în depărtare, cu ochii pe jumătate închişi şi

Warner e în genunchi, cu mâinile încătuşate la spate

Castle e inconştient pe jos, iar din piept îi curge întruna sânge

Winston încă ţipă, pe când cineva îl târăşte de-acolo

Brendan e mort

Lily, Ian, Alia, morţi

Şi încerc să-mi reconectez mintea, încerc să-mi croiesc drumul prin starea de şoc care a pus stăpânire pe trupul meu, şi capul mi se învârteşte, *mi se învârteşte*, şi cu coada

ochiului o văd pe Nazeera cu capul în mâini şi cineva mă atinge şi tresar

Sar înapoi

— Ce se întâmplă? mă adresez nimănui. Ce se petrece?

— Te-ai descurcat excelent aici, draga mea. Chiar ne-ai făcut mândri! Restauraţia îţi este extrem de recunoscătoare pentru sacrificiile pe care le-ai făcut.

— Cine eşti? întreb, căutând vocea.

Iar apoi îi văd, un bărbat şi o femeie îngenunchind în faţa mea, şi abia atunci bag de seamă că sunt întinsă pe jos, paralizată. Mâinile şi picioarele îmi sunt legate de cabluri electrice care pulsează. Încerc să mă lupt cu ele şi nu pot.

Puterile mele au fost stinse.

Ridic privirea spre aceşti doi străini, cu ochii mari şi înspăimântaţi.

— Cine sunteţi? întreb din nou, zbătându-mă în continuare în strânsorile mele. Ce vreţi de la mine?

— Eu sunt comandantul suprem al Oceaniei, îmi răspunde femeia, zâmbind. Tatăl tău şi cu mine am venit să te luăm acasă.

WARNER

JULIETTE

De ce nu te sinucizi? m-a întrebat cineva odată la şcoală.

Cred că era genul de întrebare menită a fi răutăcioasă, însă a fost prima oară când m-am gândit cu adevărat la această posibilitate. N-am ştiut ce să-i răspund. Poate că era o prostie să o iau în considerare, însă mereu sperasem că dacă aveam să fiu un copil suficient de bun – dacă aveam să fac toate lucrurile aşa cum trebuie, dacă aveam să spun lucrurile cuvenite sau să tac – credeam că părinţii mei aveau să se răzgândească totuşi. Credeam că în cele din urmă aveau să mă asculte când aş fi încercat să le vorbesc. Credeam că îmi vor oferi o şansă. Credeam că în sfârşit aveau să mă iubească.

Am trăit mereu cu acea speranţă ~~prosteacă~~.

— UN FRAGMENT DIN JURNALELE LUI JULIETTE DE LA OSPICIU

Când deschid ochii, văd stele.

Zeci de stele. Stele micuţe de plastic lipite de tavan. Licăresc, vag, în lumina slabă, şi mă ridic în capul oaselor, cu capul care-mi bubuie, în timp ce încerc să mă orientez. În dreapta mea se află o fereastră; o draperie transparentă, subţire, filtrează în unghiuri ciudate în cameră nuanţele de portocaliu şi de albastru ale apusului. Stau pe un pat mic. Ridic privirea şi mă uit în jur.

Totul e roz.

Pătură roz, perne roz. Covor roz pe jos.

Mă ridic în picioare şi mă învârt, derutată, şi descopăr un alt pat, identic cu al meu, însă aşternutul e mov. Pernele sunt mov.

Camera este împărţită în două de o linie imaginară, fiecare jumătate fiind o imagine în oglindă a celeilalte. Două birouri; unul roz, celălalt mov. Două scaune; unul roz, celălalt mov. Două comode, două oglinzi. Roz, mov. Flori pictate pe pereţi. O măsuţă şi scaune într-o parte. Un stand cu rochii bufante. O cutie cu tiare pe podea. O mică tablă de scris în colţ. Un coş sub fereastră, plin ochi cu păpuşi şi jucării de pluş.

Acesta este dormitorul unui copil.

Simt cum inima mi-o ia la goană. Pielea mea trece de la fierbinte la rece.

Încă simt o pierdere înlăuntrul meu – o cunoaştere inerentă că puterile nu-mi funcţionează – şi îmi dau seama abia atunci că am cătuşe electrice, luminoase, prinse în jurul gleznelor şi al încheieturilor de la mâini. Trag de ele, îmi folosesc fiecare strop de forţă pentru a le desface, dar nu se clintesc.

Devin din ce în ce mai panicată.

Dau fuga la geam, disperată să percep ceva legat de acel spaţiu – o explicaţie privind locul în care mă aflu, o dovadă că asta nu-i un soi de halucinaţie –, şi sunt dezamăgită; priveliştea de pe geam nu face decât să mă deruteze. Văd un peisaj superb. Dealuri molcome, nesfârşite. În zare, munţi. Un lac imens, strălucitor, în care se reflectă culorile apusului. E *frumos*.

Fac un pas înapoi, simţindu-mă dintr-odată şi mai îngrozită.

Ochii mi se mişcă în schimb spre biroul şi scaunul roz, cercetându-le suprafeţele după indicii. Acolo găsesc doar teancuri de caiete colorate. O cană de porţelan plină cu markere şi pixuri cu sclipici. Câteva pagini de abţibilduri fosforescente.

Mâinile îmi tremură când deschid sertarul.

Înăuntru sunt câteva teancuri de scrisori şi poze vechi.

La început, nu pot decât să mă holbez la ele. Bătăile inimii mele îmi reverberează în cap, pulsând atât de tare, încât aproape că le resimt în gât. Respir din ce în ce mai repede, superficial. Simt cum capul mi se învârteşte şi clipesc o dată, de două ori, silindu-mă să mă potolesc. Să fiu curajoasă.

Încet, foarte încet, ridic teancul de scrisori.

Nu e nevoie decât să arunc o privire pe adrese ca să ştiu că aceste scrisori preced Restauraţia. Toate au fost trimise în atenţia lui Evie şi Maximillian Sommers. Pe o stradă din Glenorchy, Noua Zeelandă.

Noua Zeelandă.

Iar apoi îmi amintesc, icnind scurt, de feţele bărbatului şi femeii care m-au scos de la simpozion.

„Eu sunt comandantul suprem al Oceaniei", zisese ea. „Tatăl tău şi cu mine am venit să te luăm acasă."

Închid ochii şi stele verzi îmi explodează în întunericul de sub pleoape, lăsându-mă neputincioasă. Fără suflare. Deschid ochii, clipind de câteva ori. Degetele-mi sunt neîndemânatice, stângace, când deschid scrisoarea de deasupra teancului.

Biletul e scurt. E datat în urmă cu doisprezece ani.

M & E,

Totul e bine. I-am găsit o familie potrivită. Puterile încă nu i s-au manifestat, dar vom sta cu ochii pe ea. Totuşi, trebuie să vă sfătuiesc să v-o scoateţi din minte. Ei şi lui Emmaline le-au fost înlăturate amintirile. Niciuna n-a mai întrebat de voi. Aceasta va fi ultima mea veste către voi.

P. Anderson

P. Anderson.

Paris Anderson. Tatăl lui Warner.

Arunc o privire prin dormitor cu alţi ochi, simţind un fior oribil furişându-mi-se în sus pe şira spinării în timp

ce piesele imposibile ale acestei noi nebunii se îmbină în mintea mea.

Îmi vine să vomit. Înghit ca să-mi reprim greaţa.

Mă uit la teancul de poze Polaroid, neatinse, din sertarul biroului. Cred că nu-mi mai simt câteva zone ale feţei. Totuşi, mă silesc să ridic teancul.

Prima e o poză cu două fetiţe în rochii galbene asortate. Amândouă au părul şaten şi sunt puţin cam slabe, şi se ţin de mână pe cărarea dintr-o grădină. Una dintre ele se uită la cameră, cealaltă la picioarele ei.

Întorc fotografia.

Prima zi de şcoală a Ellei

Teancul de poze îmi cade din mâinile tremurânde, împrăştiindu-se. Fiecare instinct al meu urlă la mine, sunând clopote de alarmă, implorându-mă să fug.

Pleacă! încerc să ţip în sinea mea. *Pleacă de-aici!*

Însă curiozitatea nu vrea să-mi dea pace.

Câteva fotografii au căzut cu faţa în sus pe birou, şi nu mă pot opri să nu mă holbez la ele, cu inima bubuindu-mi în urechi. Cu grijă, le ridic.

Trei fetiţe cu părul şaten stând lângă nişte biciclete care par un pic prea mari pentru ele. Se uită una la alta, râzând.

Întorc poza.

Ella, Emmaline şi Nazeera. Gata cu roţile ajutătoare!

Icnesc, iar sunetul mă sufocă atunci când îmi iese din piept. Simt cum plămânii mi se strâng şi întind mâna şi mă apuc de birou ca să mă liniştesc. Mă simt de parcă plutesc, dezechilibrată.

Prinsă într-un coşmar.

Mă uit la fotografii, una după alta, cu disperare acum, iar mintea îmi funcţionează mai iute decât mâinile în timp ce le mânuiesc stângace, încercând şi nereuşind să dau un înţeles lucrurilor pe care le văd.

Următoarea fotografie e cu o fetiţă care ţine de mână un bărbat mai în vârstă.

Emmaline şi bunicul, scrie pe spate.

O altă poză, de data aceasta cu ambele fete căţărându-se într-un copac.

Ziua în care Ella şi-a luxat glezna

O alta, chipuri neclare, brioşe şi lumânări...

Cea de-a cincea aniversare a lui Emmaline

O alta, de data asta o poză cu un cuplu chipeş...

Paris şi Leila, în vizită de Crăciun

Şi înlemnesc

stupefiată

simt cum rămân fără aer.

Acum ţin în mână doar o poză, şi trebuie să mă forţez, să mă implor să mă uit la ea, în timp ce pătratul de hârtie tremură în mâna mea tremurândă.

E o poză cu un băieţel care stă în picioare lângă o fetiţă. Ea e aşezată pe nişte scări. El se uită la ea cum mănâncă o felie de tort.

O întorc.

Aaron şi Ella

e tot ce scrie pe spate.

Mă împleticesc îndărăt, împiedicându-mă, şi mă prăbuşesc pe jos. Tot corpul mi se zdruncină, tremurând de groază, de confuzie, de imposibilitate.

Dintr-odată, ca la un semnal, aud o bătaie la uşă. O femeie – femeia de mai devreme; o versiune mai în vârstă a femeii din poze – îşi vâră capul înăuntru, zâmbindu-mi când spune:

— Ella, scumpo, nu vrei să ieşi afară? Ţi se răceşte cina.

Şi simt cum mi se face rău.

Camera se înclină în jurul meu.
Văd pete
simt cum mă legăn
iar apoi...
dintr-odată

Lumea se întunecă.

Exclusiv în această ediţie,
citeşte în continuare

UMBREŞTE-MĂ

O NUVELĂ
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

UMBREŞTE-MĂ

Juliette încă nu şi-a revenit după trădarea lui Warner, iar Kenji încearcă să ţină în echilibru prietenia cu ea şi responsabilităţile lui ca lider al rezistenţei împotriva Restauraţiei. Lucrurile iau o turnură şi mai interesantă când îşi face apariţia o persoană neaşteptată din trecutul Punctului Omega.

UNU

Sunt deja treaz când alarma ceasului porneşte să sune, dar n-am deschis încă ochii. Sunt prea obosit. Muşchii-mi sunt încordaţi, în continuare dureros de inflamaţi după sesiunea de antrenament intensă din urmă cu două zile, şi-mi simt trupul greoi. Mort.

Mă doare creierul.

Alarma e gălăgioasă şi insistentă. O ignor. Îmi întind muşchii de la gât şi gem încet. Ceasul nu vrea să se oprească din urlat. Cineva bate cu putere în peretele de lângă capul meu, şi aud vocea înăbuşită a lui Adam strigându-mi să opresc alarma.

— În fiecare dimineaţă! zbiară el. Faci asta în fiecare dimineaţă! Jur pe Dumnezeu, Kenji, într-o zi am să intru acolo şi-am să distrug chestia aia!

— Bine, bine, mormăi eu, în mare parte pentru mine. Am înţeles. Calmează-te!

— *Opreşte-o!*

Inspir adânc, sacadat. Lovesc orbeşte ceasul până ce se opreşte din urlat. În sfârşit am primit camere private la bază, dar se pare că tot nu pot să am pace. Sau intimitate. Pereţii ăştia zici că sunt făcuţi din hârtie, iar Adam nu s-a schimbat câtuşi de puţin. E tot morocănos. N-are simţul umorului. Aproape tot timpul e iritat. Uneori nu pot să-mi amintesc de ce suntem prieteni.

Cu un oarecare efort, mă ridic în şezut. Mă frec la ochi, făcând în minte o listă cu toate lucrurile de care trebuie să mă ocup azi, iar apoi, într-un asalt brusc, oribil...

Îmi amintesc ce s-a întâmplat ieri.

Iisuse!

Atâta dramă într-o singură zi, încât de-abia mai pot face faţă.

Aparent, Juliette are o soră de mult pierdută. Aparent, Warner a torturat-o pe sora lui Juliette. Warner şi Juliette s-au despărţit. Juliette a fugit ţipând. Warner a avut un atac de panică. Fosta prietenă a lui Warner şi-a făcut apariţia aici. Fosta lui prietenă *i-a ars un dos de palmă*. Juliette s-a îmbătat. Nu, stai – J s-a îmbătat şi s-a ras în cap. Iar apoi am văzut-o pe Juliette în lenjerie intimă – o imagine pe care încă încerc să mi-o şterg din minte –, şi apoi, ca şi când toate astea n-ar fi fost suficiente probleme cu care să mă confrunt, după cina de-aseară am făcut ceva foarte, foarte prostesc.

Îmi las capul în mâini şi mă detest, aducându-mi aminte. Un val nou de ruşine mă izbeşte din plin, cu putere, şi respir din nou adânc. Mă silesc să ridic privirea. Să-mi limpezesc gândurile.

Nu e totul oribil.

Acum am camera mea. E o cameră mică, dar e camera mea, cu fereastră şi o privelişte spre unităţile de aer condiţionat industriale. Am un birou. Un pat. Un dulap simplu. Încă trebuie să împart baia cu câţiva băieţi, dar nu mă plâng. O cameră privată e un lux de care n-am beneficiat de ceva timp. E frumos să am spaţiul necesar la sfârşitul zilei pentru a fi singur cu gândurile mele. Un loc în care

să-mi atârn masca fericită pe care mă forţez s-o port chiar şi când am o zi de căcat.

Sunt recunoscător.

Sunt obosit, suprasolicitat şi stresat, dar sunt recunoscător.

Mă forţez s-o zic cu voce tare. *Sunt recunoscător.* Aştept câteva momente s-o simt. S-o recunosc. Mă silesc să zâmbesc, să alung încordarea de pe faţă care altminteri s-ar transforma cu uşurinţă în furie. Şoptesc un mulţumesc către necunoscut, către aer, către fantomele singuratice care trag cu urechea la conversaţiile mele intime cu nimeni. Am un acoperiş deasupra capului şi haine pe mine şi mâncare ce mă aşteaptă în fiecare dimineaţă. Am prieteni. O familie improvizată. Sunt singuratic, dar nu singur. Corpul îmi funcţionează, creierul îmi funcţionează, trăiesc. E o viaţă bună. Trebuie să fac un efort conştient ca să-mi amintesc asta. Să aleg să fiu fericit în fiecare zi. Dacă n-aş face-o, cred că durerea asta m-ar fi ucis cu mult timp în urmă.

Sunt recunoscător.

Cineva bate la uşă – două lovituri scurte – şi mă ridic în picioare, speriat. Ciocănitul ăsta a fost neobişnuit de formal; cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu ne deranjăm să fim civilizaţi.

Îmi trag pe mine nişte pantaloni de trening şi, şovăielnic, deschid uşa.

Warner.

Fac ochii mari în timp ce-l măsor cu privirea. Nu cred c-a mai venit vreodată la uşa mea, şi nu mă pot hotărî ce e mai ciudat: faptul că e aici sau faptul că arată atât

de normal. Mă rog, normal pentru Warner. Arată exact aşa cum arată mereu. Impecabil. Ferchezuit. Tulburător de calm şi de adunat pentru cineva care a fost părăsit de iubită în urmă cu o zi. N-ai şti niciodată că el e acelaşi tip pe care, imediat după, l-am găsit întins pe jos, având un atac de panică.

— Ăăă, salut! Îmi dreg vocea ca să scap de răguşeala somnului. Ce s-a întâmplat?

— Abia te-ai trezit? întreabă el, uitându-se la mine de parc-aş fi un gândac.

— E şase dimineaţa. Toţi cei din aripa asta se trezesc la şase dimineaţa. Nu trebuie să fii atât de dezamăgit!

Warner priveşte pe lângă mine, în camera mea, şi, pentru o clipă, nu spune nimic. Apoi, încet:

— Kishimoto, dacă aş fi considerat standardele mediocre ale altor oameni un parametru suficient prin care să-mi măsor propriile realizări, n-aş fi înfăptuit niciodată nimic. Ridică ochii şi se uită la mine. Ar trebui să ceri mai multe de la tine. Eşti complet capabil.

— E cumva...? Clipesc, stupefiat. Scuze, ăsta a fost felul tău de a mă complimenta?

Se uită fix la mine, impasibil.

— Îmbracă-te!

Ridic din sprâncene.

— Mă scoţi în oraş să luăm micul dejun?

— Mai avem trei musafiri neaşteptaţi. Tocmai au sosit.

— *Oh!* Fac un pas înapoi fără să vreau. Of, rahat!

— Da.

— Alţi copii de comandanţi supremi?

Warner încuviinţează din cap.

— Sunt periculoşi? îl întreb.

Warner aproape zâmbeşte, dar pare nefericit.

— Ar mai fi venit aici dacă n-ar fi fost?

— Corect, oftez eu. Bine zis.

— Ne vedem jos în cinci minute, şi-am să te pun la curent.

— Cinci minute? Fac ochii mari. Nee, nici gând. Trebuie să fac un duş. Nici măcar n-am luat micul dejun...

— Dacă te-ai fi trezit la trei, ai fi avut timp pentru toate astea, şi pentru altele.

— La trei dimineaţa? Rămân cu gura căscată. Ţi-ai pierdut minţile?

Iar când spune, fără niciun strop de ironie, „Nu mai mult decât de obicei", mi-e clar că tipul ăsta nu-i deloc bine.

Oftez, puternic, şi mă întorc, detestându-mă că mereu observ astfel de lucruri, şi detestându-mă şi mai mult pentru nevoia mea constantă de a urmări chestiunea până la capăt. Nu mă pot abţine. Castle mi-a spus-o odată când eram mic: mi-a zis că sunt neobişnuit de sufletist. N-am privit-o niciodată aşa – pusă în cuvinte, explicată – până ce nu mi-a zis-o el. Mereu am detestat asta la mine, că nu puteam fi mai dur. Am detestat că am plâns amarnic când am văzut prima dată o pasăre moartă. Sau că obişnuiam să aduc acasă toate animalele vagaboande pe care le găseam, până ce Castle mi-a zis într-un final că trebuia să mă opresc, că n-aveam resursele necesare pentru a le păstra pe toate. Aveam doisprezece ani. M-a obligat să le dau drumul, şi am plâns o săptămână. Am detestat c-am plâns. Am detestat că nu mi-am putut stăpâni plânsul.

Toată lumea crede că n-ar trebui să-mi pese – că nu e necesar s-o fac –, dar eu o fac. Mereu o fac.

Şi îmi pasă şi de măgarul ăsta.

Aşa că inspir adânc şi spun:

— Hei, omule... Eşti OK?

— Sunt bine.

Răspunsul lui e prea rapid. Rece.

Aş putea s-o las baltă.

Îmi oferă o portiţă de scăpare. Ar trebui să profit de ea. Ar trebui să profit şi să mă prefac că nu i-am observat încordarea din maxilar sau ochii injectaţi. Am şi eu problemele mele, poverile mele, dureri şi frustrări, şi, în plus, nimeni nu mă întreabă vreodată cum mi-a fost ziua. Nimeni nu insistă când vine vorba de mine, nimeni nu se deranjează să arunce un ochi pe sub masca mea fericită. Aşa că de ce-ar trebui să-mi pese?

N-ar trebui.

Las-o baltă, îmi spun.

Deschid gura ca să schimb subiectul. Deschid gura ca să trec mai departe şi, în schimb, mă trezesc spunând...

— Haide, frăţioare. Ştim amândoi că asta-i o vrăjeală.

Warner se uită în altă parte. Un muşchi i se zbate în maxilar.

— Ai avut o zi grea ieri, îi spun. E în regulă să ai şi-o dimineaţă dificilă.

După o pauză lungă, spune:

— Sunt treaz de ceva timp.

Expir prelung. Nu e ceva la care nu mă aşteptam.

— Îmi pare rău, îi spun. Înţeleg.

Ridică privirea. Se uită în ochii mei.

— Chiar aşa?

— Da. Chiar aşa.

— De fapt, nu cred că înţelegi. De fapt, sper să nu înţelegi. Nu mi-aş dori să ştii cum mă simt acum. Nu mi-aş dori să treci prin asta.

Asta mă izbeşte mai tare decât mă aşteptam. Pentru o clipă nu ştiu ce să spun.

Mă hotărăsc să las privirea în pământ.

— Ai văzut-o? îl întreb.

Iar apoi, răspunde atât de încet, încât mai că nu-l aud:

— Nu.

Rahat. Puştiul ăsta îmi frânge inima.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine! zice el, iar ochii îi scapără când se uită la mine.

— Ce? Nu... Eu nu...

— Îmbracă-te! îmi zice el tăios. Ne vedem jos.

Clipesc, speriat.

— În regulă, spun. Sigur. OK.

Iar apoi pleacă.

DOI

Rămân în faţa uşii un minut, trecându-mi o mână prin păr şi încercând să mă conving să mă mişc. M-am pricopsit deodată cu o durere de cap. Cumva, am devenit un magnet pentru durere. Pentru durerea altor oameni. Pentru durerea mea. Chestia e că nu mă pot învinui decât pe mine. Eu pun întrebările care mă aduc aici. Îmi pasă prea mult. O transform în treaba mea când n-ar trebui, şi se pare că întotdeauna mi-o iau pentru asta.

Clatin din cap şi apoi... *fac o grimasă.*

Singurul lucru pe care se pare că-l avem în comun Warner şi cu mine e că ne place să ne relaxăm la sală. Am împins prea multe greutăţi ieri şi n-am făcut întinderi după aia – iar acum plătesc pentru asta. De-abia pot să ridic braţele.

Inspir adânc şi-mi îndrept spatele. Îmi întind gâtul. Încerc să scap de nodurile din umăr.

Aud pe cineva fluierând pe culoar şi ridic privirea. Lily îmi face cu ochiul într-o manieră perversă, exagerată, şi-mi dau ochii peste cap. Chiar mi-ar plăcea să fiu flatat, pentru că nu sunt suficient de modest ca să neg că am un corp frumos, dar lui Lily i se cam rupe de mine. În schimb, face asta – mă batjocoreşte că umblu fără cămaşă pe mine – aproape în fiecare dimineaţă. Ea *şi* Ian.

Împreună. Ăştia doi s-au combinat de câteva luni, deşi sunt foarte discreţi.

— Arăţi trăsnet, frăţioare! zâmbeşte Ian. Eşti transpirat sau te-ai dat cu ulei de bebeluşi? Luceşti atât de tare!

Îi arăt degetul mijlociu.

— Boxerii ăia mov sunt perfecţi pentru tine, zice Lily. Bună alegere! Se potrivesc cu tenul tău.

Îi arunc o privire uluită. Se prea poate să n-am o cămaşă pe mine, dar categoric – mă uit în jos – sunt îmbrăcat cu pantaloni de trening. Nu mi se vede pe nicăieri lenjeria.

— De unde *naiba* ştii ce culoare au boxerii mei?

— Memorie fotografică, răspunde ea, lovindu-şi tâmpla cu degetul.

— Porţi lenjerie intimă mov? Vocea lui Winston – însoţit de un miros intens de cafea – pluteşte în jos pe culoar. O alegere inspirată!

— Bine, hai sictir, toţi!

— Hei... Hooo... Credeam că n-ai voie să vorbeşti urât! Winston îşi face apariţia, tropăind cu bocancii lui pe cimentul de jos. Îşi înăbuşă un râset când spune: Credeam că tu şi Castle aveaţi o înţelegere.

— Nu-i adevărat, zic eu, arătând cu degetul spre el. Castle şi cu mine am căzut de acord că pot folosi *rahat* oricât de mult doresc.

Winston ridică din sprâncene.

— În orice caz, murmur eu, Castle nu-i aici acum, nu-i aşa? Aşa că rămân la declaraţia mea originală. Hai sictir, toţi!

Winston râde, Ian clatină din cap, iar Lily se preface a fi jignită, când...

— În mod categoric *sunt* aici, şi am auzit asta! strigă Castle din birou.

Mă strâmb.

Când eram adolescent, înjuram întruna – mult mai mult decât o fac acum – şi asta chiar îl supăra pe Castle. Mi-a spus că-şi face griji că nu voi găsi niciodată o cale de a-mi exprima emoţiile fără furie. Voia să vorbesc mai rar, să folosesc anumite cuvinte pentru a descrie ce simt în loc să strig cu furie obscenităţi. Părea atât de îngrijorat în legătură cu asta, încât am fost de acord să-mi moderez limbajul. Dar i-am făcut această promisiune în urmă cu patru ani, şi oricât de tare l-aş iubi pe Castle, adesea o regret.

— Kenji? zice din nou Castle.

Ştiu că aşteaptă să-i cer scuze.

Arunc o privire în josul culoarului şi-i zăresc uşa deschisă. Suntem cu toţii înghesuiţi, claie peste grămadă, chiar şi cu noile camere. Warner a trebuit practic să reinventeze acest etaj, şi a fost nevoie de multă muncă şi sacrificii, aşa că, din nou, nu mă plâng.

Dar totuşi.

E greu să nu te enerveze lipsa de intimitate copleşitoare.

— Scuze! strig eu.

Pot să-l aud pe Castle oftând, chiar şi de pe culoar.

— Foarte înduioşătoare căinţa ta, zice Winston.

— Bine, bine, spectacolul s-a terminat. Flutur din mână spre ei. Trebuie să fac un duş.

— Da, trebuie, zice Ian, ridicând o sprânceană.

Clatin din cap, obosit.

— Nu pot să cred că vă tolerez, măgarilor!

Ian râde.

— Ştii că te necăjesc doar, nu-i aşa? Când nu răspund, zice: Pe bune, arăţi bine. Ar trebui să mergem la sală mai târziu. Am nevoie de cineva să mă ajute.

Dau din cap, doar un pic mai calm, şi mormăi un la revedere. Mă întorc în cameră să-mi iau trusa de baie, dar Winston vine după mine şi se reazemă de tocul uşii. Abia atunci observ că are în mână un pahar de hârtie.

Mi se luminează ochii.

— Aia-i cafea?

Winston se dezlipeşte de uşă, îngrozit.

— E cafeaua *mea*.

— Dă-o-ncoace!

— Ce? Nu!

Mijesc ochii spre el.

— De ce nu poţi să-ţi iei singur una? întreabă el, împingându-şi ochelarii în sus pe nas. Asta-i doar a doua cafea pe ziua de azi. Ştii că am nevoie de minimum trei înainte să fiu măcar pe jumătate treaz.

— Da, păi, eu trebuie să fiu jos în cinci minute sau Warner o să mă ucidă, şi nici măcar n-am luat micul dejun, şi sunt deja obosit, şi chiar...

— Bine! zice Winston şi faţa i se întunecă atunci când îmi întinde paharul. Monstrule!

Iau paharul de la el.

— Sunt o adevărată *bucurie* în viaţa oamenilor.

Winston mormăie ceva urât în barbă.

— Hei, zic eu, luând o gură de cafea, apropo... ai... ăăă...?

Gâtul lui Winston se înroşeşte deodată. Îşi fereşte privirea.

— Nu.

Ridic mâna liberă.

— Hei... Nu vreau să insist sau ceva de genul. Eram doar curios.

— Încă aştept momentul potrivit, zice el.

— Mişto. Sigur. Pur şi simplu mă bucur pentru tine, atâta tot.

Winston ridică ochii. Îmi zâmbeşte nesigur.

Winston e îndrăgostit de Brendan de mult timp, însă eu sunt singurul care ştie despre asta. Winston nu s-a gândit niciodată că Brendan ar fi interesat, deoarece, din câte ştiam, el ieşea doar cu femei, dar, acum câteva luni, Brendan s-a cuplat, pentru scurt timp, cu un tip de la Punct, şi acela a fost momentul când Winston mi-a mărturisit întreaga chestie. M-a rugat s-o ţin pentru mine, mi-a spus că el voia să fie cel care avea să vorbească despre asta când simţea că e momentul, şi de atunci tot încearcă să-şi adune curajul ca să-i spună ceva lui Brendan. Problema e că Winston crede că e un pic prea mare pentru Brendan, şi-şi face griji că, dacă Brendan îl refuză, asta s-ar putea să le strice prietenia. Aşa că aşteaptă. Momentul potrivit.

Îl bat pe umăr.

— Mă bucur pentru tine, frăţioare!

Winston râde uşor, agitat, ceva ce nu-i stă în fire.

— Încă nu te bucura prea tare, zice el. Iar apoi clatină din cap, ca pentru a şi-l limpezi. În orice caz, bucură-te de cafea! Mă duc să-mi mai iau una.

Ridic paharul într-un gest care zice *mulţumesc* şi *pa* în acelaşi timp şi, când mă întorc ca să-mi adun lucrurile pentru duşul meu scurt, zâmbetul mi se şterge. Cumva, se pare că mi se reaminteşte întruna, tot timpul, de propria-mi singurătate.

Termin cafeaua din câteva înghiţituri mari şi arunc paharul. Încet, îmi croiesc drumul spre duş, cu mişcări robotice în timp ce pornesc apa. Mă dezbrac. Mă săpunesc. Mă clătesc. În fine.

Preţ de-o clipă rămân nemişcat, privind cum apa se adună în căuşul mâinilor mele. Oftez, îmi lipesc fruntea de faianţa rece şi alunecoasă în timp ce apa fierbinte mă loveşte pe spate. Simt un strop de uşurare când muşchii încep să mi se relaxeze, iar căldura şi aburii eliberează nodurile încordate de sub piele. Încerc să mă concentrez asupra luxului acestui duş, asupra recunoştinţei mele pentru acest miracol al apei calde, însă gândurile mele mai puţin recunoscătoare îmi tot dau târcoale, ciugulindu-mi inima şi mintea ca nişte vulturi emoţionali.

Mă bucur din suflet pentru prietenii mei. Îi iubesc, chiar şi-atunci când mă scot din sărite. Îmi pasă de ei. Îmi doresc bucuria lor. Dar tot mă doare un pic atunci când, oriunde privesc, toată lumea pare să aibă pe cineva.

Toată lumea cu excepţia mea.

E aiurea cât de mult îmi doresc să nu-mi pese. Îmi doresc, foarte mult, tot timpul, să mi se rupă de astfel de lucruri – să fiu ca Warner, o insulă îngheţată, neiertătoare;

sau chiar ca Adam, care şi-a găsit fericirea în familie, în relaţia cu fratele lui – dar nu semăn cu niciunul. În schimb, sunt o inimă mare, sensibilă, sângerândă, şi îmi petrec zilele prefăcându-mă a nu observa că-mi doresc mai mult. Că *am nevoie* de mai mult.

Poate că sună ciudat s-o spun, dar ştiu că aş putea iubi al naibii de mult pe cineva. O simt, în inima mea. Această capacitate de a iubi. De a fi romantic şi pasionat. E ca şi cum aş avea o superputere. Ba chiar un har.

Şi n-am cu cine să-l împart.

Toată lumea crede că sunt o glumă de om.

Îmi trec mâinile peste faţă, închizând ochii strâns în timp ce-mi aduc aminte de interacţiunea mea cu Nazeera de aseară.

Ea a venit *la mine*, încerc să-mi reamintesc.

Eu n-am abordat-o niciodată. Nici măcar n-am încercat să vorbesc din nou cu ea, nu după ziua aceea pe plajă când mi-a dat de înţeles că nu era câtuşi de puţin interesată de mine. Cu toate că, oricum, nu e ca şi cum aş fi avut ocazia să vorbesc cu ea după aceea; toate-au luat-o razna după aia. J a fost împuşcată şi oamenii încă erau speriaţi, şi apoi a început toată nebunia aia cu Warner şi Juliette, iar acum iată-ne aici.

Însă aseară îmi vedeam de ale mele, încercând să-mi dau seama ce să fac în legătură cu faptul că noul nostru comandant suprem se cherchelise cu o litră din cel mai bun whisky al lui Anderson, când Nazeera a venit la mine. Pe nepusă masă. S-a întâmplat imediat după cină – la naiba, nici măcar n-a fost prezentă la cină – şi pur şi simplu şi-a făcut apariţia, ca o fantomă, încolţindu-mă

în timp ce ieşeam din cantină. M-a încolţit literalmente şi m-a întrebat dacă era adevărat că aveam puterea invizibilităţii.

Părea supărată. Am fost atât de derutat! Nu ştiam cum de aflase şi nu ştiam de ce îi păsa, dar iat-o acolo, fix în faţa mea, cerându-mi un răspuns, şi nu vedeam ce-ar putea fi rău în a-i spune adevărul.

Aşa c-am spus da, era adevărat. Iar ea a părut dintr-odată şi mai furioasă.

— De ce? am întrebat-o.

— De ce, ce?

Ochii îi scăpărau, mari şi rotunzi şi încărcaţi de emoţie. Purta o glugă din piele, iar luminile unui candelabru din apropiere au licărit în piercingul ei cu diamant de lângă buza de jos. Mă holbam întruna la gura ei. Buzele ei erau uşor întredeschise. Pline. Moi.

M-am silit să ridic privirea.

— Poftim? am zis eu.

Ea m-a privit cu ochii mijiţi.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat.

— Credeam... Scuze, despre ce vorbim?

Mi-a întors spatele, dar nu înainte de a-i vedea expresia de neîncredere de pe faţă. Se prea poate să fi fost şi indignare. Iar apoi, iute ca fulgerul, s-a răsucit înapoi.

— Faci mereu pe prostul? Sau mereu vorbeşti de parc-ai fi beat?

Am înlemnit. Durerea şi confuzia îmi dădeau târcoale în cap. Durerea de la insultă, iar confuzia de la...

Da, habar n-aveam ce se întâmpla.

— Poftim? am zis eu din nou. Nu vorbesc de parc-aş fi beat.

— Te uiţi la mine de parcă eşti beat.

Rahat, era frumoasă!

— Nu sunt beat, am spus ca un prost. Iar apoi am clătinat din cap şi mi-am adus aminte să fiu furios – tocmai mă insultase, la urma urmei –, şi am zis: În orice caz, tu eşti cea care-a venit după mine, îţi aminteşti? Tu ai început această conversaţie. Şi nu ştiu de ce eşti atât de supărată... La naiba, nici măcar nu ştiu de ce-ţi pasă! Nu e vina mea că pot fi invizibil. Pur şi simplu mi s-a întâmplat.

Iar apoi şi-a dat gluga jos de pe cap şi părul i s-a eliberat, întunecat şi mătăsos şi des, şi a spus ceva ce n-am auzit, deoarece creierul meu o luase razna, gen, ar trebui să-i spun că pot să-i văd părul? Oare ştie că pot să-i văd părul? Oare chiar a vrut ca eu să-i văd părul? Şi-ar ieşi din minţi în momentul ăsta dacă i-aş spune că pot să-i văd părul? Dar apoi, totuşi, în caz că nu trebuia să-i văd părul în momentul ăla, n-am vrut să-i spun că puteam să-i văd părul, deoarece mi-era teamă să nu şi-l acopere din nou şi, ca să fiu sincer, îmi plăcea ce vedeam.

A pocnit din degete în faţa mea.

Am clipit.

— Ce e? Iar apoi, dându-mi seama că exagerasem cu acel cuvânt în seara aia, am adăugat: Hmm?

— Nu mă asculţi.

— Pot să-ţi văd părul, am zis, arătându-l cu degetul.

Ea a inspirat adânc, iritată. Părea nerăbdătoare.

— Ştii, nu-mi acopăr tot timpul părul.

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus prosteşte. Nu ştiam asta.

— N-aş putea, chiar dac-aş vrea. E ilegal, îţi aminteşti?

M-am încruntat.

— Atunci, de ce ţi-ai acoperit părul? Şi de ce te-ai luat aşa nasol de mine pentru asta?

Şi-a desprins gluga din jurul umerilor şi şi-a încrucişat braţele. Părul ei era lung. Întunecat. Ochii ei erau adânci. Aveau o culoare deschisă, ca mierea, luminoasă prin contrast cu tenul ei maroniu. Era atât de frumoasă, încât asta mă speria.

— Cunosc o mulţime de femei care şi-au pierdut dreptul de a se îmbrăca aşa sub conducerea Restauraţiei. În Asia exista o populaţie musulmană uriaşă, ştiai asta? Nu m-a aşteptat să-i răspund, ci a continuat: A trebuit să privesc, în tăcere, cum propriul meu tată a trimis decretele prin care femeile erau dezbrăcate. Soldaţii se plimbau pe străzi şi le rupeau hainele de pe corp. Le sfâşiau eşarfele de pe cap şi le făceau de ruşine în mod public. A fost violent şi inuman, iar eu am fost silită să urmăresc totul. Aveam unsprezece ani, a şoptit ea. Am urât asta cu toată fiinţa mea. Mi-am detestat tatăl fiindcă a făcut-o. Fiindcă m-a obligat să privesc. Aşa că încerc să le onorez pe acele femei, când pot. Pentru mine, e un simbol al rezistenţei.

— Ha.

Nazeera a oftat. Părea frustrată, dar apoi... a râs. Nu era un râs amuzat, ci mai mult un pufnet cinic, însă eu l-am considerat ca fiind un progres.

— Tocmai ţi-am povestit ceva extrem de important pentru mine, zice ea, şi tot ce poţi să spui e „ha"?

M-am gândit la asta. Iar apoi, cu grijă:

— Nu?

Şi, cumva, din cine ştie ce motiv, ea a zâmbit. Şi-a dat ochii peste cap când a făcut-o, dar chipul i s-a luminat şi dintr-odată a părut mult mai tânără – mai drăguţă –, şi nu m-am putut abţine să nu mă holbez la ea. Nu ştiam ce făcusem ca să merit acea expresie de pe chipul ei. Probabil că nu făcusem nimic ca s-o merit. Probabil că râdea de mine.

Nu-mi păsa.

— Eu, ăăă, cred că asta-i foarte mişto, am spus, amintindu-mi să zic ceva, să recunosc importanţa lucrurilor pe care mi le împărtăşise.

— *Ce* anume crezi că e mişto? a întrebat ea, ridicând o sprânceană.

— Ştii tu. Am dat din cap în direcţia ei. Toată... chestia ta. Povestea aia. Ştii tu.

Atunci a râs pe bune. Cu poftă. Şi-a muşcat buza pentru a se mai potoli şi a clătinat din cap când a spus pe un ton blând:

— Nu-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa? Pur şi simplu te descurci jalnic în situaţia asta.

Am clipit. Nu cred c-am înţeles întrebarea.

— Te descurci groaznic să vorbeşti cu mine, a spus ea. Te fac să nu te simţi în largul tău.

Am pălit.

— Eu n-am... Vreau să zic, n-aş spune că t...

— Cred că poate am fost puţin dură cu tine, a zis ea, după care a oftat. S-a uitat în altă parte şi şi-a muşcat din nou buza. Am crezut... În seara aia în care te-am cunoscut... am crezut că încercai să te porţi ca un măgar. Ştii?

S-a uitat la mine şi a continuat: Gen, am crezut că te jucai cu mine. Că erai nehotărât dinadins. Într-o clipă mă insultai, în următoarea mă invitai în oraş.

— Poftim? Am făcut ochii mari. N-aş face niciodată asta!

— Da, a zis ea pe un ton blând. Cred c-am început să-mi dau seama de asta. Cei mai mulţi tipi pe care i-am cunoscut au fost nişte ticăloşi manipulatori şi aroganţi – inclusiv fratele meu –, aşa încât bănuiesc că nu mă aşteptam ca tu să fii atât de... sincer.

— Ah! am făcut eu, încruntându-mă. Nu eram sigur dacă ar fi trebuit s-o iau ca pe un compliment. Îţi... mulţumesc?

A râs din nou.

— Cred c-ar trebui s-o luăm de la capăt, a zis ea, întinzând mâna spre mine. Eu sunt Nazeera. Mă bucur să te cunosc!

Şovăitor, i-am luat mâna. Mi-am ţinut respiraţia. Pielea ei era netedă şi moale prin comparaţie cu palma mea plină de bătături.

— Salut! am spus. Eu sunt Kenji.

A zâmbit. Era un zâmbet fericit, sincer. Aveam presimţirea că acel zâmbet mă va ucide. De fapt, eram destul de sigur că întreaga situaţie mă va ucide.

— Frumos nume, a zis ea, dându-mi drumul. Eşti japonez, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Vorbeşti limba?

Am clătinat din cap.

— Da. E grea. Frumoasă, dar grea. Am studiat japoneza câţiva ani, mi-a explicat ea, dar e o limbă dificil de stăpânit. Eu nu o vorbesc decât un pic. Chiar am locuit în Japonia – mă rog, în ceea ce odinioară era Japonia – timp de o lună. Am întreprins un tur destul de extins al continentului asiatic reorganizat pe hartă.

Iar apoi cred că mi-a pus o altă întrebare, dar eu surzisem brusc. Îmi pierdusem capul. Vorbea cu mine despre ţara în care se născuseră părinţii mei – un loc care chiar însemna ceva pentru mine – şi nici măcar nu mă puteam concentra. Îşi atingea mult gura. Îşi trecea mult degetul peste marginea buzei de jos. Avea un obicei din a-şi lovi adesea piercingul cu diamant de-acolo, şi nu sunt sigur c-o făcea în mod conştient. Dar era aproape ca şi când îmi spunea – mă direcţiona – să mă uit la gura ei. Nu mă puteam abţine. Mă gândeam s-o sărut. Mă gândeam la multe lucruri. S-o lipesc de perete. S-o dezbrac încet-încet. Să-mi plimb mâinile pe trupul ei gol.

Iar apoi, brusc...

Să fac un duş rece.

Dintr-odată, zâmbetul ei a pălit. Vocea îi era moale, un pic îngrijorată, când a spus:

— Hei, te simţi bine?

Deloc.

Era prea aproape. Era prea aproape şi în mod categoric corpul meu reacţiona exagerat în prezenţa ei şi nu ştiam cum să mă răcoresc. Să mă închid.

— Kenji?

Iar apoi mi-a atins braţul. Mi-a atins braţul şi a părut surprinsă c-o făcuse; s-a uitat lung la mâna ei pe bicepsul

meu şi eu mi-am impus să rămân nemişcat, mi-am impus să nu mişc niciun muşchi când vârfurile degetelor ei mi-au mângâiat pielea şi un val de plăcere mi-a invadat corpul atât de repede, încât m-am simţit dintr-odată beat.

Şi-a lăsat mâna jos şi şi-a mutat privirea în altă parte. Apoi iar la mine.

Părea derutată.

— Rahat, am spus încet. Cred că s-ar putea să fiu îndrăgostit de tine.

Iar apoi, cu o lovitură seismică de groază, realitatea m-a izbit lateral în cap. Mi-am ieşit din corp. Credeam c-o să mor. Chiar credeam c-o să *mor* de ruşine. Voiam să mor. Voiam să mă topesc în pământ. Să mă evaporez. Să dispar.

Iisuse, aproape c-am făcut-o!

Nu-mi venea să cred că rostisem cuvintele cu voce tare. Nu-mi venea să cred că fusesem trădat în halul ăla de propria-mi gură spurcată.

Nazeera s-a holbat la mine, stupefiată şi încă procesând, şi cumva – probabil printr-un miracol – am reuşit să-mi revin.

Am râs.

Am râs. Iar apoi am spus, cu o nonşalanţă perfectă:

— Glumesc, evident! Cred că sunt doar obosit. În orice caz, noapte bună!

Am reuşit să merg, nu să fug, înapoi în camera mea, şi am putut să mă ţin cu dinţii de ceea ce mi-a mai rămas din demnitate. Sper.

Şi totuşi, cine naiba ştie?

O să trebuiască s-o văd din nou, probabil foarte curând, şi sunt sigur c-o să-mi dea de veste dac-ar trebui să fac planuri să zbor direct în soare.

Rahat!

Opresc apa şi rămân acolo, ud leoarcă. Iar apoi, deoarece mă urăsc, inspir adânc şi pornesc apa rece preţ de zece secunde dureroase.

Asta face treaba. Îmi limpezeşte gândurile. Îmi potoleşte inima.

Mă împiedic ieşind de la duş.

Mă târăsc de-a lungul culoarului, silindu-mi picioarele să se îndoaie, dar tot mă mişc de parc-am fost rănit. Arunc o privire la ceasul de pe perete şi înjur printre dinţi. Am întârziat. Warner o să mă omoare. Chiar am nevoie să fac o oră de întinderi – muşchii încă-mi sunt prea încordaţi, chiar şi după duşul ăla rece –, dar n-am timp. Iar apoi, cu o grimasă, îmi dau seama că Warner avea dreptate. Câteva ore în plus în dimineaţa asta mi-ar fi prins tare bine.

Oftez din greu şi mă îndrept spre camera mea.

Port pantalonii de trening, dar am doar un prosop în jurul gâtului, deoarece mă doare prea tare ca să-mi trag un tricou peste cap. Mă gândesc să fur una din cămăşile lui Winston – ceva ce pot să-mi pun şi să-mi scot mult mai uşor decât unul dintre puloverele mele –, când aud vocea cuiva. Întorc capul, distras, şi în acele două secunde nu mai văd pe unde merg şi mă izbesc de cineva.

De cineva.

Cuvintele-mi zboară din cap. Uite-aşa.

S-au dus.

Sunt un idiot.

— Eşti *ud*, spune Nazeera, strâmbând din nas când sare înapoi. De ce eşti...

Iar apoi o urmăresc, o urmăresc în timp ce priveşte în jos. În timp ce priveşte în sus. Îmi studiază trupul, încetişor. O urmăresc cum priveşte în altă parte şi îşi drege vocea, şi dintr-odată nu mai poate să se uite în ochii mei.

Speranţa îmi încolţeşte în piept. Îmi dă drumul la limbă.

— Salut! spun eu.

— Salut! Dă din cap şi-şi încrucişează braţele la piept. Bună dimineaţa!

— Ai nevoie de ceva?

— Eu? Nu.

Îmi înăbuş un zâmbet. E ciudat s-o văd cum se fâstâceşte.

— Atunci, ce cauţi aici?

Se uită cu ochii mijiţi la ceva aflat în spatele meu.

— Mereu... ăăă, mereu umbli fără cămaşă pe tine?

Ridic din sprâncene.

— Aici, sus? Da. Cam tot timpul.

Ea dă iarăşi din cap.

— Am să ţin minte asta. Când nu spun nimic, se uită în sfârşit în ochii mei. Îl căutam pe Castle, zice ea încet.

— Biroul lui e pe-acolo – arăt cu mâna –, dar probabil a coborât de-acum.

— Aha, face ea. Mersi!

Încă se uită la mine. Încă se uită la mine şi asta face ca pieptul să mi se strângă. Fac un pas în faţă aproape fără să-mi dau seama. Întrebându-mă, doar întrebându-mă.

Nu ştiu la ce se gândeşte. Nu ştiu dacă am reuşit să distrug totul aseară. Dar, din cine ştie ce motiv, în momentul ăsta...

Se uită fix la gura mea.

Ochii ei se ridică, îi întâlnesc pe ai mei, iar apoi se uită din nou la gura mea. Mă întreb dacă ştie c-o face. Mă întreb dacă are habar ce-mi face mie. Plămânii mi se par prea mici. Inima mi se pare deopotrivă rapidă şi absurd de grea.

Când Nazeera îmi întâlneşte din nou privirea, inspiră scurt. Suntem atât de aproape, încât îi simt răsuflarea peste pieptul meu gol şi sunt copleşit de nevoia năucitoare de a o săruta. Vreau s-o trag în braţele mele şi s-o sărut, şi pentru o clipă chiar cred că mi-ar permite să fac asta. Numai gândul ăsta îmi trimite un fior pe şira spinării, o senzaţie ameţitoare care-mi îndeamnă mintea să sară prea departe, prea repede. Mi-o închipui cu o limpezime înspăimântătoare – fantezia de-a o avea în braţele mele, cu ochii întunecaţi şi încărcaţi de dorinţă. Mi-o imaginez sub mine, cu degetele înfipte în omoplaţii mei în timp ce ţipă de...

Iisuse Hristoase!

Mă silesc să privesc în altă parte. Aproape că-mi trag una peste faţă.

Eu nu sunt un astfel de tip. Nu sunt un băiat de 15 ani care nu-şi poate ţine chiloţii pe el. Nu sunt.

— Eu, ăăă, trebuie să mă îmbrac, îi spun, şi până şi eu pot să aud nesiguranţa din vocea mea. Ne vedem jos!

Dar apoi mâna Nazeerei e din nou pe braţul meu, şi înlemnesc, ca şi când încerc să împiedic ceva dincolo de

puterea mea. E o nebunie. O dorinţă aşa cum n-am mai simţit niciodată până acum. Încerc să-mi amintesc că nu e decât atât, că e aşa cum a spus J – nici măcar n-o cunosc pe fata asta. Pur şi simplu trec prin ceva. Nu ştiu ce, sau de ce, dar e limpede că-s obsedat. Nici măcar n-o cunosc.

Nu e real.

— Hei! zice ea

Rămân nemişcat.

— Da?

De-abia respir. Trebuie să mă forţez să mă întorc un pic, să mă uit în ochii ei.

— Voiam să-ţi spun ceva. Aseară. Dar n-am avut ocazia.

— Oh, mă încrunt eu. OK.

Există ceva în vocea ei care sună aproape a teamă – şi îmi limpezeşte mintea într-o clipită.

— Ce anume?

— Nu aici, zice ea. Nu acum.

Şi dintr-odată îmi fac griji.

— S-a întâmplat ceva? Eşti OK?

— O... nu... Vreau să zic, da... sunt bine. Doar că... Şovăie. Îmi zâmbeşte cu jumătate de gură şi dă din umeri. Voiam doar să-ţi spun ceva. Nu e nimic important. Se uită în altă parte şi-şi muşcă buza (observ că-şi muşcă des buza). Ei bine, pentru mine e important, cred.

— Nazeera, spun eu, bucurându-mă de sunetul numelui ei pe buzele mele.

Ea ridică privirea.

— Mă cam bagi în sperieţi. Eşti sigură că nu poţi să-mi spui acum?

Ea încuviinţează din cap. Îmi aruncă un zâmbet forţat.

— Nu-i cazul să te sperii, îţi promit. Nu-i mare scofală. Poate că putem vorbi diseară?

Inima mi se strânge din nou.

— Desigur.

Ea mai încuviinţează o dată din cap. Îmi face cu mâna în semn de rămas-bun.

Dar când privesc înapoi, la nici o secundă după ce am pornit spre cameră, ea a plecat deja.

A dispărut.

TREI

Warner e categoric scos din sărite.

Am întârziat supermult, iar Warner mă aşteaptă, aşezat cu grijă pe un scaun tare dintr-o sală de conferinţe de jos, zgâindu-se la perete.

Am reuşit să înşfac o brioşă pe drum încoace, şi mă şterg repede pe faţă, sperând că n-am lăsat nicio firimitură în jurul gurii. Nu ştiu ce părere are Warner în legătură cu brioşele, dar bănuiesc că nu e mare fan al lor.

— Salut! zic eu, şi se aude c-am rămas fără suflare. Ce-am ratat?

— Asta-i vina mea, zice el, fluturând din mână către restul încăperii.

Nici măcar nu se uită la mine.

— Vreau să zic, *ştiu* deja că e vina ta, spun eu repede, dar, gen, ca să ne înţelegem – despre ce vorbim?

— Despre asta, răspunde el. Într-un final, se uită la mine. Despre situaţia asta.

Aştept.

— E vina mea, zice el, făcând o pauză teatrală, c-am crezut că mă pot baza pe tine.

Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

— Bine, bine, calmează-te! Sunt aici acum.

— Ai întârziat treizeci de minute.

— Frăţioare!

Warner pare deodată obosit.

— Copiii comandanţilor supremi ai Africii şi Americii de Sud sunt aici. Ne aşteaptă în sala de alături.

— A, da? Ridic o sprânceană. Deci care-i faza? Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie să fii prezent, zice el tăios. Nu sunt sigur că ştiu cu exactitate de ce se află aici, dar toate gândurile raţionale indică un război iminent. Bănuiesc că se află aici ca să ne spioneze şi să le trimită de veste părinţilor lor. Aceştia şi-au trimis copiii pentru a simula o atitudine camaraderească. O senzaţie de nostalgie. Poate se gândesc că aşa vor fi mai tare pe plac noului şi tânărului nostru comandant, cu aceste feţe tinere. În orice caz, cred că e important ca noi să arătăm un front puternic, unit.

— Asta înseamnă să n-o includem şi pe J, nu?

Warner ridică privirea. Pare stupefiat, şi pentru o clipă cred că văd în ochii lui ceva care seamănă cu durerea. Clipesc şi a redevenit o statuie.

— Nu, zice el. Încă n-am văzut-o. Şi e mai important ca oricând ca ei să nu ştie asta. Inspiră adânc şi continuă: Unde-i Castle? Şi el trebuie să fie aici.

Dau din umeri.

— Credeam că a coborât deja aici.

— L-am văzut acum o clipă. Mă duc să-l aduc.

Mă aşez pe un scaun.

— Super.

Warner se duce la uşă şi apoi ezită. Încet, se întoarce cu faţa spre mine.

— Iar ai o problemă.

Ridic privirea, surprins.

— Poftim?

— În dragoste. Ai o problemă în viaţa ta amoroasă. De asta ai întârziat?

Simt cum mi se scurge sângele din obraji.

— Cum dracu' ştii aşa ceva?

— Duhneşti a probleme. Dă din cap spre mine, spre trupul meu. Practic emani o agonie de om nefericit în dragoste.

Mă uit la el, stupefiat. Nici nu ştiu dacă are rost să neg.

— E Nazeera, nu-i aşa? întreabă Warner.

Ochii lui sunt limpezi, nu mă judecă.

Mă forţez să dau din cap.

— Îţi întoarce sentimentele?

Îi arunc o privire enervată.

— De unde naiba vrei să ştiu asta?

Warner zâmbeşte. E prima emoţie reală pe care a afişat-o toată dimineaţa.

— Bănuiam c-o să te mănânce de viu, zice el. Dar, recunosc, mă gândeam că avea să folosească un cuţit.

— Ha! fac eu, fără pic de umor.

— Ai grijă, Kishimoto! Cred că e necesar să-ţi reamintesc că ea a fost crescută să fie letală. Nu m-aş pune cu ea.

— Minunat! mormăi eu, lăsându-mi capul în mâini. Mă simt atât de bine! Mersi pentru discursul de încurajare!

— De asemenea, ar trebui să ştii că ascunde ceva.

Ridic imediat capul.

— La ce te referi?

— Nu știu exact. Știu doar că ascunde ceva. Încă nu știu ce anume e acel ceva. Dar te-aș sfătui să fii atent.

Simt deodată că mi-e rău, iar fruntea mi se încrețește panicată. Mă întreb ce era cu mesajul ei criptic de mai devreme. Ce anume voia să-mi spună aseară. Ce anume mi-ar putea spune... diseară.

Iar apoi îmi dau seama...

— Stai un pic! Mă încrunt. Tocmai mi-ai oferit un sfat în amor?

Warner își lasă capul într-o parte. Surâde din nou.

— Pur și simplu îți întorc favoarea.

Râd, surprins.

— Mersi, omule! Apreciez.

El dă din cap.

Iar apoi, cu o răsucire elegantă, deschide ușa și o închide în urma lui. Tipul ăsta se mișcă de parc-ar fi un prinț. Se îmbracă mereu ca un prinț. Bocanci lustruiți și costume ca turnate și alte rahaturi de genul ăsta.

Oftez, iritat într-un fel irațional.

Sunt gelos? Fir-ar să fie, poate că sunt gelos.

Warner pare mereu atât de adunat! E mereu rece și relaxat. Mereu are o replică la el, o ripostă. Un cap limpede. Pun pariu că nu s-a chinuit niciodată cu o fată, ca mine. Niciodată n-a trebuit să muncească atât de greu ca...

Uau!

Sunt un idiot.

Nu știu cum de-am reușit să uit că prietena lui tocmai s-a despărțit de el. *Am fost acolo.* Am văzut ce s-a întâmplat după. Tipul a avut un atac de panică, întins pe jos. *Plângea.*

Oftez din greu și-mi trec ambele mâini prin păr.

Ştiu că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu mă face decât să mă simt mai rău când îmi dau seama că Warner are o înclinaţie la fel de mare ca a mea spre relaţii eşuate. Mă face să cred că n-am nicio şansă cu Nazeera.

Of, urăsc totul!

Aştept câteva minute ca Warner şi Castle să revină şi, în timp ce aştept, scot o altă brioşă din buzunar. O mănânc de stres, rupând bucăţi mari şi vârându-le orbeşte în gură.

Când Castle intră pe uşă, aproape că mă înec cu firimiturile, dar mormăi hârâit un salut scurt. Castle se încruntă, în mod categoric dezaprobând starea generală în care mă aflu, iar eu mă prefac că nu observ. Îmi flutur mâna spre el şi încerc să înghit ultima bucată de brioşă. Ochii îmi lăcrimează un pic.

Warner intră în sală şi închide uşa în urma lor.

— De ce ţii morţiş să mănânci ca un porc? se răsteşte el la mine.

Mă încrunt, dau să vorbesc şi mi-o retează cu o mână.

— Să nu *îndrăzneşti* să vorbeşti cu mine cu gura plină!

Înghit prea repede şi aproape că mă înec, dar îmi împing pe gât cu forţa ultima fărâmă de brioşă. Îmi dreg vocea înainte să spun:

— Ştii ceva? M-am săturat de rahatul ăsta! Mereu faci mişto de felul în care mănânc, şi nu e corect!

Warner încearcă să vorbească, dar i-o retez.

— Nu, spun eu. Nu mănânc ca un porc. Pur şi simplu *mi-e foame*. Şi poate c-ar trebui să petreci câţiva ani murind de foame înainte să te gândeşti să faci mişto de felul în care mănânc, OK, măgarule?

E neașteptat cât de repede se întâmplă, dar ceva se schimbă în expresia lui Warner. Nu încordarea din maxilar sau încruntarea dintre sprâncene. Dar, pentru o clipă, lumina i se stinge din ochi. Se răsucește la aproape exact patruzeci și cinci de grade de mine. Iar tonul lui e solemn când spune:

— Ne așteaptă în sala alăturată.

— Îți accept scuzele, îi zic.

Warner se uită la mine. Apoi în altă parte.

Castle și cu mine îl urmăm afară din încăpere.

OK, poate c-am ratat ceva, dar copiii ăștia noi nu par atât de înspăimântători. Avem o pereche de gemeni – un băiat și-o fată – care vorbesc între ei foarte repede în spaniolă, și un tip înalt și negru cu accent britanic. Haider, Nazeera și Lena se remarcă prin absență, însă toți sunt politicoși și se prefac că nu observă. De fapt, sunt cu toții destul de amabili. Mai ales Stephan, fiul comandantului suprem al Africii. El pare un tip mișto; îmi pare mai puțin un criminal în serie decât ceilalți copii. Însă poartă o brățară la mâna stângă, ceva argintiu incrustat cu pietre roșii, mari și grele, care par a fi rubine, și am senzația c-am mai văzut ceva asemănător pe undeva. O studiez cu atenție, încercând să-mi dau seama de ce mi se pare familiară, când, dintr-odată...

Juliette își face apariția.

Cel puțin cred că e Juliette.

Pare o persoană cu totul diferită.

Pășește în sală purtând o ținută în care n-am mai văzut-o niciodată, neagră din cap până-n picioare, și arată

bine – ba chiar frumos –, dar diferit. Pare mai dură. Mai furioasă. N-aş fi crezut c-o să-mi placă de ea cu părul ăsta scurt – seara trecută era o treabă de mântuială, alandala –, dar probabil că l-a mai aranjat un pic azi-dimineaţă. Tunsoarea e uniformă pretutindeni. O tunsoare scurtă, simplă şi atrăgătoare.

O face să arate bine.

— Bună dimineaţa! zice, iar vocea ei e atât de goală, încât, pentru o clipă, sunt uluit.

Reuşeşte să facă acele două cuvinte să pară *malefice*, şi e atât de atipic ei, încât mă sperie.

— Să fiu al naibii, prinţeso! zic eu pe un ton blând. Chiar tu eşti?

Se uită la mine doar pentru o secundă, însă am senzaţia că se uită mai degrabă *prin* mine, şi ceva din expresia aia rece şi otrăvitoare din ochii ei îmi frânge inima aşa cum nimic altceva n-o face.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu prietena mea.

Iar apoi, ca şi când treaba asta n-ar fi putut lua o turnură mai dramatică de-atât, Lena dă buzna pe uşă ca o afurisită de debutantă. Probabil că aştepta în culise momentul potrivit ca să-şi facă intrarea. Ca s-o facă pe Juliette să-şi piardă cumpătul.

Nu funcţionează.

Privesc, ca prin apă, cum Juliette face cunoştinţă cu Lena pentru prima dată. Juliette e băţoasă şi cu o atitudine superioară, şi sunt mândru de ea că-i puternică – dar pe moment n-o recunosc.

J nu-i aşa.

Nu-i aşa de rece.

Am văzut-o înfuriindu-se – la naiba, am văzut-o pierzându-şi minţile –, dar n-a fost niciodată atât de crudă. Ea nu e *rea*. Şi nu e ca şi cum aş crede că Lena merită un tratament mai bun, pentru că nu cred. Nu dau doi bani pe Lena. Dar asta – manifestarea asta – nu-i stă deloc în fire lui Juliette, ceea ce înseamnă că suferă mai mult decât credeam. Mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Ca şi când durerea a desfigurat-o.

Ştiu asta. O *cunosc*.

Warner s-ar putea să mă ucidă dacă ar şti că simt asta, dar adevărul e că o cunosc pe Juliette mai bine decât oricine. Mai bine decât el.

Matematica e simplă: J şi cu mine am fost mai apropiaţi, mai mult timp.

Ea şi cu mine am trecut prin mai multe rahaturi împreună. Am avut mai mult timp să vorbim despre lucruri serioase. E cea mai apropiată prietenă a mea.

Şi Castle a fost acolo pentru mine, dar el mi-e ca un tată, şi nu pot vorbi cu el sau cu altcineva în felul în care-o fac cu Juliette. Ea e diferită. Ea mă înţelege. Mă iau des de ea că e sensibilă tot timpul, dar ador cât de empatică e. Ador cum simte lucrurile atât de profund, încât uneori până şi bucuria reuşeşte s-o rănească. Aşa e ea. Toată un suflet bun.

Iar asta... versiunea asta a ei pe care o văd acum?

E o vrăjeală.

N-o pot accepta deoarece ştiu că nu e reală. Deoarece ştiu că înseamnă că ceva nu e bine.

Brusc, un val de voci furioase îmi străpunge reveria.

Ridic ochii la timp cât să-mi dau seama că Lena a zis ceva nasol. Valentina, una dintre gemeni, se întoarce spre ea şi fac eforturi să fiu mai atent când spune...

— Ar fi trebuit să-ţi tai urechile când am avut ocazia!

Ridic sus de tot sprâncenele.

Fac un pas în faţă, confuz, şi arunc o privire prin sală, căutând un indiciu, dar o tensiune stranie, inconfortabilă, i-a redus pe toţi la tăcere.

— Ăăă, scuze, zic eu şi-mi dreg vocea, am ratat ceva?

Şi mai multă tăcere.

Lena e cea care se oferă într-un final să-mi explice, dar ştiu deja că n-ar trebui să am încredere în ea când spune:

— Valentinei îi place să se joace de-a prefăcutul.

Nicolás, celălalt geamăn, se întoarce spre ea într-o clipită, aruncând furios cuvinte în spaniolă. Valentina îl bate uşor pe umăr pe fratele ei.

— Ba nu, zice ea, ştii ce? E-n regulă. Las-o să vorbească. Lena crede că-mi place să mă joc de-a prefăcutul – zice un cuvânt în spaniolă –, n-o să mă prefac deloc – şi mai multe cuvinte în spaniolă.

Şocat, Stephan rămâne cu gura căscată, însă Lena doar îşi dă ochii peste cap, aşa că habar nu am ce s-a întâmplat.

Mă încrunt. E o conversaţie frustrantă de urmărit.

Dar când arunc o privire spre Juliette îmi dau seama, uşurat, că nu sunt singurul care simte asta; nici J nu înţelege despre ce vorbesc oamenii ăştia. Nici Castle. Şi tocmai când sunt pe cale să cred că şi Warner ar putea fi confuz, începe să vorbească fluent în spaniolă cu Valentina.

Brusc, începe să mi se învârtă capul.

— Să fiu al naibii, frăţioare! spun eu. Vorbeşti şi spaniolă, hm? O să trebuiască să mă obişnuiesc cu asta.

— Cu toţii vorbim multe limbi, îmi zice Nicolás. Pare în continuare un pic iritat, dar îi sunt recunoscător pentru explicaţie. Trebuie să putem să comuni...

Juliette i-o taie enervată.

— Ascultaţi, oameni buni, nu-mi pasă de dramele voastre personale. Mă doare capul de mor şi am un milion de lucruri de făcut azi, şi mi-ar plăcea să m-apuc de treabă.

Ha!

Fireşte. Juliette e mahmură.

Presupun că n-a fost niciodată mahmură. Iar dacă asta n-ar fi fost, gen, o chestiune de viaţă şi de moarte, mi s-ar părea oarecum amuzant.

Nicolás spune ceva pe un ton blând drept răspuns, iar apoi îşi pleacă uşor capul.

Îmi încrucişez braţele la piept. N-am încredere în el.

— Poftim? Juliette se holbează la el, confuză. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Nicolás îi zâmbeşte. Spune altceva în spaniolă – şi de-acum e evident că-şi bate joc de ea – şi sunt cât pe ce să-i trag una în meclă rahatului ăluia cu ochi.

Warner mi-o ia înainte. Îi spune ceva lui Nicolás, ceva ce nu înţeleg, dar, cumva, asta o înfurie şi mai tare pe Juliette.

Ce dimineaţă ciudată!

Îl aud pe Nicolás spunând în engleză „Suntem încântaţi să vă cunoaştem", şi să fiu al naibii, sunt atât de confuz, încât cred c-ar trebui să ies de-aici.

— Şi bănuiesc că veţi participa cu toţii azi la simpozion? întreabă Juliette.

O altă plecăciune de fraier din partea lui Nicolás. Mai multe cuvinte în spaniolă.

— Asta înseamnă da, traduce Warner.

Asta se pare c-o scoate din sărite. Se răsuceşte cu faţa spre el.

— Ce alte limbi mai vorbeşti? îl întreabă ea, aruncându-i o privire tăioasă, iar Warner rămâne atât de nemişcat, încât mi se frânge inima pentru el.

Momentul ăsta e prea dificil.

Warner şi Juliette au numai vrăjeli în cap azi. Se prefac a fi atât de dificili, atât de calmi şi de adunaţi, iar apoi... *asta*. Juliette îi spune ceva şi Warner se transformă într-un idiot. El se holbează la ea, prea prost ca să vorbească, iar ea se îmbujorează şi e toată fâstâcită doar pentru că el s-a uitat la ea.

Dumnezeule!

Mă întreb dacă Warner are habar cum arată în clipa asta, holbându-se la Juliette ca şi cum toate cuvintele i-au fost smulse cu forţa din cap, iar apoi, speriat, mă întreb dacă aşa arătam şi eu când am vorbit cu Nazeera.

Mă trece un fior.

În cele din urmă, Stephan pune capăt suferinţei lui Warner. Îşi drege vocea şi spune:

— Ni s-au predat multe limbi de la o vârstă foarte fragedă. Era de o importanţă vitală ca toţi comandanţii şi familiile lor să ştie cum să comunice unii cu alţii.

Juliette se uită în pământ şi se adună. Când se întoarce cu faţa spre Stephan, îmbujorarea aproape că i s-a dus cu totul, dar tot mai are câteva pete ici, colo.

— Dar credeam că Restauraţia voia să elimine toate limbile, zice ea. Credeam că planul vostru era să se adopte o limbă unică, universală...

— *Sí*, Doamnă Suprem, zice Valentina. (Cunosc cuvântul *sí*. Înseamnă „da". Nu sunt chiar atât de prost.) E adevărat, spune ea. Dar mai întâi trebuia să putem vorbi unii cu alţii, nu-i aşa?

Iar apoi...

Nu ştiu de ce, dar ceva din răspunsul Valentinei provoacă o schimbare în Juliette. Aproape că seamănă din nou cu ea însăşi. Expresia i se mai relaxează. Ochii îi sunt mari – aproape trişti.

— De unde sunteţi? întreabă ea încet, iar tonul îi e atât de curios, încât îmi oferă speranţă – speranţa ca adevărata J încă să fie pe acolo, pe undeva. Înainte ca lumea să fi fost reproiectată pe hartă, spune ea, care erau numele ţărilor voastre?

— Noi ne-am născut în Argentina, răspund gemenii.

— Familia mea e din Kenya, zice Stephan.

— Şi v-aţi vizitat unii pe alţii? întreabă Juliette, studiindu-i cu atenţie. Călătoriţi pe continentele celorlalţi?

Încuviinţează cu toţii din cap.

— Uau! face ea. Pun pariu că e incredibil.

— Trebuie să veniţi să ne vizitaţi, Doamnă Suprem, zice Stephan, zâmbind. Ne-ar plăcea să vă avem ca musafir. La urma urmei, adaugă, acum sunteţi una dintre noi.

Şi, uite-aşa, zâmbetul lui Juliette dispare.

Faţa i se închide. Îşi trage obloanele. Se întoarce la carapacea aceea rece pe care o avea când a intrat în sală, iar vocea îi e severă când spune:

— Warner, Castle, Kenji?

Îmi dreg vocea.

— Da?

— Da, domnişoară Ferrars? îl aud pe Castle spunând.

Mă uit la Warner, dar el nu scoate niciun cuvânt. Doar se uită la ea.

— Dacă am terminat aici, aş vrea să vorbesc cu voi trei în privat, vă rog!

Mă uit de la Warner la Castle, aşteptând să spună cineva ceva, dar nimeni n-o face.

— Ăăă, da, zic eu degrabă. Nu, ăăă, nu-i nicio problemă.

Îi arunc lui Castle o privire, gen, *Ce naiba?* Iar el sare cu un:

— Desigur.

Warner se uită în continuare la ea. Nu spune nimic.

Aproape că-i trag o palmă.

Juliette pare să fie de acord cu gândurile mele, deoarece porneşte valvârtej, arătând extrem de scoasă din sărite, şi dau s-o urmez pe uşă când simt o mână pe umărul meu. O mână grea.

Mă uit direct în ochii lui Warner şi, n-am să mint, e o experienţă bulversantă. Tipul ăsta are nişte ochi tare sălbatici. Deschişi la culoare, de un verde îngheţat. E un pic deconcertant.

— Lasă-mă un minut cu ea, spune el.

Dau din cap. Fac un pas înapoi.

— Da, orice-ai nevoie.

Şi pleacă. Îl aud strigând-o, şi stau acolo, simţindu-mă stânjenit, privind spre uşa deschisă şi ignorându-i pe ceilalţi copii din sală. Îmi încrucişez braţele la piept. Îmi dreg vocea.

— Vasăzică, e adevărat, zice Stephan.

Mă întorc, surprins.

— La ce te referi?

— Ei chiar se iubesc. Dă din cap spre uşa deschisă. Ăia doi.

— Da, încuviinţez eu, confuz. E adevărat.

— Am auzit despre asta, desigur, zice Nicolás. Dar e interesant s-o vezi cu ochii tăi.

— Interesant? Ridic o sprânceană. Interesant în ce sens?

— E aproape înduioşător, zice Valentina, şi am senzaţia că vorbeşte serios.

Castle se apropie de mine.

— A trecut cel puţin un minut, zice el în şoaptă.

— Corect, răspund eu şi dau din cap. Păi, ne vedem mai târziu, copii! mă adresez întregii încăperi. Dacă n-aţi luat încă micul dejun, simţiţi-vă liberi să înşfăcaţi nişte brioşe de la bucătărie. Sunt bune. Eu am mâncat două.

PATRU

Aproape că mă împleticesc încercând să mă opresc locului când ieşim pe culoar. Warner şi Juliette n-au ajuns prea departe, iar acum stau aproape unul de celălalt, în mod clar purtând o discuţie aprinsă, importantă.

— Ar trebui să mergem, îi spun lui Castle. Au nevoie de spaţiu ca să vorbească.

Dar Castle nu răspunde imediat. Se uită la ei cu o privire intensă şi, pentru prima oară de când îl ştiu, îl văd diferit.

Ca şi cum nu-l cunosc.

După tot ce mi-a povestit Warner ieri – despre cum Castle mereu a ştiut că Juliette avea un trecut complicat, ştia că era de o importanţă vitală, ştia că fusese adoptată, ştia că părinţii ei biologici o donaseră Restauraţiei şi că el mă trimisese *pe mine* într-o misiune sub acoperire ca s-o recuperez –, m-am simţit un pic ciudat. Nu rău, mai exact. Ci doar ciudat. Toate astea nu reprezintă pentru mine o revelaţie suficientă cât să-mi pierd întru totul încrederea în Castle; noi doi am trecut prin prea multe ca să mă îndoiesc de afecţiunea lui.

Dar mă simt ciudat.

Tulburat.

Vreau să-l întreb de ce mi-a ascuns toate astea. Vreau să-i cer o explicaţie. Dar, din cine ştie ce motiv,

nu reuşesc s-o fac. Cel puţin, nu încă. Cred că poate mi-e frică să-i aud răspunsurile. Îmi fac griji pentru ce-ar putea dezvălui acestea despre *mine*.

— Da, zice Castle într-un final, iar vocea lui mă face să mă concentrez. Poate c-ar trebui să le acordăm spaţiul de care au nevoie.

Îi arunc o privire nesigură.

— Nu crezi că le stă bine împreună, hm?

Castle se întoarce spre mine, surprins.

— Dimpotrivă, zice el. Cred că sunt norocoşi că s-au găsit unul pe celălalt în această lume mizerabilă. Însă dacă vor să aibă o şansă la fericire, vor trebuie să continue să se vindece. Individual. Se întoarce din nou, studiindu-le siluetele în depărtare. Uneori îmi fac griji pentru secretele dintre ei. Aş vrea să facă efortul de a suge otrava din trecutul lor.

— Ce scârbos!

Castle zâmbeşte.

— Într-adevăr. Îşi petrece un braţ în jurul umerilor mei şi mă strânge. Cea mai mare dorinţă a mea pentru tine, zice el, e să te vezi aşa cum te văd eu: un tânăr sclipitor, chipeş şi sufletist care ar face orice pentru oamenii pe care îi iubeşte.

Mă trag înapoi, surprins.

— Ce te-a făcut să spui asta?

— E pur şi simplu ceva ce mi-am tot reamintit să spun cu voce tare, zice el, oftând. Vreau să înţelegi că Nazeera e o fată tare, tare norocoasă să fie obiectul sentimentelor tale. Mi-aş dori să fii şi tu conştient de asta. E cultivată şi frumoasă, da, dar tu...

— Stai! Ce? Simt cum mi se face deodată rău. Cum ai...?

— Ah! face Castle, cu ochii mari. Ah, era secret? Nu mi-am dat seama că era secret. Scuzele mele.

Mormăi ceva urât.

El râde.

— Trebuie s-o spun, dacă vrei s-o ţii numai pentru tine, ţi-aş recomanda să-ţi schimbi tacticile.

— La ce te referi?

El dă din umeri.

— Tu nu vezi cum te porţi când eşti în preajma ei. Sentimentele tale sunt vizibile pentru toată lumea. De oriunde.

Îmi las capul în mâini cu un geamăt.

Şi când ridic ochii într-un târziu, pregătit să răspund, sunt atât de distras de scena din faţa mea, încât uit să vorbesc.

Warner şi Juliette împărtăşesc un *moment.*

Un moment destul de pasional, chiar aici, pe culoar. Îmi dau seama, în timp ce-i privesc, că nu i-am mai văzut niciodată sărutându-se. Înlemnesc. Sunt un pic stupefiat. Şi ştiu c-ar trebui, gen, să privesc în altă parte – vreau să zic, ştiu în capul meu c-ar trebui? Ăsta e cel mai cuviincios lucru pe care-ar trebui să-l fac? Dar sunt oarecum fascinat.

În mod clar ăştia doi au o chimie de zile mari.

Relaţia lor n-a avut niciodată noimă pentru mine – nu puteam înţelege cum cineva ca Warner ar putea fi un partener emoţional pentru cineva, mai ales pentru cineva ca Juliette: o fată care mănâncă, doarme şi respiră emoţie.

Foarte rar l-am văzut să afişeze *ceva*. Îmi făceam griji că Juliette îi dăduse prea multă crezare, că tolerase prea multe vrăjeli de-ale lui în schimbul a... nici măcar nu ştiu a ce. Un sociopat cu o colecţie impresionantă de paltoane?

În principal, îmi făceam griji că nu primea genul de dragoste pe care-l merita.

Dar acum, deodată...

Relaţia lor are noimă. Deodată, tot ce mi-a spus vreodată despre el are noimă. Tot nu cred că-l înţeleg pe Warner, dar e limpede că ceva din ea aprinde un foc în el. Pare însufleţit când ea e în braţele lui. Uman aşa cum nu l-am mai văzut niciodată.

Ca şi cum e îndrăgostit.

Şi nu doar îndrăgostit, ci fără putinţă de salvare. Când se despart, amândoi par un pic nebuni, dar Warner arată complet scos din balamale. Tremură din toate încheieturile. Şi când ea o ia brusc la fugă în josul culoarului, ştiu că asta n-o să se sfârşească bine.

Mă doare inima. Pentru amândoi.

Privesc cum Warner se lasă moale cu spatele pe perete, scufundându-se în piatră până ce membrele îi cedează. Se prăbuşeşte pe jos.

— Vorbesc eu cu el, îmi spune Castle, iar privirea lui distrusă mă ia prin surprindere. Tu du-te şi găseşte-o pe domnişoara Ferrars. N-ar trebui să stea singură în aceste clipe.

Inspir adânc.

— Am înţeles. Iar apoi: Succes!

Castle doar dă din cap.

*

Trebuie să bat cu putere de câteva ori în uşa lui Juliette înainte ca ea să mi-o deschidă într-un final. O crapă uşor, spune „Las-o baltă" şi apoi încearcă s-o trântească la loc.

Opresc uşa cu bocancul.

— Ce să las baltă? Îmi împing umărul în uşă şi, dându-i un brânci uşor, reuşesc să mă strecor înăuntru. Ce se petrece?

Porneşte cu paşi apăsaţi de-a lungul camerei, îndepărtându-se de mine cât se poate de mult.

Nu înţeleg asta. Nu înţeleg de ce se poartă aşa cu mine. Şi când deschid gura ca să spun exact asta, ea zice:

— Las-o baltă, n-am chef să vorbesc cu niciunul dintre voi! Te rog să pleci! Sau poate că puteţi să vă duceţi dracului toţi! Chiar nu-mi pasă.

Tresar. Cuvintele ei sunt ca nişte lovituri fizice. Îmi vorbeşte de parc-aş fi duşmanul, şi nu-mi vine să cred.

— Vorbeşti... Stai un pic, tu chiar vorbeşti serios?

— Nazeera şi cu mine plecăm la simpozion într-o oră! se răsteşte ea la mine, dar tot nu vrea să mă privească. Trebuie să mă pregătesc.

— Poftim? fac eu.

În primul rând, de când naiba a devenit ea prietenă la cataramă cu Nazeera? În al doilea rând:

— J, ce se petrece? Ce se-ntâmplă cu tine?

Se răsuceşte, iar expresia ei e o caricatură stupefiantă. Are o privire rebelă.

— *Ce se întâmplă cu mine?* A, vrei să zici că nu ştii?

Forţa furiei sale mă face să dau un pas înapoi. Îmi reamintesc că fata asta ar putea probabil să mă omoare cu un pocnet din degete dac-ar vrea.

— Vreau să zic, am auzit despre ce s-a întâmplat cu Warner, da, dar sunt destul de sigur că tocmai v-am văzut giugiulindu-vă pe culoar, aşa că sunt, ăăă, foarte confuz...

— M-a *minţit*, Kenji! M-a minţit în tot acest timp. Despre multe lucruri. La fel şi Castle. La fel *şi tu*...

— Stai, ce? De data asta o apuc de mână înainte să aibă ocazia de-a se îndepărta din nou. Stai – nu te-am minţit cu niciun rahat. Nu mă amesteca în mizeria asta! N-am avut nimic de-a face cu toate chestiile astea. La naiba, încă nu ştiu ce să-i spun lui Castle. Nu pot să cred că mi-a ascuns toate astea.

Juliette rămâne dintr-odată nemişcată. Face ochii mari, luminoşi de la atâtea lacrimi ţinute în frâu. Iar apoi, într-un final, pricep. Credea că şi eu am trădat-o.

— N-ai fost băgat în toate astea? şopteşte ea. Împreună cu Castle?

— Nuuu! Nici vorbă! Fac un pas în faţă. Habar n-am avut despre nebunia asta până nu mi-a povestit Warner despre ea ieri.

Se uită la mine, încă nesigură.

Nu mă pot abţine; îmi dau ochii peste cap.

— Da, cum te aştepţi să am încredere în tine? spune ea, şi vocea i se frânge. Toată lumea mă minte...

— J, zic eu. Hai acum, pe bune?

Clatin din cap, cu putere. Nu pot să cred că trebuie să rostesc asta cu voce tare. Nu pot să cred că se îndoia de mine – că n-a vorbit cu mine despre asta mai devreme.

— Mă cunoşti. Ştii că eu nu umblu cu vrăjeli. Ăsta nu-i stilul meu.

O singură lacrimă îi alunecă pe obraz şi să o văd e deopotrivă sfâşietor şi liniştitor. Asta-i fata pe care o cunosc. Prietena pe care o iubesc. E toată numai emoţie.

— Juri? şopteşte ea.

— Hei. Întind mâna. Vino-ncoa', puştoaico!

Tot pare un pic sceptică, dar face paşii necesari şi o cuprind cu braţele, trăgând-o la pieptul meu şi strângând-o bine. E atât de micuţă! Ca o pasăre cu oase goale. N-ai zice niciodată că e practic invincibilă. Că probabil ar putea să-mi topească pielea de pe faţă dac-ar vrea. O strâng şi mai tare, o mângâi pe spate cu gesturi familiare, liniştitoare, şi simt cum se relaxează într-un sfârşit. Simt momentul exact când încordarea îi părăseşte trupul, când îşi lasă toată greutatea pe mine. Lacrimile ei îmi udă cămaşa, fierbinţi şi neînduplecate.

— O să fie bine, îi şoptesc eu. Îţi jur!

— Mincinosule.

Zâmbesc.

— Ei bine, există cincizeci la sută şanse să am dreptate.

— Kenji?

— Mm?

— Dacă aflu că mă minţi cu treaba asta, jur pe Dumnezeu c-o să-ţi rup toate oasele!

Aproape că mă înec cu un hohot de râs brusc, surprins.

— Ăăă, da, bine.

— Vorbesc serios.

— Îhî.

O mângâi pe cap. E atât de pufos!

— O s-o fac.

— Ştiu, prinţeso, ştiu.

Ne cufundăm într-o liniște confortabilă, ținându-ne strâns unul pe altul, și mă gândesc la cât de importantă e această relație pentru mine – cât de importantă e Juliette pentru mine – când ea spune, dintr-odată:

— Kenji?

— Mm?

— Vor să distrugă Sectorul 45.

— Cine?

— Toată lumea.

Un șoc îmi străbate șira spinării. Dau înapoi, confuz.

— Cine-i toată lumea asta?

— Toți ceilalți comandanți supremi, răspunde Juliette. Nazeera mi-a spus totul.

Iar apoi, deodată, înțeleg.

Noua ei prietenie cu Nazeera.

Probabil că ăsta e secretul pe care a zis Warner că ea îl ascunde – Nazeera trebuie că e o trădătoare a Restaurației. Ori asta, ori ne minte pe toți.

Totuși, a doua variantă nu pare prea verosimilă.

Poate că sunt ridicol de optimist, dar Nazeera practic mi-a spus cam aceleași lucruri aseară, cu tot discursul ei despre purtarea unui simbol al rezistenței și cum își detestă tatăl și le onorează pe femeile pe care el le-a făcut de rușine.

Poate că marele secret al Nazeerei e că ea se află de fapt aici ca să ne ajute. Poate că n-avem de ce să ne temem. Poate că femeia aia e pur și simplu *perfectă*.

~~Dintr-odată, rânjesc ca un idiot.~~

— A, deci Nazeera e unul dintre băieții buni, hm? E în tabăra noastră? Încearcă să te ajute?

— O, Doamne, Kenji, te rog să te concentrezi...

— Ziceam şi eu. Ridic mâinile şi fac un pas înapoi. Tot ce vreau să zic e că fata asta e o bunăciune cu „b" mare.

Juliette se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile, dar râde. Îşi trage nasul, delicat, şi îşi şterge câteva lacrimi răzleţe.

— Deci. Dau din cap, încurajând-o să continue. Care-i treaba? Detaliile? Cine vine? Când? Cum? Etcetera?

— Nu ştiu, răspunde Juliette, clătinând din cap. Nazeera încă încearcă să afle. Crede că poate săptămâna viitoare sau cam aşa ceva. Copiii au sosit aici ca să mă monitorizeze şi să trimită înapoi informaţii, dar vin şi ei la simpozion, în mod special, deoarece comandanţii vor să ştie cum vor reacţiona ceilalţi conducători de sectoare la vederea mea. Nazeera crede că informaţiile îi vor ajuta să-şi stabilească următorii paşi. Bănuiesc că avem la dispoziţie cel mult câteva *zile*.

Ochii mei se cască dureros de tare. Nu mă aşteptam să aud că avem la dispoziţie cel mult câteva *zile*. Speram la câteva luni. Câteva săptămâni, cel puţin.

Asta-i cam nasol.

— Of, spun eu. Rahat!

— Da. Juliette îmi aruncă o privire tulburată. Dar când se vor hotărî să şteargă Sectorul 45 de pe faţa pământului, planul lor e să mă ia şi pe mine prizonieră. Se pare că Restauraţia vrea să mă aducă înapoi. Orice o fi însemnând asta.

— Să te aducă înapoi? Mă încrunt. Pentru ce? Pentru mai multe teste? Ca să te tortureze? Ce vor de la tine?

— Habar n-am, zice Juliette, clătinând din cap. N-am nici cea mai vagă idee cine sunt oamenii ăştia. Aparent, sora mea e în continuare testată şi torturată pe undeva. Aşa că sunt destul de sigură că nu vor să mă ia înapoi pentru o reuniune de familie, ştii?

— Uau! Mă uit în altă parte. Expir prelung. Asta-i o dramă de următorul nivel.

— Mda.

— Deci... noi ce facem? întreb eu.

Juliette mă studiază preţ de-o secundă. Se încruntă.

— Nu ştiu, Kenji. Ăştia vin încoace ca să-i ucidă pe toţi cei din Sectorul 45. Nu cred că am de-ales.

Ridic din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Adică sunt destul de sigură c-o să trebuiască să-i ucid eu prima.

CINCI

Plec ameţit din camera lui Juliette. Nu pare corect ca atâtea rahaturi oribile să aibă, gen, *permisiunea* să se desfăşoare într-un timp atât de scurt. Ar trebui să existe o siguranţă prin univers pe undeva, ceva care se opreşte automat în caz de idioţenie umană extremă. Poate o manetă de urgenţă. Măcar un buton.

E *ridicol*!

Oftez şi simt dintr-odată cum mă ia cu rău la stomac.

Bănuiesc c-o să trebuiască să aştept ca să discutăm asta diseară, după simpozion, care o să fie un adevărat haos la rândul lui. Eu nu mai văd niciun motiv pentru care am participa la simpozion acum, dar Juliette a spus că nu vrea să tragă chiulul, nu atât de târziu în joc, aşa că suntem cu toţii obligaţi să ne purtăm frumos şi să lăsăm impresia că totul e normal. Şase sute de conducători de sector adunaţi în aceeaşi sală şi noi trebuie să ne purtăm frumos şi să lăsăm impresia că totul e normal. Nu înţeleg. Nu e un secret pentru nimeni că noi, ca sector, am trădat întregul stabiliment, aşa că nu înţeleg de ce ne batem capul cu prefăcătoria asta. Însă Castle spune că menţinerea acestor prefăcătorii înseamnă ceva pentru sistem, aşa că trebuie s-o facem. Să abandonăm corabia acum e ca şi cum am arăta degetul mijlociu restului continentului. Ar fi o declaraţie de război.

Ca să fiu sincer, caracterul ridicol al acestei chestiuni ar fi aproape amuzant dacă n-aş crede că probabil o să murim cu toţii.

Ce mai zi!

Pe drum spre camera mea le zăresc pe Sonya şi Sara şi dau din cap în chip de salut, dar Sara mă apucă de braţ.

— L-ai văzut pe Castle? mă întreabă ea.

— Încercăm să dăm de el de mai bine de-o oră, adaugă Sonya.

Agitaţia din vocile lor mă bagă-n sperieţi, iar strânsoarea ca o menghină a Sarei pe braţul meu nu ajută. Nu le stă deloc în fire să fie atât de neliniştite; de când le ştiu, gemenele au fost mereu delicate şi în general calme – prin tot ce-au trecut.

— Ce s-a-ntâmplat? întreb eu. Ce se petrece? Pot face ceva să vă ajut?

Ele clatină din cap în acelaşi timp.

— Trebuie să vorbim cu Castle.

— Ultima oară când l-am văzut era jos, vorbea cu Warner. De ce nu-i trimiteţi un mesaj? Are mereu casca în ureche.

— Am încercat, zice Sonya. De câteva ori.

— Puteţi măcar să-mi spuneţi despre ce este vorba? Ca să nu sufăr un atac de inimă?

Sara face ochii mari.

— Ai avut dureri în piept în ultima vreme?

— Te-ai simţit neobişnuit de letargic? adaugă şi Sonya.

— Probleme cu respiraţia? întreabă iar Sara.

— Ce? Nu. Fetelor, opriţi-vă – era o figură de stil! N-o să am niciun atac de inimă. Doar că... îmi fac griji.

Sonya mă ignoră. Cotrobăie prin geanta de curier pe care o poartă mereu cu ea în caz de urgenţă şi scoate un flacon. Ea şi Sara sunt gemene şi vindecătoarele noastre rezidente – şi sunt o combinaţie interesantă de delicateţe şi seriozitate extremă. Sunt doctoriţe perfect manierate, şi nu trec niciodată cu vederea orice menţiune despre dureri, boli sau răni. Odată, la Punct, am spus nonşalant că mi-era greaţă şi obosisem de stat tot timpul sub pământ, iar ele m-au suit cu forţa într-un pat şi mi-au cerut o listă cu toate simptomele. Când am putut în cele din urmă să le explic că glumisem – că oamenii zic uneori „mi-e greaţă" sau „am obosit" –, ele n-au crezut că e ceva amuzant. Au fost supărate pe mine o săptămână după aia.

— Ia asta cu tine, ca măsură de precauţie, zice Sonya şi îmi bagă în mână un flacon albastru. După cum ştii, Sara şi cu mine lucrăm la medicamentul ăsta de ceva vreme, dar acum e prima dată când simţim că ar putea fi gata de luat pe teren. Asta, continuă ea, dând din cap spre sticluţa din mâna mea, e din loturile de testare, dar n-am avut probleme cu ea până acum. De fapt, credem c-ar putea să intre în producţie.

Asta îmi atrage atenţia.

Mă uit cu admiraţie la flaconul din mână mea. E greu. Din sticlă.

— Uau! exclam eu încet. Voi l-aţi făcut?

Înalţ capul şi mă uit în ochii lor.

Ele îmi zâmbesc exact în acelaşi timp.

Fetele astea două muncesc la crearea unor pastile vindecătoare de când le ştiu. Voiau să ne ofere ceva de luat la drum – în toiul luptei – pentru a putea continua dacă şi/sau ele nu sunt prin preajmă.

— Şi James a lucrat la asta?

Sonya zâmbeşte şi mai tare.

— Ne-a ajutat.

— Da? zâmbesc şi eu. Cum merge pregătirea lui? E totul în regulă?

Fetele încuviinţează din cap.

— De fapt, mergeam după el acum, zice Sara. Pentru sesiunea de după-amiază. Învaţă repede. Îşi dezvoltă puterile din ce în ce mai mult.

Aproape fără să-mi dau seama, mă îndrept un pic mai tare de spate, umflându-mi pieptul ca un păun. Nu ştiu ce drept am să simt că puştiul ăla îmi aparţine, dar sunt al naibii de mândru de el.

Ştiu că îl aşteaptă un viitor măreţ.

— În regulă, păi – ridic flaconul – vă mulţumesc pentru asta! Am să-l iau cu mine, deoarece – scutur flaconul – asta-i uimitor! Dar nu vă faceţi griji. Serios. N-o să am niciun atac de inimă.

— Bun, zic ele în cor.

Rânjesc.

— Deci vreţi să-i spun lui Castle că-l căutaţi?

Fetele încuviinţează din cap.

— Şi nu aveţi de gând să-mi spuneţi care-i urgenţa?

Sara şi Sonya fac schimb de priviri.

Eu ridic o sprânceană.

Într-un final, Sara spune:

— Îţi aduci aminte când Juliette a fost împuşcată?

— Sara, a fost împuşcată acum trei zile, spun eu, aruncându-i o privire mirată. Nu prea am cum să uit.

Sonya intervine şi spune:

— Da, dar chestia pe care n-o ştii – chestia pe care nimeni în afară de Warner şi Castle n-o ştie – e că lui Juliette i s-a întâmplat ceva când a fost împuşcată. Ceva ce n-am putut vindeca.

— Poftim? zic eu tăios. Ce anume?

— În gloanţele alea era un soi de otravă, îmi explică Sara. Ceva ce i-a provocat halucinaţii.

Mă holbez la ele, îngrozit.

— De atunci am tot studiat proprietăţile otrăvii, încercând să găsim un antidot, zice ea. În schimb, am descoperit ceva... neaşteptat. Ceva chiar mai important.

După o clipă de tăcere, nu mai pot suporta.

— *Şi?* zic eu atunci, gesticulând şi îndemnându-le să continue.

— Chiar vrem să-ţi spunem totul, zice Sonya, dar trebuie să vorbim cu Castle mai întâi. El trebuie să fie primul care află. Şovăie, apoi continuă: Pot doar să-ţi spun că noi credem c-am descoperit ceva care are legătură directă cu tatuajele de pe cadavrul atacatorului lui Juliette.

— Tipul pe care l-a ucis Nazeera, spun eu, amintindu-mi. Ea i-a salvat viaţa lui Juliette.

Fetele încuviinţează din cap.

Mă cuprinde un alt val de frică.

— Bine, spun eu, încercând să adopt un ton normal, ferm. Nu vreau să le sperii cu grijile pe care mi le fac.

În regulă. Am să-i spun lui Castle să vină să vă caute imediat. Sunteţi în aripa medicală?

Ele încuviinţează din nou din cap.

Iar apoi, în timp ce mă îndepărtez, Sara strigă după mine.

Mă întorc.

— Spune-i... Şovăie din nou, iar apoi pare că ia o decizie. Spune-i că e vorba despre Sectorul 241. Spune-i că noi credem că e un mesaj. De la Nouria.

— Poftim? Mă opresc locului, căci nu-mi vine să cred. Asta-i imposibil!

— Da, zice Sara. Ştim.

Cobor pe scări.

N-am timp să aştept ascensorul şi, în plus, corpul meu e prea plin de energie şi agitat în momentul ăsta ca să stau locului. Cobor câte două, trei trepte odată, zburând chiar şi-n timp ce mă ţin cu o mână de balustradă ca să nu-mi pierd echilibrul.

Nu credeam că ziua asta putea s-o ia razna şi mai tare.

Nouria.

Rahat!

Nu ştiu cum va reacţiona Castle când îi va auzi numele. N-a mai primit veşti de la Nouria de câţiva ani. De când... ei bine, de când au fost ucişi băieţii. Castle mi-a spus că i-a oferit libertate Nouriei deoarece credea că ea are nevoie de timp. S-a gândit că se vor regăsi după ce ea avea să-şi revină. Dar după ce au fost ridicate sectoarele, a devenit aproape imposibil să intri în contact cu cei dragi. Internetul a fost unul dintre primele lucruri pe care ni

le-a luat Restauraţia, şi fără el lumea a devenit – într-o clipă – un loc mai mare şi mai înspăimântător. Totul era mai dificil. Toată lumea se simţea neajutorată. Nu cred că cineva şi-a dat seama cât de tare ne bazam pe internet pentru absolut totul până ce nu s-au stins luminile. Computerele şi telefoanele ne-au fost confiscate. Distruse. Hackerii au fost găsiţi şi spânzuraţi în public.

Graniţele au fost închise.

Iar apoi Restauraţia a distrus familiile. Dinadins. La început, au pretins c-o făceau pentru binele omenirii. O numeau o nouă formă de integrare. Spuneau că relaţiile rasiale se aflau în cel mai rău punct deoarece eram cu toţii izolaţi unii de ceilalţi, şi că o parte a problemei era că oamenii îşi clădiseră nişte unităţi familiale extinse – Restauraţia numea aceste familii mari „dinastii" – şi că aceste dinastii doar întăreau omogenitatea în cadrul comunităţilor omogene. Au spus că singurul fel în care puteau repara asta era să distrugă acele dinastii. Au apelat la algoritmi care i-au ajutat să creeze diversitate reconstruind comunităţile cu proporţii specifice.

Dar n-a durat mult până ce au încetat să mai pretindă că le pasă de comunităţile diverse. Curând, era nevoie doar de mici infracţiuni ca să fii săltat din familia ta. Întârziai la muncă într-o zi şi uneori te trimiteau – sau, mai rău, trimiteau o persoană dragă – în capătul opus al planetei. Atât de departe, încât n-aveai cum să-ţi mai găseşti drumul înapoi spre casă.

Asta i s-a întâmplat lui Brendan. A fost smuls din familia lui şi trimis aici, în Sectorul 45, când avea cincisprezece ani. Castle l-a găsit şi l-a luat sub aripa lui. Şi pe Lily.

Ea provine din ceea ce odinioară era cunoscut ca fiind Haiti. Au luat-o de lângă părinţii ei când avea doisprezece ani. Au plasat-o într-un cămin cu o mulţime de alţi copii strămutaţi. Erau nişte orfelinate preaslăvite.

Eu am fugit dintr-un astfel de orfelinat când aveam opt ani.

Uneori, cred că de asta-mi pasă atât de mult de James. Într-un fel, simt că am o legătură cu el. Când eram la bază împreună, Adam nu mi-a spus niciodată că frăţiorul lui practic locuia într-unul din acele orfelinate. Abia în ziua în care am evadat – când James şi cu mine a trebuit să ne ascundem în timp ce Adam şi Juliette încercau să facă rost de-o maşină – mi-am dat seama unde ne aflam. Am aruncat o privire în jur şi am înţeles imediat ce era acel loc.

Toţi acei puşti.

James a fost mai norocos decât ceilalţi copii – nu doar că avea o rudă în viaţă, însă avea şi o rudă care locuia aproape, una care îşi putea permite să-l ţină într-un apartament privat. Dar când l-am întrebat pe James despre „şcoala" lui şi despre „prietenii" lui şi despre Benny, femeia care trebuia să-i aducă în mod regulat alimentele furnizate de guvern, am primit toate răspunsurile de care aveam nevoie.

James dormea noaptea în propriul lui pat, dar îşi petrecea zilele într-un orfelinat, alături de ceilalţi copii orfani. Adam o plătea pe Benny în plus ca să aibă grijă de James, dar, în cele din urmă, loialitatea ei a stat într-un cec. În definitiv, James era un puşti de zece ani care locuia singur.

Poate că ăsta-i motivul pentru care simt că-l înţeleg pe Adam. Pentru care lupt pentru el, chiar dacă e un dobitoc.

Are comportamentul unui tip furios şi exploziv – şi uneori chiar e un măgar –, dar probabil că e dificil să-ţi vezi frăţiorul locuind singur într-un complex pentru copii torturaţi şi abandonaţi. Îţi ucide treptat sufletul să vezi cum un copil de zece ani plânge şi ţipă în toiul nopţii deoarece coşmarurile i se înrăutăţesc şi, indiferent ce faci, nu poţi să-l ajuţi să fie mai bine.

Am locuit câteva luni bune cu Adam şi James. Am văzut în fiecare noapte acel ciclu. Şi am privit, în fiecare noapte, cum Adam încerca să-l liniştească pe James. Cum îşi legăna frăţiorul în braţe până ce răsărea soarele. Cred că James se descurcă mai bine acum, dar uneori nu sunt sigur că Adam îşi va mai reveni vreodată după toate loviturile primite. E evident că suferă de tulburare de stres posttraumatic. Nici nu cred că mai apucă să pună geană pe geană. Cred că-şi pierde încet-încet minţile.

Şi uneori mă întreb...

Dacă ar trebui să trăiesc cu aşa ceva în fiecare zi, mă întreb dacă nu m-ar face şi pe mine să înnebunesc. Deoarece nu durerea e cea care-i de nesuportat. Ci neputinţa. Neputinţa e cea care te face nesăbuit.

Ştiu eu bine.

A fost nevoie de doar două ore la orfelinat ca să-mi dau seama că nu mai puteam avea încredere în adulţi, iar atunci când Castle m-a găsit fugind – un copil de nouă ani încercând să se încălzească într-un cărucior de cumpărături pe marginea drumului –, eram atât de dezamăgit de lume, încât nu credeam c-o să-mi mai revin vreodată. I-a luat mult lui Castle ca să-mi câştige cu totul încrederea; la început, îmi petreceam timpul liber spărgând

încuietorile şi cotrobăindu-i prin lucruri când credeam că nu se uită. În ziua în care m-a găsit stând în dulapul lui şi inspectând conţinutul unui vechi album cu poze, mi-a fost atât de teamă c-o să mă bată cu băţul pe spinare, încât aproape că am făcut pe mine. Eram îngrozit, devenind invizibil şi vizibil fără să-mi dau seama. Dar în loc să mă certe, s-a aşezat lângă mine şi mi-a pus întrebări despre familia mea; nu-i spusesem decât că erau morţi. Acum voia să afle dacă puteam să-i povestesc despre ce se întâmplase. Am clătinat din cap în mod repetat. Nu eram pregătit să vorbesc. Nu credeam că aveam să fiu vreodată pregătit să vorbesc.

Nu s-a înfuriat.

Nici măcar n-a părut să-l deranjeze că-i cotrobăisem prin lucrurile personale. În schimb, a luat albumul cu poze şi mi-a povestit despre familia lui.

A fost prima dată când l-am văzut plângând.

ŞASE

Când îl găsesc în sfârşit pe Castle, nu e singur. Şi nu e bine.

Nazeera, Haider, Warner şi Castle pleacă din sala de conferinţe în acelaşi timp, şi numai fraţii arată de parcă nu le vine să vomite.

Încă respir greu, căci tocmai am coborât în viteză şase şiruri de scări, şi gâfâi când spun:

— Ce se petrece? Dau din cap spre Warner şi Castle. De ce sunteţi atât de speriaţi?

— Discutăm mai târziu, zice Castle sobru, fără să se uite la mine.

— Eu trebuie să plec, spune Warner, şi o ia din loc, în josul culoarului şi departe de-aici.

Îl privesc cum se îndepărtează.

Şi Castle e pe cale s-o şteargă, dar îl apuc de braţ.

— Hei, zic eu, silindu-l să se uite în ochii mei. Fetele vor să vorbească cu tine. E important.

— Da, zice el, şi vocea-i pare gâtuită. Tocmai le-am văzut mesajele. Sunt sigur că asta poate aştepta până la finalizarea simpozionului. Am nevoie doar de-un minut ca să...

— Nu poate aştepta! Îi susţin privirea. E *important.*

Într-un final, Castle pare să priceapă gravitatea celor transmise. Umerii i se încordează. Mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Nouria, spun eu.

Iar Castle pare atât de stupefiat, încât mă tem c-o să cadă din picioare.

— Nu ţi-aş aduce un căcat de mesaj. Du-te! Acum! Fetele te-aşteaptă în aripa medicală.

Şi se face şi el nevăzut.

— Cine-i Nouria?

Ridic ochii şi-l văd pe Haider studiindu-mă curios.

— Pisica lui, îi răspund.

Nazeera îşi înăbuşă un zâmbet.

— Castle a primit un mesaj urgent de la pisica lui? întreabă ea.

— Nu ştiam că are o pisică, spune Haider, încruntându-se. Are un uşor accent, spre deosebire de Nazeera, însă engleza lui e impecabilă. N-am văzut niciun animal la bază. Aveţi voie să ţineţi animale de companie în Sectorul 45?

— Nee. Dar nu-ţi face griji, e o pisică invizibilă.

Nazeera încearcă, dar nu reuşeşte să-şi înăbuşe hohotele de râs. Tuşeşte, puternic. Haider se uită la ea, confuz, şi aştept momentul în care-şi dă seama că-mi bat joc de el. Şi apoi...

Îmi aruncă o privire urâtă.

— *Hemar!*

— Ce-ai zis?

— Tocmai te-a făcut măgar, îmi explică Nazeera.

— Uau! Drăguţ.

— *Hatha shlon damaghsiz*, îi spune Haider surorii lui. Să mergem!

— OK... aşteaptă... *asta* a sunat ca şi cum ar fi un compliment.

— Nup, zice Nazeera, zâmbind şi mai tare. A zis doar că eşti un cretin.

— Super! Păi, mă bucur să învăţ toate aceste cuvinte importante în arabă.

Haider clatină din cap, furios la culme.

— Asta n-a fost o lecţie.

Mă uit la el pentru o clipă, sincer nedumerit.

— Fratele tău n-are deloc simţul umorului, hm? îi zic Nazeerei.

— Nu se pricepe la subtilităţi, răspunde ea, continuând să-mi zâmbească. Trebuie să-i explici gluma, altminteri n-o înţelege.

Îmi pun o mână în dreptul inimii.

— Uau, îmi pare atât de rău! Probabil că e foarte dificil pentru tine.

Nazeera râde, dar îşi muşcă iute buza ca să se oprească. Şi adoptă un ton serios când spune:

— Habar nu ai!

Haider se încruntă.

— Despre ce vorbiţi?

— Acum mă înţelegi? zice ea.

Râd, uitându-mă în ochii ei un pic prea mult. Haider îmi aruncă o privire ucigătoare.

O iau ca pe un semn s-o şterg de-aici.

— În regulă, da, zic eu, şi inspir scurt. Ar fi bine să plec. Simpozionul începe în – mă uit la ceas; fac ochii mari – treizeci de minute. Rahat! Ridic privirea. Pa!

*

Chestia asta e o *scenă*.

În public se află şase sute de comandanţi şi regenţi – ofiţeri de acelaşi nivel cu Warner – şi întreaga încăpere freamătă. Oamenii se instalează, aşezându-se pe scaunele alocate, iar Juliette e sus, pe podium. Noi, ceilalţi din grup, stăm în spatele ei, pe aceeaşi scenă, şi n-o să mint – mi se pare un pic riscant. Suntem ţintele perfecte pentru orice psihopat care ar putea să-şi facă apariţia cu o armă. Am luat măsuri de precauţie, desigur – nimeni n-are voie aici cu arme –, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Însă am căzut cu toţii de acord că trimitem un mesaj puternic dacă stăm aşa, uniţi. Fetele au rămas la bază – am hotărât că e mai bine pentru ele să fie ferite de primejdii suficient cât să ne salveze dacă suntem răniţi –, iar James şi Adam sunt dispăruţi în misiune. Castle a spus că Adam nu mai doreşte să ia parte la niciun eveniment ostil. Nu dacă are de-ales.

Înţeleg.

În momentele mele mai puţin altruiste, l-aş numi laş, dar înţeleg. Şi eu aş opta să nu merg, dacă aş putea. Numai că simt că nu pot.

Există încă numeroase lucruri pentru care sunt dispus să-mi sacrific viaţa.

În fine. Juliette e destul de invincibilă, aşa că atâta timp cât îşi ţine activată Energia, ar trebui să fie bine. Noi, ceilalţi, suntem vulnerabili – dar la primul semn de pericol ne-am pus de acord să ne împrăştiem. Suntem prea depăşiţi numeric ca să luptăm; cea mai bună şansă de supravieţuire a noastră e să ne despărţim şi să ne îndepărtăm cât mai tare cu putinţă.

Ăsta-i planul.

Ăsta-i tot afurisitul de plan.

De-abia am avut câteva clipe să discutăm despre plan, întrucât toate au luat-o razna în ultima vreme, dar Castle ne-a ţinut un scurt discurs motivaţional înainte să urcăm pe scenă, şi asta a fost tot. Asta a fost tot ce aveam să primim. Un scurt „mult noroc şi sper să nu muriţi".

Sunt în mod categoric neliniştit.

Îmi mut greutatea de pe-un picior pe altul, simţindu-mă dintr-odată agitat, în timp ce mulţimea se linişteşte. E un ocean de feţe militare, cu clasicele dungi roşii/verzi/albastre ale Restauraţiei decorându-le uniformele. Ştiu că sunt oameni obişnuiţi – sânge şi măruntaie şi oase –, dar arată ca nişte roboţi. Şi-şi întorc capetele în acelaşi timp, cu ochii clipind la unison în timp ce Juliette îşi începe discursul.

E al naibii de înfiorător.

Noi toţi am ştiut mereu că nimeni din afara Sectorului 45 n-avea s-o accepte de bunăvoie pe Juliette ca noul lor comandant suprem, dar e înfiorător să vezi asta cu ochii tăi. E limpede că n-au pic de respect pentru Juliette, şi în timp ce ea vorbeşte despre dragostea ei faţă de oameni, faţă de oamenii care muncesc din greu, ale căror vieţi au fost deposedate, îi văd cum se chinuie să-şi ţină furia în frâu. Există un motiv pentru care atât de mulţi oameni încă sunt loiali Restauraţiei – şi dovada e chiar aici, în această încăpere. Aceşti oameni sunt mai bine plătiţi. Li s-au acordat beneficii, privilegii. N-aş fi crezut-o niciodată dacă n-aş fi văzut-o cu ochii mei, dar odată ce vezi lucrurile pe care oamenii sunt dispuşi să le facă pentru

un castron de orez în plus, nu-ţi mai poţi şterge asta din minte. Restauraţia îi ţine fericiţi pe cei în funcţii sus-puse. Ei nu trebuie să socializeze cu masele. Lor li se îngăduie să-şi păstreze lucrurile fine şi să trăiască în case adevărate pe teritorii nereglementate.

Aceşti bărbaţi şi femei care-i zâmbesc batjocoritor lui Juliette în timp ce vorbeşte... nu doresc versiunea ei a lumii. Nu vor să-şi piardă rangul şi privilegiile care vin la pachet cu acel rang. Tot ce spune ea despre eşecurile Restauraţiei, despre nevoia de a o lua de la capăt şi de a le da înapoi oamenilor casele, familiile, *vocile*...

Cuvintele ei sunt o ameninţare la adresa traiului lor.

Aşa încât nu sunt deloc surprins când mulţimea se hotărăşte că i-a ajuns. Simt cum agitaţia oamenilor o ia razna din ce în ce mai tare pe măsură ce ea vorbeşte, şi când cineva se ridică brusc şi ţipă la ea – *face mişto de ea* –, mă tem că n-o să se termine cu bine. Juliette rămâne calmă şi continuă să vorbească chiar şi-atunci când şi mai mulţi oameni se ridică în picioare şi strigă. Îşi agită pumnii şi cer să fie înlăturată de pe podium, cer să fie executată pentru trădare, cer să fie întemniţată, cel puţin, pentru c-a vorbit împotriva Restauraţiei, însă vocea ei de-abia mai poate fi auzită peste mulţime.

Iar apoi ea începe să strige.

Asta-i rău. Asta-i foarte, foarte rău, iar instinctul îmi spune să intru în panică, îmi spune că asta se va sfârşi doar într-o vărsare de sânge. Încerc să mă uit în jur şi să rămân calm, dar când Warner îmi surprinde privirea, ştiu pe loc că el înţelege. Amândoi gândim acelaşi lucru:

Abandonează misiunea.

Ieşi naibii de-aici cât mai repede cu putinţă.

Iar apoi...

— Asta a fost o ambuscadă! Spune-i echipei tale să fugă. Acum!

Mă răsucesc într-o mişcare exagerată, atât de speriat, încât aproape că-mi pierd echilibrul. O aud pe Nazeera. O aud pe *Nazeera*. Sunt convins că-i aud vocea. Problema e că n-o văd pe nicăieri.

Oare sunt pe moarte? Sigur sunt pe moarte.

— *Kenji!* Ascultă-mă!

Mă opresc locului.

Simt căldura trupului ei apropiindu-se de al meu. Îi simt gura lângă urechea mea, şoapta delicată a respiraţiei sale pe pielea mea. Iisuse! Ştiu cum funcţionează asta. Eu am *inventat* rahatul ăsta.

— Eşti invizibilă, spun eu, atât de încet, încât de-abia îmi mişc buzele.

Simt gâdilătura părului ei pe gâtul meu în timp ce se apropie mai tare, şi sunt nevoit să-mi înăbuş dorinţa de a mă înfiora. E atât de ciudat! Atât de ciudat să simt atât de multe emoţii dintr-odată. Groază, teamă, îngrijorare, dorinţă. E derutant. Iar mâna ei e pe braţul meu când spune:

— Speram să-ţi pot explica mai târziu. Dar acum ştii. Iar acum trebuie să fugi!

Rahat!

Mă întorc spre Ian, care se află în stânga mea, şi spun:

— Frăţioare, e timpul s-o ştergem. Să mergem!

Ian se uită la mine, făcând ochii mari pentru o fracţiune de secundă, iar apoi o apucă pe Lily de mână şi strigă:

— Fugi... FUGI...

Sunetul unui foc de armă creează un moment de tăcere.

E ca şi cum s-ar desfăşura cu încetinitorul. E ca şi cum lumea încetineşte, se culcă pe-o parte şi se ridică la loc. Cumva, cred că văd glonţul în timp ce goneşte, iute şi puternic, direct spre capul lui Juliette.

Îşi nimereşte ţinta cu un bufnet stins.

De-abia mai respir. Nu mă mai prefac că nu sunt îngrozit. Situaţia a degenerat mult prea repede şi habar nu am ce urmează să se întâmple. Ştiu că trebuie să mă mişc, trebuie să ies dracului de-aici înainte ca lucrurile să se înrăutăţească, dar... nu ştiu de ce, dar nu-mi pot convinge picioarele să funcţioneze. Nu mă pot convinge să privesc în altă parte.

Nimeni nu poate.

Peste mulţime s-a aşternut o linişte mormântală. Oamenii se holbează la Juliette de parcă n-au vrut să dea crezare zvonurilor. De parcă voiau să ştie dacă era adevărat că această fată de 17 ani a putut să-l ucidă pe cel mai intimidant despot pe care l-a cunoscut vreodată această naţiune, iar apoi să stea în faţa unei mulţimi şi să-şi desprindă un glonţ de pe frunte după o tentativă de asasinare, lăsând impresia că această experienţă a fost la fel de enervantă ca alungarea unei muşte.

Bănuiesc că acum ştiu că zvonurile erau adevărate.

Însă Juliette pare deodată mai mult decât enervată. Pare deopotrivă surprinsă şi furioasă în timp ce se uită lung la glonţul distrus din palmă. Din locul în care mă aflu seamănă cu o monedă mutilată. Iar apoi, dezgustată,

îl aruncă pe jos. Sunetul metalului care se loveşte de piatră e delicat. Elegant.

Iar apoi...

Asta-i. Toţi o iau razna.

Oamenii îşi pierd naibii minţile. Mulţimea se ridică în picioare, urlând ameninţări şi obscenităţi, şi îşi scot cu toţii armele, iar eu mă gândesc, *De unde dracu' le-au scos? Cum de-au reuşit atâţia să intre cu ele? Cine ne-a trădat?*

Şi mai multe focuri de armă străpung aerul.

Înjur cu voce tare şi mă duc să-l pun pe Castle la pământ – iar apoi îl aud. Îl *aud* înainte să-l văd. Ţipătul surprins. Bufnitura puternică. Reverberaţiile scenei sub picioarele mele.

Brendan e la pământ.

Winston plânge. Disperat, îmi fac loc printre colegii mei de echipă, căzând în genunchi ca să evaluez rana. Brendan a fost împuşcat în umăr. Sunt cuprins de uşurare. Va fi bine.

Îi arunc flaconul de pastile lui Winston şi-i spun să-i bage câteva cu forţa pe gât lui Brendan, îi spun să aplice presiune pe rană şi-i aduc aminte că Brendan va fi bine, că va trebui doar să-l ducem la Sonya şi Sara – iar apoi îmi amintesc.

Îmi amintesc.

O cunosc pe fata asta.

Ridic privirea, panicat, şi strig:

— Juliette, NU...

Dar ea şi-a pierdut deja controlul.

ŞAPTE

Ţipă.

Pur şi simplu ţipă cuvinte, gândesc eu. Sunt doar *cuvinte*. Dar ţipă, ţipă din toţi rărunchii, cu o agonie care pare aproape exagerată, iar asta cauzează o distrugere pe care n-o credeam vreodată posibilă. E ca şi cum ea pur şi simplu... a făcut implozie.

Nu pare adevărat.

Vreau să zic, ştiam că Juliette e puternică – şi ştiam că n-am descoperit încă profunzimea puterilor ei –, dar nu mi-am închipuit niciodată c-ar fi capabilă de aşa ceva.

De asta:

Tavanul se crapă. Curenţi seismici bubuie prin pereţi, de-a lungul podelelor, făcându-mi dinţii să-mi clănţăne. Pământul huruie sub mine. Oamenii au îngheţat în loc în timp ce tremură şi încăperea vibrează în jurul lor. Candelabrele se leagănă prea repede şi luminile pâlpâie ameninţător. Iar apoi, cu o ultimă vibraţie, trei candelabre masive se rup din tavan şi se fac ţăndări pe jos.

Pretutindeni zboară cristale. Încăperea îşi pierde jumătate din lumină şi dintr-odată e greu să vezi exact ce se întâmplă. Mă uit la Juliette şi o văd holbându-se, cu gura căscată, înlemnită în faţa acestei imagini a distrugerii, şi îmi dau seama că probabil a încetat să mai ţipe în urmă

cu câteva clipe. Nu poate opri asta. A aruncat deja energia în lume şi acum...

Aceasta trebuie să se ducă undeva.

Cutremurările se unduiesc cu o fervoare renăscută de-a lungul scândurilor din podea, creând noi fisuri în pereţi şi-n locuri şi-n *oameni.*

Nu cred asta până ce nu văd sângele. Pentru o secundă pare fals, toate corpurile vlăguite din scaune având piepturile spintecate. Pare înscenat – ca o glumă proastă, ca o piesă de teatru proastă. Dar când apare şi sângele, greu şi vâscos, pătrunzând prin haine şi tapiţerie, picurând de pe mâinile îngheţate, ştiu că n-o să ne mai revenim niciodată după aşa ceva.

Juliette tocmai a ucis şase sute de oameni dintr-o suflare.

N-avem cum să ne mai revenim după aşa ceva.

OPT

Îmi croiesc drumul printre trupurile tăcute, stupefiate şi încă vii ale prietenilor mei. Aud scâncetele moi, insistente, ale lui Winston şi răspunsurile ferme, liniştitoare, ale lui Brendan că rana nu e atât de gravă pe cât pare, că o să fie bine, că a trecut prin lucruri mult mai rele decât asta şi că a supravieţuit...

Şi ştiu că prioritatea mea în momentul aceasta trebuie să fie Juliette.

Când ajung la ea o trag în braţe, iar corpul ei rece, apatic, îmi aminteşte de prima dată când am găsit-o stând aplecată deasupra lui Anderson, cu o armă îndreptată spre pieptul lui. Era atât de îngrozită – *atât de surprinsă* – de ceea ce făcuse, încât de-abia putea să vorbească. Arăta de parcă dispăruse în ea însăşi pe undeva – de parcă găsise o cămăruţă în creierul ei şi se încuiase acolo. Mi-a luat câteva clipe s-o conving să iasă din nou.

Atunci nici măcar nu omorâse pe cineva.

Încerc s-o încălzesc ca să-şi revină în simţiri, o implor să se întoarcă, să se grăbească înapoi în mintea ei, în prezent.

— Ştiu că lucrurile au luat-o razna acum, dar am nevoie să ieşi din starea asta, J. Trezeşte-te! Ieşi din mintea ta! Trebuie să plecăm de-aici.

Nici nu clipeşte.

— Prinţeso, te rog, spun eu, zguduind-o un pic. Trebuie să plecăm... acum...

Şi când tot nu se mişcă, îmi dau seama că n-am de-ales decât s-o mut eu însumi. Încep s-o târăsc cu spatele. Trupul ei vlăguit e mai greu decât mă aşteptam, şi scoate un sunet moale, şuierat, care seamănă aproape cu un scâncet. Mă cuprinde teama. Dau din cap spre Castle şi spre ceilalţi să plece, s-o ia din loc fără mine, dar când mă uit în jur, căutându-l pe Warner, îmi dau seama că nu-l zăresc nicăieri.

Ceea ce se întâmplă apoi mă lasă fără aer.

Încăperea se clatină. Vederea mi se întunecă, îmi revine, iar apoi se întunecă doar la margine pentru o clipă ameţitoare care nu durează nici măcar o secundă. Mă simt dezechilibrat. Mă împleticesc.

Iar apoi, dintr-odată...

Juliette dispare.

Nu la figurat. Chiar dispare, la propriu. Se face nevăzută. Într-o clipă e în braţele mele, iar în următoarea strâng aerul în pumni. Clipesc mărunt, convins că-mi pierd minţile, dar când mă uit în sală văd cum cei din public încep să se mişte. Hainele lor sunt sfâşiate şi feţele lor sunt zgâriate, dar nimeni nu pare a fi mort. În schimb, încep să se ridice, derutaţi, şi de îndată ce încep să mişune de colo-colo, cineva mă împinge, puternic. Ridic privirea şi-l văd pe Ian înjurându-mă, spunându-mi să mă mişc cât încă mai avem ocazia, şi încerc să dau înapoi, încerc să-i spun c-am pierdut-o pe Juliette – că nu l-am văzut pe Warner –, şi el nu mă aude, ci doar mă sileşte să înaintez, să cobor de pe scenă, iar când aud murmurul mulţimii transformându-se într-un muget, ştiu că n-am de ales.

Trebuie să plec.